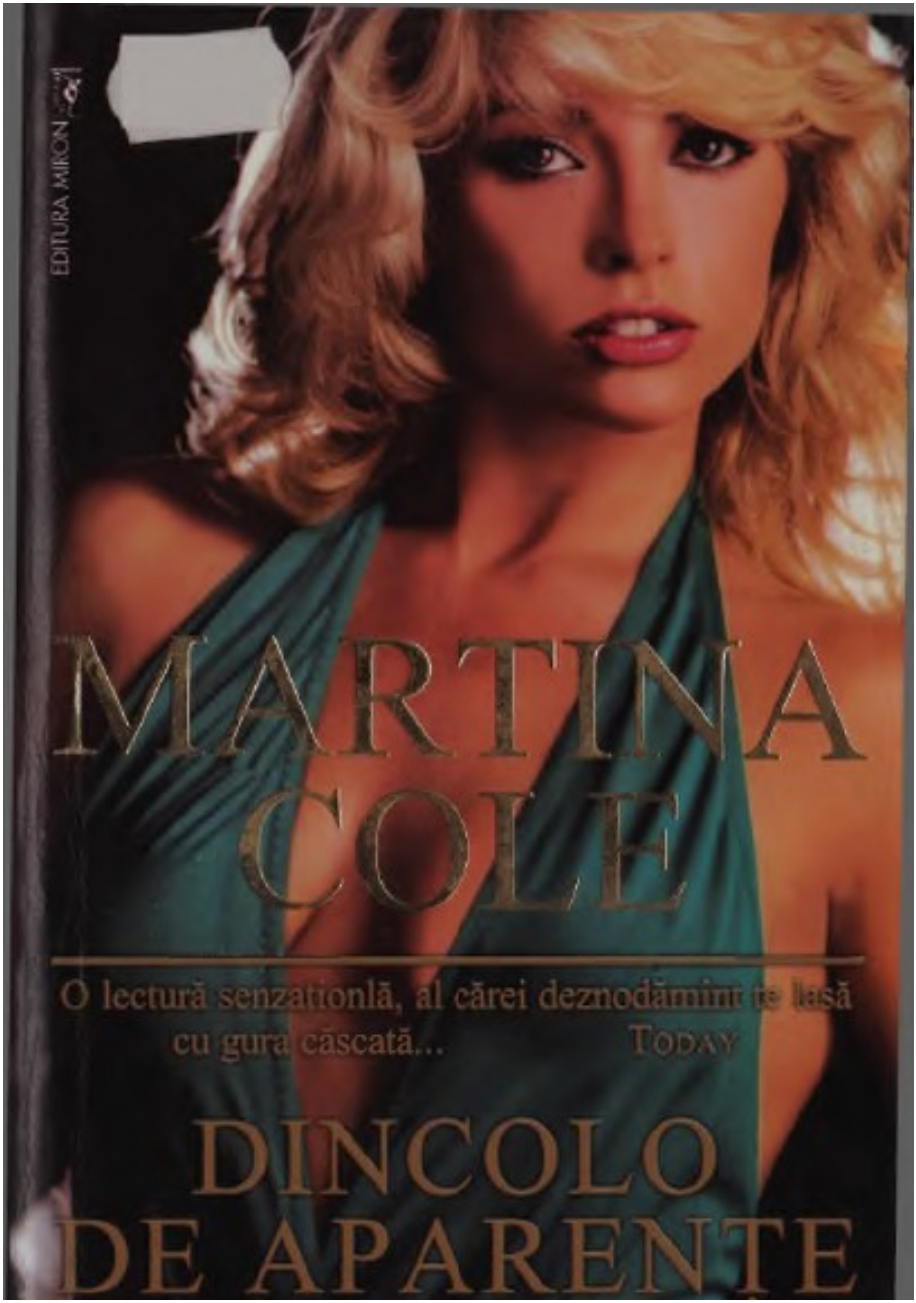
EDITURA MIRON
MARTINA COLE
O lectură senzaţională, al cărei deznodământ te lasă cu gura căscată... TODAY
DINCOLO DE APARENTE

Martina Cole
Dincolo de aparenţe
To Know
© Copyright for romanian language by MIRON
Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin Editurii MIRON
ISBN 973 – 86600 – 5-x
Traducere de Mihnea Columbeanu
Prolog

Când Joanie Brewer deschise uşa, primul lucru pe care-l văzu fu uniforma de poliţie. Încercă zadarnic s-o închidă, aşa cum făcuse de atâtea ori.

Piciorul mare care se propti pe preşul ei o făcu să ofteze.

— Nu-i aici, adineaori a ieşit. Dar toată ziua a stat cu mine, aşa că, indiferent pentru ce-l căutaţi, n-a fost el.

— Joanie…

Ofiţerul în civil o privi câteva secunde, înainte de a-şi coborî privirea spre picioarele ei mici, încălţate în pâslarii vechi şi scâlciaţi: pene de struţ roz şi tocuri de plastic tocite. Faţa ei drăguţă arăta aspră în lumina crudă a becului din hol.

Părul blond decolorat îi era adunat în creştet, iar trăsăturile ascuţite o făceau să pară aproape feroce. Fără machiajul obişnuit, Joanie arăta mai vârstnică decât era – arăta aşa cum era: uzată, istovită.

Numai ochii ei albaştri trădau o oarecare emoţie. Erau dezolaţi. Ştia de ce veniseră. Şi nu voia să audă ceea ce aveau să-i spună, deşi ştia că n-avea încotro.

— Îmi pare rău, Joanie dragă, putem intra? întrebă poliţistul în civil – detectiv inspector Baxter.

În timp ce deschidea larg uşa zgâriată şi ciobită, toată atitudinea i se schimbă.

— Atunci, să terminăm mai repede, ce zici?

Niciunul dintre cei trei n-o putea privi. O poliţistă brunetă, cu sâni înalţi şi cu o expresie dispreţuitoare pe faţă, o luă uşor de braţ, numai pentru a fi respinsă cu atâta putere, încât aproape îşi pierdu echilibrul.

Atmosfera era încărcată. Niciunul dintre ei nu dorea să se afle acolo şi cu toţii ştiau că nu erau doriţi.

În camera din faţă, Jimmy avu uşoara satisfacţie de a vedea pe chipurile lor o expresie şocată. Casa era sărăcăcioasă, dar de o curăţenie exemplară. Cel mai mult îi surprinsese televizorul cu diagonala mare şi sistemul DVD ultimul răcnet. Zâmbind în sinea ei, spuse:

— Toate sunt cumpărate cinstit şi achitate. Am chitanţele în bucătărie.

Nimeni nu răspunse. Poliţista se uită prin**tr-**o uşă, văzu bucătăria şi porni **într-**acolo, spunând:

— Eu fac un ceai, bine?

Din nou niciun răspuns. Joanie se aşeză şi le făcu semn celorlalţi să ia loc şi ei.

— Aţi găsit**-**o, nu-i aşa?

Detectivul Baxter dădu din cap.

Îşi stăpânea lacrimile şi totuşi niciunul dintre ei nu suporta **s-**o privească.

— E moartă, deci?

Acelaşi gest. Joanie îşi luă capul în mâini şi suspină sonor, un singur suspin, răguşit şi disperat, înainte de a face un efort să fie calmă. Ştergâ**ndu-**se la ochi, îşi înălţă capul şi se uită prin cameră, înfruntâ**ndu-**şi emoţiile aşa cum făcuse toată viaţa.

A dracului să fie dacă avea să plângă în faţa unora ca ei. Ochii i se opriră spre o fotografie de pe consolă. Ultima fotografie de şcoală a Kirei, cu ochii albaştri lucind de veselie. Era o fetiţă frumoasă, un copil drăgălaş, ultima născută a lui Joanie. Din flori, la fel ca şi ceilalţi, şi mai dragă decât oricare dintre ei.

Joanie îşi auzea bătăile inimii în urechi şi, un moment, crezu că avea să leşine.

— V-am spus că n-o să fugă, dar n-aţi ascultat o vorbă, nu-i aşa?

Era o acuzaţie.

— Fetiţa mea nu m-ar fi părăsit niciodată. *Niciodată*. Dar niciunul dintre voi n-a vrut să asculte.

Detectivul scoase o rochie de copil din geantă; era mică pentru o fată de unsprezece ani. Kira o moştenise pe Joanie. Scundă. Mignonă. Cândva, rochia fusese albă cu floricele albastre. Acum era murdară. Joanie ştia prea bine ce se întâmplase cu fetiţa ei.

— Am găsit-o odată cu cadavrul. Trebuie să ne…

I-o smulse din mână şi o ridică în dreptul feţei, dar nu simţea decât mirosul murdăriei – al murdăriei şi al urii. Nu mireasma de flori şi soare a unei fete de unsprezece ani în pragul feminităţii. Un copil cu toată viaţa înainte. În minte o văzu pe Kira încă o dată, râzând şi glumind. Fusese o fată bună, uşor de crescut.

Ochii i se umplură de lacrimi, în acelaşi timp în care poliţista aducea ceaiul. Oricât era de distrusă, Joanie se bucură că femeia luase cănile bune pe care le ţinea pentru musafiri. Era important să aibă lucruri de calitate în jurul ei.

Mai ales acum. Îi vorbeau, le vedea gurile mişcându-se, dar nu auzea nimic. Tot ce auzea era vocea fetiţei sale, în minte, chemându-şi mămica, iar, mămica ei nu venea…

Se legăna, strângând la piept resturile rochiei şi şoptind la nesfârşit:

— Copilaşul meu… copilaşul meu…

Unul dintre poliţişti întrebă cu tristeţe:

— Să chem doctorul?

Detectivul dădu din cap, sorbindu-şi ceaiul. Oricât de legendară la secţie era Joanie Brewer, în acel moment nu

mai era decât o femeie al cărei copil fusese asasinat bestial.

În mă-sa de ceai. Ar fi trebuit să aducă o sticlă de tărie, dacă nu pentru el, atunci pentru epava femeii din faţa lui.

Nu mai era Joanie Brewer, prostituata, beţiva cu gură mare care dăduse naştere unei familii de infractori. Era o mamă zdrobită plângându-şi fetiţa care fusese răpită de pe stradă, folosită, maltratată şi aruncată ca un gunoi.

Îşi termină ceaiul în tăcere.

Joanie tăcea, cu privirea în gol, iar detectivul ştiu că în ziua aceea n-aveau să mai afle nimic de la ea.

Într-un târziu, sosi doctorul.

CARTEA ÎNTÂI

„Doamnelor, doar puţin mai multă feciorie, dacă nu vă supăraţi”.

Sir Herbert Beerbohm Tree, 1853 – 1917

„Afară câinii şi vrăjitorii, şi curvarii, şi ucigaşii, şi închinătorii la idoli, şi toţi cei ce lucrează cu ea şi iubesc minciuna!”

„Ap*ocalipsa,* 22*: 1*5

Capitolul 1

Era cald, iar Joanie Brewer porni ventilatorul din micul dormitor şi mai pulverizã puţin deodorant. Patul dublu ocupa aproape toată camera şi trebuia să treacă peste el ca să ajungă la masa de toaletă încărcată, ca să-şi aplice un strop de *Benson & Hedges Light*. Mai trase şi o duşcă de vodcă şi Cola, acidul făcând-o să râgâie sonor.

Din dulapul ticsit hainele se revărsau peste tot, iar mirosul de *Avon Musk* plutea dens prin aer. Nu avea niciun chef să se ducă la muncă în seara aceea. Nu voia decât să stea în faţa uşii, cu celelalte femei, la băutură, fumat şi bârfă. Vara era frumos acolo, mai puţin duhoarea de gunoi stricat şi copii nespălaţi; era aproape ca în străinătate.

Dar, în fond, medită ea, întotdeauna avusese o imaginaţie bogată. Nu era chiar ca-n Tenerifel

Zâmbi pentru sine, aplicând-şi încă un strat de ruj nr. 7 roz zaharisit. Dacă în seara asta câştiga bine, a doua zi avea să-şi ia liber şi să se distreze. Merita şi ea o pauză.

Îl asculta pe Bob Marley cum cânta *No Woman, No Cry*, şi fredona încet, în timp ce continua să-şi aplice machiajul gros, obligatoriu în meseria ei. În ultimul timp, avea grijă să nu se uite prea atentă în oglindă; trecute vremuri când se mândrise cu înfăţişarea sa. Viaţa o ajunsese din urmă, iar banii, de *care* cândva nu dusese lipsă, acum abia dacă-i mai ajungeau. De fapt, dacă n-ar fi fost atât de leneşă, poate s-ar fi gândit să-şi ia o slujbă adevărată, deşi era cam târziu pentru aşa ceva; condamnările penale i-ar fi tăiat orice căi respectabile. Era un adevărat cerc vicios.

Oftă adânc şi trase iar din ţigară. Nici în cele mai nebuneşti vise nu se gândise vreodată că aşa avea să fie viaţa ei, dar rezistenţa sa înnăscută o făcea să accepte acest lucru. În stare de repaus, arăta hăituită, cu ridurile mai pronunţate, dar încă se mai observau urme ale fetei drăguţe de odinioară. Dintr-odată, privindu-şi imaginea reflectată în oglindă, îi veni să plângă. În schimb, îşi termină băutura şi zâmbi forţat.

Aşa mai mergea. Dacă n-avea grijă, se speriau clienţii! O auzi pe Kira râzând în salon şi instinctiv zâmbi şi ea, deşi nu înţelegea ce vorbeau. Fiica ei cea mai mică era o fetiţă fericită, mereu râdea şi glumea. Fiul ei, Jon Jon, intră în cameră cu încă o vodcă mare cu Cola.

— Dă-o pe gât, mami. Vrei să te salt?

Joanie clătină din cap.

— Mă duc cu Monika.

Băiatul râse.

— Voiam să zic, vrei nişte valiumuri?

Joanie zâmbi.

— Din ce în ce mai rău, este? Nu, mulţumesc, şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu le-ai oferi-n stânga şi-n dreapta. Ai să te-alegi cu o captură, fiule, ţine minte ce-ţi spun.

Jon Jon nu răspunse. Era prea ocupat să se admire în oglinda mesei de toaletă.

Mama lui bău cu sete şi începu să tuşească.

— Ce mama dracu' ai pus aici, Jon Jon, carburant de rachetă?

— *Smirnoff Black Label*. Carty face rost de ea din docuri.

Sorbind din pahar, Joanie zâmbi.

— Exact ce-mi trebuia.

Spunea adevărul, deşi fiul ei nu ştia. Zâmbi şi el, iar Joanie îl privi minu**nându-**se. Ştia cât de mult detesta Jon Jon munca ei şi totuşi îi aducea de băut înainte de a pleca de-acasă, încă de când avea nouă ani. Deşi colegii de şcoală îl ridiculizaseră tot timpul fiindcă maică-sa era o boarfă, o matracucă, orice epitet le venea oamenilor să-i atribuie, şi ura cu înverşunare ocupaţia ei, îi accepta necesitatea şi o respecta ca mamă.

— Ai să stai acasă pentru Kira, nu-i aşa? Adu-ţi aminte, e rândul Jeanettei să iasă.

Jon Jon dădu din cap.

— N-am nevoie să mi le repeţi pe toate de-o mie de ori, mamă. Îmi fac datoria mereu, nu?

Ieşi din cameră cu demnitatea jignită a unui adolescent de şaptesprezece ani, care ştia mult mai multe decât propria lui mamă.

Indiferent ce se vorbea pe seama lui, era un băiat bun, chiar dacă numai Joanie îşi dădea seama. Poliţia îl detesta; era primul suspect pentru orice se întâmpla în cartier. Când îl apuca, devenea îngrozitor, dar să-l fi văzut citind! Citea tot ce-i cădea în mână şi, o, ce cuvinte

cunoştea! Mândria lui Joanie pentru fiul ei rătăcitor nu avea margini.

Se mândrea cu toţi copiii ei, în pofida lucrurilor care se spuneau despre familia Brewer, inclusiv despre ea însăşi. Ştia bârfele şi le ignora. Nu încercau decât să supravieţuiască, la fel ca toată lumea, şi, fiind aşa cum era, Joanie se lăsa neafectată de majoritatea bârfelor. Niciodată n-o deranjaseră sau, cel puţin, aşa dădea de înţeles, glumind pe seama meseriei sale, fiind mereu prima care o menţiona şi, astfel, devenind o legendă la vreme ei. Mai era renumită şi pentru că făcea faţă în orice încăierare, iar asta o ajuta. Cârpise destule vecine de-a lungul anilor, astfel că oamenii îi ştiau de frică şi se purtau cu ea destul de civilizat. Şi de ce nu? Avea oricând câteva lire de dat cu împrumut şi întotdeauna ştia să le asculte necazurile. Mai putea şi să ţină secrete şi cunoştea aproape toate bârfele locale, precum şi *adevărul* de la baza lor. Dar nu vorbea niciodată mai departe, ştia că putea isca destule gâlcevi, dacă nu-şi ţinea fleanca.

Mai ţinea şi toate cataloagele, şi toate femeile cumpărau de la ea, mai ales de Crăciun şi la zilele de naştere, aşa că mai cunoştea şi situaţia financiară a fiecăreia. Tocmai din cauza asta avuseseră loc cele mai multe conflicte: pentru neplata datoriilor. Joanie se mândrea că nu datora un ban nimănui şi nu-i plăcea ca oamenii să profite de bunăvoinţa ei.

Ghicea şi în *Tarot*, contra unor taxe mici, ceea ce în sine era de-ajuns ca să-i ridice prestigiul în comunitate, pentru că toţi voiau să ştie *dacă* – sau, mai important, *când* – aveau să scape din cocina aia şi cum urma să li se prezinte viaţa amoroasă în viitor. Întrucât pe-acolo majoritatea bărbaţilor rezistau doar câteva săptămâni, ghicelile ei aveau mare căutare. Acest gând o făcea să zâmbească. Femeile o uimeau, chiar şi cele optimiste. Dar,

în fond, aşa cum ştia ea însăşi, altfel nu se putea.

Una peste alta, avea acolo mica ei nişă proprie şi-i plăcea – cât de mult putea să-i placă ceva. Viaţa, după părerea lui Joanie, era aşa cum ţi-o făceai, iar ea şi-o făcea pe cât de bună îi îngăduiau împrejurările. Fericirea, le spusese întotdeauna copiilor, nu era decât o stare de spirit.

Luându-şi pe ea o fustă mini neagră, strânsă pe şolduri, şi o bluză de mătase neagră, transparentă, îşi încălţă pantofii cu tocuri imposibil de înalte şi intră în salon cu paşi ţanţoşi, numai ţâţe, parfum şi păr pieptănat pe spate.

— O, mami, ce frumoasă eşti!

Vocea Kirei tremura de admiraţie. Îi plăceau fardurile şi parfumurile, iar abundenţa lor o făcea pe mama ei să pară exotică şi orbitor de frumoasă în ochii celei mai mici fiice ale sale.

— Mulţumesc, iubito. Ţi-ai primit banii, da?

Kira dădu din cap, continuând să-şi soarbă mama cu ochii ei albaştri.

— Miroşi aşa de frumos…

— N-o să mai miroasă, când se va întoarce. O să miroasă a budă de bărbaţi din Soho.

Acest comentariu caustic îi aparţinea Jeanettei.

Joanie zâmbi.

— Ai fost mult pe-acolo, nu-i aşa, iubito. Pari să cunoşti foarte bine locurile.

Jon Jon şi Kira râseră. Joanie râse cu ei, deşi comentariul o duruse, dar, ca de obicei, trecu peste el. Înţelegea mai bine decât oricine ce trebuiau să suporte zilnic copiii săi din cauza muncii ei şi era mai îngăduitoare. Îşi aprinse o ţigară şi-şi aranjă părul cu un gest absent, privind pe fereastră să vadă când sosea Monika.

Ca de obicei, cartierul forfotea de activitate: copiii alergau de colo-colo, radiourile şi boxele stereo urlau,

motoarele maşinilor erau ambalate – arăta ca o zi proastă în Beirut.

Dar era căminul lor şi le plăcea – atât cât putea să le placă aşa ceva.

Joanie oftă.

— Monika asta o să-ntârzie şi la propria ei înmormântare.

Kira râse.

— Mâine mă duc cu ea şi cu Bethany la cinema.

— Foarte frumos, iubito.

Aprinzându-şi încă o ţigară, răcni:

— Jon Jon, mai fă-te-ncoa eu înc-un rând!

Jon Jon îi turnă încă un pahar, la bucătărie, în timp ce supraveghea cartofii puşi la prăjit în cuptorul cu microunde. Era drogat şi dintr-odată se simţea lihnit de foame. Trase încă un fum din chiştocul de marijuana şi reveni în salon cu băutura mamei sale, învăluit într-o duhoare de sconcs.

— Nici nu mă mir că-i zic sconcs… pute.

Băiatul zâmbi alene.

Jeanette, care dispăruse în dormitorul ei, ieşi, iar Joanie oftă.

— Doar nu ieşi aşa din casă, nu?

Avea un trup de femeie şi o faţă de copil. Era o combinaţie ucigătoare. Dar ambele fete se luau după Joanie. Până şi Kirei începuseră să-i crească sânii şi n-avea decât unsprezece ani. În seara aceea, Jeanette era îmbrăcată ca Britney, idolul ei, şi arăta ca sexul pe picioare.

— Arăţi trăsnet!

Kira era extaziată din nou.

— Ăsta-i tricoul ce! nou al colegei tale?

— Ba-i al ei pe mă-sa… al meu el

Kirei îi căzu faţa.

— Întrebam doar…

— E, nu-ntreba, clar?

Jeanette nu avea timp pentru sora ei mai mică şi se vedea. Nu vedea în ea decât o pacoste.

— Nu vorbi cu ea aşa, iepşoară nesimţită ce eşti. Şi-n fond, are dreptate. Dacă nu-i al colegei tale, de unde-l ai?

— Iar a furat pe strada mare, răspunse calm Jon Jon.

În cameră se lăsă liniştea.

— Ai fost la şutit, este? o provocă el.

Jeanette îşi aruncă peste un umăr părul castaniu, lung şi cârlionţat.

— Şi dac-am fost, ce? Ce te pe tine grija? Nu eşti taică-miu.

Jon Jon făcu un pas spre ea, iar Kira se înfipse imediat între fratele şi sora ei.

— Nu vă luaţi la ceartă, vă rog!

Joanie îşi termină băutura şi trânti paharul pe masa de lemn zgâriat.

— În regulă, de-ajuns atât. De ce trebuie mereu să ies pe uşă cu nervi? O dată, măcar o dată, lăsaţi-mă şi pe mine să plec la muncă în linişte.

Jon Jon îşi împunse sora în piept, deloc blând, mârâind:

— La seama, fato.

Jeanette râse.

— Nu mi-e frică de tine, băi!

Fratele ei o privi fix în ochi, iar Joanie văzu cum bravada i se transforma în teamă reală.

— Ei bine, Jen, ar fi cazu’ să-ţi fie. Ar fi cazu’ să-ţi fie foarte frică.

Kira era vizibil tulburată. Avea impresia că toată camera era plină de răutate şi-i afecta pe toţi.

Uşa de la intrare se deschise şi Monika intră împleticită, supraponderală şi împopoţonată cu cea mai

uluitoare coafură afro din istoria cunoscută.

— De-o veşnicie te-aştept acolo, jos! strigă ea. Eşti gata, gagico, sau nu eşti?

Îşi scărpină un sân cât toate zilele, în timp ce-şi potrivea maioul supraelastic.

— Drăcia dracu', mă omoară!

— Data viitoare încearcă să-ţi cumperi unu' pe măsură, replică sarcastic Jeanette, fără să se gândească.

Înainte ca Monika să-i poată răspunde, Kira ciripi:

— Ei zic că arată…

— Fermecător! răspunseră toţi **într-**un glas, inclusiv Monika.

Încă o dată, izbucniră cu toţii în râs.

După ce-şi sărută copiii, Joanie plecă la muncă, simţi**ndu-**şi inima mai uşoară.

Kira ieşi din apartament şi coborî scara abruptă de beton, spre sârmele comune de uscat rufe. Nimeni nu le mai folosea, aşa că pe-acolo se învârteau acum copiii. În plus, se mai auzea şi muzică din unele apartamente, aşa că aveau şi fond sonor în timp ce ardeau gazul de pomană.

Lăzile de gunoi care dădeau pe dinafară se aflau tot acolo, mirosul putând deveni insuportabil, mai ales vara. În iarna trecută, **într-**una din pubelele mai mari fusese găsit un copil nou-născut, care abia mai sufla. Puştii îi auziseră scâncetele, îl scoseseră din gunoi, anunţaseră poliţia şi, câteva zile, fuseseră eroi. Mama bietului copil părăsise cartierul după ce fusese cât pe ce **s-**o linşeze vecinii, iar micuţul fusese dat în adopţiune. Continuase să fie un subiect important de conversaţie pentru toţi luni de zile, iar acum pe părinţii lor nu-i mai deranja atât de mult că-şi făceau veacul pe-acolo. Kirei îi plăcea mult, era locul ei favorit. Spre deosebire de majoritatea celorlalte fete, era ţinută din scurt, nu avea voie să stea afară până târziu, aşa că încerca să savureze la maximum timpul pe care-l

petrecea cu prietenele.

Era un măr al discordiei între ea, fratele şi mama ei, faptul că nu i se acorda aceeaşi libertate ca tuturor celorlalte, dar Kira avea destulă minte ca să înţeleagă că n-ar fi avut nicio şansă de câştig. Mama ei pierduse războiul cu Jeanette şi n-avea de gând să-l piardă şi pe cel cu Kira. În consecinţă, fetiţa era supravegheată mai strict şi ajunsese să accepte şi să înţeleagă acest lucru. În esenţă, era oricum o fată cuminte şi făcea ceea ce i se spunea, în seara aceea, când se aşeză pe zidul scund, era destul de fericită.

„Micuţul" Tommy Thompson le privea pe fetele care stăteau aşezate, sporovăind. Balconul lui dădea spre sârmele de rufe şi le putea vedea bine. Îi plăcea să se uite la copii, îl distrau cu giumbuşlucurile lor, în special Kira şi prietenele ei. Le făcu semn cu mâna, zâmbind, iar fetele îi răspunseră asemenea, mai sfioase. Se mutase în cartier de câteva luni, cu tatăl său. La treizeci şi opt de ani, Tommy era handicapat de obezitate şi, din această cauză, nu putea munci. Şi, cum le spunea mereu tatăl lui tuturor celor care binevoiau să-l asculte, mintea lui nu era nici cea mai sclipitoare stea din pomul de Crăciun. Tommy îşi ura tatăl şi fiecare comentariu răutăcios îl trimitea în fuga mare la frigider.

— Obezitate morbidă? remarca tatăl lui. Cu ăsta în preajmă, *oricine* ar fi obez.

Tommy tot voia să afle ce însemna asta, dar nu reuşise niciodată; mereu uita tot felul de lucruri. Nu-i plăcuse nici să-l întrebe pe doctor, fiindcă tatăl lui îl însoţea de fiecare dată, iar Tommy se învăţase să asculte doar, lăsând-şi tatăl să vorbească. Aşa merseseră lucrurile dintotdeauna, chiar şi pe vremea când mama lui trăia.

Îşi foi pe scaun trupul imens. Căldura era sufocantă

şi ştia că mirosea. Îşi simţea propriul miros dulceag ori de câte ori trecea curentul prin bloc. Era ca un adevărat aspirator, din cauza felului cum erau amplasate apartamentele, iar balconul era locul cel mai răcoros. În consecinţă, Tommy îşi petrecea acolo mai tot timpul.

— E-n regulă, grăsane?

Salutul binevoitor îl făcu să zâmbească. Răspunse cu un gest vesel, bucuros că fusese băgat în seamă. Radiind de fericire, strigă:

— Nu vă e prea cald?

Omul îşi văzu de drum fără să răspundă, iar Tommy se simţi o clipă jenat. Potrivi**ndu-**se din nou pe scaun, le privi pe fetele de jos cum tăifăsuiau şi râdeau. Îl auzea pe Beenie Man urlând la radio din apartamentul Kirei, aşa că ştia că fratele ei Jon Jon încă mai era acasă, iar mama lor plecase la lucru. O vegheau ca nişte ulii **–** cum era şi cazul.

Gândul îl făcu să zâmbească, dar zâmbetul i se şterse imediat de pe faţă, când auzi uşa de la intrare trânti**ndu-**se. Tatăl lui venise acasă. Tommy aşteptă cu răbdare să înceapă sâcâielile.

— De ce-am venit aşa de devreme?

Vocea Monikăi suna îngălată, în timp ce bea cu poftă din**tr-**o sticlă de *Bacardi* ieftin.

— Până la urmă o să-ţi vină de hac, fato. *Bacardi*-ul ăsta te doboară mai repede ca orice.

— Of, Lena, mai scuteşte-mă-n paştele mă-tii!

Lena, o scoţiancă tânără, oftă şi ridică din sprâncene, în timp ce o privea pe Joanie, care clătină din cap, dân**du-**i de înţeles să-şi vadă de ale ei.

— Îmi place colierul ăsta, Lena, comentă Monika. E nou?

Fata se împăună imediat. Tocmai îşi făcuse rost de un peşte nou, aşa că încă mai primea cadouri; aşa se întâmpla mereu cu cele mai tinere.

— A fost făcut pentru un gât mult mai subţire, bineînţeles.

Monika căuta gâlceavă şi se vedea. Lena era o fată durdulie şi, într-adevăr, colierul era mult prea delicat pentru ea. Dar pe Monika nu colierul o râcâia, ci ceea ce reprezenta. Toate erau conştiente de asta. Pe Monika niciun peşte n-ar fi îmbiat-o să se mute în echipa lui. Totuşi, Lena avea o fire veselă şi răspunse binevoitoare:

— Ei, îmi pare rău, **da' nu-**l cunosc pe Frank Bruno atât de bine, încât să-i iau bijuteriile cu împrumut.

Până şi Monika râse, apoi spuse cu răutate:

— Uite-o pe Miss World că vine!

Lena clătină din cap.

— E prea tânără. Îmi pare rău, dar ar trebui să tragă linie.

Fata era absolut conştientă că făcea senzaţie. Tocmai se întuneca, aşa că în curând aveau să apară primii clienţi şi ştia că avea şanse să agaţe unul din prima. Mai ştia şi că de-aici urma să se lase cu scandal. Dar n-o deranja: avea un spate solid. La paisprezece ani, credea că le ştia pe toate şi, din păcate, ştia deja prea multe despre unele lucruri, numai că era prea proastă ca să-şi dea seama. Fugise de-acasă, aşa că bărbaţilor care exploatau femeile le era uşor **s-**o scoată la produs.

Monika ţistui din limbă atât de tare, încât Joanie izbucni în râs.

— Las-o-n pace. Trebuie să-l suporte pe Todd McArthur **–** o să se-nveţe curând.

Todd era un peşte tânăr, care se concentra asupra fetelor noi. Arăta bine, vorbea liniştit şi avea vicii. Toate fetele lui erau îndrăgostite de ei, chiar şi după ce le dădea vestea proastă. Spre deosebire de femeile mai vârstnice, care nu-şi făceau iluzii în legătură că bărbaţii care trăiau pe spinarea lor, cele tinere erau nevoite să cunoască pe

pielea lor. Dezamăgirea, înainte de a-şi da seama cu adevărat că aveau să-şi trăiască aproape întreaga viaţă acolo. Un peşte bun putea să dea de urma unei fete fugare în douăzeci şi patru de ore, ceea ce se întâmpla adesea. Bătaia pe care o primeau atunci şi teama că **s-**ar fi putut repeta le aduceau înapoi pe trotuar **–** sau pe spate, cum voiai **s-**o iei.

O săptămână în spital era o lecţie importantă, iar cine n**-**o înţelegea însemna că o căuta cu lumânarea. Sau, cel puţin, aceasta era părerea generală între femei. Un Escort albastru opri la marginea drumului şi un bărbat scund, cu părul rar adus peste chelie, îi zâmbi Monikăi. Era un client regulat şi, în timp ce pornea spre maşină, Monika îi zâmbi afectat puştoaicei, dâ**ndu-**i de înţeles tot ce trebuia să ştie. Clienţi regulaţi îşi doreau toate; le uşurau mult viaţa, le dădeau o şansă să se relaxeze **–** ceea ce nu se întâmplă niciodată cu un străin, mai ales cu nebunii cărora trebuiau să le facă faţă zilnic.

— Bine că **s-**a dus, se tângui Lena. Bea tot mai mult pe zi ce trece!

Joanie oftă, dar nu comentă.

— Fetiţa a tras crack. **Ia uită-**te la ea cum se leagănă, nenorocita.

O priviră câteva momente, apoi se îndepărtară.

— McArthur e**-**un bălegar, nu?

Jen dădu din cap, înainte de a remarca:

— Vorbeşti de bălegar şi…

Râseră, în timp ce propriul lor peşte, Paulie Martin, o alunga pe fată de**-**acolo, cu argumente verbale şi fizice.

Porni apoi spre ele, cu o expresie şocată pe faţa lui chipeşă.

— McArthur ăla o să deschidă**-**n curând o creşă, mm?

— Puştoaica aia era făcută pulbere cu crack.

— O să ia un şut între craci curând, dacă mai

vorbeşte aşa cu mine! se ofuscă el, netezân**du-**şi costumul de la casa de mode. Am nevoie de tine **într-**un salon, Joanie.

Joanie zâmbi. În saloanele de masaj era mai bine, deşi Paulie o chema numai în disperare de cauză, iar ea ştia asta.

— Pentru cât timp?

— Urcă**-**te doar în motor, da? Ca atunci când lucrezi pentru William G. Steward. Nu pui întrebări, te mişti doar.

Una dintre calităţile lui Paulie era umorul, iar fetelor le plăcea. Înveselise destule seri plicticoase.

Strigă peste umăr:

— Lena, să**-**i spui pricăjitului de McArthur că dac**-**o mai văd pe vreuna dintre fetele lui pe aproape, îi rup gâtul ăla de rahat!

— Bine, domnule Martin.

În timp ce maşina pornea spre East Ham, Joanie se destinse. Avea noroc şi era hotărâtă să profite.

— Pari mulţumită, Joanie.

Paulie îi zâmbi, iar Joanie se topi pe dată. Arăta incredibil de chipeş şi o ştia, de la părul negru, des şi cârlionţat, până la ochii de un albastru intens. Era îndesat şi nu atât de înalt cât ar fi vrut, dar avea ceva greu de definit care le făcea pe femei să**-**l dorească, în meseria lui, aşa ceva era un câştig categoric. Învăţase încă de timpuriu că un zâmbet şi un compliment la momentul potrivit puteau obţine orice de la anumite femei. Paulie îi frecă piciorul deasupra genunchiului, iar Joanie zâmbi din nou. Era un ticălos, dar era ticălosul ei, aşa că**-**i ierta orice. Ştia că**-**i dădea doar o câtime din Bani, dar avea destulă minte că mai mult de**-**atât nu mai avea şanse să primească, aşa că se bucura cât mai putea.

Totuşi, încă mai putea să atragă un anumit gen de clienţi. Avea înfăţişarea veselă şi ieftină care le plăcea

bărbaţilor mai în vârstă. Joanie era prietena pensionarilor şi se bucura pentru asta. Rareori primea bacşiş, dar termina cât ai bate din palme, iar acesta era un câştig. De fapt, din multe puncte de vedere era perfectă pentru salonul de masaj. Bărbaţii care le foloseau erau leneşi şi se temeau să fie văzuţi agăţâ**ndu-**le pe trotuar: localnici care tindeau **s-**o folosească pe cea mai apropiată de cârciumă, sau provinciali care lucrau în apropiere şi veneau să**-**şi fâlfâie banii şi zâmbetele false. Şi mai era şi ieftin. Oricum, niciuna dintre fete n**-**avea să facă vreodată parte din piaţa sutei**-**de**-**lire**-**regulatul, aşa că, una peste alta, mergea de minune.

Paulie era destul de deştept ca să ştie ce fel de fete îi aduceau bani: nu prea arătoase, dar nici ca muma pădurii **–** asta ţinea pe trotuar, dar nu şi în ambianţa confortabilă a unui salon. De asemenea, dacă fetele erau prea arătoase, alungau bărbaţii. Observase asta de**-**a lungul anilor. Cum le spunea tuturor celor care**-**l ascultau, majoritatea bărbaţilor le închiriau ca să se simtă stăpâni. Cei fără bani şi prestigiu se lăsau intimidaţi uşor de femeile care arătau prea bine, simţi**ndu-**se datori să se poarte frumos cu ele. Fetele lui **–** şi folosea cu dărnicie termenul **–** erau tocmai genul potrivit de boarfe care să corespundă cu nevoile clienţilor.

În timp ce opreau în faţa salonului, căscă.

— Întreabă**-**l pe Jon Jon dacă nu vrea să lucreze la mine. Am auzit că a început să**-**şi facă un nume.

Joanie dădu din cap.

— Bine. Cât timp lucrez în seara asta?

— Una dintre fete a ajuns pe lista persoanelor dispărute. Pentru câteva zile, probabil.

Căscă din nou, apoi spuse:

— Să nu**-**ţi vină să crezi, nu? După câte**-**am făcut pentru ea, a dat cu pasul.

Joanie nu comentă. Era conştientă de ceea ce făcuse pentru fata aceea; făcuse acelaşi lucru pentru ea, şi uite unde o adusese.

— Să nu fii prea aspru cu ea când ai **s-**o găseşti…

Nu se osteni să-i răspundă. În schimb, se aplecă prin faţa ei şi deschise portiera.

— Să fii cuminte, Joanie.

Femeia dădu din cap.

— A, şi fă-mi o favoare, da? Pe viitor, să-ţi ţii în mă-ta pentru tine opiniile despre practicile mele profesionale. Eşti proprietatea mea, Joanie, la fel ca toate celelalte, şi dacă m-aş pomeni vreodată că vreau **s-**aveţi opinii, la fix m-aş interna-n cel mai apropiat balamuc ca să mă-nvăţ minte, bine?

Dădu din cap iar. Furia din glasul lui era clară.

— Ei?

Acelaşi gest şi mai apăsat.

Paulie îşi dădu ochii peste cap.

— Hai, Joanie, valea! Mişcă!

Mugea destul de tare ca să i se-audă glasul peste zgomotul traficului. Joanie sări din maşină cât putu de repede şi o tuli în salonul de masaj. Se simţea umilită şi rănită, iar cel mai rău era că se vedea.

Gaynor Coleman clătină din cap cu tristeţe, spunând:

— Mare japiţă, tipul ăsta.

Glumeaţă ca de obicei, Joanie replică:

— E japiţa tuturor, nu? Că doar e *peşte*!

Toate femeile mai în vârstă râseră odată cu ea, ceea ce o făcu să se simtă mai bine. Dar o duruse felul cum îi vorbise, o duruse adânc, având în vedere toţi anii din viaţa ei pe care i-i dăruise.

Se aşeză lângă celelalte. Mirosul uleiului de masaj şi al fumului de ţigară era copleşitor, dar cel puţin era mai plăcut decât gazele de eşapament şi trăncănelile

beţivăneşti ale Monikăi.

Primul client veni peste zece minute.

Schimbul de noapte al lui Joanie începuse.

La apusul soarelui. Kira şi Bethany se jucau cu o fetiţă numită Catriona, care avea doar şapte ani. Se distrau grozav. Diverse mămici erau deja afară, aşezate pe scaune de bucătărie, plângându-se de viaţa lor. Domnea o atmosferă plăcută. Copiii primiseră chipsuri şi Cola, şi fuseseră destupate câteva sticle de vin. Jon Jon îşi privea sora din balcon, în timp ce-şi răsucea încă un chiştoc de marijuana. Mobilul suna şi ştia cine era la telefon, dar nu răspundea. În schimb, îşi strigă de pe balcon sora:

— Hai, Kira, e timpul să vii acasă.

Auzind glasul fratelui ei, fetiţa făcu o mutră distrusă.

— Of, Jon Jon, încă cinci minute, te rog!

Glasul ei suna ca un scâncet studiat. Căscase ochii cât putea de larg, iar mama Catrionei, o brunetă de douăzeci şi cinci de ani. Râse, strigând:

— Am eu grijă de ea, Jon Jon, poate dormi la mine în noaptea asta.

Catriona se distra nemaipomenit, iar după ce Kira se ducea acasă începea să se tânguiască, pentru că niciun alt copil nu-i dădea atenţie. Era prea mică pentru majoritatea fetelor, dar Kirei îi plăceau copiii mai mici.

— Nu e nevoie, mulţumesc oricum. Mişcă-ţi fundu' acasă, Kira.

— Te rog, încă cinci minute, Jon Jon!

Mobilul sună încă o dată, iar Jon Jon strigă:

— Cinci minute şi atât!

Una dintre vecine şopti:

— Poţi să zici de el orice-ai zice, dă-i un frate bun pentru fetele astea.

Celelalte femei dădură din capete aprobator, în timp ce Kira se desfăta cu plăcerea că, măcar o dată, cineva

vorbea frumos despre fratele ei.

De obicei, oamenii înălţau din sprâncene şi zâmbeau acru, şuşotind sau insultând-l pe faţă, deşi reputaţia crescândă a fratelui ei cam pusese capăt ofenselor în ultimele câteva luni. I se dusese vestea că era un dur şi era hotărât să profite la maximum.

Cinci minute mai târziu, fără tragere de inimă, fetiţa îşi luă rămas bun de la prietenele ei şi-i mulţumi mamei Catrionei pentru că-i oferise găzduire o noapte. Urcă în fugă scara spre apartament şi intră. După ce-şi făcu un sandviş cu *Marmite*, se aşeză cu fratele ei pe balcon, aşteptând-l cu răbdare să termine de răcnit la telefon.

— În regulă, Kira, pregăteşte-te pentru culcare.

— Pot să-mi mănânc sandvişul?

Jon Jon râse.

— Sigur că poţi şi, dacă nu mă baţi la cap în seara asta, te las să te uiţi la televizor, bine?

— Mulţumesc, Jon Jon. Eşti cel mai bun frate din lume.

— Trebuie să fiu pe măsura ta, nu?

Era fericită, îi plăcea la nebunie când Jon Jon era în toane bune şi stătea de vorbă cu ea. Fratele ei *era* drăguţ, orice-ar fi spus lumea. Cu ea, cel puţin, era drăguţ.

— Pot **s-**ascult şi o poveste?

— Nu te-ntinde prea mult, Kira!

Dar vorbea pe un ton cald, iar fetiţa ştiu că avea şanse. Jon Jon spunea nişte poveşti extraordinare. Apoi mobilul îi sună din nou, iar Kira oftă. Striga şi înjura din nou, şi era clar că povestea ei zburase pe fereastră. Intră în casă şi-şi luă pe ea pijamaua.

Instalând-se în pat, se uită la „*Queer As Folk USA*” pe Sky până adormi.

Capitolul 2

Joanie tocmai se întorsese de la lucru şi-şi făcea o

cafea, când Jon Jon intră în bucătărie.

— E-n regulă, mamă? A mers bine?

Dădu din cap. Era frântă de oboseală şi se vedea. Avea cearcăne sub ochi, iar pielea-i era pământie. Arăta ca o femeie care-şi petrecuse noaptea cu prea mulţi bărbaţi, toţi străini, care-i foloseau trupul. Mai avusese şi un urlător, un client care-şi făcuse treaba şi apoi încercase să plece fără să plătească. Numai asta-i lipsea, dacă voia un loc regulat la salon. Ieşeau bani buni şi era mult mai sigur decât pe trotuar.

Totuşi, păstră pentru sine această perlă de înţelepciune, ştiind că fiul ei avea altele pe cap, dar o sâcâia totuşi.

Ştia că oferea servicii bune. Se temuse că incidentul putea face să nu mai fie folosită, mai ales că Patsy, şefa salonului *East Ham*, n-o plăcea din cauză că Joanie avusese o relaţie cu Paulie mai lungă decât oricare dintre celelalte fete, pe când biata Patsy chiar crezuse cândva că *ea* avea să fie doamna Paulie Martin.

Dar cine era Joanie, ca să se bucure că murea şi capra vecinului? De fapt, Paulie era deja căsătorit. Supraponderală şi un adevărat stâlp al bisericii, soţia lui, Sylvia, era respectabilitatea întruchipată – şi, mai la obiect, era proastă, paravanul perfect pentru afacerile lui necurate şi seriile cu alte femei.

Paulie o ţinea, împreună cu cele două fiice ale lor, în stilul cu care se obişnuiseră, şi-i plăcea să nu-şi amestece cele două laturi ale vieţii. Bănuia că, dacă soţia lui afla cu ce se ocupa de fapt, ar fi murit. Deşi Joanie o văzuse de vreo două ori prin preajmă, de-a lungul anilor, nu-i spusese nimănui, şi cu atât mai puţin lui Paulie. Ştia când să-şi ţină clanţa; era o altă necesitate profesională.

Acum, pe un ton mai vesel, spuse:

— Am ajuns la salon, aşa c-am avut de câştigat.

Jon Jon nu-i răspunse, dar Joanie nici nu se aşteptase. Niciodată nu vorbea pe şleau despre munca ei; întotdeauna făcea doar aluzii pe ocolite şi comentarii evazive.

— Şi micuţa Kira cum **s-**a purtat?

Băiatul zâmbi.

— Cuminte ca un înger, mamă. Ca întotdeauna.

Văzu faţa mamei sale destinzâ**ndu-**se o clipă, în timp ce se gândea la fiica ei cea mai mică. Jon Jon se chinuia să întindă scândura de călcat. În aglomeraţia din bucătărie, nu-i era tocmai uşor. Joanie ştia că se pregătea să calce hainele de şcoală ale Kirei. Era un adevărat gospodar.

— Beau şi eu o cafea, mamă.

Încă mai dormea de**-**a**-**mpicioarelea.

Era chipeş şi blând; nimic altceva nu conta pentru ea. Aşa trebuia, altfel o noapte n**-**ar mai fi dormit

— Sau o zi, cum o silea invariabil munca ei.

În timp ce Jon Jon băga fierul în priză, Joanie spuse pe un ton nonşalant:

— A, apropo, Paulie mi**-**a spus să te**-**anunţ că are de lucru pentru tine, dacă vrei.

Când cuvintele mamei sale îşi făcură efectul, Jon Jon o privi fără să**-**i vină a crede.

— Ce**-**a zis?

Glasul îi suna ascuţit, neîncrezător.

— Vrea să lucrezi pentru el.

Joanie ştia ce urma, dar încercă totuşi. Cel puţin, dacă lucra pentru Paulie ştia unde era şi ce făcea.

— Măcar ascultă**-**l, nu-i atât de rău…

— Din partea mea, poţi să**-**l trimiţi înapoi de unde**-**a ieşit!

Chipul armonios al lui Jon Jon era complet lipsit de expresie, în timp ce încerca să înţeleagă ce**-**o apucase pe femeia care**-**l adusese pe lume, de**-**i cerea o asemenea

prostie.

— Nu vorbi aşa cu mine! N-am făcut decât să-ţi transmit ce mi-a spus el. Oricum, nu-i un tip chiar atât de rău.

— Normal, sigur că nu-i rău, doar o foloseşte pe maică-mea pe post de peşte pentru mine! Mamă, acuma ce vrei să fac, să mă duc şi să-i strâng mâna?

Joanie închise ochii, deznădăjduită.

— Haide, fiule, nu merit asta, şi-o ştii foarte bine.

Vocea-i era scăzută, iar ochii îndureraţi, deşi

Jon Jon spusese adevărul.

— Gândeşte-te la toate avantajele…

Jon Jon trânti fierul pe scândură.

— La zi, am eu faţă de peşte? Hai, mamă, zi odată!

Joanie ştia că spusese ce nu trebuia şi regreta că adusese vorba.

— Sigur că n-ai. Eu am transmis doar mesajul, atâta tot! strigă şi ea.

— Ei bine, pe viitor să nu te mai deranjezi.

— Ai putea ajunge departe cu el. Are nevoie de cineva cu un pic de…

— Ei, de mine n-are nevoie. Orice-ai crede, eu nu vând femeile pe de-a moaca!

— Mai scuteşte-mă, Jon Jon, ai putea câştiga sume frumuşele cu…

O întrerupse furios:

— Ştiu că-s mai mult negru decât alb, da' asta nu-nseamnă că-s peşte. Sau, poate taică-miu o fi fost? Asta e? Numai că nimeni nu pare să ştie nimic de el, aşa-i? Şi cu atât mai puţin tu.

Ştia că mersese prea departe şi imediat îşi regretă cuvintele.

— Of, mamă, de ce mă enervezi aşa? Ştii ce părere am despre ăştia ca Martin.

Joanie ieşi din bucătărie, fără să răspundă.

În continuare, Jon Jon călcă hainele de şcoală ale Kirei, dar nu-i mai stătea mintea la treabă. Încă nu-şi revenise din şoc. Faptul că mama lui îl crezuse în stare să se gândească, măcar, la oferă, îl ardea pe dinăuntru, deşi îi înţelegea motivele.

Cafeaua ei rămăsese lângă a lui, pe bufet, l-o duse în dormitor.

— Poftim, mamă. Bea şi tu o ceaşcă.

Joanie îi zâmbi trist.

Dintr-odată, arăta bătrână, pierdută şi hăituită.

— Îmi pare rău, Jon Jon.

Băiatul îi ciufuli părul, ca unui copil.

— Ştiu, mamă, ştiu.

Amândoi erau conştienţi de faptul că nu se scuzase şi el.

— Mişcă, grăsane!

Joseph Thompson îşi privea fiul cum se chinuia să facă un ceai, cu trupul său enorm abia având loc să se mişte în bucătăria strâmtă. Tommy transpira, deja era prea cald pentru un om de dimensiunile lui. Aruncă o privire pe fereastră, văzând afară copiii care se duceau la şcoală. Îl simţi pe tatăl său venind în spate şi se strâmbă.

— Uită-te la ele, biete fetiţe îmbrăcate ca nişte curve de tot rahatu'! La ele te uiţi, este?

Tommy era iritat, dar răspunse cu un calm aparent:

— Nu aşa mă uit la ele, cum bine ştii. Îmi place doar să văd cum stau de vorbă şi se simt bine, atâta tot.

Joseph îşi dezveli dinţii.

— Ei, nu! Acum fă rahatu' ăla de ceai, fătălău gras ce eşti. Acuşi trebuie să plec la serviciu. Mi-ai făcut sandvişurile?

— Sunt în frigider.

În continuare nu-şi mai spuseră nimic. Zece minute

mai târziu, tatăl său ieşi din apartament fără să-şi ia rămas-bun măcar. Tommy intră în dormitor şi scoase de sub pat, cu mare efort, o cutie. Zâmbind, o deschise.

Era plină de păpuşi *Barbie*. Unele erau îmbrăcate şi aproape tuturor le lipseau capetele. Dedesubt se îngrămădea o cantitate uluitoare de costume şi obiecte miniaturale, tot ce-i era necesar lui *Barbie* ca să fie cea mai perfectă fată din oraş, de la fuste mini roz şocante până la mici poşete şi încălţări reproduse impecabil. Dar erau ude, iar mirosul de urină îl făcu să înţeleagă ce se întâmplase cu ele. Nu era prima dată şi ştia că n-avea să fie nici ultima.

Înăbuşi**ndu-**şi un suspin, Tommy începu să le pună în ordine, scoţând din cutie hainele ca să le spele. Fruntea îi şiroia deja de sudoare. Şi-o şterse cu un pumn gras, amestecâ**ndu-**şi-o cu lacrimile.

În timp ce le punea capetele la loc, mormăia la nesfârşit:

— Nenorocitule… nenorocitule.

Kira şi Bethany stăteau în holul blocului, chicotind. Chiuleau de la şcoală şi se distrau la nebunie.

Spre deosebire de Bethany, Kira acum trăgea chiulul pentru prima dată, iar pentru ea era o noutate foarte interesantă. Bethany n-avea chef decât să stea jos şi să fumeze.

— Ştiu, hai să mergem la bibliotecă! propuse Kira.

Prietena ei clătină neîncrezătoare din cap, răspunzând sarcastic:

— Eşti sigură? Două eleve la bibliotecă, **într-**o zi de şcoală?

Kira îi înţelese argumentul şi chicoti din nou.

— La asta nu m-am gândit.

În timp ce stăteau acolo, auzeau la un radio top ten. Se legănau împreună şi glumeau, ambele convinse că

nimeni din preajmă n-ar fi îndrăznit să le pârască mamelor lor. Ar fi ieşit un scandal prea mare.

— Hai să mergem în parc.

Bethany clătină din cap şi-şi aprinse încă o Consulate, trăgând în piept fumul mentolat şi încercând să facă rotocoale.

— Vrei şi tu un fum?

Kira clătină din cap.

— Nu, mulţumesc, nu sufăr fumatul.

Chiar atunci se deschise o uşă şi apăru capul Micuţului Tommy.

— Ce faceţi aici?

Ca de obicei, Bethany fu cea care răspunse:

— Ce se vede.

Tommy o măsură cu privirea. Nu arăta prea atrăgător. Totuşi, zâmbi vesel şi întrebă:

— Vreţi un ceai?

Cele două fete se uitară una la alta şi chicotiră.

— Da, te rog.

Şi, amuzate de invitaţia aceea ca pentru oameni mari, intrară în apartament.

Paulie văzu şuviţele împletite, uşor de recunoscut, ale lui Jon, Jon şi-l salută, în timp ce trecea pe alături. Jon Jon nu-l luă în seamă, continuând-şi drumul spre casa prietenului său. Avea buzunarul plin de Es-uri şi abia aştepta să scape de ele. După ce fuseseră la mare modă, în anii ’90, acum preţul scăzuse drastic. Cu patru sau cinci ani în urmă putea scoate bani frumoşi plasând câteva cu douăzeci şi cinci de lire sterline bucata; acum avea noroc dacă reuşea să ia cinci sute pe o mie.

Totuşi, erau bani primiţi, nu daţi, şi numai asta conta.

Mai avea un punct în agendă şi era hotărât să-l rezolve înainte de a se apuca de treabă.

Deschise uşa casei unde stătea, fără forme legale,

prietenul său Carty şi strigă sonor:

— Sunt singur!

— Aici, colega.

Carty era în bucătărie, unde frigea nişte pachete de crack. Mirosea îngrozitor, dar mai mult din cauza găleţii pline cu gunoi şi a chiuvetei înfundate.

Carty era deja trosnit, iar acest lucru îl înfuria pe Jon Jon. Îi înţelegea pe oamenii care consumau droguri pe bază de serotonină, ca Es-urile, dar nu heroină cristalizată, cu extazul ei provocat de dopamină, după care urma cea mai profundă depresie. Era cel mai egoist drog. Măcar Es-urile sau iarba te făceau să te simţi apropiat de oameni, să-ţi placă mai mult compania lor. Normal era să-ţi doreşti o lume a fericirii, nu infernul singurătăţii adus de crack. - în trecut, Jon Jon şi Carty obişnuiseră să prizeze puţină coca în weeke**nd-**uri şi să poarte conversaţii lungi şi fără sens, care atunci păreau perfect logice, dar nu erau decât elucubraţiile unor amici scoşi din minţi. Dar, de când începuse să plaseze el drogul, Carty se schimbase. Când îl prizau doar, avusese haz. Acum, toată viaţa lui se învârtea în jurul pietrelor, iar despre asta avea de gând Jon Jon să-i vorbească.

— E cam devreme, chiar şi pentru tine, nu?

Carty oftă.

— Beş de-aici, Jon Jon. Nu mă bate la cap, da?

Era nervos.

— Suntem amici, da' te-ai uitat bine la tine-n ultima vreme? Arăţi ca un rahat şi la fel te şi porţi.

Carty îl ignoră, în timp ce măsura cu grijă pudra pentru copt, ţi**nându-**şi respiraţia.

Pipa de crack zăcea pe bufet, iar Jon Jon o pipăi. Era caldă încă, dând de înţeles că prietenul lui îşi începuse deja drumul spre nicăieri pe ziua în curs.

— Ai adus Es-urile?

— Normal că le-am adus. Cine să aibă nevoie de ele?

— Marky Morgan. A lăsat cinci sutare-n congelator. Vrea să le duci la el.

— Nici n-are pretenţii prea mari, nu? Bagă-i o sârmă şi zi să se facă-ncoace, altfel plec şi cu avansu, *şi* cu marfa.

Jon Jon desfăcu o bere şi bău cu poftă, înainte de a spune:

— Ce obraznic de rahat, hmm?

Dar Carty era deja dus înapoi în lumea lui, iar Jon Jon îl privi cu tristeţe. Se uită în jur prin bucătăria murdară. Era plină cu ustensile pentru heroina cristalizată, iar asta-l nemulţumea şi mai mult. Ştia că putea obţine o captură pentru plasament, iar dacă o făcea o lua-n barbă, dar i-ar fi fost ruşine să fie asociat cu crackul.

Pentru el, heroina cristalizată nu era un drog recreativ, ci o condamnată la moarte. Nu le-ar fi vândut o asemenea mizerie nici capilor de crack care-ar fi meritat cu vârf şi-ndesat.

Trebuia să aibă un standard şi considera că al lui era înalt, având în vedere că principala lui sarcină era traficul.

Luând încă o sticlă de bere din frigider, îşi strigă prietenul pe nume. Când celălalt băiat se întoarse, Jon Jon îi trânti sticla în obraz. Carty se prăbuşi sub lovitură, iar când căzu pe duşumea, Jon Jon îl luă în şuturi până nu se mai mişcă.

Apoi scotoci sistematic apartamentul şi luă toţi banii, plus nişte bijuterii şi droguri de clasa A. Vârî totul în buzunare, însă heroina cristalizată o lăsă la locul ei.

Când îşi va reveni, Carty urma să aibă nevoie de-o piatră mai mult decât de orice. Totuşi, Jon Jon dăduse clar de înţeles: prietenia lor se terminase.

— I-am dat destule avertismente, aşa că n-are decât să se ducă-n mă-sa.

După ce chemă un taxi, Jon Jon fluieră încet printre

dinţi, în timp ce mobilul îi suna la nesfârşit. Probabil era Marty, care-şi voia Es-urile. Ei bine, n-avea decât să-şi mişte fundul şi să vină să şi le ia. Cine mama mă-sii se credea?

Când apăru taxiul, Jon Jon ieşi ţanţoş din apartament, simţi**ndu-**se mai vesel decât oricând.

Era vremea curăţeniei de primăvară şi începuse cu cel mai bun amic al lui.

Taximetristul îl cunoştea şi, fără să-l întrebe, îl duse înapoi la apartamentul mamei sale, în linişte. Aceasta era reputaţia pe care şi-o făcuse Jon Jon, şi o merita.

— De unde le ai?: Uimirea din vocea Kirei îl făcu pe Tommy să zâmbească mândru.

— De ani de zile le colecţionez.

— Da' astea nu-s jucării de fete?

Pe Bethany n-o interesau păpuşile **-** trecuse de acea fază. Kira însă era în extaz.

— Mor după *Barbie*, Tommy, e nemaipomenită, în sfârşit, Kira, care iubea hainele, fardurile şi strălucirea, îşi găsise un suflet pereche.

Tommy era în al nouălea cer, şi se vedea.

— Ştii, Kira, semeni puţin cu ea.

Fetiţa fu copleşită de compliment.

Bethany oftă. Trecută deja de cincizeci şi cinci; de kilograme, o moştenea pe maică-sa şi invidia frumuseţea zveltă a Kirei, deşi ţinea la ea ca prietenă.

— Serios? Chiar semăn, Beth?

Bethany dădu din cap, zâmbind fără tragere de inimă.

— Da, chiar semeni.

Tommy ieşi din cameră cu mişcări greoaie, ca să le aducă ceaiurile.

— Un sucit, Kira, nu?

Kira ţistui din limbă.

— Nu fi nesuferită. E drăguţ, doar un pic cam…

Făcând o mutră dezgustată, Bethany completă:

— …grăsuliu?

Fără voie, Kira râse, apoi spuse:

— Nu, cam trist.

Bethany, cu părul ei creţ strâns la spate **într-**o coadă, chicoti.

— Oricum, te place.

Kira se înfioră.

— Termină, auzi-l că vine.

Tommy intră şi-şi aşează făptura masivă **într-**un fotoliu încăpător de lângă pat; ţinea cu uşurinţă cele trei căni în mâinile lui enorme.

— Luaţi de-aici, fetelor, o ceşcuţă.

Era în elementul lui; îi plăcea să primească musafiri, iar cele două fete erau genul de vizitatoare la care visa întotdeauna. Fetele, mai ales cele mici, erau favoritele lui. Îi plăcea cum vorbeau, cum se aşezau, chiar şi cum îşi mişcau mâinile. De Bethany încă nu era prea sigur: presimţea că se putea purta ca o iapă, dacă i se năzărea. Dar Kira… ei, da, ea era o adevărată domnişoară. O *Barbie* în devenire.

— Îmi place *Barbie* din *Pădurea Adormită*, e una din favoritele mele. Şi *Barbie* stewardesa îmi place. Cu toate poşetuţele astea lila!

Vocea Kirei era ascuţită de emoţie. Bethany îşi aprinse încă o ţigară, deşi Tommy se încruntă. Scutură chibritul şi-i aruncă a privire piezişă, ca şi cum ar fi spus: „Hai, scrumiera, ce stai?”

Clătinând din cap, Tommy spuse cu tristeţe:

— În salon.

Bethany ieşi să caute scrumiera, profitând de pretext ca să-şi bage nasul prin jur.

— Nu e serioasă, Tommy. Crede că aşa pare mai

matură.

— Ei bine, nu pare. Pare mai degrabă o stricată.

Kira nu-i răspunse; nu ştia ce să spună. În schimb, o luă *pe Barbie Malibu*, cu un oftat de fericire totală. Ziua devenea din ce în ce mai reuşită.

Joanie întoarse încă o carte. Femeia din faţa ei aştepta cu sufletul la gură.

— Ei, hai, Joanie!

— Rege de Baston. El e, nici vorbă.

Femeia se dezumflă.

— Deci, o să se-ntoarcă?

Joanie dădu din cap şi râseră amândouă.

— N-aveai nevoie să-şi ghicesc eu în cărţi ca să ştii asta - oricum se-ntoarce întotdeauna.

— Ştiu, dar sper ca **într-**o zi să nu se mai întoarcă. Să stea cu cine şi-o fi trăgâ**nd-**o el acolo, şi pe mine să mă lase-n pace!

La asta, Joanie râse de-a binelea.

— Dac-ar rămâne, nimeni n-ar avea un şoc mai mare ca tine, Suzy. Cum bine ştii.

Vecina ei puse pe masă o hârtie de zece lire sterline, apoi îşi săltă trupul greoi de pe scaun. Avea o sarcină înaintată, iar soţul ei, Dicky, ajungea mereu pe lista persoanelor dispărute când intra ea în luna a şaptea. Acela era al şaptelea copil, iar el o ştersese din nou.

— Păstrează-ţi banii, Suzy, n-am nevoie de ei.

— Nnţ, las că-i bine, ai şezut aci o oră ca să-mi spui ce ştiam deja. Ce pielea mea, meriţi, c-ai avut atâta răbdare.

Joanie râse.

— Mulţumesc, scumpo, da' am să-i iau din contul tău de la club, bine?

Suzy o îmbrăţişă cu stângăcie.

— Mulţam, iubito. Acuma mai bine mă duc acasă, să-i

pun la punct p-ăilanţii.

Joanie o conduse, apoi intră în camera mică din faţă şi se uită în jur. Era curată şi ordonată, iar acest lucru o făcu să zâmbească. Deschise televizorul şi-l puse pe U.K. Style. Tocmai începuse *Medicul casei*". Era una dintre emisiunile ei favorite, **într-**o zi, când copiii erau plecaţi, avea să facă lună casa. Acela era visul ei.

Îngenunchind în faţa unei vitrine pline cu fotografii şi bibelouri, deschise sertarul de dedesubt şi-şi scoase comorile. De-a lungul anilor, adunase tot felul de lucruri pentru apartamentul ei – de la un filtru espresso ascuns în dulap, până la un serviciu *After Eight* de argint, pentru dineurile ei imaginare.

În cele mai avântate vise ale ei, Joanie primea la cină celebrităţi şi planifica pasionată meniurile şi vinuri. Îşi imagina sticlăria – cumpărase diverse pahare foarte frumoase de-a lungul timpului – şi toată vesela şi tacâmurile. Se vedea pe sine **într-**o rochie scânteietoare, arătând mai tânără cu câţiva ani, desigur, şi prezidând masa în jurul căreia abundau conversaţiile şi replicile de spirit.

Vedea totul în minte, ca şi cum ar fi fost o amintire recentă, o serată care deja avusese loc. Uşa din faţă se trânti, iar Joanie se grăbi să le pună pe toate la loc, în timp ce Jeanette intra în cameră, spunând tare:

— Te-am întrerupt, aşa-i? Cine vine la cină diseară… Sidney Poitier, ca de obicei?

Când copiii erau mai mici, Joanie le destăinuise visele ei şi îi împărtăşiseră reveriile, invitând la rândul lor celebrităţi şi alegând mâncărurile şi decoraţiunile. Acum nu mai era decât o glumă, iar pe Joanie o durea, deşi de obicei râdea.

— Ne ştii pe mine şi pe Sid!

— Eşti nebună de legat, maică. Vinde-le pe toate sau

foloseşte-le, ce mă-sa. Stau în sertar de ani de zile, mare minune că nu **s**-au făcut praf.

Închizând ochii, Joanie strigă:

— Ai de gând să nu mai tot înjuri în mama mă-sii, madam?!

Se uitară una la alta şi izbucniră în râs.

— Unde-i Kira?

— De unsă ştiu eu? Cu Bethany, cred.

Buna dispoziţie se risipise din nou. Jeanette era invidioasă pe Kira, încă din ziua când Joanie o adusese pe lume. Toţi spuseseră că avea să-i treacă, dar nici gând. Ba chiar, cu anii, invidia i se înrăutăţise.

— Fă-mi un ceai, iubito, până le pun pe astea în ordine.

— Nu pot, plec.

Jeanette ieşi din cameră, cu obişnuita ei expresie acră. Oftând din nou, Joanie oftă:

— Copii… cine crucea mea să şi-i dorească?

Bethany plecase deja acasă, dar Kira era ocupată să se joace cu toate păpuşile şi recuzita lor. În dulap, Tommy avea tot ce-i fusese vreodată necesar lui *Barbie*, iar Kira le trecea pe toate în revistă, extaziată.

— Ce noroc ai, Tommy!

Tommy se bucura că Bethany plecase. Fata aceea trecută prin şcoala străzii nu-i plăcea la fel de mult precum cea mică. Kira semăna mult cu el. Nu fizic, desigur, dar avea aceeaşi naivitate, iar Tommy reacţiona bine la asta.

— Economisesc bani pentru ceea ce-mi doresc, apoi le comand prin poştă.

— La fel vreau şi eu să fac, când am să cresc mare. Să cumpăr lucruri.

Tommy îi zâmbi. Era într-adevăr delicioasă, cu pomeţii înalţi şi părul blond, care-i dădeau o înfăţişare aproape nordică. Alte calităţi care-l atrăgeau la ea erau

blândeţea şi buna creştere. Spre deosebire de mulţi alţi copii din cartier, nu vorbea urât, nici nu simţea nevoia de a arăta ca o copie la indigo a cine ştie cărei vedete pop. Era o fetiţă absolut agreabilă.

Îmbrăcau păpuşile *Barbie* şi stăteau la taifas. Erau atât de absorbiţi, încât Tommy fu cât pe ce să leşine de spaimă când îşi dădu seama cât era ceasul. Se făcuse cinci şi un sfert, iar tatăl lui urma să ajungă acasă în zece minute. Dacă o vedea acolo, avea să se întâmple o catastrofă!

— E timpul să pleci, Kira, iubito. Trebuie neapărat.

Urgenţa din tonul lui i se transmise fetiţei, care sări în picioare.

— Bine, Tommy. Pot să mai vin?

Chipul lui se îmblânzi **într-**un zâmbet.

— Sigur că poţi.

După plecarea ei, Tommy rămase câteva secunde privind dezordinea din cameră şi, deşi ştia că se pregătea un scandal **–** nu pregătise gustarea pentru ceai, nu pusese ibricul pe aragaz **–**, savură sentimentul de a**-**şi fi găsit o prietenă. Un suflet pereche.

Apoi se adună şi alergă la bucătărie să pună masa. Îi trecu prin minte că nu mâncase toată după**-**amiaza.

Când cheia tatălui său se răsuci în broască, peste câteva minute, Tommy închise ochii şi aşteptă tirada.

Nu avu parte de o dezamăgire.

Palmele putea să le suporte, însă mai greu de îndurat era subminarea continuă a respectului de sine.

Dar ce putea să facă?

— Unde**-**ai fost, madam?

Kira zâmbi timid şi, ca de obicei, lui Joanie i se înmuie inima. Se întreba adeseori de unde venea fiica asta e ei; nu semăna cu niciunul dintre propriii săi bunici, slavă Domnului!

— Am uitat de ceas, mami. M-am jucat.

— Vino să mănânci de cină.

În timp ce se înfrupta din lasagna congelată şi chipsurile la cuptor, Kira reflectă la ziua petrecută cu Tommy şi conchise că-l plăcea. Era gras şi ciudat, dar îi plăcea stilul lui liniştit, care-i amintea de al ei.

Jeanette se aşeză la masa din bucătărie şi-şi atacă şi ea mâncarea.

Jon Jon li se alătură şi o întrebă pe Kira cum fusese la şcoală. Nu-i era uşor să mintă, dar spre norocul ei Jon Jon avea altele pe cap.

În timp ce privi în jur, simţi că o lua cu cald pe dinăuntru.

Avea un nou prieten, iar acel nou prieten avea o cameră plină de păpuşi *Barbie*. Ce şi-ar fi putut dori mai mult?

Jeanette era gata. Ceasul arăta şapte şi jumătate, iar ea era îmbrăcată mortal. Kira, care ca prin farmec venise acasă din proprie iniţiativă, după o ceartă cu Bethany în legătură cu S *Club Seven*, *o* întrebă tristă:

— Pleci?

Sora ei dădu din cap.

— Să-i spui numai lu' mama sau lu' Jon Jon, şi te-ai nenorocit, e clar?

Kira confirmă.

— Unde te duci?

Jeanette nici nu se osteni să-i răspundă.

Singură în apartament, fetiţa îşi umplu o farfurie cu fulgi de porumb şi se aşeză pe balconul din spate. În mod excepţional, acolo nu se întâmplă mare lucru. Acţiunea din „Ea*st E*n*ders"* atinsese un punct culminant, şi locurile erau pustii până la opt şi jumătate cel mai devreme.

Îl privi pe tatăl lui Tommy mergând spre cârciumă de pe strada mare, apoi îi făcu semn cu mâna prietenului ei,

care ieşise să se răcorească şi el. Era o căldură înăbuşitoare.

Tommy mimă sorbitul dintr-o ceaşcă de ceai, iar Kira dădu din cap încântată. Lăsând deschisă uşa apartamentului, alergă repede la noul ei prieten.

Fără să ştie, tocmai ratase o întâlnire cu poliţia, care venea înarmată cu un mandat de percheziţie.

În salonul de masaj tocmai începea să se adune lumea. Joanie îşi conduse clientul într-un mic separeu, zâmbindu-i mieros. Era o urâtanie de om, şi până şi ei i se întorcea stomacul pe dos când se gândea la ceea ce trebuia să facă. Când individul sări voios pe masa de masaj, gol, cu excepţia unor chiloţi de boxer cam suspecţi, Joanie oftă. Ridicându-şi maioul, îşi expuse sânii, ca de obicei.

— Un special, şi nu te grăbi.

Joanie rupse plicul prezervativului, dar clientul făcu un gest de refuz hotărât.

— Aiurea! Eu călăresc pe deşelate.

— Ei, atunci călăreşte-te singur, amice. Fără prezervativ, n-avem nici sex.

Omul se ridică brusc în capul oaselor. Era trecut bine de cincizeci de ani şi avea aspectul neîngrijit al unui bărbat care stă prea mult timp singur, mâncând nesănătos, bând prea mult şi neavând niciun fel de relaţii cu duşul sau baia. Un adevărat gentleman.

— Ascult-aici, fă, ai auzit vreodată vorba aia, „eu plătesc, eu poruncesc”?

Joanie dădu din cap.

— Da’ pe-aia ai auzit-o, „fă ce-ţi spui, sau o iei repejor”?

În camera de alături, Sherry auzi schimbul de replici şi izbucni în râs, iar Joanie, privindu-l pe individul care stătea cu o expresie neîncrezătoare pe faţă, începu şi ea să

râdă.

Era furios.

— Şi mai ţi-a zis vreodată careva c-ai gura cam mare şi s-ar putea ca-ntr-o zi să ţi-o-nchidă un bărbat de-a binelea?

Joanie aruncă prezervativul în coşul de gunoi Potrivindu-şi sânii la loc în maioul strâmt, răspunse:

— Mda, de multe ori. Da' vezi tu, amice, aicea nu prea intră mulţi bărbaţi d-ăştia d-ai tăi, înţelegi ce vreau să spun? Şi-acum, şterge-o!

O deprima şi dintr-odată îşi văzu viaţa aşa cum era. I se întâmplă periodic şi simţi dezgustul de sine podidind-o ca un val.

Aruncându-i hainele în braţe, îi mai spuse:

— Băi, tu eşti şi surd, nu doar urât ca noaptea? Ieşi afară.

— Şi muia mea?

— Încearcă la Hoover, scumpule. Sunt sigură că vă cunoaşteţi bine!

Fu nevoie de o discuţie de un sfert de oră, două certuri şi o jumătate de sticlă de vodcă, pentru ca Joanie să se întoarcă la lucru. Dar plecarea lui o înveselise peste măsură. O fi fost ea o boarfă, dar mai era totuşi o fiinţă omenească şi, atâta vreme cât credea asta, n-avea să se scufunde în mocirlă, ca atâtea altele înaintea ei.

Următorul client era abia trecut de douăzeci de ani şi extrem de nervos. Îl ajută să se relaxeze, îl servi bine şi primi cinci lire sterline bacşiş. Criza îi trecuse deja.

Capitolul 3

Când urcă, în sfârşit, scara, la douăsprezece şi douăzeci şi cinci, Jeanette văzu uşa apartamentului închisă şi un anunţ mare, roşu, cu inscripţia „Mandat în execuţie", privind-o în faţă.

Simţi că i se opri inima în piept, când îşi dădu seama

ce se întâmplase. Mandatul era destul de sever, dar când aveau să afle c-o lăsase pe Kira singură acolo urma să se lase cu urlete. Pentru asta, fratele ei avea s-o rupă în bătaie, lăsând la o parte ceea ce-o aştepta din partea maică-sii.

Desprinse anunţul de pe uşă. Se referea la arme de foc şi droguri, ceea ce însemna că gaborii puteau avea o zi de pomină răscolind casă, şi totul era legal. Se întrebă în treacăt ce mai făcuse fratele ei de data asta.

Când introduse cheia în broască, un comisar tânăr descuie uşa.

— Locuieşti aici?

Jeanette îl ignoră şi intră în apartament, uitându-se după Kira. N-o văzu nicăieri.

— Unde-i soră-mea?

Comisarul tocmai vorbea în staţie şi nu-i răspunse câteva momente.

— Care soră? întrebă el în cele din urmă.

— Sora mea mai mică, Kira.

Acum în voce i se simţea frica.

— La şapte şi treizeci şi nouă, când a fost executat mandatul, nu era nimeni aici. Locuinţa era goală, deşi uşa stătea deschisă. Şi-acum spune, unde-i fratele tău, Jon Jon?

Jeanette ridică din umeri şi ieşi din apartament.

— Unde te duci?

Fata ripostă scurt, răspunzând:

— Pentru mine n-aveţi niciun mandat, aşa că vedeţi-vă dracu' de-ale voastre.

— Nu ştii unde e fratele tău?

Jeanette îşi văzu de drum. Nici nu se gândea să învrednicească întrebarea cu vreun răspuns. Încercă să sune la micul telefon mobil roz al Kirei. Nu-i răspunse decât mesageria vocală. Oftă din nou; asta-i mai lipsea.

Furioasă, vorbi în telefon:

— Kira? Eu sunt. Sună-mă-n mă-ta, da? Şi când or să afle mama şi Jon Jon că ne-au călcat caraliii fără ca tu s-anunţi în mă-ta pe nimeni, ai dat de dracu', domnişorico!

Închise telefonul, simţindu-se mai uşurată.

Poate că Kira era la vreo vecină. În timp ce cobora scara, îi trimise un SMS fratelui ei ca să-l prevină despre pericolul ce-l aştepta; îi mai trimise şi mamei sale un SMS. Ambele mesaje omiteau să spună că-şi cam rătăcise sora.

Dar, peste o jumătate de oră, deveni clar că expresia „cam rătăcise" nu era tocmai cea mai potrivită. Kira nu era nicăieri.

Jeanette începea să se teamă de-a binelea. Nimeni n-o văzuse pe sora ei, nu vorbise cu ea, nici nu auzise ceva. Pe sticleţi însă îi văzuseră, atâta lucru era clar. Dar, se consolă ea, Kira avea destulă minte ca să dispară dacă venea poliţia. *Trebuia* să fie undeva în apropiere. Telefonul lui Bethany era închis, aşa că Jeanette porni spre locuinţa ei, aflată la câteva străzi distanţă. Era singurul loc unde mai putea să fie Kira şi, când punea mâna pe ea, avea să-i sucească gâtul pentru că o făcuse să se îngrijoreze aşa.

Continua însă s-o sâcâie teama, pentru că sora ei nu încercase deloc s-o contacteze…

Noroc că încă n-o sunase nimeni de când trimisese SMS-urile, aşa că mai avea timp s-o găsească. După ce rahatul ajungea pân-la gât, avea să iasă moarte de om. Începea să-şi dorească să fi rămas acasă, aşa cum se înţeleseseră. Tocmai în seara asta trebuise să s-aleagă praful.

Jon Jon era într-o garsonieră de pe First Avenue, Manor Park, unde punea la cale o şarlatanie ca să aducă droguri de la Amsterdam cu Sippy Marvell, un dealer jamaican tânăr din Brixton.

Sippy închiriase camera aceea de ani de zile şi n-o

folosea decât pentru tranzacţii de afaceri. Era sărăcăcioasă, dar curată, şi depozitase în ea un stoc de băuturi şi ţigări bine garnisit. Sau, cel puţin, aşa credea el. Amândoi aveau telefoanele închise, un nou lucru asupra căruia Sippy insista întotdeauna.

Sippy era un Rasta sadea. Îl accepta pe Jon Jon ca pe un Rasta pe jumătate alb, cum încerca să fie, şi se înţelegeau unul pe celălalt.

Pe Jon Jon îl interesa felul cum Sippy îşi încorpora religia în viaţa de zi cu zi. Îi plăcea filosofia Rasta, deşi propriul lui domeniu de activitate, traficul de droguri, nu se prea potrivea cu convingerile pe care voia să şi le însuşească.

Şi mai era şi problema violenţei. Pentru început, chiar în dimineaţa acelei zile, de exemplu…

Dar îl putea asculta de Sippy vorbind despre Marcus Gravey şi citând din Sfintele Scripturi ore în şir.

Nu fu nici acum dezamăgit, când Sippy şopti, în timp ce pregătea un chiştoc:

— „Şi pământul a încolţit iarbă şi verdeaţă purtând sământă după soiul acesta, şi copaci purtând roade a căror sământă era ea însăşi după soiul acesta, şi a văzut Dumnezeu că era bine”.

Îi zâmbi lui Jon Jon, adăugând mai tare:

— „Facerea”, frate. *Biblia*, ce Dumnezeii mă-sii?

Pentru Jon Jon, accentul lui jamaican gros accentua rezonanţa sunetelor. Aceleaşi cuvinte n-ar fi avut niciun efect rostite cu accentul din sudul Londrei.

— Trebuie să rezolvăm detaliile, Jon Jon, înainte de a mai face şi alte planuri. Aşa că sună-l pe amicul meu James Grey şi cheamă-l aici la o şuetă.

Lui Jon Jon îi plăcea la nebunie vorbirea înceată şi tărăgănată a lui Sippy. Glasul lui, deşi scăzut, exprima mai multă autoritate decât dacă ar fi zbierat cât îl ţineau

bojocii.

— După cum te ştiu, Sip, înseamnă că strămoşii tăi au fost primii dealeri.

Complimentul îl făcu pe Sippy să râdă.

— Noi fumăm ca să meditäm. Să ţii minte asta, dacă te-nhaţă-n Brixton! E o chestie religioasă.

Jon Jon râse şi el. Îşi deschise telefonul, iar semnalul SMS răsună strident.

În cameră cânta discret Peter Tosh, iar zgomotul neaşteptat tulbură liniştea micii lumi închise în care se aflau.

Citi mesajele repede, înainte de a ridica privirea spre Sippy, spunând:

— Am belele. Mari.

Prietenul lui ridică din umeri.

— Rezolvă-le, nu plec nicăieri. Abia **s-**a înnoptat.

Joanie luă un taxi spre casă imediat ce primi mesajul de la recepţioneră salonului. Până la urmă, ajunsă în culmea disperării, Jeanette îi telefonase acolo.

Când intră în apartament, observă vag haosul creat de poliţie şi înjură printre dinţi. Anunţul punerii în execuţie a mandatului zăcea pe jos, unde din partea lui Joanie putea să şi rămână.

Îl expedie pe comisar în câteva secunde, după care, apucâ**ndu-**şi fiica mai mare de piepţii jachetei, mugi:

— Unde-i fetiţa mea?

Jeanette clătină din cap.

— Nu ştiu, mami. N-o găsesc nicăieri.

— Au luat-o copoii? Nu m-ar mira, dac-ai lăsat-o singură. A trecut pe-aici cineva de la serviciile sociale?

Fata clătină din cap.

— Nu, nimic, doar mandatul de percheziţie. Dă-mi drumul, mamă!

Dar Joanie n-o asculta. Continuând **s-**o ţină de haină,

închise ochii şi făcu un efort să se calmeze.

— Ce-a zis moş Bill?

O zgâlţâi încă o dată de jachetă, atât de tare, încât amândouă îşi pierdură echilibrul.

— Ai de gând să-mi răspunzi?!

— Nu era aici, mamă. Şi-acum, dă-mi drumul!

Joanie îşi îmbrânci fiica pe canapea. Apoi îi dădu un pumn în cap atât de tare, încât o duru şi pe ea mâna. Era un pumn puternic, iar faptul că fiica ei nici nu tresări de durere spunea multe.

Telefonul sună, iar Joanie se repezi să răspundă.

— Alo!

Vocea îi era încordată.

— Mda, cine e…? Unde mama mă-sii e fetiţa mea…?

Jeanette îi văzu îngrijorarea şterg**ându-i**-se de pe faţă.

— O, slavă Domnului!… Mda, mulţumesc. Vin acum.

Puse receptorul în furcă şi se aşeză pe podea, uşurată. Picioarele i se înmuiaseră efectiv sub trup.

— E-n regulă, mami?

Jeanette părea sincer îngrijorată.

— Nu mulţumită ţie, iapă mică şi-mpuţită ce eşti!

Joanie îşi aprinse o ţigară, cu degete tremurătoare. Avu nevoie de un mare efort de voinţă ca să nu-şi snopească fiica în bătaie o dată pentru totdeauna. Numai Dumnezeu ştia ce se adunase în sufletul ei.

— Mă duc **s-**o iau. Fă bine şi-ncepe să faci ordine pe-aici, iar când mă-ntorc am să-ţi trag o bătaie soră cu moartea! *Un singur lucru* îţi cer să faci, şi nici măcar pe-ăla nu mi-l faci, naibii! Aşteaptă numai să vină frate-tău. El, cel puţin, ştie cum să aibă grijă de surorile lui mai mici. Inclusiv de tine, boarfă leneşă şi egoistă ce eşti!

— Unde era?

Dar nu-i răspunse nimeni. Joanie ieşea deja pe uşă.

Pentru Jeanette însă exista şi o latură pozitivă: Jon Jon nu venea acasă în noaptea aceea – sau, cel puţin, atâta cât era valabil mandatul care-l viza pe el.

Aşa că măcar din partea lui n-avea de ce să se teamă.

— A fost aici toată seara.

Joanie se holba la omul grotesc de gras din faţa ei, cu un zâmbet nervos. Kira dormea pe canapeaua jerpelită din spatele lui, dar casa părea curată. Acesta fu primul gând care-i trecu prin cap.

Grasul o acoperise cu o pătură, iar acum i-o aranjă absent, cu un gest părintesc. Pe masa zgâriată erau pachete de snackuri şi cutii de Cola goale, precum şi resturile unui sandviş. Se vedea clar că avusese mare grijă de ea, iar Joanie îi era recunoscătoare pentru asta.

Glasul lui straniu, ascuţit, îşi păstra cu deliberare calmul, în timp ce-i explica încet situaţia. Suna ca Dale Winton **într-**o atmosferă de heliu.

— Eu stau pe balcon, înţelegeţi? Din cauza căldurii. Am văz**ut-**o pe cealaltă fată a dumneavoastră plecând şi pe urmă a ieşit şi Kira pe balcon, pe balconul dumneavoastră vreau să zic, aşa că am invitat-o la un ceai. Pe urmă a venit poliţia, iar eu n-am ştiut ce să fac. Nu avea telefonul la ea şi singurul număr pe care-l ştia pe dinafară era cel de acasă, dar n-am vrut să sun până n-am văzut că aţi venit, fiind acolo poliţia, aşa şi pe dincolo. Vreau să zic, pot să văd în camera dumneavoastră din faţă, dacă-s trase draperiile.

Ultimele cuvinte le rostise pe un ton cam neliniştit, iar Joanie zâmbi.

— Mulţumesc, amice. Îţi sunt recunoscătoare Ai făcut ceea ce trebuia…

Tommy se duse la bucătărie să facă un ceai, iar Joanie îi mulţumi lui Dumnezeu pentru omul acela care, involuntar, împiedicase un dezastru. Cei de la serviciile

sociale ar fi luat-o pe Kira cât ai clipi, dacă era găsită singură în apartament. Era clar că grasul nu ştia ce mare serviciu îi făcuse.

Reveni cu ceaiul.

— Ascultaţi, dacă aveţi vreodată probleme pot să vin la dumneavoastră ca **s-**o supraveghez. E o fetiţă bună. Politicoasă şi vorbeşte foarte frumos. Are maniere impecabile, cum ar fi spus bătrâna mea mamă.

Din cine ştie ce motiv, Joanie se simţea ataşată de el.

— Mulţumesc, am să ţin minte.

De fapt, nici nu **s-**ar fi gândit vreodată, dar nu voia să i-o spună. Îi făcuse o favoare în seara aceea, aşa că-şi putea permite să fie amabilă. În plus, ceaiul şi atmosfera liniştită îi făceau bine.

Demult nu se mai simţise atât de calmă. Era efectul felului lui liniştit de a fi. Bănuia că-şi cultiva acele maniere calme şi cu vorbe blânde, ca să-şi compenseze problema greutăţii. De fapt, vorbea ca o regină – şi nu ca una care domnea peste vreo ţară.

Parcă citi**ndu-**i gândurile, Tommy spuse simplu:

— E ceva glandular, dar şi eu mănânc peste măsură, aşa că n-am ce să fac.

Chipul lui era atât de sincer şi deschis, încât lui Joanie îi păru un moment rău pentru namila din faţa ei.

— Ştiţi, mă înţeleg foarte bine cu Kira. Aţi cresc**ut-**o minunat.

Complimentul o făcu pe Joanie să zâmbească. Era ca un copil mare. Un copil *foarte* mare.

— Ei, acum ar fi cazul **s-**o duc acasă. Îţi mulţumesc încă o dată, Tommy.

— N-aveţi de ce, doamnă Brewer.

— Spune-mi Joanie, toată lumea mă numeşte! Aşa. Apropo, tatăl tău unde e?

O clipă, Tommy păru stânjenit.

— Uneori, rămâne în oraş. Nu ştiu unde. Nu-i place să-l întreb.

Se vedea clar că habar n-avea de nici unele, iar! Joanie îi zâmbi. Ştia de la vecini că tatăl său se purta îngrozitor cu el. Şi ea îl auzise răcnind de câteva ori. Dintr-odată, îi păru incredibil de rău pentru băiatul enorm şi întârziat din faţa ei.

— Treci mâine la un ceai, dacă îţi face plăcere?

Tommy zâmbi cu gura până la urechi, iar Joanie văzu că se umfla în pene de mândrie.

— Primesc cu mare plăcere invitaţia şi vă mulţumesc.

Îi zâmbi şi ea, apoi îşi luă cu uşurinţă fiica în braţe. Kira era uşoară ca pana. Se cuibări la pieptul mamei sale, iar Joanie simţi mirosul de snackuri cu brânză şi ceapă, în amestec cu unt. O strânse la piept, fericită că o găsise nevătămată.

Se întoarse acasă repede şi fără zgomot. Cu cât ştiau mai puţin vecinii, cu atât mai bine. Oamenii nu află decât ce le spui. Mama ei îi băgase asta în cap încă de mică, şi aşa era. Îi folosise lui Joanie toată viaţa. Mai ales de când locuia acolo.

Jon Jon era în camera de interogatoriu, la secţia de poliţie.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Ce agresiune gravă?

Clătină iar din cap, rezemându-se de spătar.

— Ei, haide! Cel mai bun prieten al tău e la reanimare, ai fost văzut intrând la el în casă, iar acum vrei să credem că nu ştii nimic?

Jon Jon zâmbi.

— Se prinde repede, colegul dumneavoastră, nu? Cum spuneam, nu ştiu despre ce vorbiţi, şi ăsta-i adevărul. Am fost cu Cherise, una din păsărelele mele. Cine m-a văzut acolo, anume?

Comisarul începea să se enerveze.

— Nu te priveşte.

— Dac-aş fi fost văzut acolo, ceea ce-i o minciună, mă arestaţi până acum, nu? îmi cunosc şi eu drepturile, să ştiţi.

— Poţi şi să-ţi permiţi cel mai bun avocat din câţi există. Cred că te costă o avere avocaţii în ultima vreme. Numai că, din câte ştiu, nu prea ai slujbă, aşa-i?

Jeffrey Callington, avocatul lui Jon Jon, ridică mâna, intervenind:

— Nu e nevoie să răspunzi, Jon Jon. N-au găsit nimic la tine acasă şi n-au nicio dovadă că ai fost la locul faptei. Iar acum, domnilor, dacă n-aveţi nimic împotrivă, cred că e timpul să plecăm. Clientul meu a venit aici din proprie iniţiativă…

Comisarul îl întrerupse, umflându-şi zgomotos buzele:

— Cu avocatul după el!

Callington îl privi cu dispreţ pe tânăr, în timp ce răspundea mai tare:

— E interzis prin vreo lege? Că dacă este, eu n-am auzit. Dacă n-aveţi grijă, s-ar putea ca noi înşine să dăm curs cazului. Asta-i a şaptea ocazie când îl aduceţi aici pe clientul meu, şi de fiecare dată aţi consumat ore întregi din timpul nostru preţios.

Zâmbi rece.

— Înţeleg că putem pleca?

Comisarul zâmbi şi el, ironic:

— Fiţi invitaţii mei.

Jon Jon râse.

— Nu, domnule, prefer să mă duc acasă, dar mulţumesc pentru invitaţie.

Când ieşiră din cameră, Callington încă mai zâmbea. După ce uşa se închise în urma lor, detectivul scrâşni printre dinţi:

— Minţea de-ngheţau apele.

Detectivul inspector Baxter, un veteran cu douăzeci de ani de experienţă, îi răspunse sarcastic:

— Ei, nu mă-nnebuni!

— Are alibi, domnule, se verifică. Fata şi părinţii ei sunt dispuşi să dea declaraţii.

Poliţista era încă destul de necoaptă ca să le acorde oamenilor beneficiul îndoielii. Zâmbind, întrebă:

— Cine credeţi că a atacat victima, domnule?

— Ei bine, eu cred că mincinosul care tocmai a plecat, dar presupun că la ora asta putem miza mai bine pe profesorul Green, în bibliotecă, cu un sfeşnic. Bulangiul ăsta mic e alunecos ca un ţipar, da' am să pun eu mâna pe el! Mâine-poimâine am să-i bag toate drepturile alea pe gât.

Brixton îşi frecă ochii obosiţi.

— Sper ca acel Carty să moară. Aşa, am doborî doi iepuri din**tr-**o lovitură.

Comisarul zâmbi din nou, cu speranţa vizibilă în sfârşit pe chipul său tânăr.

— Ar fi frumos, nu încape vorbă.

Joanie îi ură Kirei somn uşor pentru a zecea oară. În viaţa ei nu mai fusese atât de speriată. Jeanette încă mai era spăsită, după săpuneala aspră pe care o înghiţise mai devreme. Dacă serviciile sociale îi luau fetiţa, în veci n-avea **s-**o mai vadă. Joanie ştia foarte bine acest lucru. Spre deosebire de fraţii ei mai mari, Kira nu fusese niciodată dată în îngrijire. În tinereţea lui Joanie, tribunalele închideau prostituatele la cel mai mic pretext şi, în consecinţă, copiii ei cei mari plătiseră scump pentru modul mamei lor de a-şi câştiga existenţa. Cu atâtea acuzaţii adunate deja împotriva ei, serviciul social n-ar fi ezitat o clipă să i-o ia pe Kira.

Ei bine, fetiţei ei n-avea să i se întâmple asta. Avea **s-**

o apere chiar şi cu preţul vieţii.

Revenind în camera din faţă, îşi văzu fiica mai mare fumând o ţigară, însingurată, şi un moment îi păru rău pentru ea.

Jeanette, Dumnezeu **s-**o păzească, era cea mai înverşunată duşmancă a ei însăşi. De la propria ei atitudine avea să i se tragă. Încă din copilărie fusese nărăvaşă. Se lupta cu ghearele şi cu dinţii, dacă i se năzărea. Dar cele întâmplate în seara asta avuseseră măcar şi o parte bună. Jeanette ştia că o speriaseră îngrozitor, aşa că nu era un dezastru total.

Jon Jon era capabil să**-**şi poarte singur de grijă. Pentru el sau Jeanette nu avea motive să**-**şi facă griji, la fel ca pentru Kira. Cei doi aveau din fire instinctul străzii, pe când fiica ei mai mică, nu. Nu era tocmai înapoiată, dar avea dificultăţi de învăţare, cum se spunea. Se ducea la o şcoală normală, însă abia ţinea pasul cu ceilalţi elevi. Personalitatea ei pozitivă compensa multe, Joanie ştia bine, dar nu putea fi lăsată singură. Nu avea defel simţul străzii, iar asta o îngrijora cel mai mult pe mama ei.

— Cum ai putut **s-**o laşi singură, Jen?

Cu faţa schimonosi**ndu-**i**-**se, Jeanette răspunse.

— Of, mamă, fii cinstită. Nu suport să am grijă de ea tot timpul. Am paişpe ani, vreau să stau şi eu cu cei de**-**o seamă cu mine.

— Adică **s-**o zguduiţi. Eu aud totul, nu uita.

Jeanette arăta atât de tânără, pe sub fardul gros, încât mamei sale i se strângea inima. Era speriată şi se vedea. Privi profilul fetei. Ar fi putut să fie drăguţă, dacă nu arăta atât de mult ca o candidată pentru *„The Trisha Show”*.

Încercă **s-**o îmbrăţişeze, dar fu respinsă.

— Lasă**-**mă**-**n pace, mamă. Pe-aslea păstrează**-**le pentru puicuţa ta.

Stătură în tăcere câteva clipe, după care Jeanette o întrebă:

— Vrei să bei ceva?

— Mda, iubito, bine.

Era singurul ei mod de a-şi prezenta scuzele. Joanie ştia şi acceptă. O fată ştia prea multe, iar cealaltă n-avea să ştie niciodată destule. Dumnezeu făcea farse, era convinsă de asta. Nu-şi dorea decât să fi putut râde toată viaţa.

Kira strigă în somn, iar Joanie fu catapultată de pe scaun, dar Jeanette ajunsese prima la ea şi o liniştea cu blândeţe. Privind din uşă, Joanie simţi că i se uşura inima.

Îşi dădu seama că era aproape de lacrimi, în timp ce privea micul tablou din faţa ei. Se săturase de modul acela de viaţă.

Îi era greu să se prefacă fericită, când pe dinăuntrul ei murea cu încetul.

Micuţul Tommy era fericit sau cât de fericit putea el să fie.

Era minunat să se trezească dimineaţa ştiind că îi aştepta un program. Avea o întâlnire – şi nu cu doctorul sau cu vreun alt specialist, ci cu o persoană normală. Păstra acest lucru în suflet ca pe o comoară.

— Ce te hlizeşti?

Cu reveria spulberată de glasul tatălui său, Tommy ridică din umeri.

— Nimic, mă simt şi eu bine pe ziua de azi.

Ca de obicei, tatăl său râse.

— Ce mă-sa mare ai de aşteptat? Iar potol?

Tommy era zdrobit, dar nu acceptă provocarea.

— Mai vrei o cafeluţă, tată?

— Hai, dă-mi.

Ca prin minune, Joseph simţi un junghi de remuşcare. Era dur cu băiatul, dar şi viaţa lângă Tommy

era grea.

Fiul lui era atât de *ciudat*, nimic cu ce să se laude, iar Joseph simţea nevoia să se grozăvească, îi stătea în fire. Nimeni, la slujbă, nu ştia despre Tommy; avusese el grijă.

Joseph avea un soi de prietenă care acum dorea să-i acorde numai ei tot timpul. Faptul că-şi detesta propriul fiu n-avea darul să-i uşureze situaţia. Dar în dimineaţa aceea nu-l mai provocă.

Când plecă, atmosfera era în mod excepţional neutră.

Tommy îşi privi tatăl de pe balcon până când dispăru la colţ, apoi îşi făcu planul. Mai întâi un duş, după care urma să-şi ia hainele cele mai bune şi, la zece şi jumătate precis, avea să se ducă în vizită la noile lui prietene.

O, cât de fericit era! Niciodată nu mai primise o asemenea invitaţie şi nu voia să iasă rău.

Îşi dorea ca mama lui să mai fi trăit. Ar fi fost atât de mândră de el!

Brewer-ii păreau o familie foarte cumsecade.

— Termină, Jon Jon, te rog! strigă Kira îngrozită, în timp ce fratele ei o trăgea pe Jeanette din pat de păr.

— Tu nu te băga, Kira, bine?

Jeanette încerca să-şi desprindă din păr degetele fratelui ei…

Plângea deja.

Jon Jon o trase cu totul în camera din faţă, unde, trânti**nd**-o pe canapea, mugi:

— Ce ţi-am spus eu, hmmm?!?

Era atât de furios, încât îi ieşeau ochii din cap. Se vedea clar că luase ceva **–** şi nu canabis.

— Ce ţi-am spus, fă curvo? Ţi-am zis ca *niciodată*, şi când zic *niciodată*, înseamnă *niciodată*, să n-o laşi pe Kira singură?

Înspăimântată, Kira urmărea scena care se desfăşura în faţa ei.

— Nu **s-**a întâmplat nimic, Jon Jon, m-am simţit minunat! Tommy m-a lăsat să mă joc cu păpuşile lui *Barbie*, şi am băut ceai, şi…

— O auzi, Jen? Ascult-o numai. Şi-a petrecut seara c-un tip care se joacă cu rahaturi de păpuşi *Barbie*!

— E-n regulă, Jon Jon. Sinceră să fiu, cred că-i homo.

Ca de obicei, Joanie era vocea raţiunii. Ştia că fiul ei era mai mult decât capabil **s-**o omoare pe fata speriată din faţa lui.

Repezi**ndu-**şi mutra în faţa ei, băiatul strigă din nou:

— Rahaturi de *Barbie*? Şi-acum ce-o să mai fie? Ai lăsa-o şi cu Fred West, numai ca **s-**o-ntinzi două ore?

Era atât de furios, încât vorbea împroşcând cu salivă:

— Îţi dai seama c-aseară ar fi putut să ne-o ia şi să stea câteva săptămâni **într-**o-mpuţită de adopţie? Ştii de ce-s în stare gaborii. **S-**ar prăpădi de râs, ştiind ce probleme ne-au făcut. Şi tu unde erai, mm, în timp ce-ntorceau casa pe dos? Hai, vreau să ştiu cu cine erai, ca să-i iau gâtu'!

— Da' n-a luat-o nimeni, nu? Aşa că mai taci în mă-ta din gură!

Jon Jon făcu un pas spre ea, iar Kira ţipă. Numai strigătul ei îl opri **s-**o atace pe fata care plângea.

— Gata, mamă, asta a fost. E consemnată-n casă pe termen lung.

O împunse pe Jeanette cu degetul în piept.

— Nu mai ieşi afară, de-acuma, pân-la Judecata rahatului de Apoi!

Jeanette sări în picioare şi scoase un zbieret, cu toată spaima pieri**ndu-**i la gândul că nu mai putea să plece de-acasă.

— Nu tu zici, mama zice! Zi-i **s-**o lase mai moale cu produsu, măcar din când în când. Li se vinde la toţi, în timp ce eu văd de fii-sa. Sau, şi mai bine, dacă tu eşti

bărbatu-n casa asta, de ce nu ne-ntreţii *tu*?

Îi răspunse Joanie:

— N-am luat un ban de pe urma oricăruia din voi şi nici n-am **s-**o fac, cum bine ştii. Casa asta-i a mea, eu plătesc totul şi eu spun ce se întâmplă în ea.

Jeanette râse cu răutate.

— Atunci fă bine şi spune-i, fiindcă *el* crede că-i casa *lui*.

Şi se duse valvârtej în camera ei, strigând:

— Trebuie să mă pregătesc pentru şcoală!

Împotriva propriei voinţe, Jon Jon râse.

— Mare minune! Te duci la şcoală… *tu*?

— Las-o-n pace, Jon Jon, a priceput. Hai, Kira. Nu mai plânge, iubito. Ce vrei la micul dejun?

— Pot să mănânc orice?

— În limitele raţiunii.

Kira zâmbi, încă în lacrimi, iar Jon Jon închise ochii, deznădăjduit. Frumoasă mai era! Blondă, cu ochi albaştri, avea să ajungă uluitoare **–** şi, probabil, cu mintea niciodată mai matură decât acum. Era o perspectivă înspăimântătoare.

Chiar şi după tot tărăboiul ăla, n-o interesa decât să primească o farfurie de Coco Pops. Atenţia ei era atât de limitată, încât după prima lingură avea să uite totul.

Le urmă în bucătărie.

— Jeanette are dreptate, mamă. Poate-ar fi mai bine să te laşi de lucru. Pot să câştig eu pentru toţi.

Joanie turnă Coco Pops în farfurie, fără să-i răspundă. Jon Jon ştia ce părere avea despre drogurile lui, iar ea ştia cum îi privea fiul ei meseria. Era o situaţie fără ieşire.

— **S-**a speriat, acum o să-i treacă.

Dintr-odată, Joanie zâmbi.

— Şi zău că-i un tip nostim. Destul de drăguţ, dar

atât de gras! Cinstit, acuma.

Kira râse.

— Nu pot să stau la Tommy, mami? Are atâtea lucruri frumoase în casă, păpuşi *Barbie* şi tot felul de bunătăţi.

— Ce-ai făcut aseară, Kira?

Pe Jon Jon părea să-l intereseze sincer.

Câteva clipe, Kira se concentră intens, schimonosi**ndu-**şi faţa.

— Păi… ne-am jucat cu păpuşile, cum am zis, şi pe urmă ne-am uitat la *frumoasa din pădurea adormită*". Tommy are toate filmele, îi plac prinţesele la fel de mult ca şi mie. A fost foarte frumos. Am băut Coca Cola şi am mâncat sandvişuri şi dulciuri. Ne-am distrat grozav.

Joanie îi ciufuli părul.

— Părea destul de drăguţ, binecuvântat să fie. Şi sincer acum, Jon Jon, ne-a făcut o mare favoare.

— Aşa cred. Da' nu ştim nimic despre el, nu?

Mama lui ridică din umeri.

— Ce-ar fi de ştiut? Ne-a scos din rahat, iar pentru mine atâta lucru-i destul. E cam încet la mine.

Arătă cu capul spre fiica ei.

— De-asta se-nţeleg atât de bine, cred.

Jon Jon dădu din cap cu tristeţe.

— Înţeleg ce vrei să zici, mamă. Mă rog, descoase-l şi vezi ce descoperi. Poate-i o soluţie, acum, că lui miss Neserioasa i-au venit căldurile.

Joanie îşi cuprinse fiul cu un braţ pe după mijloc.

— L-ai bătut pe Carty, băiatule?

Dădu din cap.

— N-am avut încotro, mamă, trage crack, împuţitul. M-a necăjit îngrozitor.

Înlăturâ**ndu-**şi părul din ochi, Joanie zâmbi.

— Am auzit că-i în stare gravă.

Avea grijă să-şi păstreze tonul neutru. Jon Jon ridică

din umeri.

— Trebuia să se gândească la asta, nu? N-am timp de rataţi, mamă. Şi mai ales de rataţii care trag crack.

Subiectul era închis, iar Joanie se întrebă cum putea un fiu care era atât de atent şi afectuos cu surorile şi familia lui să schilodească un prieten apropiat.

Nu voia să se gândească prea mult, aşa că făcu ceea ce făcea întotdeauna. Începu să glumească şi să râdă. Când plecă la şcoală cu fratele ei mai mare, Kira era **într-**al nouălea cer. După ce le ură drum bun, Joanie se duse direct la valium.

Doar ca să se mai calmeze. Aşa îşi spunea de ani de zile.

Capitolul 4

Martin se holba cu uimire la omul cel uriaş din faţa ei. Al dracului de mare mai era! mai era şi un băiat drăguţ, care se străduia atât de tare să fie agreabil, încât spectacolul era dureros la vedere.

Fiind şi ea grasă, ştia ce luptă avea de purtat zilnic, nu doar cu sine însuşi, ci şi cu lumea. Deşi

1 râdea de el împreună cu Joanie, îl plăceau mult. Tommy era blând şi înţelegător.

Şi totuşi, cu toată obezitatea lui, se mişca surprinzător de uşor pe picioare. Observase şi acest lucru la el: reuşea să se descurce bine. Mult mai bine decât ai fi crezut privi**ndu-**l, deşi gâfâia mai mult ca oricine.

Din partea lui, Tommy se simţea extraordinar. Două femei stăteau de vorbă cu el, ca şi cum ar fi fost un om adevărat. O persoană care conta, cineva care-şi avea locul în lumea lor. Era la a treia vizită şi se simţea binevenit şi respectat. Acest din urmă lucru îl bucura cel mai mult. Acum, Joanie devenise pentru el o adevărată zeiţă şi, de când îl primise în casa ei, vecinii începuseră să-l trateze cu respect, mai ales întrucât şi Jon Jon îi acorda timp. La fel

ca mama lui, nu judeca omul după înfăţişare. Tommy îl plăcea de mai mult timp. Era clar că familia conta cel mai mult pentru el. Se purta ca un tată cu surorile lui, supraveghi**ndu-**le cu un ochi de şoim.

În ultima vreme, graţie familiei Brewer, oamenii îl salutau pe Tommy când stătea pe balcon şi începuse chiar şi să facă zilnic drumul cel lung până l-ai magazine. Îi era foarte greu, dar merita, pentru că! acum oamenii vorbeau cu el. Chiar îi arătau interes… Avea propria lui nişă în viaţa cartierului.

Mai avea şi acces nelimitat la Kira, ceea ce conta cel mai mult. O iubea, îi plăcea să stea cu ea! Kira însemna totul pentru el, şi**-**l iubea la rândul ei. Chiar ea îi spusese. Îi mai spusese şi că se simţea sufocată de familia ei, dar Tommy îi explicase ce noroc avea că nişte oameni ţineau cu adevărat la ea, şi bănuia că înţelesese ce însemna asta. Sau, cel puţin, aşa spera.

Joanie îi zâmbi. Avea o faţă foarte frumoasă. Mai avea şi o demnitate care nu se observase de la prima întâlnire, dar care după un timp începuse să lumineze ca un far. Ducea o viaţă grea **–** Tommy ştia şi o înţelegea. O înţelegea chiar mai mult decât majoritatea oamenilor.

— Deci, vrei slujba sau nu?

Tommy zâmbi cu gura până la urechi.

— O, vă rog! Ar fi cea mai mare plăcere pentru mine.

Îşi agită o mână, făcâ**nd-**o pe Monika să râdă iar cu hohote. Dar era un râs prietenos, nu răutăcios, în dauna mândriei lui. Un râs împărtăşit cu el şi cu toţi cei din jur. Era în elementul lui, şi o arăta clar, ca să le facă plăcere tuturor.

— Acum nu mai avem de rezolvat decât problema banilor.

Lui Tommy îi căzu faţa.

— Te rog, Joanie. N**-**aş putea lua bani de la un

prieten.

Joanie îi zâmbi. Ştia că vorbea serios şi-i plăcea, dar trebuia să-l plătească cinstit.

— Ascultă-mă, fiule, vei primi câteva lire. Nu vreau să mai aud o vorbă despre asta, bine?

Tommy zâmbi şi dădu din cap, mulţumit că decizia fusese luată fără concursul lui. Stai numai până-i spunea tatălui său că avea o slujbă. O slujbă adevărată, nu ca alea dinainte. Munca la domiciliu, o muncă plicticoasă şi care-i distrugea sufletul. Ore şi ore de lucru, pierdute făcând cutii.

Asta i-ar fi dat bătrânului o temă de gândire.

— Ei, dacă eşti sigură, Joanie…

Felul cum ieşiseră lucrurile îl fascina. Joanie îl lăsa să facă el ceaiul, fiindcă ştia că-i plăcea atât de mult. Nu era un băiat rău, doar foarte singur. Iar dacă ştia cineva ce însemna singurătatea, ea era aceea. Apoi, Tommy se întunecă la faţă. Dacă tatăl lui îi interzicea să lucreze? Aşa că spuse încet.

— Singura problemă e tatăl meu.

Monika râse iar, cu râsul acela inimos al ei, şi spuse sonor:

— Dă-l în mă-sa, Tommy. O să-i spună Jon Jon vreo două, dacă trebuie. Nu-ţi mai face griji, amice.

Însă chiar în timp ce zâmbea, îi văzură teama pe faţă. Apoi dispăru, la fel de repede ca şi cum ar fi coborât o cortină. Jon Jon avea să rezolve totul. Nici chiar tatăl lui n-ar fi îndrăznit să i se pună contra lui Jon Jon Brewer

Cele două femei îi văzură expresia schimbându-i-se, pentru a radia iar de fericire.

— Am să vorbesc eu cu el. Nicio grijă, Tommy.

În timp ce vorbea, Joanie o privi pe Monika iar.

Cu o expresie care-o făcu să râdă din nou în hohote.

— Nenorocit bătrân! Ascultă Joanie, uite ce facem – îl

năşim. Pare senil, aşa c-o să-i facem o ofertă de-o s-o ţină minte.

Râseră cu toţii din nou, numai că Tommy râdea de îndrăzneala scandaloasă a acelor cuvinte, nu fiindcă le-ar fi găsit amuzante.

Numai de-ar fi *ştiut* tatăl lui că şi de el râdea lumea.

Îl treceau sudori reci numai gândindu-se. Totuşi, se simţea bine râzând pe seama lui.

Tommy avea prieteni, iar tatăl său nu putea face nimic. Nu fără a lăsa pisica să scape din traistă, cel puţin.

Îşi alungă acest gând la fel de repede pe cât îi venise în minte. Totul trecuse, cum spunea bătrânul. Era minunat că se afla în bucătăria aceea, cu nişte oameni care-l acceptau aşa cum era şi cum arăta.

Pentru prima dată de la moartea mamei lui, Tommy se simţea preţuit, necesar.

Era, cu siguranţă, un sentiment îmbătător.

Paulie era acasă, terminându-şi micul dejun. Mereu îl lua târziu şi întotdeauna i-l servea soţia lui, Sylvia.

Era o femeie înaltă, cărnoasă şi cu oase mari. Avea o faţă frumoasă şi un simţ al îmbrăcăminţii egal cu zero, ceea ce lui Paulie îi convenea de minune. Era un stâlp al bisericii locale şi o mamă exemplară.

Cele două fiice ale lui, Pauline, în vârstă de unsprezece ani, şi Jacqueline, de nouă, erau două domnişorici de clasă mijlocie perfecte, pieptănate aşa cum se cuvenea şi cu haine şi personalităţi potrivit de cuviincioase. Nicio şanse să intre în afacerile familiei, cel puţin cu sumele pe care le plătea pentru taxele lor şcolare.

Îi plăcea viaţa lui familială, i se potrivea. De fapt, detesta să părăsească în ziua aceea liniştea căminului, pentru că era frânt de oboseală şi tare-ar mai fi vrut să-şi facă puţin de cap cu bătrâna lui Sylvia. Merita de mult puţină atenţie, şi o ştiau amândoi.

Paulie considera că avea noroc în viaţă. Era complet stăpân pe toţi şi toate din jurul lui. Îşi turnă încă o cafea, zâmbi**ndu-**i soţiei sale.

Sylvia îşi privi bărbatul şi-şi stăpâni râsul care ameninţa **s-**o biruiască. Probabil că era cel mai îngâmfat, ignorant şi mulţumit de sine om de pe planetă. Ştia totul despre el, dar n**-**avea de gând să**-**i spună, iar dacă**-**şi închipuia că avea **s-**o atingă în ziua aceea sau în viitor, îl aştepta o mare surpriză. Cândva, cu mulţi ani în urmă, îl iubise. Acum nu mai era atât de sigură pe sentimentele ei pentru el.

Ceea ce ştia însă era că**-**şi întreţinea bine familia, iar asta conta pentru ea mai mult decât orice. N**-**avea să ajungă ca mama ei, trăind din glorii trecute, în timp ce trăia de pe azi pe mâine **într-**o sărăcie lucie.

Aşa că Sylvia îşi făcuse o viaţă separată, iar Paulie n**-**avea idee că**-**l manevra treptat, îndepărtâ**ndu-**l tot mai mult de ea şi de fiicele lor.

Îşi petrecea tot mai mult timp la „reşedinţa lor de la ţară” **–** o casă în imitaţie de stil georgian, cu patru dormitoare, din Kent. Acolo, ea şi fetele puteau sta la distanţă de cretinul acela de soţ, ceea ce pentru Sylvia conta enorm.

Deveniseră doi străini care doar întâmplător locuiau sub acelaşi acoperiş. Un acoperiş plătit de el, recunoştea. Participau împreună la formalităţi, unde Sylvia îi stătea alături ca o soţie conştiincioasă ce era. Şi *era* o soţie bună, deşi Paulie nu fusese întotdeauna un soţ la fel de bun.

Pe scurt, Sylvia ştia cum stăteau lucrurile cu viaţa ei. Când Paulie se hlizi la ea, îşi mută privirea. Bărbaţii, fusese dintotdeauna părerea ei, erau atât de previzibili! Ei bine, pe Paulie îl aştepta un mare şoc **–** nu încăpea nicio îndoială!

Jeanette era cu Jasper, bărbatul visurilor ei. Ca de

obicei, nici nu se gândise să se ducă la şcoală şi chiulea **într-**o casă neocupată, folosită de prietenii lui Jasper. Pentru ea, el era totul pe lumea asta. Ochii lui albaştri o atrăgeau ca doi magneţi, iar Jasper ştia. Şi profita.

Fetele îl plăceau pe Jasper Copes. Arăta bine şi era dur. Ce-şi puteau dori mai mult?

Singurul lucru care strica totul era că Jasper şi toţi prietenii lui erau rasişti. Făceau parte din noua spiţă de skinheazi. Faptul că Jeanette avea un frate, al cărui tată era jamaican nu avea darul **s-**o apropie! de cei ce-o înconjurau în magherniţa aia. Până şi fetele o priveau pieziş şi şuşoteau între ele pe seama ei şi a lui Jasper.

În sinea ei, Jeanette detesta acel loc, dar acolo îi impunea Jasper să vină, aşa că-l asculta ca o fetiţă cuminte ce era. Ştia că dacă Jon Jon ar afla cu cine se vedea, avea să fie moarte de om, dar Jasper o domina, iar ea simţea că, dacă nu era cu el, viaţa ei n-avea să mai facă nici cât o ceapă degerată.

Se ruga în fiecare zi ca Jon Jon şi Jasper să se cunoască şi să se înţeleagă bine. Dar acesta era un miracol pentru care Iisus era prea ocupat ca să-l înfăptuiască.

Ochii ei stăruiau asupra afişelor B.N.P. Şi încerca să n-audă grozăvelile rasiste din jurul ei. Se simţea exclusă şi, oricât de mult îl iubea pe Jasper, prefera aşa. N-ar fi vrut să se simtă bine **într-**un asemenea loc. Oamenii aceia erau ignoranţi şi urâţi, şi pe dinăuntru, şi pe din afară.

Ar fi vrut să ştie ce anume o atrăgea atât de mult la Jasper, încât era dispusă să-i treacă stilul de viaţă cu vederea. Într-adevăr, el era şeful, cel de care ascultau cu toţii. Uneori, când îl vedea în acea postură, se speria. Dar, singur cu ea, era mai blând şi o făcea să aibă o părere mai bună despre sine. Aşa că, desigur, nu putea fi atât de rău, nu?

Unul dintre prietenii lui, Polo Jenkins, îi spuse cu glas

puternic, smulgând-o din reverie:

— Te-am întrebat dacă gaborii au pus mâna pe fratitu.

— Sigur că n-au pus!

Îi vorbea de parcă toată lumea de-acolo ar fi ştiut cât era de prost. Unul dintre avantajele de a fi sora lui Jon Jon: oamenii erau prevăzători cu ea. O ajuta şi faptul că era amica lui Jasper.

Atmosfera fu încărcată câteva secunde, iar Jeanette îl văzu pe Jasper rânjind. Îi plăcea când prietena lui se apăra.

Oftă. Vorbeau din nou despre zeul lor, Nick Griffin, şi trecu iar pe pilot automat. Zece minute mai târziu, spuse:

— Jasper, eu mă duc.

Acum, discutau despre imigranţii africani săraci din Northampton, comentând cum se înmulţiseră de trei ori cazurile de SIDA, de la sosirea lor acolo.

Jasper îi zâmbi.

— Mai stai un minut, gagico.

Fata clătină din cap.

— Am spus că plec. În clipa asta.

Măsurându-l cu privirea, văzu că stătea la îndoială. În cele din urmă, Jasper ridică din umeri.

— Cum vrei.

Jeanette ieşi din magherniţă şi, când ajunse afară, trase adânc în piept aerul curat, pentru a-şi curăţi plămânii de duhoarea urii lor. Auzi râsete sonore dinăuntru şi ştiu că făcuseră o glumă pe seama ei.

Tristă, dar mai uşurată, porni spre casă. Oamenii aceia erau bolnavi la cap şi nu voia să aibă de-a face cu ei. Inclusiv cu Jasper. Nu se gândea serios şi ştia, dar se simţea mai bine închipuindu-şi că ar fi putut să fie atât de dură. Nu avea nevoie de el, de nimeni nu avea nevoie. Avuseseră grijă de asta neglijenţele mamei sale şi anii

trăiţi în grija altora. Latura ei raţională îi spunea: „Lasă-l în pace”. Vieţile lor erau prea diferite şi toate videşugurile necesare ca să-l întâlnească o omorau. Numai de-ar fi ştiut Jon Jon! O treceau căldurile de fiecare dată când se gândea.

Totuşi, peste cinci minute, când Jasper o ajunse din urmă, simţi o plăcere inexplicabilă. Alergase după ea. Se întâmplă pentru prima oară. Îi dovedea că ţinea cu adevărat la ea, trebuia să creadă. Când o privi zâmbind, Jeanettei îi crescu inima.

Nu era chiar atât de rău cum îl crezuse. Altfel, n-ar fi fost cu ea acum.

Plecase de lângă el, iar Jasper o urmase. Pentru prima dată, simţea că deţinea puterea în relaţia lor, şi era o senzaţie foarte plăcută. Spera numai să dureze.

Peste douăzeci de minute, stătea întinsă pe patul lui, în familiarul miros rânced al aşternutului nespălat. Ca de obicei, mama lui nu se zărea nicăieri.

Karen Copes îşi petrecea aproape toate după-amiezile la cârciumă din cartier, cu prietenele ei. Cel mai ciudat era că Jeanettei nici măcar nu-i plăcea partea aceea a relaţiei lor, dar, dacă era necesară ca să-l păstreze, atunci aşa trebuia. Făcea ceea ce dorea Jasper, şi o făcea de bunăvoie.

Kira şi Tommy erau acum prieteni buni, iar faptul de a şti că avea acces nelimitat la colecţia lui de păpuşi *Barbie* era pentru ea glazura de pe tort. Şi tatăl lui se purta frumos cu ea, deşi simţea adesea tensiunile dintre el şi Tommy. Dar Joseph Thompson îi spunea mereu câte o vorbă bună şi, cumva, Kira ştia că viaţa lui Tommy era mai uşoară când se afla ea acolo.

Se ducea la el aproape în fiecare seară după şcoală, doar ca să vadă păpuşile. Tommy era în stare să petreacă ore întregi călcân**du-**le costumaşele; aveau chiar şi

propriile lor umeraşe miniaturale. În timp ce o privea pe Kira cum aranja cu pasiune garderoba păpuşilor, nu putea să nu zâmbească.

Îi pregăti un pahar cu oranjadă şi o pungă de crochete simple, ca gustare. Acum ştia ce-i plăcea şi ce-i displăcea – alt motiv de bucurie pentru el.

Privindu-i, tatăl lui clătină din cap.

— Trebuie să ai grijă, Tommy, ştii asta.

Tommy încuviinţă. Tare-ar mai fi vrut ca tatăl lui să nu-l mai piseze. Cum spunea chiar el, totul trecuse. Acesta avea să fie un nou început pentru amândoi.

Jon Jon îl auzi pe Paulie înainte de a-l vedea. Oftând, îşi goli paharul.

Paulie ajunse lângă el într-o secundă.

— Ce faci aici, fiule?

Glasul lui Paulie era prietenos, dar prudent. Ştia că nu era favoritul lui Jon Jon, dar putea supravieţui cu gândul ăsta. În fond, îl cunoştea de când era mic şi întotdeauna îl simpatizase. Îşi amintea vremurile când Jon Jon îl plăcuse şi el, cu ani în urmă. Ce-i drept e drept, Joanie făcuse o treabă deloc rea cu el.

Dar pe străzi se comenta că se pricepea să câştige bine, iar Paulie nu accepta niciodată să piardă o şansă.

Jon Jon îi răspunse încet:

— Beau.

Sarcasmul nu-i scăpă nici unuia din ei.

— Deci, acum eşti destul de mare?

Împotriva propriei voinţe, Jon Jon zâmbi.

— Aici, da. Vin de când aveam paişpe ani.

Paulie, la fel ca Jon Jon, nu se putea abţine să; nu-şi privească imaginea reflectată în oglinda barului. Îşi aranjă părul şi întrebă:

— Ce bei?

Fără a aştepta răspunsul, îi ceru blondei înalte fără

sutien şi cu un zâmbet nedezlipit de pe buze.

— Două brandy-uri mari, scumpo.

Privi în jur, măsurând fiecare femeie şi catalogând fiecare bărbat din local. Le făcu semne de salut la vreo doi şi le zâmbi celor mai multe dintre femeile care aveau între şaisprezece şi treizeci şi cinci de ani.

— Şi cum o mai duce Haile Selassie în ultima vreme? Trăieşte bine sănătos în sudul Londrei? se interesă el, trăgân**du**-l pe Jon Jon de cozile împletite.

— Dă-te-n mă-ta, Paulie.

Zâmbetul îi dispăru de pe buze, iar Paulie îi răspunse cu seriozitate:

— Am omorât dracu' oameni pentru mai puţin de-atât, cum ştii foarte bine. Dar, de dragul maică-tii, am să ţi-o trec cu vederea.

Făcu o pauză, înainte de a adăuga:

— Doar de data asta.

Era un avertisment, iar Jon Jon ştia. Nu-i răspunse. Indiferent ce era sau ce nu era, Paulie nu era considerat un om rău. Nu făcea parte din mafia dură, ca Big John McClellan, o adevărată legendă locală, dar era totuşi nemilos şi ştia să-şi vadă de interesele lui, iar Jon Jon ştia că ar fi fost mai înţelept să ţină minte acest lucru.

Tonomatul intră în funcţiune – cânta Gareth Gates. Încă de la ora aceea timpurie localul forfotea de lume. Pe la şase avea să fie ticsit. Jon Jon îşi luă paharul şi închină în sănătatea lui Paulie.

— Ţi-a spus mămică-ta că voiam să te văd?

Băiatul clătină din cap. Paulie ştia că minţea.

Dacă i-ar fi spus uneia dintre fetele lui să alerge goală pe Park Lane ar fi făc**ut**-o.

Jon Jon rămase cu privirea drept înainte şi, o secundă, lui Paulie îi veni să-l plesnească peste obraz, ca să-l pună la punct. Cum îşi permitea să-l privească de sus?

Fiindcă mesajul era foarte clar.

În schimb, sorbi din brandy înainte de a spune:

— Ascultă, băi puţă, nu mă interesează fundu' tău, vreau doar să ştiu în ce te-ai băgat şi, dacă mă tentează, s-ar putea să vreau şi eu o felie, înţelegi? Sau, varianta doi, care trebuie să recunosc că-i mult mai favorabilă mie decât ţie, e să te scap pentru totdeauna de Jack Jones. Ai priceput aluzia?

Jon Jon îşi simţi faţa şi gâtul înroşindu-se dei umilinţă. Privindu-l, lui Paulie aproape îi păru rău pentru el. Îi amintea de el însuşi, la aceeaşi vârstă. Avea şaisprezece ani când peştise prima femeie – avea grijă să nu ştie nimeni că fusese propria lui mamă. Acum locuia în Eastbourne şi se bucura de o viaţă liniştită. Fugea de ea ca de ciumă, dar îi trimitea regulat bani. Ştia foarte bine care-i erau priorităţile.

— Deci, Jon Jon, stăm jos şi luăm discuţia de la-nceput? Numai că de data asta tu ai să fii mai binevoitor, iar eu, mai puţin agresiv. Ce zici, mm?

Zâmbea, iar Jon Jon ştiu că-l prinsese în plasă. Dar, într-o zi… într-o zi, avea să-l aibă la mână, şi abia aştepta. Era tânăr încă, avea timp destul. Aşa că nu se grăbea. Dar, la momentul potrivit, urma să-i şteargă cu plăcere zâmbetul de pe buze, o dată pentru totdeauna.

Îşi luară paharele şi se duseră la o masă care se eliberă ca prin farmec când fu clar că voiau să se aşeze acolo…

Oricât de mult îl ura pe Paulie, lui Jon Jon îi plăcea cum îl respectau toţi. Era hotărât să câştige acest respect pentru el şi familia lui. Pentru mama sa, în special. Ştia că, indiferent ce făcuse Joanie, o făcuse din motive nobile. Îşi reamintea încontinuu acest lucru, încă de la vârsta de opt ani.

După ce se aşezară, discută cu Paulie. Nu avea

încotro.

Joanie revenise pe trotuar şi nu putea suferi acest lucru. De fapt, voise ca în seara aceea să-şi ia liber. O durea un dinte şi-şi apăsa în carie un tampon de vadă înmuiat în brandy.

Mai bea şi vodcă mare cu Cola, aşa că era deja beată când ieşi să se aşeze afară lângă celelalte femei.

Kira se zbenguia prin apropiere cu Bethany, iar râsetele lor răsunau sonor în aerul verii. O tânără roşcovană stătea aşezată vizavi de Joanie, în stânga uscătoriei. Era foarte drăguţă şi îmbrăcată frumos, aşa că ieşea în evidenţă.

— Cine e? întrebă Joanie, cu limba împleticită.

— Sora Carolinei. A venit pentru câteva zile. L-a părăsit pe bibicul ei.

— Zău? Mi se părea mie cunoscută…

Barbara Moxton, vecina lui Joanie, ridică ochii spre tavan, **întrebând-**o:

— N-o mai ţii minte? Fetiţa ei a fost omorâtă anul trecut. Sau acu' doi ani…

— *Chiar aşa*. Acum îmi amintesc. Biata fată, să păţească una ca asta propriul ei copil…!

— Tu ţi-ai pierde minţile, nu?

— Şi mai arată şi bine.

Barbara încuviinţă din cap, ca şi cum faptul că arăta bine ar fi trebuit **s-**o ferească de rele. O priviră cum îşi lua lucrurile şi pornea spre apartamentul surorii ei. În timp ce mergea spre uşa holului, se întoarse şi le privi câteva secunde, apoi intră şi dispăru. Le pierise tot cheful, iar Joanie trase o duşcă zdravănă din pahar. Mobilul începu să-i sune şi răspunse.

— Ce? Of, mama mă-sii…

— Ce e, fato?

— Au umflat-o pe Monika, şi vrea **s-**o iau pe Bethany

la mine-n seara asta. A bătut un detectiv de magazin. Idioata, nimereşte mereu din lac în puţ…

Telefonul sună din nou, iar Joanie răspunse scurt:

— Bine!

Apoi se ridică, întinzân**du-**se.

— Ne vedem mai încolo.

În timp ce urca scara, o sună pe Jeanette şi o chemă imediat acasă. Graţie lui Monika, acum trebuia să se ducă la lucru, cu sau fără dureri de dinţi.

Dar ar fi preferat **s-**o scutească. Era deja cherchelită şi o aştepta o noapte grea, ştia deja atâta lucru. Era destul de rău şi când se simţea în formă, dar când căDea de pe picioare era o nenorocire.

Nici nu se deranjă să facă baie.

Jason era enervat şi nu se ascundea.

— De ce trebuie să ai tu grijă de ea? De ce nu poate **s-**o ia în primire Grasu?

Erau în pat, drogaţi, dar glasul lui rămânea furios.

— Voiam să stăm împreună-n noaptea asta, Jen.

Jeanette luă o hotărâre.

— Mai dă-o-n mă-sa. **S-**o ia Grasu la el. Nu mă duc acasă, şi gata.

Se cuibări mai bine în pat, uitând complet de mama, fratele şi sora ei. Urma să iasă scandal, dar avea să se descurce ea atunci. Pentru moment, era fericită acolo unde se afla.

După o oră, Joanie se convinse că fiica ei nu avea să vină acasă şi îl sună pe Tommy. În timp ce-l aştepta, o înjură pe Jeanette printre dinţi. Nu voia să abuzeze de bunăvoinţa lui Tommy, ca să nu-i taie cheful. Deşi ştia cât îi plăcea, ce era prea mult nu era bun, şi se înţelesese cu Jeanette să nu fie prea severă cu ea, dacă avea grijă de Kira din când în când.

Acum Jeanette o lăsase iar baltă şi, deşi ştia că fiica

ei nu era decât o adolescentă tipică, acea desconsideraţie totală începea **s-**o calce pe nervi. Ei bine, dacă Jen voia bani în săptămâna aceea, putea să**-**şi pună pofta**-**n cui.

Se întrebă cu cine se vedea fiica ei şi ce fel de om era? în ultima vreme, Jeanette devenise foarte secretoasă, iar Joanne renunţase **s-**o mai iscodească. Avea să**-**i ceară lui Jon Jon să se intereseze. Să vadă ce afla.

Kira era gata de culcare şi**-**l aştepta pe Tommy cu sufletul la gură. Privi**ndu-**şi fiica mai mică, Joanie zâmbi. Era o fetiţă bună, Dumnezeu **s-**o binecuvânteze! Ştia că nu urma să aibă cu ea nici jumătate din problemele pe care le avea cu fata ei cea mare.

Acesta în sine era un motiv de bucurie. N**-**ar fi putut să treacă iar prin toate, pentru nimic în lume.

Paulie şi Jon Jon constataseră că armistiţiul lor mergea mai bine decât **s-**ar fi aşteptat oricare din ei. De fapt, aveau multe în comun, dar şi Paulie se purtase frumos cu Jon Jon când era mic. Acum îşi dădea seama că o făcuse fiindcă o voia pe maică**-**sa în echipa lui, dar accepta acest lucru. Dacă **s-**ar fi certat cu toţi cei care se folosiseră de ea vreodată, nu i**-**ar mai fi rămas timp nici să doarmă. Oricum, Joanie se dusese de bunăvoie, deşi asta nu însemna că trebuia să**-**i placă, nu?

Dar, oricât de mult detesta principalul mijloc al lui Paulie de a face bani, îi admira perspicacitatea şi simţul de afaceri. Jon Jon avea multe de învăţat de la ei.

Şi mai putea, dacă profita de ocazie, să**-**şi scape mama de viaţa aceea. Îşi dăduse seama încă de la începutul discuţiei că, avân**du-**l pe Paulie în colţul lui, profiturile aveau să**-**i crească de zece ori. Iar asta, numai faţă de ritmul în care făcea afaceri acum. Dacă trecea la lucrul în stil mare, urma să câştige bani în prostie.

— Tu i**-**ai făc**ut-**o lui Carty, nu-i aşa?

Paulie vorbea încet, pe ton de conversaţie.

Jon Jon ridică din umeri, dar nu răspunse, păstrându-şi chipul lipsit de orice expresie.

Paulie râse.

— Bravo, băiete! Am auzit că fuma profiturile.

Jon Jon se încruntă.

— Cine ţi-a spus?

Era nemulţumit că ajunsese subiect de bârfă şi i se vedea pe faţă. Clocotea la gândul că afacerile lui private erau cunoscute de toată lumea; aşa, se bucura şi mai mult că-l scosese din joc pe păgubosul ăla de Carty. Fiindcă numai de la el putuse să transpire, doar n-o spusese Jon Jon cu gura lui. Când ieşea din spital, Carty avea să se întoarcă direct acolo.

Paulie râdea din nou.

— Uşurel, tigrule!

Îşi termină brandy-ul, înainte de a adăuga:

— Calmează-te, n-a fost decât o observaţie făcută de cineva în care am încredere.

Dar reacţia băiatului îi plăcuse. Era mândru, chiar prea mândru, însă arăta că-şi putea ţine gura, iar pentru Paulie aşa ceva era foarte important. Jon Jon îşi ţinea emoţiile sub control, iar Paulie se opri din râs. Îi plăcea puştiul. Oricât era de inteligent şi maturizat fizic, avea temperamentul unui copil de cinci ani. Dar avea să înveţe, iar Paulie urma să-i fie profesorul. Ştia că băiatul avea un cap de afaceri înnăscut, aduna deja sume frumuşele, la doar şaptesprezece ani. Îndrumat de un expert, avea să devină o forţă redutabilă.

Mai avea şi personalitatea violentă, atât de importantă în afacerile lor. Jon Jon putea administra o bătaie la nevoie, ocazie cu care câştiga şi mai mult respect.

Paulie aruncă pe masă o hârtie de cincizeci de lire.

— Încă un rând, fiule, şi păstrează restul

Jon Jon se conformă.

Paulie îl privi cum se îndepărta prin aglomeraţia din bar şi zâmbi din nou. Jon Jon avea o aroganţă vizibilă în mersul şi în toate manierismele lui. Era înnăscută.

Se întrebă cine-i fusese tată, pentru că de la biata Joanie nu reuşise să scoată nimic. Joanie era o victimă care-şi merita soarta, asta fusese dintotdeauna şi asta avea să rămână.

În timp ce Jon Jon revenea spre masă, Paulie îl văzu pe unul dintre oamenii lui intrând în bar cu o fată scundă şi brunetă. Acum localul era zgomotos şi plin de fum, şi fu nevoit să strige destul de tare ca să le atragă atenţia. Jon Jon tocmai se aşezase, când omul veni la masa lor.

— E totu-n regulă, Paulie?

Era înalt, voinic şi extrem de nervos.

— Nu mă aşteptam să te văd aici, adăugă el.

— E clar că nu. Mi-ai adus banii?

Omul tocmai deschidea gura să răspundă, când pumnul lui Paulie se repezi spre el, trânti**ndu-**l pe spate.

Ridicâ**ndu-**se de pe scaun, îl luă la şuturi, în faţă şi-n piept. Apoi îl târî spre fata cu care venise şi-l aruncă la picioarele ei.

— Ai douăşpatru de ore, băi rahatule.

Jon Jon era impresionat, dar, ca de obicei, îşi păstră o expresie neutră.

Paulie crescuse mult în ochii lui când se aşeză la masă, fără să menţioneze, măcar, cele întâmplate. În schimb, reluă conversaţia de unde se întrerupsese.

Totuşi, transmisese mesajul şi o ştiau amândoi. Faptul că nimeni nu se deranjă să-l ajute pe cel bătut să se ridice de pe podea spunea multe despre localul unde se aflau. Până şi bruneta îl lăsă acolo.

— Deci, unde rămăseserăm?

În seara aceea, fără să-şi dea seama, Paulie şi Jon Jon

s-au împrietenit, deşi niciunul din ei n**-**ar fi recunoscut cu glas tare acest lucru.

Pentru cei din afară, încheiaseră un acord calibrat fin.

Capitolul 5

Carty îşi recăpătase cunoştinţa şi, după o vizită a lui Jon Jon, acceptă dintr-odată să facă o declaraţie care**-**l exonera complet pe fostul său prieten. Arăta rău, dar în adâncul inimii Jon Jon nu regreta ceea ce**-**i făcuse. Fusese necesar şi inevitabil.

Era uşurat că, oficial, totul se terminase. Nu conta ce *credea* poliţia, atâta vreme cât nu puteau *dovedi* nimic. Învăţase acest lucru de la o vârstă foarte fragedă.

Carty avusese chiar tupeul de a încerca să**-**l poarte cu vorba, ca şi cum ar fi fost atât de prost, încât să intre **într-**o relaţie de orice fel cu un consumator de crack!

În afaceri şi în orice alt sens devenise un pericol şi nu mai intra în sfera prietenilor lui Jon Jon.

N**-**avea decât să crape!

Jon Jon îi reproşa că avea gura spartă şi discuta problemele lor particulare, iar Carty înghiţi perdaful fără un murmur. Era îngrozit şi se vedea.

Individul era o glumă, o umbră a celui de altă dată. Jon Jon spera doar ca internarea în spital să**-**l ajute să scape de viciu înainte ca viciul să scape lumea de el.

În fond, nu era un om răzbunător.

Când plecă de la spital, dădu telefon şi aranjă câteva întâlniri, apoi se întoarse la mama lui cu mijlocul său obişnuit de transport, un taxi fără autorizaţie. Jon Jon ştia că nu putea să conducă decât după ce lua examenul de conducere.

Era destul de isteţ ca să**-**şi dea seama că, pe baza reputaţiei lui în creştere, putea fi umflat în orice moment, iar a conduce fără permis ar fi fost o prostie pe care n**-**avea

de gând **s-**o rişte niciodată.

Nu respecta oamenii care intrau în închisoare pentru infracţiuni rutiere; din partea lui erau o ruşine.

După ce**-**şi lua examenul, avea să folosească centura de siguranţă şi să se asigure că era mereu la zi cu plata chiriei maşinii, adică impozitul şi asigurarea.

Uneori, renta să respecţi legea.

Nici chiar viteza legală n**-**avea **s-**o depăşească, pentru că nu voia să**-**i ofere nicio ocazie lui moş Bill.

Iar acum, de când se asociase cu Paulie, şansele de a avea un motor buh creşteau de la o zi la alta.

Se întreba cum ar fi reacţionat mama lui dacă ar fi aflat că primise slujba? După tot ce spusese, avea senzaţia că se înjosise, dar era o ocazie prea bună ca **s-**o piardă. Şi, cunoscâ**nd-**o pe Joanie, era sigur că avea să**-**i înţeleagă motivele.

Una peste alta, în sfârşit ajungea undeva în viaţă.

Era un sentiment plăcut.

Joanie râdea ca de obicei. Kira era îmbrăcată în nişte haine vechi de**-**ale ei, iar Jeanette, care ca prin minune era ascultătoare, îşi ajuta sora mai mică să se machieze. În timp ce amesteca tocana pentru cină, Joanie le asculta taifasul.

Când era mică, Jeanette petrecea ore în şir umblând prin garderoba ei, îmbrăcâ**ndu-**se elegant, fardâ**ndu-**se şi parfumâ**ndu-**se.

Pe**-**atunci era o scumpete!

Îi era dor de toţi copiii ei din vremea când erau mici. Viaţa fusese mult mai uşoară atunci; ea era lumea lor, iar ei erau lumea ei. Acum, numai Kira o mai dorea cu adevărat.

Ceilalţi doi îi tolerau afecţiunea, deşi la drept vorbind Jon Jon o îmbrăţişa când ştia că simţea nevoia. Era bărbatul în casă de atâta timp, încât ocupase locul soţului

pe care Joanie nu-l avusese niciodată.

La acest gând râse din nou. Dar, în adâncul sufletului, ştia că nu era deloc de râs. Niciunul dintre taţii copiilor nu stătuse cu ea mult timp după ce-i concepuse, necum până la naştere. Dar îşi păstrase copiii şi nu-i părea rău. Trecând peste orice altceva, numai pe ei îi avea.

Zâmbea ca de obicei când se întoarse şi o privi pe Kira, care stătea în uşa bucătăriei.

Zâmbetul i se şterse de pe buze **într-**o clipă.

Kira arăta ca o femeie în toată firea şi, cumva, era un lucru înspăimântător. Avea ochii fardaţi gros, buzele rujate şi lucioase, şi atât de pline, încât păreau bosumflate senzual.

Părul blond, pieptănat pe spate, îi părea mai bogat, sexy chiar. Parcă şi-ar fi privit fiica peste zece ani, atâta numai că biata Kira avea să arate atunci ca o femeie, când pe dinăuntru urma să fie încă un copil.

Kira observă starea de spirit a mamei sale şi-i căzu faţa.

— Am făcut ceva rău, mami?

Îmbrăţişâ**nd-**o, Joanie răspunse tare, mai mult pentru ea însăşi decât pentru fiica ei:

— Nu, iubito. E doar un şoc, atâta tot, să văd cât de mult ai crescut.

Kira se relaxă şi o strânse şi ea în braţe.

— Pot să rămân aşa, ca să-i arăt şi lui Jon Jon şi la toată lumea?

Joanie clătină din cap, spu**nându-**i: „Parcă-l şi văd ce mutră o să facă!”

— Nu, scumpo, acum spală-te. Cina va fi gata curând.

Kira dădu din cap şi se întoarse în dormitor. Joanie îşi simţea inima alergând în piept. Fusese aproape ireal, **s-**o vadă aşa.

Arăta atât de mult ca o femeie în toată firea **–** şi încă

o femeie frumoasă! Cel mai rău era că părea o versiunea miniaturală a lui Joanie la aceeaşi vârstă.

Bău din paharul cu vin roşu şi trase un fum din Benson, cu sete. În timp ce privi afară pe fereastra bucătăriei, îşi dădu seama că nopţile se lungeau, iar acest lucru o bucura.

Pe întuneric, munca ei era mai uşoară. De asemenea, îşi putea ţine fiica mai mică la adăpost.

Jeanette intră în bucătărie arătând şi ea ca scoasă din**tr-**o revistă şi o întrebă veselă:

— Nu-i aşa că arăta fantastic, mamă?

La auzul mândriei din vocea ei, lui Joanie îi veni să plângă. Totuşi, dădu din cap. Se întâmplă atât de rar ca Jeanette să se ocupe de sora ei, încât nu voia să**-**i strice cheful.

— E o mică femeie. Dar fă**-**mi o favoare, Jen, n**-**o aranja aşa prea des.

Jeanette îşi împinse pe spate părul şaten şi bogat, în timp ce răspundea cu blândeţe:

— Nicio grijă, mamă, n**-**am **s-**o fac. A fost foarte şocant **s-**o văd aşa, deşi ei i**-**a plăcut. Înţelegi ce vreau să zic?

— Da, iubito. Şi m**-**am speriat, sinceră să fiu.

— I**-**am făcut câteva fotografii în dormitor ca să fie mulţumită, apoi am spălat**-**o pe faţă. Înainte **s-**o vadă Jon Jon. Dar ar trebui **s-**o fi văzut cum poza pe pat, în cel mai natural mod, ba zâmbind, ba făcând o mutră îmbufnată. E o figură, mm?

Joanie îi ciufuli părul.

— Chiar că ai o inimă bună, nu?

Fata râse, dar nu**-**şi respinse mama ca de obicei, iar Joanie riscă **s-**o îmbrăţişeze. Jeanette o îmbrăţişă la rândul ei şi în curând li se alătură şi Kira. Încă mai râdeau şi se strângeau în braţe, când Jon Jon năvăli pe uşă.

— Poate oricine să participe la şedinţa asta, sau e numai pentru membri?

— Ce-i aia membru? întrebă Kira curioasă, cu voce ascuţită, iar Joanie îi răspunse în glumă:

— Depinde pe cine întrebi, iubito.

Toţi râseră, cu excepţia Kirei, dar fericirea din jurul ei o bucura, aşa că până la urmă râse oricum, deşi nu ştia de ce.

Jon Jon le înveselea anume, iar lui Joanie îi venea să-l sărute pentru asta.

Râdeau din toată inima. Demult nu mai fusese atât de fericită.

Mai târziu, în timp ce servea mâncarea, se uită la copiii ei şi simţi că-i creştea inima de mândrie, ca întotdeauna când îi vedea la un loc.

Când erau cu toţii fericiţi împreună, totul părea să merite.

Nu erau o familie nefericită.

Măcar se iubeau, ţineau unii la alţii. Sau, mă rog, de cele mai multe ori.

Briza serii era răcoroasă, iar Monika şi Joanie stăteau de vorbă, aşteptând maşinile să se oprească.

Una dintre fetele tinere ale lui Todd McArthur se apropie agale. Era drogată până peste cap, iar faţa ei cu piele netedă devenise pământie.

— Te simţi bine, scumpo? o întrebă Joanie.

Fata o privi cu ochi sticloşi, abia reuşind să dea din cap. Încetineala cu care clipea din ochi o dădea de gol; era dusă rău. Parcă abia se trezise din**tr-**o anestezie.

Joanie oftă. Biata iepşoară nu ştia ce se întâmpla. În seara aia n-avea şanse să se urce în nicio maşină.

— Hai să te duc acasă.

Fata clătină din cap, dar se vedea clar că mai mult de-atât n-avea să se învioreze. Nu că asta ar fi deranjat

clienţii din sectorul ăla. Numai de romantism nu le ardea.

— Las-o-n pace, Joanie, ai să te trezeşti cu McArthur pe cap.

Vocea lui Monika era plictisită.

Joanie apucă braţul fetei.

— Dă-l în mă-sa. Asta nu-i în stare de nimic. Se pune singură în pericol.

Fata încerca să se zbată, dar era atât de ameţită, încât nu reuşea decât să bâţâie din cap.

— Cheamă un taxi, Mon.

Acum Monika începuse şi ea să clatine din cap.

— Nici nu mă gândesc. Nu noi răspundem de ea.

Joanie începu **s-**o conducă pe fată spre cârciuma din apropiere. Tânără se împleticea şi, când o luă de braţ ca **s-**o sprijine, Joanie îi văzu şirul de semne şi oftă.

Ce canalie mai era şi McArthur! Un jeg, asta era, o lepădătură. Şi-o amintea pe mama lui, o femeie cumsecade şi respectabilă.

Până şi tatăl lui, care încă mai era în puşcărie pe douăzeci şi cinci de ani pentru crimă, îşi dezmoştenise fiul care vindea fete.

În timp ce-o ajuta să înainteze, un Mercedes frână scrâşnind şi Todd McArthur însuşi apăru în faţa lor pe trotuar, tăi**ndu-**le calea.

— Ce mă-ta faci aici?

Glasul îi era ascuţit, furios şi neîncrezător.

Joanie încercă să-l dea la o parte, dar individul se proptise bine pe picioare. Pantofii lui de comandă arătau discordant printre prezervative folosite, seringi şi mucuri de ţigară.

— Te-am întrebat ce mă-ta faci!

Era puternic, vânos, cu înfăţişarea atletică a unui fotbalist. Se mândrea cu fizicul lui şi cu faptul că ajunsese încă de tânăr o forţă redutabilă pe piaţa femeilor. Aroganţa

lui o scotea pe Joanie din răbdări.

Monika îi privea cu teamă, iar câteva dintre celelalte femei se adunară în jur, gata să-i ţină partea lui Joanie.

Pentru prima dată în viaţa lui, McArthur se simţea nervos în faţa angajatelor sale.

— Puştoaica asta e cu minţile praştie şi o duc la un taxi să meargă acasă. Nu-i în stare să lucreze astă-seară.

Pe chipul lui McArthur se ivi o uimire totală la auzul unei asemenea obrăznicii. Privi în jur, la cercul feţelor îngrijorate. Trebuia să fie o glumă. Aproape că se aştepta ca Jeremy Beadle să sară de după o maşină.

— Asta eu judec, în mă-ta! Şi-acum, ia-ţi dracu' labele de pe ea.

Şocul de a-şi vedea peştele în faţa ei o făcuse pe fată să încremenească de frică. Dârdâia, iar Todd o apucă de păr, trăgând-o spre maşina lui. Toate femeile o priveau pe Joanie, aşteptând un semnal. Un client singuratic fu nevoit să fluiere ca să le atragă atenţia, iar Monika, egoistă ca întotdeauna, se desprinse din grup şi sări în maşina lui cu toată viteza.

Joanie simţi un val de furie nebunească.

— Fă bine şi du-o acasă, băiete.

Toate femeile începură să dea din cap afirmativ, iar Todd, privind în jur la marea de feţe, simţi primii fiori de neliniște reală.

Dar instinctul de stradă îi spunea că trebuia să le pună la punct, altfel ar fi pierdut teama şi respectul de care avea nevoie în meseria lui.

Împinse fata spre maşină, apoi se întoarse spre Joanie mugind:

— Tu cine mă-ta eşti să-mi ceri mie socoteală?

Furia se învăpăie în sufletul lui Joanie. Fata căzuse pe trotuar, zăcând fără cunoştinţă.

Îl împunse cu degetul pe McArthur în piept,

răspunzând încet:

— Te ţin minte, băiete, de pe vremea când alergai pe străzi cu fundu' gol ieşi**ndu-**ţi prin nădragi. Încă de pe**-**atunci erai un pricăjit şi la fel ai rămas şi acum. Te previn, amice, meseria asta**-**i grea pentru o femeie, da' şi mai grea e pentru peşte când pierde respectul femeilor lui. Bagă**-**ţi dracu' asta**-**n cap pe viitor, fiindcă**-**n curând una din fetele tale o să pice moartă, şi**-**atunci ai să vezi cum sunt eu când fac urât, şi altele ca mine.

Todd McArthur era complet şocat.

Trebuia să fie o înscenare.

Toate femeile se uitau la el, cu feţele lor fardate gros şi îmbrăcămintea sumară arătând oarecum sinistru în penumbra înserării.

Apoi, antagonismul său înnăscut ieşi la iveală din nou. Îşi luă avânt şi**-**i trânti lui Joanie un pumn în faţă.

Femeia zbură pe spate, iar Todd îşi scoase arma preferată **–** un cuţit Stanley **–** şi porni spre ea.

Femeile erau îngrozite.

Apoi, în timp ce Joanie zăcea pe trotuarul murdar, cu sângele curgâ**ndu-**i din nas şi ochii deja umflâ**ndu-**i**-**se, se dezlănţui iadul.

Fu uimită să**-**l vadă pe fiul ei târâ**ndu-**l pe Todd McArthur pe trotuar şi începând să**-**l snopească în bătaie.

Una dintre femei o ajută să se ridice pe picioare şi priviră toate cu uimire şi fascinaţie bolnăvicioasă cum Jon Jon îi dădea pedeapsa meritată individului prăbuşit la pământ.

Joanie încă mai încerca să**-**şi revină din şocul de a**-**şi vedea fiul la locul ei de muncă, lucru care nu se mai întâmplase niciodată. Apoi îl văzu pe Paulie Martin şi înţelese totul.

Paulie se apropia ţanţoş. Luâ**nd-**o de mână, o apucă de bărbie şi**-**i privi atent faţa.

— Ai să trăieşti, Joanie. Totuşi, de McArthur nu-s la fel de sigur, i-un bulangiu al dracu' de forţos, băiatu' ăsta al tău.

Îi zâmbi, în timp ce-i dădea o batistă imaculată.

— Apropo, de mâine-ncolo lucrezi permanent la salon.

Joanie rămase tablou, iar celelalte femei se uitară unele la altele, înţelegând în sfârşit cine era acel tânăr Rasta.

Paulie puse capăt bătăii, iar Jon Jon şi mama lui se priviră în ochi. Joanie îi văzu nedumerirea de pe faţă şi înţelese că se reflecta şi pe a ei.

Arăta atât de mică pe lângă el, bătută şi plină de sânge, cu trupul cocoşat de durere şi umilinţa de a fi văzută de el aşa. Jon Jon o înţelegea atât de bine, iar în clipa aceea îşi dădu seama cât de mult o iubea pe acea femeie care-i dăduse viaţă. Indiferent cu ce se ocupa, era tot ce avusese vreodată, şi tot ce-şi dorea să aibă.

Veni la ea şi o strânse în braţe.

— E-n regulă, mamă?

Paulie îi privea, simţind o tristeţe stranie la vederea iubirii evidente dintre ei. Îşi dădea seama că trecuseră ani în şir de când fetele lui nu-l mai îmbrăţişaseră fără motive ascunse – de obicei, cereri de bani, case sau altele asemenea.

O maşină a poliţiei trecu încet pe alături, iar Paulie făcu un semn prietenos cu mâna. Poliţiştii îşi văzură de drum.

— Hai să mergem acasă, fetiţo.

O ajută pe Joanie să se aşeze în maşină, apoi se întoarse spre femeile adunate în jur, spu**nându-**le glumeţ:

— Chemaţi o ambulanţă pentru fata aia. Iar pentru el, chemaţi un dric. O să se roage-n mă-sa să-i vină unul, pân-la sfârşitul săptămânii.

Monika reveni la locul ei chiar în timp ce maşina lui Paulie pornea.

Îl privi pe Todd McArthur, apoi ascultă ce se întâmplase, cu ochii mari.

Minunile nu mai încetau. Dar era supărată că pierduse spectacolul. Ar fi meritat mai mult de zece lire să vadă un lucru atât de extraordinar, încât avea să fie comentat pe trotuare ani de-a rândul.

Tommy fu şocat s-o vadă pe Joanie acasă atât de curând, mai ales că o însoţeau Jon Jon şi un bărbat străin.

Leziunile de pe faţa ei îl tulburau foarte tare.

— Te simţi bine?

Joanie încercă să zâmbească.

— Mda, am avut doar un mic accident.

Paulie îl privi pe omul cel obez cu fascinaţie morbidă.

Ca de obicei, Jon Jon se duse direct în camera Kirei, ca să vadă ce făcea.

Dormea adânc, sub pătură, cu o expresie mulţumită. Se aplecă zâmbind şi o sărută uşor pe părul mătăsos.

Apoi îndesă douăzeci de lire sterline în mâna Micuţului Tommy şi plecă în grabă. Ştia când nu era dorit.

— Cine mama mă-sii era ăsta? întrebă Paulie.

Joanie se uită la el şi începu să râdă. La început fu numai un chicotit slab, care treptat deveni un râs cu hohote. Până la urmă, Paulie râse şi el.

Era uşurarea de care aveau cu toţii nevoie. În lumea lor, cu cât se întâmplau lucruri mai rele, cu atât râdeai mai tare. Era singurul mod de a supravieţui.

Paulie se aşeză pe canapea, lângă Joanie. Cuprinzând-o pe după umeri, râseră împreună atât de tare, încât li se umplură ochii de lacrimi. Jon Jon se uita la ei, ştiind că se amuzau de o glumă privată pe care n-o înţelegea.

Ceea ce înţelegea însă era faptul că între mama ei şi

bărbatul acela era o anumită relaţie, care pe el îl excludea. Le turnă de băut, apoi îşi făcu de lucru în bucătărie.

Când Kira intră pe uşă, în pijamaua ei cu Tinkerbell, Joanie îşi desfăcu braţele, apoi, amintindu-şi cum arăta, îi spuse:

— Nu-i nimic, iubito. Mămica s-a împiedicat cu tocurile şi a căzut.

Kira îi sări în poală şi-i sărută cu gingăşie obrazul învineţit.

Paulie privi fascinat cum Jon Jon aduse mai întâi băutură, apoi o compresă rece şi, la sfârşit, nişte analgezice.

Potrivi pernele la spatele lui Joanie, apoi îşi luă sora şi o duse înapoi la culcare, vorbindu-i blând şi liniştind-o, înainte de a o face să râdă.

Împotriva propriei voinţe, Paulie era impresionat, îşi mai amintea şi momentele plăcute pe care le petrecuse în acel apartament de-a lungul anilor. Era tot sărăcăcios, dar curat-lună.

— Auzi, Joanie, mai ai prin dulapuri toate boarfele alea vechi ale tale?

Deşi o durea faţa, Joanie zâmbi când răspunse:

— Mhm. Încă le mai cumpăr.

— Te simţi bine, Joanie? Sigur?

În glas i se distingea o îngrijorare sinceră, iar Joanie era fericită.

Îl iubise atât de mult timp…

Acum, îl avea în solda lui pe fiul ei, iar asta-l făcea s-o respecte aşa cum merita, cum avea nevoie, ca să-şi suporte existenţa aspră.

— Sigur că da. Sper doar ca puştoaica aia să nu păţească nimic. Era mult prea tânără… prea tânără-n mă-sa…

Jon Jon îi asculta. Mama lui şi Paulie vorbeau atât de

firesc împreună, ca doi vechi prieteni – şi bănuia că, **într-**un chip ciudat, asta şi erau.

Îşi amintea cum, cu ani în urmă, se trezea din somn şi-l vedea pe Paulie în patul mamei lui. Îşi mai amintea şi cât de fericită era ea cu acele ocazii. Paulie pregătea câte un mic dejun copios pentru toţi şi-i făcea să râdă. Era singurul om care se purtase vreodată cu ei ca un tată.

Dar vizitele lui la Joanie se răriseră, apoi încetaseră cu totul. În felul lor, tuturor le fusese dor de ei, dar nu la fel de mult ca mamei lor.

Atunci, ceva înăuntrul ei murise. Acum, Jon Jon îi vedea iar împreună şi ştia că mama lor încă îl mai adora pe acel om care-o vindea tuturor pe zece lire, şi chiar şi din *alea* lua un procentaj.

Lumea era nebună, dar Jon Jon se considera norocos că aflase acest lucru încă de la o vârstă foarte fragedă.

La fel ca mama lui, profita de viaţă atât cât putea.

Paulie constata că încă se mai simţea bine cu Joanie, plăcân**du-**i umorul ei şi glumele amuzante, îşi amintea de toate dineurile fanteziste plănuite de ea şi copiii ei, cu invitaţi de la Batman până la Elizabeth Taylor.

Participase cu plăcere la distracţie; nici măcar nu-şi amintea să mai fi râs vreodată atât de bine, acasă la el.

Joanie era bună, avea o inimă mare şi dintr-odată Paulie simţi că-i lipsea alinarea pe care o găsise între picioarele ei şi în casa ei fericită. Copiii ei, spre deosebire de ai lui, îşi găseau fericirea în tot felul de prostioare şi o adorau pe femeia aceea care-şi vindea fundul ca să le pună mâncare pe masă şi haine în spinare.

Îi lipsea acel sentiment de apartenenţă şi, oricât de nebuneşte părea, cândva locul lui fusese acolo. Spre deosebire de propria lui casă, unde trebuia să se descalţe şi să umble pe furiş, ca un împuţit de hoţ, ca să nu facă mizerie pe jos sau zgomot.

Îi plăcuse ceaşca aceea de ceai, dimineaţa în pat, sunetul copiilor jucân**du-**se şi certân**du-**se. Vocea lui Joanie când striga la ei veselă.

Putea administra o palmă la fund sau un sărut pe obraz cu deplină imparţialitate. Îi era dor de mirosul acelei case: miros de copii, de Joanie. Casa lui avea un miros steril, de potpourri şi leşie **–** cam ca nevastă**-**sa.

Îi mai lipsea şi felul cum obişnuia Joanie să**-**l strângă la piept şi să**-**l consoleze, cum se relaxa, convins că avea **s-**o aibă la dispoziţie întotdeauna, orice**-**ar fi fost.

O privi în ochi şi simţi încă o dată atracţia ei. Bunătatea, inima ei mare, era aceea care**-**l atrăsese cu atâţia ani în urmă şi, îşi dădea seama acum, încă mai avea putere să**-**l mişte.

Îi oferise toată viaţa ei **s-**o ia, iar el *o luase*: îi luase copiii, căminul, luase de la ea tot ce voise, apoi o lepădase. Iar Joanie nu meritase asta. Îi dăruise mult mai mult decât îi dăduse el vreodată. Mult, mult mai mult.

Existaseră alte Joanie, mai tinere, mai proaspete, dar niciuna dintre ele nu avea acel „ceva” pe care ea îl avusese dintotdeauna.

Orice**-**ar fi fost, avusese putere asupra lui şi încă mai avea. Iar asta îl sâcâise: pentru că, în ultimă instanţă, Joanie era o târfă, iar Paulie, un om respectabil. Şi atunci, de ce simţea acele lucruri pentru o femeie care fusese călcată de mai multe ori decât un covor la mâna a doua?

Ce era acea atracţie atât de puternică, încât nu se simţea întreg decât în compania ei, în ea, ba, chiar îi plăceau şi copiii ei, care erau o haită stil Heinz 57?

Orice**-**ar fi fost, încă mai avea puterea de a**-**l face **s-**o dorească, deşi acum arăta mai bătrână şi cam uzată. Dar ochii încă i se mai încreţeau când zâmbea, şi scânteiau, deşi unul îi stătea închis din Cauza loviturii primite.

I Joanie lua din viaţă ce putea şi tot ce**-**i arunca i

viaţa la picioare. Instinctul ei de supravieţuire accentuat o făcea să pară de două ori mai vie decât era.

Era posibil oare **s-**o admire, chiar? Nu ştia, şi nici nu voia să ştie. Dintr-odată, un asemenea gând devenise prea dureros.

Îi cuprinse umerii cu braţul şi o trase blând spre el. Joanie se potrivi lângă trupul lui, savurâ**ndu-**i bătăile inimii.

O ţinea strâns, iar senzaţia îi plăcea nespus. O sărută uşor pe creştetul capului, apoi Jon Jon ieşi discret din cameră, lăsâ**ndu-**i singuri.

În seara aceea avea program, iar acum, că Paulie se afla acolo, nimeni n**-**avea să**-**l întrebe unde se ducea. Se întreba dacă aveau să**-**i observe, măcar, lipsa.

Când uşa din faţă se închise în urma lui, se întrebă care urma să fie rezultatul acelei nopţi de muncă.

Spera ca, indiferent ce**-**ar fi fost, **s-**o facă pe mama lui fericită. Merita să fie fericită, fericită cu adevărat, măcar o dată în viaţă. Iar dacă fericirea ei evolua în jurul lui Paulie, atunci aşa să fie. Spera ca măcar o dată să capete ceea ce**-**şi dorea. Cine era el, să**-**i spună ce să facă sau cum să**-**şi trăiască viaţa?

Avea atât de puţine lucruri care **s-**o facă fericită, de ce să**-**i refuze fiul ei noaptea aceea cu bărbatul după care tânjea?

Nu spera decât ca Paulie să n**-**o rănească şi mai mult decât i se întâmplase în trecut.

În timp ce ieşea în aerul rece al nopţii, Jon Jon se concentră asupra problemei pe care trebuia **s-**o rezolve în noaptea aceea.

O bătaie cu pumnul în uşă îi trezi din somn pe Jeanette şi Jasper. Rămaseră unul lângă altul, ascultând înjurăturile şi blestemele mamei lui.

Jasper îşi trăgea deja pe el pantalonii, când uşa

dormitorului se dădu de perete, iar Jeanette îşi văzu fratele în prag.

— Cine mă-ta te crezi să intri cu forţa aici, ai? Jegos negru ce eşti!

Vocea lui Karen Copes era gâjâită şi zgomotoasă. Se simţea clar că-şi petrecuse seara la cârciumă, iar fiului ei îi era ruşine cu ea.

Închizând ochii, Jasper mugi:

— Ieşi dracu' afară, mamă!

Apoi o împinse din uşă, trimiţând-o de-a berbeleacul în hol. Îl privi pe Jon Jon în ochi.

— Deci, acum ştii, da?

Jon Jon se uită la sora lui. Era goală. Clătinând din cap cu tristeţe, îi spuse:

— Scoală-te şi te-mbracă.

Era jenat, şi ea la fel. Amândoi sufereau îngrozitor. Îi întoarse spatele şi ieşi în hol.

Jasper o privi cum se dădea jos din pat, înnebunită. Îi aruncă hainele şi-l urmă pe Jon Jon.

— Afară, acum!

Ieşiră amândoi din apartament, Jasper urmându-l pe intrus până în spate. Întunericul de-afară era risipit doar de luminile de deasupra intrărilor în bloc. Tuburile de neon pâlpâiau slab, dar cei doi se vedeau unul pe altul perfect, cu aceeaşi furie şi duşmănie pe faţă.

Jasper avea părul tuns în formă de litere; pe o parte a capului i se distingeau iniţialele „BNP". Arăta ca un supravieţuitor din al treilea Reich. În faţa lui stătea Jon Jon, cu cozile lui împletite şi pielea de culoarea cafelei.

Singurul lucru pe care-l aveau în comun în acel moment era ura reciprocă.

— Are paişpe ani şi eşti mort.

Jasper clătină din cap.

— Ţin la ea şi n-ai ce să faci. Nu eşti stăpân pe viaţa

ei.

Aroganţa din glasul lui era ca o cârpă roşie arătată unui taur.

— E sora mea, sânge din sângele meu, şi o lepră ca tine n-o să mai pună niciodată mâna pe ea.

În clipa când Jon Jon ridică pumnul pentru a-i da lui Jasper lovitura de graţie, Jeanette ieşi. Repezindu-se pe uşă afară, strigă:

— Te rog, Jon Jon! Te rog... îmi pare rău. Hai să mergem acasă şi gata.

Se agăţă de braţul lui, iar Jasper, privindu-o, avu o senzaţie de detaşare ciudată. Fără fardurile ei obişnuite, Jeanette arăta aşa cum era: ca o fetiţă Mai mult, o fetiţă speriată.

Jon Jon se gândi la mama lui, la felul cum ară tase ea cu ani în urmă, se gândi la viaţa ei şi ştiu că, dacă nu făcea ceva acum, pe loc, şi fata asta avea să calce pe acelaşi drum. Îşi atinse din nou cu degetul cuţitul din buzunar, mângâindu-l blând, înainte de a-l scoate.

Jeanette îl văzu şi zbieră.

Jon Jon îl înhăţă pe Jasper scurt şi eficient Acesta simţi fierbinţeala ruşinii, când Jon Jon îi lipi lama de gât.

— Aş putea să te lichidez acum, da' nu merită, un bulangiu de bătăuş nu merită o condamnare pa viaţă. Da' un lucru am să-ţi spun. Uită-te bine la soră-mea – taică-su a fost turc. A stat câteva săptămâni şi pe urmă a făcut paşi. Aşa că, băieţaş, să ţii minte asta când ai s-o mai vezi pe stradă. Şi să nu vorbeşti cu ea, nici să n-o bagi în seamă, că jur că te-omor în mă-ta pe bune!

Apoi, Jon Jon îl aruncă într-o parte ca pe o cârpă. Puterea lui consta în acea lepădare dispreţuitoare, şi o ştiau amândoi.

Jeanette era distrusă că propriul ei frate o făcea să pară o fiinţă de nimic.

— Eşti o canalie, Jon Jon! Să-mi faci tu mie una ca asta?

Durerea din vocea ei nu-l afecta nici cu o câtime.

— Un bătăuş de rahat. Uită-te la el, Jen. Uită-te bine-n mă-sa la el şi vezi pentru ce-ţi arunci viaţa la gunoi. Nici măcar nu ţi-a luat apărarea, fato! Pentru el, viaţa-nseamnă să mănânce rahat şi să se joace de-a faţ-ascunsa cu poliţia. Bagă-ţi minţile-n cap până nu fac omor pentru tine – şi-am să fac, fată.

Am să-l tai pe ăsta-n bucăţi, dacă se mai atinge de line. Un bătăuş şi-o turcoaică? îşi râde de tine, el şi toţi tâmpiţii cu care umblă, proasto!

La gândul că Jon Jon putea spune adevărul, Jeanette încremeni. Îl privi pe Jasper şi i se strânse inima. Băiatul nu putea **s**-o privească în ochi.

Jon Jon râse.

— Un bătăuş de rahat. Hai, mai atinge-te de soră-mea, dacă ai curaju'!

Rânji cu răutate.

— Fumezi iarbă neagră, asculţi reggae, şi *tot* mai vrei să ne spargi capu', băi labă sonat şi bou ce eşti!

După care se apucă să-i tragă lui Jasper cea mai cumplită bătaie din viaţa lui, iar acesta, fără niciun prieten în jur care să sară pentru el, îşi acoperi capul şi o încasă. N-avea ce să facă. Ştia că, la lupta parte în parte, Jon Jon învingea întotdeauna.

Bătaia fu scurtă, brutală şi umilitoare. După aceea, Jon Jon o trase de-acolo pe Jeanette, care plângea cum în viaţa ei nu mai plânsese.

Jasper zăcea pe jos, spu**nându**-şi că de fapt scăpase uşor.

Se aşteptase ca Jon Jon să bage cuţitu-n el din clipă-n clipă, şi se sufocase de groază. Îl durea îngrozitor, parcă i-ar fi luat foc tot trupul, şi ştia că până dimineaţa chipul

avea să-i devină de nerecunoscut.

Dar era viu. În întuneric, îşi aprinse o ţigară şi simţi usturi mea lacrimilor. Era viu şi complet umilit.

Joanie zăcea în pat, cu Paulie, şi nici acum nu-i venea să creadă că era din nou lângă ea. Nu ţinea minte decât sexul: era singurul bărbat cu care-i plăcuse vreodată actul şi ştia că acest lucru n-avea să se schimbe niciodată.

Senzaţia lui dormind cu capul pe sânii ei era atât de familiară, încât avea impresia că ultimii ani, în care o neglijase, nici nu existaseră.

Îl ţinea în braţe uşor, savurându-i sforăitul şi profitând la maximum de timpul pe care i-l acorda, căci ştia că ocazia n-avea să se mai repete.

În întuneric, îi distingea vag faţa. Încă mai avea puterea s-o emoţioneze.

Îl iubea atât de mult! Cândva, chiar nutrise visuri de a rămâne pentru totdeauna cu el.

Se văzuse pe sine ca amantă, desigur, nu ca soţie – nu-şi făcea iluzii chiar atât de mari. Dar, poate, amanta numărul unu. Iubita principală.

Acest gând o făcu acum să zâmbească. Odată păruse posibil – orice părea posibil atunci. Era un lucru pe care voia să i-l spună, dar, după atâţia ani, se întreba dacă ar fi fost cazul.

Poate l-ar fi făcut să rămână prin preajmă, s-o vadă mai des, însă l-ar fi putut face şi s-o părăsească definitiv.

Dar, nu. Pierduse ocazia cu ani în urmă. Trebuia să accepte asta şi să profite atât cât putea de omul acela care dormea lângă ea.

Să se delecteze cu firimiturile pe care i le arunca. Problema ei era că ştia câte parale făcea, până la cea mai josnică insultă.

Îl strânse din nou în braţe şi-i sărută pielea netedă a frunţii, recunoscătoare pentru această ocazie, fiindcă la

drept vorbind nu se aşteptase să-l mai simtă vreodată atât de aproape. Auzi copiii intrând, le auzi uşile camerelor închizându-se.

Acum putea încerca să adoarmă şi ea.

Curios, dar deşi copiii aveau vieţile lor proprii, iar ea nu mai putea să-i ajute, încă nu putea adormi până nu erau cu toţii în casă.

Teferi şi nevătămaţi. Aşa-i plăcea să se gândească la ei, în pătucurile lor, la căldurică. Teferi şi nevătămaţi.

Şi la fel era şi ea în noaptea asta, în braţele omului pe care-l iubise de când îl văzuse prima oară, cu atâţia ani în urmă.

Savura fiecare amintire cu ei doi împreună, bucurându-se de clipele retrăite, deşi unele dintre ele o făceau să plângă.

Într-un târziu, după un răstimp ce păruse ore întregi, adormi.

Capitolul 6

Karen Copes încă mai striga, la ora cinci şi jumătate dimineaţa, când angajaţii spitalului îi cerură să plece. Făcea scandal de când ajunseseră în camera de urgenţă, iar răcnetele, înjurăturile şi plânsetele ei începeau să-i obosească.

Până acum, ameninţase cu bătaia două surori, un doctor şi pe recepţionera spitalului. Deşi se făcea tot posibilul pentru fiul ei, considera că nu se deranjau destul. În cele din urmă, îi spuseră că trebuia să plece, iar Karen declară că nu se ducea nicăieri fără luptă.

Faptul că propriul ei fiu ceruse să fie îndepărtată de-acolo nu făcea decât s-o înfurie şi mai mult. I se auzeau obscenităţile prin toată secţia. Fu nevoie de trei medici, un bodyguard şi până la urmă de mânia fiului ei, ca să părăsească, în sfârşit, incinta.

Se duse acasă numai fiindcă simţea nevoia să bea,

deşi n-ar fi recunoscut niciodată asta cu voce tare. Ajunsese cu băutul la un asemenea nivel, încât chiar şi ea începuse să observe. Dimineţile erau cele mai rele; îi era greu să-ncerce să tragă o duşcă scurtă, când era supravegheată. Încă mai susţinea că nu bea decât în societate, dar acest argument suna fals până şi în propriile ei urechi.

Acum, Jasper fiind rănit, era convinsă că nimeni n-ar fi comentat dacă bea câteva păhărele ca să-şi alunge îngrijorarea. Dar încă mai era nemulţumită că i se ceruse să plece. O sâcâia faptul că propriul ei fiu voia să scape de ea şi era destul de trează, ca să ştie că ar fi preferat-o în locul ei pe fetişcana aia cu ochi de viţel…

Totuşi, acum că Jasper începuse marea luptă, nu i-ar fi plăcut **s-**o urmărească până la sfârşit? Nu-i trecu niciun moment prin minte că Jasper ar fi putut să moară, că era afectat grav de bătaia pe care o primise. Mai mult o interesau implicaţiile. Faptul că se întâmplase şi că acum urmau repercusiuni. În adâncul inimii simţea chiar că Jasper fusese cam fraier, deşi n-ar fi recunoscut niciodată asta. Odată ce fiul ei se punea pe picioare, totul avea să se rezolve. Şi ce dacă urina cu sânge? Mare brânză! mai trecuseră şi alţii prin asta. Oricine ar fi crezut că era primul om din lume care primea o mamă de bătaie. Se moleşiseră prea mult în ultima vreme, asta era problema.

Şoferul de taxi fu nevoit să deschidă geamurile, căci Karen mirosea ca o distilerie. Nu se simţi jignită. Şi ea avea nevoie de aer.

Jasper fu uşurat să-şi vadă mama plecând, fiind o mare pacoste pe capul lui. Îi ceru surorii sale Junie **s-**o sune pe Jeanette şi să-i spună ce se întâmpla; o mai instrui şi ca nimeni altcineva să nu afle. Ştia că, dacă se ducea vestea, ar fi ieşit război între cartiere.

Din păcate, el nu era în stare de nimic şi cu atât mai

puţin pentru problemele care ar fi ieşit de-aici. Cel mai rău era faptul că, în locul lui Jon Jon, ar fi făcut acelaşi lucru. Se anunţase demult, însă propria lui capitulare totală fusese un şoc pentru el.

În timp ce zăcea în pat, se simţea ca un copil speriat, iar acest lucru era cel mai greu de suportat.

Nici chiar faptul că tatăl Jeanettei era turc nu-i schimba sentimentele pentru ea, iar asta era o surpriză.

Poate că o ştiuse dintotdeauna în sinea lui. Avea o înfăţişare străină, ceea ce contravenea tuturor valorilor pe care fusese crescut să le preţuiască.

Mama lor îi învăţase să-i urască pe toţi cei care nu erau englezi. Îi făcuse să considere că erau din oficiu cei mai buni, datorită moştenirii lor naţionale.

Acum însă, nu mai era atât de sigur. Pe lângă prietenii lui din I.C.F., care aveau slujbe, toţi ceilalţi aşa-zişi amici erau în evidenţa poliţiei, ceea ce nu era tocmai de invidiat.

Dar cine voia cu adevărat să-şi câştige existenţa prin muncă? Mă rog, Jon Jon o făcea în orice caz, muncea de se spetea şi, indiferent ce părere avea Jasper despre el, în seara trecută fusese avantajat din cauza asta. În domeniul de activitate al lui Jon Jon, trebuia să fii dur ca să supravieţuieşti.

Dar încă mai ţinea la Jeanette, iar Jon Jon ţinea şi el – i-o dovedise seara trecută. Trebuia să recunoască acest lucru. Şi el s-ar fi simţit la fel, dacă Junie se combina cu unul ca Jon Jon.

Pentru prima dată în viaţă, Jasper Copes începea să vadă lucrurile şi din punctul de vedere al altcuiva – şi era o noutate buimăcitoare.

Joanie se zări în oglinda din dormitor şi ştiu că avusese şi zile mai bune. Avea ochiul umflat şi vânăt, dar cel puţin nasul arăta bine, aşa că tot era ceva. O auzi pe

Kira râzând în bucătărie cu Paulie, al cărui glas profund pătrundea prin pereţi. Ştia că şi el râdea.

Rămase în pat, savurând momentul. Nu-şi dorea decât ca în cameră să fi fost mai multă ordine. Ştia că Paulie avea o casă curată lună şi o invidia pe soţia lui că avea mijloace să ţină o menajeră şi un grădinar. Cel mai mult o invidia pentru grădină, un lux pe care niciunul dintre copiii lui Joanie nu-l cunoscuse vreodată. Unii oameni pur şi simplu nu ştiau că se născuseră.

Jon Jon intră în cameră cu o cană de ceai tare şi dulce, şi două pastile de paracetamol. Joanie îi zâmbi recunoscătoare şi-l lăsă să-i studieze faţa.

— Mare căcănar! De-acum o să se gândească mai bine înainte de a da iar **într-**o femeie.

Joanie nu-i răspunse, apucâ**ndu-**i doar mâna şi strângâ**ndu-**i-o uşor.

— Eşti un băiat bun, Jon Jon.

Şi era într-adevăr, pentru ea. O iubea, iar Joanie îi simţea iubirea, la fel cum şi el îi simţise iubirea toată viaţa. De aici îşi găsea încrederea-n sine, care-l ţinea la suprafaţă în fiecare zi. Se aşează pe pat, oftând.

— Paulie găteşte în bucătărie. Ca pe vremuri, hmm?

Fericită, Joanie dădu din cap. Jon Jon îi zâmbi cu blândeţe.

— Îţi convine că m-am răzgândit şi voi lucra pentru el?

Joanie zâmbi.

— Sigur că-mi convine. Măcar, o să te-ajute să te aranjezi. Dac-ai să foloseşti strada ca să câştigi bani, fiule, fă bine şi asigură-te că-ţi acoperă cineva spatele. Mă bucur, Jon Jon, cu toată sinceritatea.

Îl liniştise, şi o ştiau amândoi. Între ei rămâneau atâtea lucruri nerostite, încât uneori erau aproape sfioşi unul cu altul. Dar urma să vină şi vremea când să-şi

vorbească, iar atunci aveau să le rezolve pe toate.

Numai că nu atâta timp cât Paulie era în apartament; nu înainte de a se putea concentra asupra a ceea ce spuneau.

Dar Jon Jon ştia că trebuia **s-**o prevină cumva despre ce se putea întâmplă în continuare. Era uimit că nu fusese deja luat de guler. Jasper era un rahat, iar rahaţii sună întotdeauna la moş Bill.

Mama lui însă arăta atât de fericită, încât nu**-**l lăsa inima să**-**i strice buna dispoziţie. Aşa că zâmbea, conversa şi aştepta bătaia la uşă. Nu fugea, ştiind că, dacă Jasper îl turna, n**-**avea efectiv *unde* să fugă. Îl revedea în minte pe Paulie făcâ**ndu-**le semn cu mâna sticleţilor seara trecută. Când se luase de McArthur, Jon Jon sperase ca noul lui patron să aibă destulă influenţă ca să muşamalizeze totul. Jasper însă era cu totul altceva.

Îi dusese Jeanettei o cană cu ceai şi nu fu surprins să**-**i vadă dormitorul gol. Pentru prima dată în viaţa lui, se temea cu adevărat de situaţia în care sora sa putea să se implice.

La fel ca Jasper, nu voia **s-**o vadă făcând cea mai mare greşeală din viaţa ei.

Kira se duse la şcoală cu stomacul plin de ouă şi şuncă, şi inima plină de voie bună. Toată faţa îi strălucea de fericire. Tommy o privea de pe balcon, iar fetiţa îi făcu veselă cu mâna.

În acel moment îşi dădu seama că o iubea. Vederea ei era pentru el ca un drog. Cu cât îi ţinea mai mult companie, cu atât mai singur se simţea când n**-**o avea aproape. O privi până când dispăru, apoi se întoarse oftând în casă, pentru a aştepta să treacă ziua pentru a putea **s-**o vadă şi să**-**i vorbească din nou. Se uită la fotografia ei pe care o ţinea pe pervazul ferestrei de la bucătărie. Era o fotografie foarte frumoasă, în care Kira râdea. Luâ**nd-**o în

mână, îi mângâie faţa cu un deget gras.

Tatăl lui se uită la el, dar nu spuse nimic.

În timp ce făceau un tur al saloanelor de masaj, Paulie îi explică lui Jon Jon ce voia de la el. Actualul lui om de încredere, Earl Jones, trebuia să primească sarcinile dure. Cu tact, desigur. Paulie spusese că voia ca Earl să aibă responsabilităţi mai extinse, să înveţe şi alte aspecte ale meseriei sau, cel puţin, aşa îi descria lui lucrurile. În realitate, îl dorea doar ca tip de forţă şi nimic mai mult. Earl era un băiat extraordinar, însă nu avea mintea prea ascuţită. Numai loialitatea faţă de Paulie îl ţinea în slujbă. Jon Jon ar fi fost un adjunct mult mai competent. Cel puţin ştia să numere fără să-şi scoată ciorapii. Şi mai avea şi o şiretenie înnăscută. Paulie nu recunoştea faţă de sine că-l simpatizase dintotdeauna. Dacă stăteai să analizezi prea mult lucrurile, puteai **s-**o păţeşti; învăţase lecţia asta de la o vârstă timpurie.

— Trebuie să reţii locurile unde sunt saloanele şi să încasezi banii ce mi se cuvin, când şi cum îţi cer eu. N-am avut niciodată un sistem fix. Cum ţi-l faci, cum te-ai dus. Să ţii minte asta, Jon Jon. Chiar şi când ai reputaţie, tot se mai găsesc găşculiţe care vor să pună mâna uşor pe-un ban, aşa că dacă vrei să nu te prade şi să nu te faci de râs că te-a furat o haită de ageamii împuţiţi, ai grijă să nu se prindă nimeni ce faci. E clar?

Jon Jon dădu din cap, dar gândul îi era în altă parte. Paulie observă şi-l întrebă nervos:

— Te plictisesc în mă-ta, sau ce? Mă dau de ceasu’ morţii să-ţi împărtăşesc din înţelepciunea şi experienţa mea considerabile, iar tu şezi şi taci de parc-ai fi împăiat.

Jon Jon îşi trecu o mână peste faţă şi-i răspunse sincer:

— Aseară, era să-l omor pe unu’.

Paulie râse.

— Nicio grijă, Jon Jon. McArthur o să trăiască – mai mare ruşinea!

Oftând, Jon Jon îşi aprinse o Marlboro Red, apoi îi spuse şefului său toată tărăşenia cu Jeanette şi Jasper.

Un timp, Paulie conduse în tăcere, apoi spuse cu seriozitate:

— Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru la vârsta ta. Încă mai eşti un boboc care se-aprinde repede. Hai să vedem ce se-ntâmplă, înainte de-a face vreun plan, bine? N-o fi aşa de prost ca să se ducă la moş Bill, nu? Un golan ca el…

Vorbise cu dispreţ, dar, la fel ca Jon Jon, Paulie se întreba în sinea lui dacă Jasper avea să facă vreo declaraţie. Dacă o mai voia pe Jeanette, trebuia să-l înlăture din drum pe fratele ei. În domeniul lor de activitate, problemele personale creau cele mai mari dificultăţi. Mulţi oameni de soi fuseseră umflaţi când îi turnase câte o femeie răzbunătoare, toată lumea o ştia.

Joanie nu mai fusese demult atât de fericită. Când Paulie spusese că urma să lucreze permanent **într-**un salon, presupusese că tot ca prostituată. Dar se părea că, graţie ascensiunii meteorice a fiului ei, avea să fie recepţioneră. Urma să ajungă aproape şefă de local, după ce o instruia o femeie cunoscută ca Leneşa Caroline.

Paulie păruse sincer binevoitor când îi explicase noul ei rol, iar Joanie simţise din nou un freamăt de speranţă. Dacă-şi folosea influenţa, poate reuşea să readucă starea de fapt din trecut. Dar, orice **s-**ar fi întâmplat, era hotărâtă să conducă localul cum niciodată nu mai fusese condus. Era şansa ei, o ocazie de aur, şi n-avea de gând **s-**o piardă. În timp ce-şi sorbea ceaiul, simţea că-i venea să explodeze de fericire.

Primul lucru pe care urma să-l facă în ziua aceea era să se tundă şi să-şi vopsească părul, să-şi trateze bine ridurile şi să-şi facă unghiile. Poate chiar şi să-şi cumpere

o ţinută nouă, potrivită cu noua ei funcţie de recepţioneră şi administratoare a unui salon de masaj. Era ca **într-**un basm.

Ochiul nu i se prezenta chiar atât de rău, trecuse prin situaţii şi mai grave, şi deocamdată putea să şi-l acopere. După ce-şi va aranja părul, totul avea să fie în ordine.

Când auzi o bătaie în uşă, crezu că era Monika. Deschizând, o văzu în prag pe Jeanette.

— Unde paştele mă-tii ai umblat toată noaptea? Iar m-au sunat de la şcoală…

Apoi observă expresia fetei şi o întrebă mai tare:

— Ce-i? Ce e? Kira…?

Jeanette fierbea de furie, aşa că răcni:

— Nu, nu-i nimic cu scumpa ta Kira de rahat!

După care îi înşiră toată povestea.

Jasper Copes? Dintre toţi oamenii din lume, tocmai cu el se încurcase?

Cu Jasper, bătăuşul cartierului, rasistul local.

Era de râsul lumii **–** dacă lui Joanie i-ar mai fi rămas putere să râdă.

Jasper îi privea cu teamă pe cei doi poliţişti.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Am fost tâlhărit.

Detectivul mai vârstnic oftă greu.

— Tâlharul ăsta avea cumva un baston alb şi un câine? Numai unuia ca el i-ar fi scăpat portofelul, bijuteriile, cheile, *drogurile*.

Jasper ridică din umeri.

Omul se aplecă mai aproape de pat. Conştient că se afla **într-**un salon mixt, continuă mai încet:

— Să nu crezi că-s un prost, Jasper. Maică-ta mi-a spus deja toate detaliile.

Jasper încercă să zâmbească.

— Avea draci pe ea ca de obicei?

Râse din nou. Era dureros şi suna la fel de dureros.

— De cele mai multe ori nu ştie nici ce zi din săptămână e. Iar în rest, nici cum o cheamă-n mă-sa nu ştie. Am fost prădat, cum am zis. Sau, să reformulez? A fost o *tentativă* de tâlhărie. De ce nu mă lăsaţi în pace?

— Deci vrei **s**-o rezolvi singur, da?

Poliţistul vorbise cu dispreţ, iar băiatului care zăcea bătut în patul de spital nu-i scăpă acest lucru. Îl chemă cu degetul, iar detectivul se apropie de el, cu interes.

— Du-te-n mă-ta, gabore.

Ofiţerul clătină din cap cu tristeţe. Resemnat, spuse:

— Nu te-nveţi minte niciodată, aşa-i? Data viitoare o să te-ngroape, fiule, şi va avea mai mulţi martori decât un accident pe bulevard. O să te bage-n groapă – şi ştii ceva? Pe mine-o să mă doară-n cot. Nu meriţi să te ajutăm, ţi se cuvine tot ce-o să ţi se-ntâmple. Şi, după câte-l ştim pe Jon Jon Brewer, o să ţi se-ntâmple, nu glumă.

Şi plecară, dar cuvintele lui îl urmăriră în continuare pe Jasper. Însă n-avea de gând să toarne pe nimeni; nu-i stătea în fire. Şi-n plus, dacă risca, n-ar mai fi putut umbla viu pe trotuar nici cinci minute. Nu voia decât să se ducă acasă, dar încă mai avea dureri îngrozitoare, iar la spital, cel puţin, se simţea în siguranţă.

Kira plecă de la şcoală la ora prânzului. Tocmai traversa strada spre magazinul de snackuri, când o văzu pe Jeanette şi-i făcu cu mâna. Sora ei o ignoră complet. Zdrobită, Kira îşi continuă drumul spre magazin, dar îi pierise tot cheful.

Apoi îl văzu pe Tommy venind spre ea, iar zâmbetul lui larg şi vesel o făcu să uite de dispreţul surorii ei. Descoperise că uneori îl întâlnea întâmplător la amiază şi începea să aştepte cu nerăbdare. Bethany chiulea ca de obicei, dar Kira se temea prea tare ca să mai continue. Ştia că mama ei îşi făcea griji pentru ea, iar Joanie îi explicase că, atunci când se afla la şcoală, n-avea de ce să se

îngrijoreze, pentru că ştia unde era. L-o explicase într-un asemenea mod, încât acum fetiţa se temea să mai chiulească, pentru a nu-i frânge inima. În consecinţă, de multe ori era singură.

Azi însă avea noroc. Nu numai că-l văzuse pe Tommy, dar în magazin mai era şi Bethany. Prietena ei ieşi în fugă, cu faţa ei rotundă tulburată.

— Ai auzit?

Kira clătină din cap.

— Ce s-aud?

— De Jon Jon!

— Ce-i cu Jon Jon? întrebă ea, alarmată.

În timp ce Bethany îi prezenta încă o variantă nouă a evenimentelor din seara trecută, Tommy îşi luă rămas-bun. N-o putea suferi pe Bethany. Ştia ce soi era şi o voia pe Kira numai pentru el. Numai el şi ea. Atâta îi era de ajuns, şi lui *şi* ei, de cele mai multe ori. Era atât de dezamăgit, încât nici măcar nu stătu să asculte bârfele despre Jon Jon.

În timp ce-şi aştepta fratele, Jeanette părea pierdută. Părul ei lung era nespălat şi nu se deranjase să se fardeze, întrucât plânsese tot timpul. Mama ei avusese nevoie de zece minute pentru a-l convinge pe Jon Jon să se întâlnească cu ea. Stătea în McDonald s-ul local, nervoasă şi agitată. Noroc că personalul era obişnuit cu clientele ca ea. Acel McDonald’s era un loc de întâlnire al drogaţilor din cartier. Se aranjau acolo mai multe şuste decât în capitală, la nici zece minute distanţă.

În timp ce se uita pe fereastră, spre parcare, Jeanette urmărea tot ce se întâmpla în jur. Vedea pacheţele şi hârtii de zece lire făcute sul trecând dintr-o mână-n alta într-un ritm alarmant. Îi cunoştea pe majoritatea dealerilor şi pe clienţii lor. Din când în când, câte un B.M.W. Sau Z.X. Elegant oprea să reaprovizioneze buzunarele dealerilor cu pliculeţe de crack, heroină sau cocaină.

Dacă voiai iarbă sau ceva solid, aveai şanse mai mari la colţul străzii; trecerea lor în legalitate nu făcuse decât să uşureze munca dealerilor. Nu mai era nevoie să facă drumuri lungi ca să lucreze. În schimb, se plimbau pe străzi, conversând şi fiind „uşori”, cum spunea Jon Jon.

Fu surprinsă să-şi vadă fratele oprind maşina afară, împreună cu Earl, omul lui Paulie. Dacă Jon Jon aducea cu el un luptător, însemna că se temea de represalii. Dar cine-l îngrijora mai mult? Jasper şi gaşca lui, sau poliţia?

Jeanette oftă. N-avea niciun rost să facă presupuneri, avea să afle adevărul destul de curând.

Earl primise însărcinările grele de la Paulie, dar era destul de mulţumit de noile lui îndatoriri. Recunoştea în sinea lui că, uneori, fusese prea dificil pentru el. Se pricepea de minune la încasări, dar avea probleme cu număratul şi împărţitul banilor. Dacă era în toiul socotelilor şi trecea o tipă pe-alături sau îi suna mobilul, o îmbulina şi trebuia **s-**o ia de la început. Îi consuma timpul şi-l plictisea.

Acum, îl păzea pe Băiatul Minune, cum îi spunea el în sinea sa lui Jon Jon. Auzise despre escapadele lui din noaptea trecută şi, fără tragere de inimă, îl admira. Era un bulangiu dur, şi n-avea decât şaptesprezece ani. Paulie însă ştia să-şi aleagă oamenii. Nu el însuşi îl alesese pe Earl? în plus, Jon Jon îi plăcea. Earl era negru, din doi părinţi de culoare. Jon Jon, deşi corcitură, era băiat bun.

Mai era şi amic cu Sippy, ceea ce în sine lui îi garanta accesul în orice grup. Sippy era vărul lui Earl şi aveau relaţii strânse. Îi spusese lui Earl să aibă grijă de Jon Jon, care avea să ajungă mare pe circuit înainte de sfârşitul anului, iar profeţia începea deja să se adeverească.

Când intrară la *Makcie D’s*, greii îi făcură prieteneşte cu ochiul. Jon Jon era mulţumit. Se temuse de reacţia lui Earl pentru a-i fi uzurpat funcţia privilegiată, dar negrul

suportase bine.

Acum îşi concentra toată energia asupra surorii lui, care arăta atât de tânără şi de atrăgătoare, cu faţa răvăşită de lacrimi, încât simţea nevoia să-l ia iar la poceală pe Jasper Copes.

Karen Copes era atât de beată, încât nici nu înţelegea ce i se spunea, aşa că zâmbea şi dădea din cap, **întrebându-**se când aveau să se cărăbănească sticleţii din casa ei.

Vorbea fiica ei, Junie, ca de obicei. Fusese instruită de Jasper şi ştia prea bine cum să se exprime şi în ce context să plaseze totul.

Poliţiştii plecară fără să fi aflat nimic, extrem de frustraţi, fiindcă ştiau că n-aveau să ajungă mai departe. Puţin le păsa de Jasper, nu era decât un golan pe care ar fi vrut să-l pună la popreală. Dar l-ar fi dorit şi pe Jon Jon Brewer pe tavă, iar asta încă n-avea să se întâmple.

Avea în el mai multe vieţi decât rahaţii de X Men, şi era alunecos ca un ţipar. Însă erau hotărâţi să aştepte. Să aştepte şi **s-**asculte.

Până la urmă, aveau să pună mâna pe el.

Joseph Thompson era încântat. În timp ce-şi parca maşina în faţa casei prietenei sale, Della, o văzu făcâ**ndu-**i semn cu mâna din grădină. Sperase **s-**o găsească acasă la prânz. În bucătărie, Della puse ibricul pe aragaz şi începu să turuie, în timp ce-şi despacheta târguielile. Lui Joseph îi plăcea mult acolo, era o încăpere însorită, luminoasă şi prietenoasă.

Della avea peste cincizeci de ani, sâni mari şi un trup plinuţ. Părul cărunt îi era tuns scurt şi tindea să se îmbrace cu pantaloni de trening şi tricouri. Dar zâmbea tot timpul şi mereu era fericită să-l vadă.

— Te-ai gândit la ce-am discutat, Joe?

Îl privea întrebător, dar Joseph ştia că nu era genul

care să insiste. Zâmbi alene, sperând să nu continue, după ce auzea ce avea de spus.

— E greu, Della, ştii cum stau lucrurile cu Tommy.

Femeia oftă.

— Înţeleg, sigur că înţeleg. Dar, din câte-am auzit, o să fie bine şi singur.

Joseph se încruntă.

— Şi ce-ai auzit?

Della îi percepu schimbarea de ton. Ştia că era sensibil în legătură cu băiatul şi bănuia că înţelegea de ce. Joseph nu ştia, dar ea îl văzuse deja pe Tommy. I-l arătase prietena ei de la Bingo, în faţa magazinelor. Locuia în acelaşi cvartal şi-i spusese că toţi locatarii îl simpatizau pe Tommy, sau pe „Micuţul Tommy”, cum i se spunea. Dar, când îl văzuse cu ochii ei, Della înţelesese sentimentele lui Joseph. Fiul lui era monstruos de obez, iar Della considera că unui om cu temperamentul lui Joseph îi era greu să convieţuiască împreună cu cineva care era atât de departe de perfecţiune.

Era atât de secretos în legătură cu fiul lui, mult timp refuzând chiar să discute despre el. Aceasta era o dovadă suficientă despre părerile lui. De asemenea, Della mai auzise zvonuri vagi că Joseph nu se purta frumos cu fiul lui, dar nu era sigură dacă să le creadă sau nu.

Era atât de bun cu ea şi cu copiii ei, şi-i răsfăţa nepoatele. Spunea că era atât de plăcut să facă parte din**tr-**o familie *adevărată*, iar Della îl înţelegea perfect.

— N-am auzit nimic concret, spuse ea, prostănac bătrân ce eşti! Vreau să zic, pare să-şi fi găsit un locşor acolo unde locuiţi voi, atâta tot.

Joseph se relaxă vizibil.

— Nu ştiu, Della. Pur şi simplu nu pot să-l las singur, cum ar veni.

Femeia îi zâmbi cu blândeţe.

— Mă rog, oferta rămâne în picioare, oricând vrei.

Apoi schimbă subiectul. N-avea de gând să se adâncească în conversaţie până când Joseph îi cerea să-l primească în casă pe monstrul de fiu-său sau, mai la obiect, până când îi explica ea clar că *asta* n-avea să se întâmple *niciodată*. Della nu era atât de drăguţă şi dulce cum o credeau oamenii. La nevoie, putea să lupte pentru principiile ei. Răposatul ei soţ aflase asta şi-şi schimbase atitudinea. Era sigură că şi Joseph Thompson avea să facă acelaşi lucru.

Totuşi, toate la timpul lor. Mai avea până să-l aducă peste prag.

Zâmbind, îl întrebă:

— Ce-ai zice de-un picuţ de ouă cu şuncă la prânz?

Joseph zâmbi şi el.

— Delicios.

Della deschise frigiderul şi scoase nişte vase.

— Ieri am gătit mai multă varză. O să meargă bine lângă ele, mm?

Mai scoase roşii, ciuperci şi cârnaţi. Ştia cum să facă un om să se simtă dorit. Şi era o bucătăreasă fantastică, o gospodină extraordinară şi n-o interesa să se dea pe spate dimineaţa, la prânz şi seara.

Greu ar fi găsit o partidă mai bună, iar Joseph ştia. Se întreba deja cum să-i dea lui Tommy vestea cea proastă.

Jasper se simţea mai bine, dar nu-i stătea gândul la conversaţia pe care o avea cu acolitul său, Dessie.

Se uita la el de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară. Vedea cum îi priveau surorile tatuajele. Avea scris împrejurul gâtului „Tăiaţi aici”, lângă o linie albastră întreruptă, care indica precis locul. Cineva avea **s-**o facă **într-**o zi, iar la acest gând Jasper se simţea din nou obosit. O soră de culoare, cu zâmbet strălucitor şi stil prietenos, veni spre pat, dar îi aruncă o singură privire lui Dessie şi

ochilor lui reci şi se retrase. Jasper se simţi iar stânjenit. Începea să devină un obicei. În timp ce-l îngrijea, negresa fusese ca o stea a speranţei; îi simţea frica şi-l trata blând şi eficient. Acum avea dureri, iar injecţia avea să fie binevenită. Voia ca Dessie să plece, dar, desigur, nu i-o putea spune.

— Ai nevoie de ea, este?

— E o-mpuţită de soră şi, mda, în clipa asta am nevoie de una.

Dessie dădu din cap, dar nu era mulţumit deloc, şi se vedea. Ceva nu era în regulă, o simţea clar. Aştepta ca Jasper să-i spună toată povestea, iar prietenul său tot ocolea subiectul.

Până la urmă, Dessie renunţă la orice înţelegere şi spuse agresiv:

— Ascultă, Jasper, n-am la dispoziţie dracu' toată ziua. Ce **s-**a întâmplat? Maică-ta crede că a fost căcănaru' de Jon Jon Brewer.

În timp ce vorbea, îl privea complice pe Jasper, dar pe chipul acestuia nu se zări nicio tresărire

— Gogoşi.

— Ba, după câte zice mă-ta, nu prea.

— Şi ce, a devenit aşa, deodată, Madam Cea Mai de încredere? Să nu-mi spui că prin cine ştie ce minune-i trează **-** până şi de-aici au dat-o afară. O urăşte pe Jeanette, săraca, şi vrea **s-**o dau pe uşă afară. Mai bagă-ţi dracu' minţile-n cap!

Vorbea pe un ton atât de dispreţuitor, încât Dessie se mai linişti. Cu toată gura lui mare, nu-i ardea de confruntări, dacă putea să le evite. Jon Jon era o anomalie.

În primul rând, era simpatic, nu ca ei. Şi mai era şi imprevizibil. Uite ce-i făcuse lui Carty, de pildă.

— Erau cioroi?

Jasper clătină din cap.

— Nnţ. Skinheazi ca tine.

Dessie se încruntă, nedumerit.

— Doar nu vrei să zici că erau ca noi?

— Nu, Dessie, vreau să zic că erau ca *tine*. Nişte malaci fără minte, cu gaşca-n spate.

Văzu clar că Dessie era ofensat. Nu i se întâmpla pentru prima oară să i se atragă atenţia că nu avea cel mai curajos suflet din creştinătate, când era singur. Era doar un bătăuş de gaşcă.

— De unde crezi că erau?

Se certau adesea pe tema altor skinheazi, era unul dintre subiectele lor de predilecţie.

Jasper ridică din umeri.

— Dracu' ştie. Că doar nu **s-**au prezentat ca la carte.

Se mai relaxase. Dessie îl credea, iar ceilalţi aveau să-i urmeze exemplul. Dăduse drumul minciunii, iar acum trebuia să meargă până la capăt. Spera ca şi Jeanette să se descurce la fel de bine ca şi el.

O plăcea, o iubea chiar, însă n-ar fi spus asta niciodată cu glas tare, desigur. Era prea dur pentru aşa ceva.

— Te rog, Jon Jon.

Bân**du-**şi cafeaua, Jon Jon studia faţa surorii lui. Era drăguţă şi vicleană **–** şi-şi pierduse minţile pentru un bătăuş împuţit care-şi petrecea sâmbetele încăierân**du-**se la meciurile de fotbal cu I.C.F., iar restul timpului ţinând predici despre păstrarea Marii Britanii fără minorităţi.

Cum i se putuse întâmpla Jeanettei una ca asta?

Pe lângă toate celelalte, erau o familie multirasială. Părul ei lung şi închis provenea de la un turcaletele cu care maică-sa se încurcase o vreme. Individul plecase după cinci luni, cu televizorul, videoul şi poşeta lui Joanie. Ca dar de rămas-bun, îi lăsase-n burtă un ghem cu mâini şi picioare.

Jeanette avea pielea destul de albă, dar moştenirea turcească i se distingea bine. O făcea să arate atât de neobişnuit, cu ochi frapanţi, de un şaten-verzui ca al alunelor crude. Însă şi mama lui avea părul închis de la natură şi şi-l oxigena pe şuviţe, ca să arate mai blondă. Jeanette făcea acelaşi lucru, folosind în schimb nuanţe mai închise, cafeniu-roşcate, care-i îmblânzeau trăsăturile ferme.

Jon Jon îşi şterse faţa cu o mână. Era frânt de oboseală.

Sora lui încercă din nou.

— Nu le-a spus *nimic* caraliilor. Şi la toţi ceilalţi o să le spună c-a fost o gaşcă de skini, o bandă rivală. Nu te-a turnat.

Totuşi, Jon Jon nu-i răspunse nici acum.

„Toţi ceilalţi" erau amicii skinheazi ai lui Copes.

— Dacă fac ce-mi ceri, va trebui să nu te mai vezi cu el, ştii asta, nu?

Jeanette dădu din cap, iar Jon Jon n-o putu privi în ochi. Îşi dădea seama că la asta se aşteptase.

Vorbi din nou, blând, dar apăsat:

— Vorbesc serios, Jeanette, nu dau din gură ca să mă aflu-n treabă. Am zis să nu-l mai vezi niciodată. Altfel, data viitoare am să-l *omor* în mă-sa şi-am să intru-n puşcărie cu zâmbetul pe buze.

Fata dădu iar din cap, cu ochii plini de lacrimi, în timp ce fratele ei adăuga cu blândeţe:

— Lasă-mă să mă mai gândesc, bine?

Jeanette se şterse la ochi. Era mai mult decât sperase.

Capitolul 7

Joanie arăta bine şi se simţea la fel de bine.

Părul îi stătea perfect, vopsit proaspăt, şi avea un machiaj discret şi de bun-gust, aplicat cu grijă de o fată

drăguţă din Debenham’s Lakeside. Purta un costum negru cu pantalon croit la comandă, cu cămaşă albă pe dedesubt. Arăta sexy, dar şi elegantă şi profesionistă. Unghiile-i erau lungi, cu manichiură franţuzească, iar pantofii aveau tocuri înalte.

Se privi în oglindă şi fu uimită de transformare. Arăta ca o femeie care se ducea la slujbă, la o slujbă reală, iar gândul de a nu trebui să-şi vânture farmecele ca să aibă din ce trăi o făcea mai fericită decât ar fi crezut că era posibil.

Privirea admirativă a lui Jon Jon, când intră, fu ca un balsam pe sufletul ei.

— Arăţi extraordinar, mamă!

Joanie îl îmbrăţişă. Era un tânăr chipeş, fiul ei. Până şi laţele îi stăteau bine. Avea un chip acvilin care-l făcea să arate inteligent şi ca un artist, cum şi era. Jon Jon avea o minte brici. Profesorii, când binevoise să se ducă la şcoală, i-ar fi dorit să-şi facă un rost în viaţă. Şi ar fi putut. Încă mai putea – numai că nu pe căi legale.

Joanie îşi alungă din minte aceste gânduri. Era o zi frumoasă şi n-avea de gând să lase pe nimeni şi nimic să i-o strice.

— Simt că încep o viaţă complet nouă, şi numai datorită ţie, Jon Jon.

Băiatul zâmbi.

— Nnţ, nu datorită mie, mamă. Aveai nevoie doar de un brânci ca să primeşti o slujbă ca lumea. Paulie zice că s-ar putea chiar să mai avansezi.

Joanie surâse iar.

— Eu, într-o slujbă ca lumea, mm? Tare-aş vrea să ştiu unde-i maică-mea, cât s-ar mai umfla în pene.

Râseră amândoi.

— După câte-o ştiu pe bunică-mea, ar fi atât de beată că oricum n-ar pricepe despre ce vorbeşti.

Joanie dădu din cap.

— Kira întârzie.

Se uitară amândoi automat la ceasul de pe perete. Era o copie de piaţă a Taj Mahal-ului, numai plastic şi poleială. O adevărată bijuterie de pe Brick Lane. Kira îl cumpărase de Crăciun. Nimeni nu avusese inimă să-i spună ce părere aveau despre el, şi de-atunci stătea pe perete tot timpul.

Ochii tuturor se îndreptau instinctiv spre el de cum intrau în cameră. Acum îl priveau amândoi, cu feţele înnegurate de îngrijorare. Era aproape cinci, iar Kira ar fi trebuit să fie acasă de-o oră.

— **S-**o fi dus la Tommy.

— Merg să văd, mamă. Tu fă un ceai, da?

Jon Jon ieşi din apartament, bucuros că putea să mai respire. Se simţea buimac, toată după-amiaza pufăise şi ştia că trebuia să-şi limpezească minţile, întrucât mai târziu îl aşteptau treburi care presupuneau o judecată raţională.

Era paranoic din cauza lui Jasper. Auzise că fusese cât pe ce să-i rupă ficatul, iar Copes încă mai zăcea în stare gravă la spital. Curios: Jon Jon putea să fie feroce şi o ştia, dar vătămarea lui Jasper era altă mâncare de peşte. O făcuse din motive de familie, aşa că pentru el avea implicaţii emoţionale mult mai profunde.

Nu era totuna cu a pocni pe careva pentru marfă sau bani – şi-ar fi scos uşor din minte o asemenea problemă. Dar, când era îngrijorat pentru sora lui, nu-şi mai calcula violenţa. Îşi pierduse controlul, iar asta-l tulbura cel mai mult.

Kira era beată.

Mulţumită lui Bethany şi încă unei fete, pe nume Alana, era făcută pulbere. Arăta îngrozitor. Bethany să temea, căci ceea ce începuse ca o glumă scăpase acum de

sub control.

La început, fusese captivant să ascundă sub geacă o sticlă de *Bacardi* de la maică-sa şi să-şi facă de cap toate trei în tufişurile din parc. Dar amestecul de *Bacardi* cu Cola, atât de dulce şi de gustos, le îmbătase rapid. Iar Kira continuase să bea. Acum voma peste tot şi era când albă la faţă, când roşie ca racul. Mirosul dulceag al vomei o făcea şi pe Bethany să icnească, iar Alana fugise deja acasă.

Bethany mai era conştientă şi de ruptura dintre mama ei şi a Kirei. Ştia că mama ei nu era impresionată de noua slujbă a lui Joanie. Nu era sigură de ce, tot ceea ce ştia era că cea mai veche prietenă a mamei sale nu mai era o zeiţă la ei în casă, iar ei i se spusese să nu mai vorbească cu Kira.

Iar acum, mai avea şi beleaua asta pe cap.

Kira zăcea pe spate. Iarba era răcoroasă, iar ea ardea de febră. Numai de şi-ar fi putut limpezi privirea, totul ar fi fost bine.

Dar de fiecare dată când încerca, vedea prea multe Bethany şi o umfla râsul. Părul îi stătea claie şi arăta ca o Dalek dementă.

Bethany era în pragul lacrimilor. Vomase tot ce băuse, dar, văzând-o pe Kira cum vărsa borâtură neagră şi amară, începuse din nou, şi icniseră amândouă în sec până le apucase durerea de gât.

Atunci le găsi paznicul parcului.

Peste douăzeci de minute, poliţia era acolo, Bethany plângea, iar Kira râdea din nou de se prăpădea.

Poliţista clătină din cap spre paznic, dezgustată de ceea ce vedea. Kira încă mai icnea şi avea hainele pătate de vomă. I se vedea şi în păr, şi pe mâini.

Femeia chemă o ambulanţă.

Jon Jon nu văzuse niciodată în viaţa lui un om de proporţiile lui Tommy mişcându-se atât de repede. Imediat

ce auzise că Kira nu se întorsese de la şcoală, îşi luase haina pe el, pregăti**ndu-**se să pornească în căutarea ei, pe străzi.

Jon Jon era impresionat de îngrijorarea lui vizibilă. Trebuise să treacă un timp pentru ca Tommy să**-**i câştige cu adevărat încrederea, dar acum îl vedea la fel ca mama lui **–** ca pe un om bun şi iubitor.

În timp ce Tommy îi dădea telefon tatălui său ca să**-**l întrebe de Kira, Jon Jon observă că panica din glasul lui era contagioasă. Chiar şi el începea să se îngrijoreze.

Grasul repeta încontinuu:

— Eşti *sigur* că n**-**ai văz**ut-**o nicăieri?

Când Jon Jon îi spuse să se calmeze, închise în sfârşit telefonul şi spuse:

— **Ăsta-**i singurul număr pe care**-**l am, în afară de al vostru. Şi nu poate fi departe, nu-i aşa? Kira n**-**ar dispărea de bunăvoie, ştie cât ne**-**am îngrijora cu toţii.

Era aproape de lacrimi.

— Mai bine mă duc la maică**-**mea, bine? O să te ţinem la curent.

Jon Jon se bucură să iasă din apartament. Nervozitatea lui Tommy i se transmitea cu repeziciune şi începea să se alarmeze cu adevărat.

Joanie ajunse la spital imediat după opt şi un sfert. Până la urmă, Bethany spusese cum se numeau, iar Joanie sosi în acelaşi timp cu Monika. Nicio femeie nu vorbi până când doctorul le explică situaţia.

Kira suferise o criză minoră de epilepsie şi intoxicaţie alcoolică. Bethany nu avea nimic şi putea pleca acasă imediat.

— Afurisita de Bethany!

Joanie vorbise pe negândite. Monika însă nu avea de gând să**-**şi lase fiica acuzată pentru acel fiasco, cum îl considera în sinea ei.

— Ascultă aici, Joanie Brewer, şi Kira ta a fost tot atât de vinovată. De bunăvoie a băut porcăria aia, n-a silit-o nimeni.

Joanie clătină din cap cu furie.

— Mai scuteşte-mă! Ştii bine că de capul ei nici n-ar fi visat să facă una ca asta, Mon. Bethany-i aia care se gândeşte mereu la farse **din** astea.

Monika, pe care încă o mai rodea recenta avansare a lui Joanie, n-avea chef să se lungească la discuţii.

Trecu direct la subiect:

— Da' tu cine mă-ta eşti, hmm?

Toţi o auziră, iar Joanie închise ochii, distrusă la gândul a ceea ce ştia că urma.

— Intri aici împopoţonată ca o paparudă şi te iei în mă-ta de mica mea Bethany! De parcă Kira ar fi Maica Domnului. Numai fiindcă nu-ţi mai fâlfâi fundu' pe trotuar, nu-nseamnă că eşti mai grozavă decât mine, fă! Ştiu totu' despre tine, scumpete, să nu uiţi!

— Ştii bine că fata mea n-ar fi făcut aşa ceva, Mon, dacă nu-i spunea cineva. O ştii cum e.

Joanie se străduia din răsputeri să-şi păstreze calmul, dar îi era dificil.

Proptindu-şi mâinile în şoldurile lătăreţe, Monika răcni:

— De ce n-o dai pe gură, Joanie? E cu şase secunde-n urmă la toţi, bătută-n cap, *asta* vrei să zici? Doar că cei mai mulţi **s-**au prins deja.

Văzu expresia de pe faţa lui Joanie şi-şi regretă imediat cuvintele.

— Copilul meu e bolnav, Monika. Are intoxicaţie alcoolică şi o-mpuţită de criză de epilepsie. O fi ea în multe feluri, da' *proastă* nu e, să ştii!

Pumnul lui Joanie se strângea deja, iar Monika îşi aminti în ultima clipă că era capabilă să şi-l folosească.

Pe amândouă le observa o femeie masivă, cu păr lung şi roşcat, şi ochelari de la casa de modă. Purta un costum cu pantaloni imprimat şi cizme negre. Presupuseră că era tot o vizitatoare, până când femeia se prezentă cu o voce profesională, cultivată cu grijă.

— Sunt Tammy Jones, asistenta socială a acestui spital. Când terminaţi, poate reuşim să stăm puţin de vorbă?

Ambele femei o priviră complet şocate.

Cel care salvă situaţia fu Jon Jon. Luând-o ferm pe Monika de braţ, o duse de-acolo, lăsând-o pe Joanie să vorbească în linişte cu femeia.

Monika era îngrozită. Îşi regreta din toată inima cuvintele, gândindu-se că probabil Jon Jon auzise ultima parte a discuţiei. El însă avea altele pe cap. Îmbrânci**nd-**o afară pe uşa spitalului, răcni:

— Cară-te dracu' de-aici, Monika. Ia-o pe Bethany şi duceţi-vă acasă.

Nu avu nevoie să-i spună de două ori.

Jeanette profita de faptul că nu mai era supravegheată, ca să-i trimită mesaje lui Jasper. De la incident, comunicau prin SMS-uri încontinuu, iar iubirea lor, cum o considerau, era mai puternică decât oricând. Primind încă o declaraţie de devotament total, simţi că era gata să explodeze de fericire.

Trebuia să existe o cale… Era hotărâtă să găsească o cale de a drege punţile şi a fi iar împreună. Nu trebuia decât să prindă ocazia.

Jon Jon credea că rezolvase totul, dar Jeanette nu-l lăsa nici pe el, nici pe altcineva să-i dicteze ce făcea cu viaţa ei.

Îi scrise lui Jasper despre ultimul incident cu Kira, fiica iubită – şi cuiul din capul ei, de cele mai multe ori. Deşi nu adăugă şi această precizare, evident. Era doar

recunoscătoare că, o vreme, nu i se mai dădea atenţie.

Tammy Jones îi zâmbi femeii îmbrăcate elegant din faţa ei. Înghesuită în biroul ei mic şi dezordonat, cu două căni de cafea amară, o chestiona pe Joanie în legătură cu incidentul.

— Kira mea nu e proastă ca atare, în unele privinţe e chiar foc de deşteaptă, dar are dificultăţi de învăţat, înţelegeţi…

Tammy Jones înţelegea, ba bine că nu. Joanie dorea cu disperare să scape din birou şi de o persoană pe care o considera totuna cu poliţia.

— E doar foarte influenţabilă, atâta tot.

Pe Joanie începea **s-**o ajungă disperarea.

— Vreau să mă întorc la fiica mea, are nevoie de mine. Fără mine, nu se descurcă şi trebuie să stau cu ea.

Că Joanie era sinceră, Tammy nu avea nicio îndoială. Faptul că mai avea de**-**a face cu un copil cu ambele picioare rupte şi o femeie în vârstă despre care personalul suspecta că era agresată sexual de propriul ei fiu o plasa pe Kira destul de jos pe lista de priorităţi a lui Tammy. Avea să scrie un raport şi să se rezume la atât. Peste vreo două săptămâni urma să aibă loc o inspecţie, pentru siguranţă, dar se părea că toţi învăţaseră o lecţie folositoare.

Faptul că Joanie era prostituată n**-**o deranja; fetiţa era bine hrănită şi îngrijită. Nu avea semne vizibile de violenţă. Se părea că într-adevăr totul fusese doar o poznă copilărească.

Peste scurt timp, Joanie plecă recunoscătoare şi se întoarse la Kira. Tremura toată, iar când punea mâna pe Bethany avea să i**-**o plătească cu vârf şi**-**ndesat.

Monika putea să**-**i mulţumească lui Dumnezeu că Kira nu era pusă pe lista de riscuri sau supusă vizitelor unei asistente sociale care putea să apară la orice oră din

zi şi din noapte.

Pentru că, dacă se întâmplă asta, Joanie trebuia **s-**o pună la punct pe Monika o dată pentru totdeauna, şi era **într-**o stare de spirit care**-**ar fi dat de furcă rău poliţiei.

Jon Jon stătea cu sora lui. Joanie îl privi cum îi dădea cu grijă să soarbă din**tr-**un pahar cu apă. Fata arăta îngrozitor. Peste câteva secunde, Tommy dădu buzna pe uşă şi toţi trei se aşezară în jurul Kirei, care se simţea rău, dar mai iubită decât oricând în viaţa ei.

Când intră şi Paulie, peste un timp, li se păru firesc să fie cu toţii împreună, deşi pentru orice străin ar fi format un tablou foarte straniu.

Bethany era îngrijorată. Mama ei îi trăsese o bătaie soră cu moartea pentru boroboaţa cu băutura, avea dureri şi era necăjită. O plăcea pe Kira, o iubea chiar, şi ştia în adâncul inimii că n**-**ar fi trebuit să**-**i dea de băut.

Acum, Bethany era mahmură şi o durea burta. Toţi erau supăraţi pe ea, aşa că plecase de la şcoală şi se întorsese acasă, unde se fardase în dormitorul maică**-**sii, sorbind din paharul cu *Bacardi* şi Cola, pe care şi**-**l turnase din barul lui Monika. Cui pe cui se scoate, cum spunea mama ei după fiecare beţie. Şi cum Monika se îmbăta în fiecare zi, Bethany ştia că vorbea din experienţă.

Casa era murdară, dar asta era vina ei, întrucât mama sa îi dăduse gospodăria pe mână cu câţiva ani în urmă. Hainele şi aşternuturile erau întotdeauna nespălate cam de multişor. Monika nu se ocupa de ele decât când era destul de trează şi lucidă ca să**-**şi adune minţile. Acum, că nu**-**şi mai petrecea orele din zi în vizită la Joanie, de când se certaseră, începuse să se ducă la cârciumă, aşa că Bethany avea casa pe mâna ei. Spre deosebire de Kira, îi plăceau senzaţiile pe care i le dădea alcoolul, deşi era hotărâtă să nu mai bea niciodată peste măsură, ci doar atât cât să se bine dispună. Să scape de durerile care o

chinuiau.

Kira avea o întreagă reţea de persoane care-i purtau de grijă. Bethany n-o avea decât pe Monika.

O mamă aiurită în cel mai bun caz, ale cărei manifestări sporadice de afecţiune pentru fiica ei erau depăşite de propria-i nevoie de a bea ca să uite de viaţa pe care o ducea.

În ziua aceea, alcoolul o făcu pe Bethany să plângă, însă chiar şi atâta era mai bine decât nimic. Privi abătută prin camera neîngrijită, iar lacrimile i se înteţiră. Şi, în timp ce plângea, sorbea tot mai des din paharul cu *Bacardi* şi Cola. La fel ca în cazul mamei sale, îi amorţea durerea.

Tommy încă se mai temea îngrozitor de ceea ce

I se întâmplase Kirei. Joseph îl ascultase vorbind **într-**una despre asta, până se săturase. Era destul de rău că trebuia să-i suporte prezenţa greoaie în casă, răsturnând lucrurile şi trăncănind numai despre afurisita aia de familie Brewer. Joseph voia să scape. Voia să stea cu prietena lui şi cu familia ei, să se bucure de toate beneficiile pe care i le puteau oferi.

Iar beneficiile erau nenumărate. Casa era a Delle i, aflase atâta lucru. Avea câteva lire sterline din asigurarea bătrânului ei, era o bucătăreasă excelentă şi-i plăcea să bea câteva păhărele când juca Bingo…

Mai era şi pudică, iar de cele câteva ori când făcuseră sex se terminase repede şi fără complicaţii. Nici pomeneală, era o pereche potrivită pentru el; ultima pe care o avusese se gândea toată ziua numai la amor. Îl sleise. După părerea lui, sexul era răsuflat, mai ales la vârsta lor.

Casa Delle i era luminoasă şi veselă, avea Sky TV, iar nepoţii întreţineau o atmosferă plăcută.

Ce mai aştepta?

Îşi privi din nou fiul şi simţi cum îl cuprindea

dezgustul.

Trebuia să scape de-acolo. Se simţea ca **într-**o închisoare, prins în capcană.

— Taci o clipă din gură şi ascultă-mă, da?

Micuţul Tommy îşi privi tatăl. Avea mâinile grase ocupate cu o ceaşcă pe care o ştergea, discordant de delicată în pumnul lui cărnos, ca o jucărie.

— Mă mut, Tommy.

Fiul său îl privi lung, înainte de a întreba;

— Cum adică, te muţi?

Joseph oftă.

— E timpul să-nveţi să-ţi porţi singur de grijă. Mă mut la prietena mea.

Aşteptă o reacţie, dar, spre uimirea lui, Micuţul Tommy nu făcu decât să zâmbească, răspunzând:

— Bravo ţie! Când crezi că pleci?

Un moment, Joseph nu-i putu răspunde. La orice se aşteptase, numai la încântarea vizibilă şi fericirea sinceră a fiului său, nu. Ce naiba avea să se facă, fără Joseph care să-i dea instrucţiuni?

— Ai să te descurci, Tommy?

Tatăl lui nu-i mai pusese niciodată întrebarea asta, iar Tommy simţi cum îl cuprindea un sentiment de cumplită singurătate, când se gândi că stătuseră prea mult timp împreună.

Mult prea mult timp.

Zâmbi vesel.

— Sigur că da, prostule. Când am **s-**o cunosc şi eu pe norocoasa doamnă?

Joseph întârzie cu răspunsul, încercând să bată în retragere.

— Toate la timpul lor. Mai întâi, să plec de-aici.

Tommy bănuia că tatăl lui nu prea vorbise despre el, sau poate chiar deloc, şi se întristă din nou că doi oameni

puteau fi atât de apropiaţi şi în acelaşi timp atât de îndepărtaţi. Era de râsul lumii, chiar.

— Ei, spălatul rufelor e aproape gata şi am să le termin de călcat imediat. Presupun că arzi de nerăbdare să te duci. E drăguţă?

Joseph ridică din umeri.

— Merge. Destul de cumsecade, cred.

— Familie are?

Întrebarea era destul de nevinovată, aşa că Micuţul Tommy nu se aştepta la răspunsul pe care-l primi.

— Vezi-ţi naibii de treburile tale, bulangiu băgăreţ ce eşti! Dacă are fetiţe, vrei să zici. Te cunosc şi ştiu la ce-ţi umblă mintea.

Tommy clătină din cap.

— Nu m-am gândit niciun moment la asta, cum ştii foarte bine.

Îşi auzea încordarea din propriul glas.

— Sunt fericit pentru tine, numai pentru *tine*. Cred că-ţi va face bine să stai cu altcineva.

Aproape plângând, răcni:

— De ce mă urăşti aşa? Ce ţi-am făcut?

Faptul că-i putea cere socoteală aşa spunea mult despre Tommy şi noile relaţii cu tatăl său. Înainte ca în viaţa lui să apară Kira şi Joanie, le înghiţise pe toate de la tatăl său, fie abuzuri, fie indiferenţă totală. Acum îl privea pe omul care-i dăduse viaţă şi se întreba cum naiba puteau fi rude? Dar tatăl lui îl ignora, lucru pe care putea să-i facă zile-n şir, săptămâni chiar.

Joseph îşi bău ceaiul în continuare, fără să-i pese de durerea fiului său. Îi spusese ceea ce avea de spus, acum îşi putea începe pregătirile. Se uită în jur, prin bucătăria mică şi aglomerată, cu gândul la casa confortabilă unde avea să locuiască în curând.

Făgăduiala unei noi vieţi îi aducea un zâmbet pe buze

- lucru rar pentru Joseph.

Paulie o privea pe fata care intrase ţanţoşă în salonul de masaj. Grăsuţă, de statură medie, cu părul blond natural şi ochii mari, albaştri, avea să-i atragă ca un magnet pe unii dintre clienţii lui. Fata îi zâmbi, întrebându-l încet:

— Pot vorbi cu cine e şeful pe-aici, vă rog?

Era politicoasă, trebuia să recunoască.

— Ce doreşti, draga mea?

Fata zâmbi din nou.

— Am nevoie de o slujbă.

Paulie îi simţea încrederea în sine emanând valuri-valuri.

— Şi câţi ani ai?

Acum îi zâmbea şi el. Fata surâse la rândul ei, semn că se aşteptase.

— Ştiu că nu arăt, dar am aproape douăzeci. Am certificatul de naştere la mine.

Sinceritatea ei aparentă era dezarmantă. Mai avea şi un uşor accent, dar Paulie nu-şi putea da seama de unde anume.

— Vino la birou.

Fără să se lase invitată, fata se aşeză în faţa biroului, picior peste picior. Constituţia ei dolofană, copilărească, o făcea să fie atât de atrăgătoare, şi ştia. Se îmbrăca simplu şi sexy. Arăta ca o elevă de clasa a şasea. Fustă neagră, o idee prea scurtă, şi bluză albă, descheiată parţial, pentru a-i dezvălui pielea ca laptele. Picioare bronzate şi pantofi cu tocuri groase şi înalte.

Dar cheia personalităţii ei se găsea în ochi. Părea să ştie prea multe, iar Paulie ştia că ochii aceia aveau să atragă clienţii în cârduri. Arăta mult prea inocentă… până-i vedeai ochii. Presimţea că ea ştia mai bine ca oricine ce efect aveau asupra bărbaţilor.

Efectiv, stătea pe o mină de aur.

— Cum te numeşti **-** şi mă refer la numele tău adevărat, nu la cel pe care**-**l foloseşti azi, dacă**-**nţelegi aluzia…

Fata dădu din cap.

— Liz Parker, dar mi se spune Angel.

— Nu mă mir. Şi acum, ai idee în ce constă de fapt munca aici?

Îi zâmbi fără jenă…

— Ştiu prea bine despre ce e vorba **-** o fac de când aveam treisprezece ani. Doriţi să vă fac o demonstraţie, pe gratis?

Acum ochii îi deveniseră mai duri. O vedea clar calculâ**ndu-**şi momentul hotărâtor. Pesemne că**-**şi dorea foarte mult postul, dacă era dispusă să dea o probă.

Totuşi, Paulie ştia că mulţi dintre ceilalţi patroni le puneau pe fete să dea probe cu ei. Consta **într-**o muie pe degeaba, iar majoritatea bărbaţilor n**-**ar fi refuzat aşa ceva. Afişase iar zâmbetul acela al ei.

Acum, era rândul! lui. Dar zâmbetul lui Paulie era răutăcios, iar fata observă imediat.

— Nu te**-**aş atinge nici cu prăjina, iubito. Acum, arată**-**mi certificatul de naştere şi încă un act de identitate, şi **s-**ar putea să aranjăm ceva. Dar nu va fi un aranjament care să implice contacte fizice, bine?

Farmecul copilăresc îi fu umbrit de expresia dură a feţei. Îşi deschise poşeta, o *Burberry* de piele, şi-şi puse actele pe birou. Niciunul nu mai scoase o vorbă, până când fata văzu că Paulie se ducea să copieze documentele la xerox.

— Ei, ce faceţi acolo?

Îndrăzneala ei îl făcu să râdă.

— Îmi acopăr fundul, scumpo. Oricine mă ia la întrebări despre tine, am nevoie de o justificare.

— N-o să vă ia nimeni la întrebări, domnule Martin.

Paulie zâmbi din nou. Acum era „domnul Martin”. Ştia cine era, după ce iniţial se prefăcuse că nu cunoştea pe nimeni acolo. Îi admira repeziciunea cu care-şi schimbase atitudinea. Redevenise fata cuminte, politicoasă, în căutarea unei slujbe. A unui *job* real, spre deosebire de un *blowjob*.

Ar fi vrut să râdă, dar nu putea.

— Goleşte-ţi poşeta.

Fata îşi strânse poşeta la piept.

— De ce?

O descumpănise complet şi se distra copios.

— Goleşte-o şi gata. Acum!

Continuă să şi-o ţină strâns.

— În poşetă am obiecte personale.

— Ba în salonul ăsta nu mai ai nimic personal, scumpo, şi fă bine de te obişnuieşte cu ideea.

Îi luă poşeta cu forţa şi o deşertă pe birou. Fata începu să vocifereze furioasă, iar Paulie se întoarse rapid spre ea.

— Taci din gură-n mă-ta!

Din geantă căzură obişnuitele farduri, prezervative şi diverse pixuri, precum şi o pupă de crack şi câteva pietre, **într-**un portmoneu H.S.B.C.

Mai era acolo Ecstasy şi ceva ce părea a fi nitrat de amyl. Dar ceea ce-l nemulţumea cel mai mult era cuţitul cu buton şi lamă de douăzeci şi unu de centimetri.

— O adevărată farmacie.

Faţa fetei se făcuse albă ca hârtia.

— Pe cine voiai să înjunghii, iubito, pe vreun cunoscut de-al meu?

Luă cuţitul în mână, cântări**ndu-**l parcă.

— E pentru legitimă apărare. Am făcut trotuarul. Ştiţi cum e acolo…

Vocea îi revenise la normal, iar lui Paulie aproape că-i păru rău pentru ea. Toată bravada îi dispăruse, nu mai era decât o fată tânără şi speriată.

— Personal, nu ştiu cum e. Şi-acum, ascultă-mă, scumpo. Prima ta greşeală a fost că mi-ai oferit o muie. Pe-asla aş fi putut **s**-o-nghit, dacă scuzi hazul involuntar, dar aici n-au ce să caute nici drogurile, nici armele. Nu de genul ăsta, oricum. Şi-acum, hai, roiu'!

Fata nu se clinti. În schimb, îl privi şi, pentru prima oară, Paulie văzu o sclipire a fetei care-ar fi putut să fie, dacă nu îmbrăţişa viaţa atât de repede. Ochii ei semănau cu a fiicei lui mai mici. Expresia aceea cunoscător-copilărească a adolescentei care-şi exersa farmecele cu cel mai apropiat mascul disponibil – de obicei, tatăl.

— Vă rog, domnule Martin. Am mare nevoie de slujba asta. *Niciodată* n-aş fi adus cu mine aşa ceva la serviciu. Lucrez de mult timp şi jur că aici n-ar fi ajuns nimic. *Nimic*.

— Şi crackul? Nu poţi să rezişti o noapte fără el. Pe-aici se mai găseşte câte puţină coca, dar nimic altceva. Câte un chiştoc de iarbă, poate, însă crack în niciun caz, iubito.

— Nu-i al meu. E al prietenului meu.

— Tocmai l-ai procurat pentru el?

Fata dădu din cap.

— Bun băiat. Cred că şi banii tot tu i-ai câştigat, nu?

Acelaşi răspuns.

— Vrei un sfat, iubito? Schimbă-ţi prietenul, şi cât mai curând. În trei luni ai să tragi şi tu. Am văz**ut**-o de nenumărate ori.

Fata oftă, iar Paulie văzu că era gata să plângă.

— Am nevoie de slujba asta. Nu mai pot să fac trotuarul nici măcar o noapte. Vreau slujba ca să am şi eu un loc de muncă normal.

Paulie se aşează din nou, privi**nd-**o lung. Avea ceva aparte… Ştia că ar fi făcut orice ca să obţină slujba şi să şi-o păstreze.

Joanie i**-**ar fi acordat o şansă, dar nu era acolo, din cauza beţiei Kirei. Leneşa de Caroline era plecată în vâjâială cu noul ei gagiu, lăsâ**ndu-**l pe Paulie singur pe baricade.

— Cine**-**i prietenul tău?

Întrebarea o surprinse.

— De ce vreţi să ştiţi?

— Fiindcă**-**mi place să**-**mi bag dracu' nasu' peste tot! Zi, cine e?

Fata oftă din nou, iar Paulie îşi dădu seama că se pregătea să**-**i trântească o minciună, aşa că o preveni repezit:

— Pot să aflu**-**n două ore, păpuşă. Pot să**-**i descopăr numele, adresa şi mărimea, aşa că fă bine şi spune**-**mi adevărul.

— Pippy Light.

Sprâncenele lui Paulie se înălţară.

— Pippy! Iisuse, scumpo, da' ştiu c**-**ai luat**-**o de jos de tot, nu? Întâmplător, ai de gând să urci treaptă cu treaptă?

Fata ridică din umeri.

— De unde eşti?

Acelaşi gest, apoi îşi revizui atitudinea şi spuse încet:

— Din Cardiff de origine, dar mi**-**am petrecut aproape toată viaţa prin diverse cămine.

— La cămin se primeşte o instruire bună. Multe fete ca tine vin şi pleacă de**-**aici.

La asta fata zâmbi, cu o expresie destul de prietenoasă.

— Am nevoie de începutul ăsta, domnule Martin, şi**-**am să**-**mi pun fundu' la treabă pe bune, dacă**-**mi daţi o şansă.

— Şi cu Pippy cum rămâne? E un peşte de două parale, violent, arogant şi ciupit de vărsat. N-am chef să-mi creeze naibii probleme.

— N-o să facă nimic. Ascultaţi, pot să vă vorbesc deschis?

Paulie dădu din cap.

— Mira-m-aş să fie atât de cinstit, da' tu zi acolo, iubito.

— Din cauza lui Pippy am ales salonul ăsta. Ştiu că aveţi o reputaţie care-l va ţine departe de mine cât îmi fac meseria. Noaptea trecută a taxat iar un client, iar eu nu lucrez aşa. Vreau să merg înainte, da mi-e greu când cineva îmi ia tot ce câştig, pân-la ultimul ban.

O credea şi, în sfârşit, îi părea rău pentru ea. De nenumărate ori văzuse fete în aceeaşi situaţie. Apoi, se uită la ceas. Întârziase şi era deja sătul de compania şi conversaţia ei. Pippy n-avea să vină să-i ceară socoteală, de-atâta lucru era sigur.

— Începi în seara asta, la şase fix. Ai să lucrezi până la două, bine?

— Vă mulţumesc, domnule Martin, n-o să regretaţi.

— Ar fi şi cazul, iubito, altfel ai să regreţi şi tu.

Când ieşiră din birou, Liz era fericită cum de mult nu mai fusese şi se vedea. Jon Jon aştepta afară. O privi pe fată şi zâmbi. Îi zâmbi şi ea, iar Paulie observă că era un zâmbet sincer, nu ca acelea adresate clienţilor. O făcea să arate şi mai tânără, şi mai drăguţă.

În maşină, îl privi pe Jon Jon şi spuse caustic:

— Ne-am îndrăgostit, vasăzică?

Jon Jon nu răspunse, iar Paulie râse.

— A bătut coclaurile de mai multe ori decât Red Rum, fiule, iar peştele ei de-acum e nebunul de Pippy Light, aşa că-ţi urez noroc, Jon Jon – o să ai nevoie.

Jon Jon se mulţumi să zâmbească.

Îi plăcea fata, iar altceva nu-l interesa.

Capitolul 8

Kira se simţea rău şi arăta la fel de rău.

La fel ca atâţia alţii înaintea ei, jură că niciodată n-avea să mai pună picătură de alcool în gură. Capul îi pulsa dureros, şi-i era o sete disproporţionată. Trecuse o săptămână de la incident, iar ea încă-i mai simţea efectele. Dar mai mult decât orice simţea lipsa lui Bethany. Ştia că mama ei şi Monika erau certate, dar nu înţelegea de ce nici ea nu avea voie **s-**o vadă pe Bethany. Se consola cu gândul că, după ce se întorcea la şcoală, conflictul avea să se rezolve. Cel puţin, aşa spera. Mama ei şi Monika nu stătuseră niciodată certate atât de mult timp şi începea să se îngrijoreze.

Aşa cum zăcea pe canapea, urmărind „*Coronation Street*”, arăta mică şi vulnerabilă. Până şi Jeanettei îi părea rău pentru ea. Nevoită să-şi treacă pe planul doi propriile probleme, îi făcea surorii ei ceaiuri şi se tot agita în jurul ei. Văzând-o atât de bolnavă, îşi dăduse seama, în sfârşit, cât de mult îşi iubea sora. Totuşi, loialitatea atât de mare a altor membri ai familiei continua să-i lipsească. Era pe punctul de a face un lucru atât de fundamental greşit în sistemul Brewerilor, încât ar fi avut toate motivele să se teamă doar gândindu-se la el, necum să-l mai şi plănuiască.

Acum, când mama ei îşi relua, în sfârşit, munca, Jeanette se oferise să aibă grijă de Kira, dar, dintr-un motiv ascuns, Jon Jon o pândea ca un uliu, aşa că trebuia să le dea de înţeles, lui şi lui Joanie, că era în casă, cu sora ei. Când de fapt se ducea să-l întâlnească pe Jasper. Prietenul ei se întorsese acasă, deşi era convalescent încă.

Trecuseră două săptămâni de la atac, iar Jasper se întrema, fizic, văzând cu ochii. Spiritual însă, era încă slăbit. Jeanette era hotărâtă să-l vadă. În seara aceea,

Karen se ducea la cârciumă cu prietenele, iar Junie avea **s-**o urmărească şi să**-**i anunţe dacă pornea spre casă. Jasper era al ei, din toate punctele de vedere. Deşi încă bolnav, se vindecase mai repede decât ar fi sperat oricine. Medicul spunea că dintotdeauna îl uimise rezistenţa trupului omenesc, iar Jasper înregistrare o restabilire miraculoasă.

Dar era schimbat: nervos, slab, tras la faţă. Jeanette se considera vinovată pentru ceea ce i se întâmplase. În fond, cel care**-**l atacase era propriul ei frate.

Pentru acest lucru îl ura pe Jon Jon cu o înverşunare la fel de mare ca iubirea pe care i**-**o purta. Ştia că rasismul lui Jasper stătea la baza animozităţilor dintre ei, dar, deşi înţelegea acest lucru, atracţia lui o făcea să treacă peste orice sentimente de loialitate faţă de familie care îi mai rămăseseră. Îl dorea pe Jasper, iar atâta lucru era de**-**ajuns.

Îşi trimiseseră SMS**-**uri toată după**-**amiaza, iar Jeanette era hotărâtă să**-**l viziteze cu orice preţ. Însă oricât de decisă era, simplul fapt că se gândea să facă un lucru atât de scandalos o speria. Dar avea **s-**o facă, orice **s-**ar fi întâmplat.

O privi pe Kira cum îşi termina de băut ceaiul, aşteptând **s-**o vadă închizând ochii. Somniferul avea **s-**o adoarmă până dimineaţa. Prietena ei îi spusese că**-**i dădea tot timpul pastile fetiţei sale, ca să poată pleca să**-**şi vadă de afaceri, adică să facă rost de droguri sau să muncească pentru a le plăti.

Fata respectivă se afla chiar mai jos în lanţul trofic decât familia Jeanettei. La nouăsprezece ani avea un copil de cinci ani şi încă unul pe drum. Era Regina Garsonierelor, şi toate fetele o considerau fabuloasă, un izvor de înţelepciune în toate privinţele, de la chestiunile sexuale (dă**-**le ce vor şi vei primi ce vrei), până la şcoală (să nu te duci nici de**-**a dracu', orice ţi**-**ar zice şi ţi**-**ar face,

până la urmă doar o să te-njure şi te lasă-n legea ta). Toate sfaturile ei bune se adeveriseră. Lorna era o fată foarte populară.

Iar dacă fiica ei nu simţise niciun efect secundar, Jeanette era dispusă să încerce şi cu propria ei soră. În plus, după ceea ce tocmai i se întâmplase Kirei, nimeni n-ar fi crezut-o pe Jeanette atât de proastă, încât s-o lase singură. Era o situaţie perfectă. La întoarcere, aveau s-o găsească pe canapea, uitându-se la televizor, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Tommy merita şi el o seară liberă, mai ales că spăla şi călca toate hainele tatălui său, pregătindu-le pentru marea mutare. Totul mergea strună, aproape ca şi cum soarta i-ar fi dat o mână de ajute.

Jon Jon era plecat să se gudure pe lângă o păsărică nouă de la salon, iar mama ei era cu Paulie – să revadă registrele contabile, cică.

Jeanette zâmbi. Era prima oară când auzea denumirea *asta*!

În ultima vreme, Paulie apărea tot timpul pe la ei, iar mama ei nu mai putea de încântare. Într-un fel, Jeanette se bucura pentru ea; în alt sens, aştepta bomba, fiind sigură că avea să cadă. Paulie urma să dispară ca de obicei, iar atunci mama ei avea să fie iar distrusă.

Dar, la fel ca Joanie, era hotărâtă să profite de ocazie atâta cât o avea. Jasper însemna totul pentru ea şi, cu toate că nu înţelegea de ce, accepta acest lucru la fel cum şi mama ei acceptase acelaşi sentiment, cu ani în urmă.

Kirei începuseră să i se închidă ochii, iar Jeanette îi luă uşurel cana şi o puse pe masa de cafea. Era atât de emoţionată, încât avea senzaţia că exploda de fericire la gândul de a-l revedea pe Jasper, de a-l atinge, de a-l iubi.

Zece minute mai târziu, îi aruncă o ultimă privire surorii ei mai mici, care dormea adânc, apoi se strecură pe

uşă afară.

Jon Jon era în călduri şi o ştia.

Liz Parker îl atrăgea ca un magnet. Oricât îşi dispreţuia propria slăbiciune, murea la gândul de a face sex cu ea.

Dar, după ce termina, voia să scape cât mai repede posibil.

Faptul că era prostituată nu-l deranja deloc; nu voia decât s-o reguleze, nu să se lege de ea pe tot restul vieţii. Totuşi, juca numărul de a o invita în oraş şi, indiferent de câte ori îşi punea întrebarea, nu putea înţelege ce logică aveau faptele lui. Făcea parte din firma lui Paulie Martin şi, ca atare, putea să aibă boarfe pe alese. Era un privilegiu profesional. Un moment, se întrebă dacă nu cumva din cauza mamei sale. Oare de-asta o trata pe Liz cu un respect pe care era clar că nu-l merita?

Nu ştia. Tot ce ştia era că acum voia să scape de ea, şi cât mai repede. În timp ce Liz îşi trăgea pe ea chiloţii, Jon Jon spuse nonşalant:

— Ia uite cât s-a făcut ceasul! E timpul să plec, am întâlnire cu Paulie în douăzeci de minute.

Nu-i răspunse, iar tânărul ştiu că-şi dăduse seama că minţea. Îi dădu o hârtie de zece lire pentru taxi, apoi părăsi micul apartament din apropierea locuinţei lui, unde Liz închiriase un pat până-şi găsea un rost. Se ducea acasă să facă duş, înainte de a-şi începe munca în noaptea aceea. După ce-şi făcea de cap cu ea, simţea întotdeauna nevoia să se spele cât mai bine.

Aceasta era o altă anomalie pe care încerca s-o înţeleagă. Se culcau împreună de trei ori pe zi. Asta însemna tot trei duşuri pe zi. Spera numai să-i treacă mai repede şi să poată reveni la normal.

Bethany era în apartamentul lui Joanie şi o privea pe fata adormită de pe canapea. Deschisese uşa cu cheia pe

care Joanie o ţinea ascunsă în fosta gaură pentru cărbuni de lângă intrarea fiecărui apartament. Toate găurile de cărbuni erau acum folosite la depozitarea de vechituri, de la cutii vechi de vopsea până la sticle goale de bere şi podoabe de Crăciun. Majoritatea locatarilor îşi ţineau cheile de rezervă acolo, iar Joanie nu făcea excepţie.

Bethany venise doar să arunce o privire, nu se aşteptase **s-**o găsească pe Kira singură în casă, adormită. Kira nu era niciodată lăsată singură, spre deosebire de Bethany, desigur, care crescuse de capul ei, în lipsa oricui altcuiva care să se ocupe de ea.

Încercă să**-**şi trezească prietena şi, nereuşind, se autoservi cu câteva lucruri, printre care un inel de pe masa de toaletă a lui Joanie şi cincizeci de lire sterline, în hârtii de câte cinci, din şifonierul lui Jon Jon. Ieşi din apartament la fel de încet pe cât intrase, nesigură ce să facă cu banii şi inelul, dar mulţumită oricum că şi le însuşise. La fel ca mama ei, nu scăpa niciodată ocazia.

Paulie şi Joanie erau **într-**o cârciumă din Essex. Comandaseră de mâncare şi conversau despre salonul de masaj. Paulie se bucura că Joanie se întorsese la lucru, pentru că se săturase să se ocupe el singur de salon. Una la mână, în prezenţa lui fetele erau nervoase, cum era şi cazul, desigur. Dar asta strica atmosfera. În plus, credea în zicala care spune că, dacă n**-**ai câine, latri singur. Cum pe fete le considera nişte câini, în sinea lui şi uneori chiar în public, găsea că se potrivea destul de bine.

Nu voia să pună pe altcineva în locul lui Joanie, ca să evite fricţiunile la întoarcerea ei. Odată ce o femeie prindea gustul puterii, i se urca la cap şi cum majoritatea era deja cu minţile duse, n**-**ar fi fost decât o complicaţie în plus.

Leneşa Caroline urma să se întoarcă şi ea la slujbă în aceeaşi săptămână, după sejurul în insulele greceşti, cu o

fată care-i căzuse cu tronc. Paulie ridica din umeri: era plină lumea de necazuri.

Dar Joanie arăta atât de bine în ultima vreme, chiar şi după toate greutăţile prin care trecuse! încă o mai dorea, iar pentru Paulie, să dorească o femeie după atâta timp era un lucru pe cât de uimitor, pe-atâta de îngrijorător.

Probabil că îmbătrânea. În ultima vreme, fetele mai tinere preferau să le facă pofta bărbaţilor şi să facă toate eforturile ca să nu rămână nici ele nesatisfăcute. Uneori, devenea al dracului de obositor, mai ales când el n-avea nevoie decât de un clei scurt. Dacă voia gimnastică sexuală, se ducea în Up West şi plătea.

Însă boarfele tinere nu-şi doreau decât un singur bărbat cu care să şi-o tragă şi erau în stare de orice ca să-l obţină.

Era ca un film deocheat, iar Paulie trecuse demult de vârsta zbenguielilor – şi-n plus, ştia că nici nu le plăcea cu adevărat. De ce le-ar fi plăcut? Pentru ele, el nu era decât un mijloc spre atingerea unui scop…

Arăta bine, avea ceva bani – era ca planul de pensii din „Mirror” pentru ele, când el *n*u voia decât un regulat scurt şi-u**n** bonsoar. Cerea prea mult?

O privi pe Joanie cum îşi ataca friptura cu cartofi prăjiţi. Mânca elegant, iar ceilalţi bărbaţi din local o priveau lung. Ea nu-i lua în seamă şi, din cine ştie ce motiv, acest lucru îl bucura pe Paulie.

Joanie arăta destul de bine, nimeni n-ar fi putut să nege. Totuşi, veniseră să discute afaceri, aşa că asta făceau. Vedea clar cât de bine se simţea acolo, iar ridurile de încordare i se ştergeau încet de pe faţă.

În ultimele câteva săptămâni trebuise să suporte multe şi, ca de obicei, se descurcase mult mai bine decât majoritatea oamenilor.

Era o supravieţuitoare, iar Paulie ştia în adâncul inimii că era mai bine aşa. Nimeni altcineva n-ar fi rezistat, cu o viaţă ca a ei. Sau, măcar, n-ar fi rezistat atât de bine.

Mai târziu, avea de gând s-o posede în maşină. Îi plăcea s-o facă pe bancheta din spate; era înghesuit, dar amuzant.

Şi trebuia să recunoască un lucru: Joanie era oricând dornică să se amuze. N-avusese încotro.

Jean Best tocmai bătea în uşa apartamentului lui Joanie, când Jon Jon apăru pe scară. Era scundă, brunetă şi se vedea clar că nu locuia în cartier. Jon Jon îi zâmbi dezarmant.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Jean îi zâmbi acelui tânăr politicos şi răspunse pe un ton firesc:

— Caut o anumită doamnă Brewer, Joan Brewer.

Jon Jon dădu din cap.

— E mama mea. Din păcate, e plecată. Puteţi să-mi spuneţi mie?

O parte a minţit lui înregistra faptul că femeia era acolo cu o misiune, iar cealaltă parte îi observa mapa de sub braţ. Era de la serviciile sociale sau de la eliberările condiţionate, nu încăpea nicio îndoială. Deschise uşa cu cheia lui şi o invită în casă. Presupunea că Jeanette nu răspunsese pentru că n-o cunoştea şi se bucura că măcar o dată fusese prudentă.

— E doar o vizită de rutină, după incidentul prin care a trecut recent sora dumitale.

Jean Best îşi marca teritoriul, iar Jon Jon aprecia pozitiv acest lucru. Îi spunea, **într-**un mod plăcut, că venise doar ca să se asigure că sora lui o ducea bine, după care avea să plece. Avea o voce liniştitoare şi destul de prietenoasă pentru a părea credibilă. Când intrară în salon, amândurora le pieri zâmbetul de pe buze. Kira se

răsucise în somn şi zăcea oblic pe covor. Trăsese după ea şi obiectele de pe măsuţă, şi se vedea clar că era mai mult decât adormită. Jean Best văzu expresia şocată a băiatului şi ştiu că i se citea i ei pe faţă.

— Jeanette?

Băiatul uriaşe numele, în timp ce-şi culegea sora de pe jos. Kira deschise un ochi apoi îl închise imediat la loc. Era clar că primise sau luase un somnifer.

— Ce se întâmplă aici?

Tonul lui Jean Best se schimbase, făcându-se simţită autoritatea. Jon Jon, descumpănit pentru prima dată în viaţa lui, nu-i răspunse. Nu vedea decât cum arăta Kira, voia să ştie unde era Jeanette şi n-avea chef să mai întârzie. Se ridică şi o privi pe femeia de lângă el. Faţa ei era aspră, iar ochii-i scăpărau ca două cremene. Până şi părul şaten şi rar i se zbârlise. Stătea aplecată peste Kira, luându-i pulsul şi pipăindu-i fruntea. Fata dormea dusă.

Luând o hotărâre, Jon Jon îi ceru femeii să plece, explicându-i că cealaltă soră a lui ar fi trebuit să fie cu Kira şi trebuia să afle unde se dusese. Probabil plecase să-l caute, dar nu putea lipsi de mai mult de douăzeci de minute. Ştia că nu-l credea, însă mai ştia şi că greu i-ar fi putut dovedi contrariul.

În cele din urmă, Jean Best plecă, dar Jon Jon era conştient că avea să revină, iar atunci îi aşteptau probleme. Probleme mari. Dar nu atât de mari ca problema care o aştepta pe Jeanette, când punea mâna pe ea. Îşi sună mai întâi mama pe mobil, apoi îşi sună sora. Niciuna nu răspundea, ceea ce nu-l surprinse. Îi telefonă Micuţului Tommy şi-i ceru să vină şi să aibă grijă de Kira. După aceea, porni spre casa lui Jasper.

Joanie şi Paulie stăteau încleştaţi pe bancheta din spate a Jaguarului lui, râzând de se prăpădeau.

— Auzi, Joanie, mai ştii cu ani în urmă, când ne-am

dus atunci la pădure, şi curcanii au luminat cu lanterna în maşină, şi tu ai strigat: „Nu ies din maşina asta până nu-mi primesc banii!”?

Joanie izbucni iar în râs.

— Ce mutre! Păcat că nu i-am fotografiat.

Paulie o strânse la piept, simţindu-i pielea sub palmă. Pielea ei caldă. Moale. În lumina slabă, părea mai tânără şi o revăzu pe fata din urmă cu ani de zile, când venise prima oară să lucreze pentru el. Încă de-atunci avusese ceva aparte, deşi nu putuse defini niciodată ce anume. Nu ştia decât că o plăcea, că-i plăcea să fie văzut cu ea.

— Ar fi timpul să mergem, fato.

Nu încercă să se mişte în timp ce vorbea, aşa că Joanie nu făcu nimic. Îi plăcea să-l simtă la fel de mult cât îi plăcea şi lui.

— Îţi mulţumesc, Paulie.

Paulie îi zâmbi.

— De ce?

Zâmbi şi ea.

— Pentru că mi-ai fost alături în ultimele săptămâni.

O sărută uşor pe frunte.

— Suntem tovarăşi, Joanie, nu? Pentru asta există prietenii.

Voia să-i spună să nu ia lucrurile în serios; lua distanţă, verbal şi fizic. Asta făcuse întotdeauna, iar Joanie se întrebă de ce nu-l lăsa în pace.

Când îi dădu drumul, Paulie se prefăcu că se întindea. Prefăcătoria nu păcălea pe nimeni. Joanie se îmbrăcă în tăcere; atmosfera din maşină se schimbase iar.

Joanie oftă adânc.

Ar fi trebuit să-şi ţină gura, iar atunci ar mai fi rămas un timp acolo, savurându-şi unul altuia compania şi tăcerea. Acum, se întorceau rapid la realitate, şi totul era

numai din vina ei.

De la gura ei mare avea să i se tragă întotdeauna nenorocirea.

Bethany dormea când Monika intră în casă. Zăcea prăbuşită pe canapea, arătând foarte imatură. Monika, simţind un neobişnuit junghi de vinovăţie, se hotărî **s-**o ducă în pat. Când o luă în braţe, văzu ceasul şi cele cincizeci de lire sterline pe care fata le ascunsese sub perna de pe canapea.

O trezi imediat şi află toată povestea. Pe Monika însă o interesa nu atât furtişagul fiicei sale, cât faptul că Kira, copilul**-**minune, rămăsese singură în casă. Miracolele nu mai conteneau.

Încă afectată de ultimele evenimente, dădu de veste aproape imediat. Joanie o lăsase singură pe Kira, fata cu probleme la învăţătură.

Pentru Monika era o dulce răzbunare.

Joanie îi avea pe copiii ei, o slujbă, iar acum îl avea până şi pe fătălăul ăla grăsan la discreţie. Ea, Joanie, o boarfă cu nimic mai brează decât Monika însăşi. Şi totuşi, toată lumea o plăcea, dintotdeauna o simpatizase.

Ei bine, Monika îi găsise o spărtură în platoşă şi avea **s-**o folosească, să le spună oamenilor că Joanie nu era atât de imaculată pe cât se prefăcea.

În fond, cine naiba se credea?

Partea cea mai tristă era că, indiferent de orice altceva, Joanie Brewer rămânea o mamă de zece ori mai bună decât ar fi putut Monika vreodată să fie, iar acest lucru o râcâia cel mai adânc.

Fiica mai mare a lui Monika nu avea nimic de**-**a face cu ea, iar Bethany avea să**-**i urmeze curând exemplul. Era o viaţă dură pentru femeile ca ea, iar Monika şi-o îngreuna şi mai mult, prin faptul că n**-**o interesa nimic altceva decât propria ei persoană. Din păcate, aşa fusese întotdeauna.

Copiii ei crescuseră de capul lor, în timp ce Monika stătuse pe margine, trăgând la măsea şi lăsând-i de izbelişte.

Joanie intră în bloc mulţumită de seara pe care o petrecuse. Deşi o cam stricase comentariul ei necugetat, se simţea totuşi bine. Mirosul lui Paulie dăinuia peste tot pe ea şi nu voia să se spele încă. Îi plăcea să fie cu el, iar faptul că totul se terminase atât de brusc din cauza câtorva vorbe nelalocul lor o rănea. Ar fi trebuit să ţină minte că, pentru a rămâne aproape de Paulie, trebuia să simuleze tocmai contrariul. Lui Paulie îi plăcea să-l trateze ca şi cum ar fi fost doar o amică. O amică bună, desigur, dar nimic mai mult.

Intră în casă cu un zâmbet larg. Paulie îi spusese să revină la lucru în seara următoare, devreme. Era mulţumit de munca ei la salon, iar Joanie se bucura că lucra atât de bine. Dacă-şi putea pune în ordine şi viaţa personală, precum şi pe a copiilor, avea să fie cu adevărat fericită. Dar până atunci trebuia să se concentreze asupra muncii, să se ducă la slujbă a doua zi şi să pună salonul pe picioare, o dată pentru totdeauna. Ba chiar aştepta cu nerăbdare s-o facă.

Când păşi în salon, expresia lui Jon Jon o înştiinţă că situaţia tocmai luase o întorsătură proastă.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea mamei lui era resemnată. Privind-o. Jon Jon regretă ceea ce trebuia să-i spună.

— Jeanette a lăsat-o singură. Cred că i-a dat nu ştiu ce pastile, abia dacă pot s-o trezesc.

Joanie se chinuia să înţeleagă.

— Ce-a făcut Jeanette…?!

Oftând, Jon Jon îi explică încă o dată.

— Jeanette, Jeanette a noastră, a drogat-o pe Kira?

Neîncrederea îi revenise în voce, odată cu disperarea. Jon Jon îi expuse toate detaliile.

— Unde e?

Joanie vorbea cu o voce plată, înăbuşită de furie.

— A plecat, mamă.

Îl privi nedumerită.

— Cum adică, a plecat?

Ridicând din umeri, băiatul spuse dur:

— **S-**a dus. Am dat**-**o afară.

Joanie închise strâns ochii, **întrebându-**l fără să**-**i vină a crede:

— Ce**-**ai făcut?

Jon Jon se aşeză lângă ea.

— **S-**a dus învârti**ndu-**se, şi aici nu se mai întoarce. Nici acum, nici altă dată. În seara asta a întrecut limita, javră cu două feţe ce el A venit o asistentă socială…

Îşi văzu mama albi**ndu-**se la faţă. Clătina din cap.

— Nu, Jon Jon, nu**-**mi spune c**-**a văzut că Kira rămăsese singură. Numai asta ne mai lipsea, dracului!

Jon Jon îi povesti cum îi spusese femeii că lipsise doar douăzeci de minute şi că el era adultul responsabil care avea grijă de sora lui. Încerca să**-**şi liniştească mama, dar adevărul nu putea fi ascuns.

— A *drogat**-o*** pe Kira?

Băiatul dădu din cap.

— Aşa se pare. Am găsit patru pastile de Temazepam în sertarul noptierei ei. Cred că le**-**a luat de la amica aia a ei de rahat de la garsoniere. Alta la care**-**am să**-**i fac o vizită.

Cuvintele lui o făcură pe Joanie să înţeleagă unde se putuse duce fiica ei.

— Jasper? întrebă ea cu teamă.

— Nicio grijă, mamă, ăla n**-**are nimic. Dacă o vrea atât de mult, n**-**are decât să şi-o ţină. Imediat am să**-**i duc şi toate boarfele acolo.

Joanie intră în camera Kirei şi-şi privi fata cea mai

mică. Părea **s-**o urmărească ghinionul. Ori de câte ori făcea câte ceva, ieşea un adevărat circ. Joanie nu spera decât ca viaţa ei să nu fie hărţuită de nenorociri la nesfârşit.

Când îi dădu la o parte părul de pe frunte, privi**ndu-**i faţa frumoasă, se întrebă ce soră era aceea care putea să drogheze şi să părăsească o fată atât de mică şi vulnerabilă **–** şi totul, numai pentru un derbedeu de două parale ca Jasper Copes.

Joanie i**-**ar fi iertat multe Jeanettei, dar Temazepamul dat Kirei era lovitura de graţie. Dacă**-**l dorea atât de mult pe Jasper Copes, treaba ei. Jeanette putea să accepte asta şi tot ceea ce implica, inclusiv pe beţiva de maică**-**sa şi toţi acoliţii lui rasişti.

Singura membră cumsecade a familiei era sora lui, Junie, care trebuia să**-**şi suporte mama toată viaţa. Dar, în fond, şi Joanie fusese nevoită să**-**şi suporte propria mamă, aşa că putea înţelege o fată în situaţia ei. Dar cocina de casă a familiei Copes şi beţiile lui Karen erau de**-**acum problemele Jeanettei, iar Joanie simţea că niciodată nu voia **s-**o mai vadă în ochi.

Era chiar atât de proastă, încât să nu vadă că propria ei moştenire avea să stea între ele pentru totdeauna? Tatăl ei fusese musulman, un tip destul de drăguţ, dar tot păgân rămânea. Iar sângele acela turcesc continua să curgă în venele Jeanettei, indiferent dacă**-**i convenea sau nu.

Însă Jon Jon avea dreptate: n**-**aveau decât **s-**o primească, pentru că Joanie nu mai suporta. În curând, Jeanette avea să împlinească cincisprezece ani şi deja scăpase de sub control; la drept vorbind, dintotdeauna fusese aşa. Era egoistă, arogantă şi ignorantă, şi niciodată n**-**avea să se schimbe. Şi o invidia pe biata ei soră care avea nevoie de atâta ajutor. Dar, în fond, asta era Jeanette: n**-**o interesa decât propria, propria, propria ei persoană de

doi bani.

Joanie îşi acoperi faţa cu mâinile, începând să plângă cum niciodată în viaţa ei nu mai plânsese. Toată noaptea avusese convingerea inexplicabilă că viaţa ei ajunsese la o răspântie. Când se afla cu Paulie crezuse că era o întorsătură spre bine; acum nu mai era la fel de sigură.

Parcă ar fi plutit un nor negru peste toţi. Oricât era de proastă să creadă în asemenea lucruri, în acel moment le simţea mai reale decât pe toţi clienţii care trecuseră printre picioarele ei, şi era legiune.

Dacă Jeanette ar fi fost în faţa ei, Joanie ar fi sfâşiat-o în bucăţi. Cu atât mai bine că nu era. Spera doar că Jasper Copes meritase suferinţa pricinuită, căci presimţea că nu preţuia nici cât o labă.

Suspină toată noaptea, până când Jon Jon începu să strige la ea, dar mai mult cu teamă şi frustrare, decât cu furie.

Joanie făcea multe lucruri când era supărată. Răcnea, zbiera, arunca lucruri, plângea chiar. Dar acele suspine nesfârşite erau ceva nou. Iar Jon Jon nu ştia cum să le facă faţă.

Paulie stătea pe întuneric, în salonul lui propriu, sorbind brandy turnat din**tr-**o carafă antică de cristal. Privea în jur. Întunecimea făcea ca încăperea să arate ireal.

Totuşi, ştia că majoritatea oamenilor, chiar dacă n-o considera o cameră confortabilă, o admira. Nu era în niciun caz o odaie unde să stai jos şi să te relaxezi. La el acasă nu se relaxase niciodată cu adevărat.

Acolo se simţea întotdeauna ca un străin. Şi era o nebunie, fiindcă pentru soţia şi fiicele lui făcuse totul. Dar ele trăiau oarecum separat de el, existau alături, nu *împreună* cu el. Le plătea totul, iar ele îi zâmbeau şi, uneori, îi mulţumeau. Nu ştia despre fetele lui mai mult

decât când se născuseră.

Iar erau la ţară. În ultima vreme se duceau tot timpul la ţară, iar pe Paulie nu-l deranja. Ştia că ar fi trebuit să obiecteze, dar n-o făcea. Niciodată nu ştia ce să le spună când erau prin preajmă. În trecut, se dusese şi el acolo, în weekend-uri; acum le lăsa în pace, vorbind doar ocazional la telefon.

Desigur, în mod normal îl sunau fiindcă aveau nevoie de câte ceva. De obicei, ceva legat de cai sau de câte o excursie. Ştia că pe la spate îl numeau Barclays şi, cândva, această poreclă îl făcuse să zâmbească. Dar nu mai era cazul. În ultimul timp suna mult prea adecvat.

Se gândea la casa de nebuni a lui Joanie, comparând-o cu propria lui locuinţă, cu cele trei băi ale ei şi grădina în care puteai să pierzi un ditamai circul. Şi totuşi dădea o senzaţie de sterilitate, de nefolosinţă. Până şi mama lui, cu cele câteva ocazii când o primise înăuntru, remarcase că membrii familiei Borgia ar fi fost nişte gazde mai primitoare.

Şi avea dreptate. Chiar şi el se simţea nedorit, şi era casa lui de rahat, cumpărată şi plătită de el. Îşi mai turnă brandy şi aprinse o lumină. Camera dobândi o nuanţă trandafirie şi dintr-odată Paulie se hotărî să aprindă toate luminile din casă. O luă la fugă prin camere, râzând şi inundând toată casa cu lumină.

— Adică de ce n-aş da eu o-mpuţită de petrecere?

Hohotea prin camerele pustii, văzându-le pentru prima oară complet luminate. Aprinse lampadarele, plafonierele, până şi luminile din curte şi din grădină. Ieşi în fugă pe alee şi-şi privi casa. Pentru prima dată de când o ştia, arăta cu adevărat primitoare.

Revenind înăuntru, bău paharul de brandy dintr-o sorbitură, tuşind când alcoolul arzător îi ajunse în stomac. Se întreba ce părere ar fi avut Joanie despre casa aceea, l-

ar fi plăcut, atâta lucru ştia.

Dar se întreba ce-ar fi crezut dacă-i spunea că prefera apartamentul ei, cu adunătura de nebuni la cină şi copiii gălăgioşi, care, deşi bastarzi, semănau mult cu mama lor: ce vedeai, aia aveai.

Regreta că se despărţiseră atât de devreme. Paulie pornise spre clubul unui amic al lui din King's Cross, dar în ultimul moment se răzgândise. Acum, ar fi preferat să fie şi Joanie cu el, ca să râdă şi să-şi amintească de vechile vremuri.

Era o nebunie de fapt, avea tot ce şi-ar fi dorit oricine: bani, prestigiu, era un personaj cunoscut de toţi şi de toate. Rezerva cele mai bune mese în restaurante şi toată lumea îi respecta. Şi totuşi ar fi preferat să-şi petreacă timpul în compania unei matracuci mărunte cu trei copii de la trei bărbaţi diferiţi, care-şi vindea crupa pe câteva lire cui binevoia să i-o ceară. Simţi usturimea lacrimilor.

Ce se alegea de viaţa lui, dacă fiul lui Joanie însemna pentru el mai mult decât copiii din sângele lui, când era ca fiul pe care nu-l avusese niciodată? Şi totuşi, chiar dacă Paulie ar fi avut un fiu, ştia că acela ar fi crescut la fel de indiferent faţă de tatăl lui pe cât erau fetele. Avusese grijă Sylvia de asta.

Nu mai rămăsese iubire de nicio parte şi, dacă era să fie sincer cu sine însuşi, recunoştea că nici fiicele lui nu-l iubeau cu adevărat.

Oftă.

Şi ce-ar fi avut de iubit, în fond? Cum spusese odată cineva, nu era decât un proxenet escroc şi înşelător. De câte ori nu i se spusese aşa? De prea multe, nici vorbă. Cu ani în urmă asta-l făcuse să râdă. Acum, culegea roadele şi-l durea. Uneori, ca în seara asta, îl durea aproape fizic.

Îşi îngropă capul în braţul fotoliului şi începu să

repete la nesfârşit acelaşi cuvânt:

— Joanie… Joanie… Joanie…

Capitolul 9

— **S-**a întâmplat ceva acolo azi**-**noapte, îţi spun eu.

Joseph asculta fără chef turuiala fiului său, bucuros că era ultima lui zi în acea casă şi, prin urmare, ultima oară când asculta saga noilor prieteni ai lui Tommy, familia Brewer.

Încă îl mai sâcâia, pentru că din cauza lor trebuia să**-**şi controleze comportamentul.

Nu mai putea să facă sau să spună orice voia. Atacurile vitriolante împotriva fiului său se împuţinaseră, pentru că risca **s-**o încaseze de la Jon Jon.

Joseph abia aştepta să plece.

Fiul lui abia aştepta să scape de el. Fiecare avea motivele lui ascunse şi le ştia şi pe ale celuilalt.

Dar ajunseseră la o înţelegere şi, până acum, mergea bine.

— Cred că Jeanette aia e o iapă, înţelegi ce vreau să spun, nu, tată? Nu-i în stare să cauzeze decât probleme.

Joseph redeveni atent, auzind despre planurile lui Tommy cu Kira.

— Să ai grijă cu fata aia… mai ţii minte necazul de data trecută?

Fiul său se uită la el fără să clipească, cu acea privire oarbă pe care o avea de când era mic.

O expresie iritantă, ca şi cum ar fi fost un vas gol. Apoi se urni din loc, veni spre tatăl lui şi, aplecâ**ndu-**se peste masa din bucătărie, îl privi drept în faţă în timp ce spunea calm:

— Ba nu, *tu* ţii minte mult mai bine ca mine, mereu numai de asta vorbeşti! între mine şi Kira e ceva special. O iubesc, o iubesc *cu adevărat*. Dar nu în sens rău. Soiul ăla de dragoste îl las în seama perverşilor.

— Tu nu ştii ce-i aia dragostea.

Tommy zâmbi.

— Şi ce, vrei să spui că tu ştii?

Tatăl său îşi plecă cel dintâi privirea, lucru care nu rămase neobservat de niciunul din ei. Joseph nu voia decât să plece din acea casă o dată pentru totdeauna.

Se produsese un subtil transfer de putere, iar factorul de decizie era acum fiul său. Acest fapt era de-ajuns pentru ca Joseph să se simtă inadecvat. Avusese nevoie de mult timp ca să-şi supună soţia, dar fiul lui fusese o pradă uşoară. Acum, părea să iasă din**tr-**un cocon, sub forma unui individ hotărât şi cu o undă de răutate. Era clar, sosise timpul ca Joseph să plece.

— Apropo, să-i spui iubitei tale doamne c-am să trec şi eu pe la voi, după ce te instalezi ca lumea.

Suna ca o ameninţare şi amândoi erau conştienţi de acest lucru. Rămaseră tăcuţi, **într-**o linişte dură şi încordată care-i călca pe nervi.

Heidi Marks citi cu atenţie raportul din faţa ei. Se părea că minora aceea, Kira Brewer, fusese internată în spital pentru intoxicaţie alcoolică, dar personalul de-acolo considera că era doar o năzdrăvănie, un caz singular. Totuşi, continuarea anchetei sociale dezvăluise că fata fusese lăsată singură în casă, probabil drogată. Fratele, despre care Heidi ştia acum că avea un dosar cât cartea de telefon, spusese că fata rămăsese cu o soră mai mare, care avea şi ea un ditamai dosarul, iar că el lipsise de acasă doar douăzeci de minute. Credea că sora mai mare, Jeanette, ieşise să-l caute.

Totul era credibil, cu excepţia faptului că fata zăcea fără cunoştinţă. Asistenta socială scrisese cu roşu că „părea drogată sau poate beată, eventual amândouă?” Alcoolul mai fusese implicat, cum bine ştiau.

Copiii mai mari fusese instituţionalizaţi intermitent,

din cauza condamnărilor mamei lor pentru prostituţie. Părea totuşi să fie o mamă bună, în felul ei. Anomalia era că majoritatea copiilor de prostituate erau îmbrăcaţi şi hrăniţi bine, acesta fiind unul dintre principalele motive pentru care femeile practicau acea meserie.

Fraţii ei mai mari erau nişte adolescenţi tipic pentru vârsta şi anturajul lor. Vagabonzi, hoţi mărunţi, dar părând destul de maturi ca să supravieţuiască **într-**o asemenea lume.

Jeanette Brewer dispăruse de multe ori de acasă şi din custodia primăriei. Fusese prin cămine din toată ţara, de unde fugea noaptea şi, odată prinsă, refuza să se mai întoarcă. La fel şi băiatul, Jon Jon. Şi**-**n fond, ce fel de nume mai era şi ăsta?

Fata cea mică însă nu se apropiase niciodată de ei. Nu fusese instituţionalizată, iar până acum nu le reţinuse atenţia. De la şcoală se spunea că era bine crescută, cam înceată la cursuri din cauza dificultăţilor de învăţare dar bine hrănită şi îngrijită. De fapt, era mai bine hrănită şi îmbrăcată decât multe dintre colegele ei. Se străduia, avea o frecvenţă bună şi era o elevă simpatizată şi echilibrată. Ba chiar, profesorii insistaseră că era una dintre elevele lor cele mai privilegiate, având o familie care o supraveghea bine. Aproape întotdeauna era însoţită la venirea şi la plecarea de la şcoală, iar mama ei era responsabilă, preocupată de educaţia fetei.

Atunci, care era adevărul?

Heidi voia să chibzuiască bine înainte de a trage vreo concluzie, dar dacă era să se ia după cazurile celorlalţi copii, poate că aceasta scăpase printre ochiurile plasei? Citea şi recitea însemnările despre toţi trei. Era ceva în neregulă, dar nici moartă n**-**ar fi putut spune ce anume. Avea în creier un detector de minciuni de douăzeci şi patru de carate care se zbuciuma încercând să identifice ceea ce

i se părea suspect.

Înţelesese că mama lucra acum cu normă întreagă – o altă excepţie printre prostituate, care aproape niciodată nu păreau în stare să mai iasă din mocirla unde le înfundau banii câştigaţi uşor. Banii câştigaţi uşor erau cheltuiţi la fel de uşor, după cum se dovedise în repetate rânduri. Vizitase femei care câştigau sute de lire sterline pe noapte şi totuşi n-aveau nicio coajă de pâine în casă pentru copiii lor, sau nu reuşeau să-i încalţe cu nişte pantofi noi.

Dar, în fond, asta se întâmpla de obicei după ce începeau să bea sau să se drogheze. Majoritatea avea asemenea hobby-uri, pentru a-şi putea continua meseria atât de rentabilă.

Era un cerc vicios.

Bărbaţii aveau mare noroc, de fapt. Întotdeauna fusese de această părere. Uite, de pildă, femeia asta, săraca: trei copii şi niciun bărbat la orizont, aşa că trebuia să-şi asume răspunderea îngrijirii lor, în timp ce taţii treceau prin viaţă fecundând femeile şi apoi mergând mai departe fără a învrednici cu un singur gând copiii pe care-i abandonaseră. Adeseori nici măcar nu ştiau că lăsaseră în urmă şi altceva decât o şosetă desperecheată sau poate o cămaşă. Totuşi, rezultatul poftei lor devenea o fiinţă vie, o persoană care trăia, respira şi gândea, şi care trebuia să accepte faptul că tatăl său era o cantitate necunoscută. Viaţa îi lovise în plin pe acei bieţi copii, încă înainte de a fi tras prima gură de aer în piept.

Heidi Marks era întristată de soarta lor, dar, în fond, ea era tristă adesea.

Era o particularitate a meseriei.

Joanie revenise la muncă şi se simţea cât putea de bine, ţinând seama de tot ceea se întâmplase. Dar cel mai mult o deranja faptul că-i pierise orice dorinţă de a o

revedea pe Jeanette. Îşi pierduse tot interesul faţă de ea.

Acum, în apartament era linişte, iar certurile încetaseră aproape complet. Era uluitor ce vid putea lăsa în urma ei o persoană, în răstimp de numai douăzeci şi patru de ore. Dar, deşi nimeni n-o spunea cu voce tare, de la plecarea Jeanettei vieţile lor erau mai uşoare, scutite de necazurile pe care le cauzase ea încontinuu.

Aşa că Joanie se simţea acum vinovată de acest lucru, chiar în timp ce se străduia să-şi stăpânească emoţiile privitoare la fiica ei. Era ciudat, dar în unele sensuri putea chiar **s-**o înţeleagă pe propria sa mamă. Şi Joanie însăşi fusese o Jeanette, dar ea, în fond, avusese toate motivele să fie.

Ştia că succesiunea de bărbaţi care trecuseră prin copilăria ei, graţie sistemului haotic al mamei sale de a-şi alege partenerii, se reprodusese în propria ei viaţă, precum şi în vieţile copiilor ei. Legături de-o noapte, ocazional asocieri lungi de-un weekend, şi întotdeauna inevitabila durere şi trădare când plecau, de obicei cu poşeta ei sau câteva articole electrice din casă. Îşi alungă aceste gânduri din minte. Doar Paulie stătuse mai mult, era singurul care o făcuse. Da, până la urmă o părăsise şi el, dar se întorcea mereu. Ultimele zile i-o dovediseră.

Aia fusese atunci, iar asta era acum.

Spre deosebire de mama ei, Joanie încercase să se îndrepte, iar rezultatul era Kira. Avusese toate lucrurile care lui Joanie îi lipsiseră. Urma să aibă o viaţă normală, în acest sens Joanie era hotărâtă. Şi avea planuri ferme de viitor, pe care urma să le pună în aplicare cât putea de curând. Odată ce scăpau de ameninţarea serviciilor sociale, avea să caute o locuinţă cu chirie **într-**un cartier mai civilizat.

Astfel, Kira avea şanse mai mari să crească în compania unor oameni cumsecade. Oameni cu slujbe şi cu

vieţi decente. Jon Jon urma **s-**o ajute şi el. Vorbea chiar despre cumpărarea unei case în viitor, perspectivă care o făcea pe Joanie să se simtă aproape ameţită de încântare.

Şi avea **s-**o facă. Băiatul acela era capabil să facă orice voia. Până şi Paulie era impresionat de el şi**-**l lua acum peste tot. Faptul că fiul ei nu**-**l schilodise iar pe Jasper spunea enorm. Învăţa să se controleze. Era efectul influenţei lui Paulie, fără îndoială.

Aşa că, excepţie făcând Jeanette, totul se arăta în culori trandafirii. Dar de fiecare dată când se gândea că fusese în stare să**-**i dea scumpei ei fetiţe Temazepam, inima lui Joanie se înăsprea şi mai mult.

Jeanette dormea aşa cum îşi aşternuse. N**-**avea decât. Să aibă parte de Karen Copes cât poftea. Era o pedeapsă suficientă pentru oricine.

Liz Parker tocmai ieşea din apartament, plecând la slujbă, când îl văzu pe Pippy Light rezemat de zidul unei grădini, cu câteva case mai încolo.

Oftă.

Numai asta**-**i mai lipsea. Deja era în întârziere.

Pippy îi zâmbea alene, iar Liz se miră iar că un om care putea să arate atât de inocent şi chiar chipeş, **într-**un stil aspru şi firesc, putea fi totuşi nebun de legat. Iar Pippy era nebun. Nu psihopat, nu bolnav, dar nebun în toată regula. De fapt, se făcuse vinovat de atacuri mai bestiale decât Saddam Hussein şi toţi mamelucii lui laolaltă. Nu era înalt, nici puternic fizic, dar avea o desconsideraţie totală faţă de viaţa omenească, inclusiv a lui, care friza obsesia. Ar fi încercat să ucidă pe oricine, murind şi el cu acel prilej, dacă de asta era nevoie ca să**-**şi atingă un scop.

Aşa că Liz simţea o teamă firească, în timp ce se apropia de el.

— Te rog, Pippy…

Pippy rânji, ridicând o mână cu unghiile îngrijite.

Fumase recent două chiştoace, aşa că arăta rezonabil de relaxat. Măcar pentru atâta lucru putea fi recunoscătoare.

— E-n regulă. Liz. Ştiu că lucrezi pentru Martin şi nu pot decât să te aplaud că ţi-ai ales un peşte ca el.

Sarcasmul i se simţea clar în glas.

— Nu vreau decât o mică favoare, şi-mi eşti îndatorată, fetiţo.

Liz dădu din cap; nu avea încotro, cum ştiau amândoi.

Pippy zâmbi din nou.

— Mi **s-**a cerut să aranjez o distracţie pentru nişte oameni de afaceri care vin din când în când în oraş.

Liz încuviinţă din nou, deşi i se făcea rău de teamă, ştiind în ce consta distracţia. Era una dintre orgiile corporatiste atât de populare în ultima vreme. Acela era modul lui Pippy de a o pedepsi fără să fie nevoit **s-**o atingă el însuşi. Se consola cu gândul că scăpase uşor, cu un temperament ca al lui.

— Vor fi între şapte şi zece tipi, şi faci tot ce ţi se cere. Vreau să fii la *Jesmond's*, mâine seară la nouă, bine?

Liz dădu iar din cap.

Acum Pippy chicotea, în timp ce-i privea faţa.

Jesmond era un negru cât toate zilele, care făcea comerţ efectiv cu de toate. Dacă-ţi doreai un lucru, Jesmond găsea o cale să ţi-l procure. Pippy şi Jesmond erau suflete înrudite în privinţa tuturor deviaţiilor posibile.

De-asta se înţelegeau atât de bine. Singura persoană care avea o comunicare reală cu Pippy era Jesmond, şi numai fiindcă era aproape la fel de nebun ca şi prietenul lui. Totuşi, în favoarea lui Jesmond mai era şi faptul că avea o prietenă stabilă şi doi copii pe care-i adora.

Pippy, pe de altă parte, nu ţinea la nimeni şi nici el nu ţinea cineva. Liz ştiuse că n-avea şanse să scape uşor când plecase din slujba lui, dar dacă trebuia să plătească o

singură dată, era dispusă **s-**o înghită. În fond, mai participase la asemenea prestaţii. Cândva, fuseseră specialitatea ei. Proaspăt ieşită de la casa de copii, fugise la treisprezece ani, adânci**ndu-**se imediat în lumea sordidă a prostituţiei infantile. O lume pe care iniţial o îmbrăţişase datorită banilor care**-**i aduceau libertatea şi a bărbaţilor care o tratau ca pe o prinţesă. Totuşi, după un timp, bărbaţii nu mai fuseseră atât de iubitori, iar banii se împuţinaseră.

N**-**avea de unde să ştie că tot ceea ce i se întâmplase făcea parte din sistemul obişnuit. Le dăruieşti fetiţelor şi băieţeilor dragoste şi afecţiune, bani şi un anumit statut, iar când încep să se simtă în siguranţă te**-**apuci să te porţi rău cu ei, să**-**i faci să se teamă că poziţiile lor pot fi uzurpate de alţii, mai drăguţi ca ei. Reţeta ideală pentru o catastrofă pe scară mare, dar foarte lucrativă.

Liz crezuse cândva că le ştia pe toate, iar acum, după atâta timp, îşi dădea seama că nu ştiuse nimic. Decât cum să manipuleze bărbaţii pentru bani, desigur, şi cum să**-**şi folosească propriul trup **într-**un mod cât mai avantajos.

Nu avea sentimente sexuale reale, iar pe plan emoţional confundase sexul cu dragostea, cu cele câteva ocazii când câte un bărbat îşi manifestase orice fel de interes sănătos şi normal pentru ea. Dar era o supravieţuitoare, aşa că se lupta mai departe, **întrebându-**se cum de suferea încontinuu cruzimile tuturor celor ca Pippy şi Jesmond din lumea asta, chiar şi acceptând că aceea era viaţa ei, pe care şi-o alesese din neştiinţă. Şi-şi spunea încontinuu că ar fi trebuit să se obişnuiască şi **s-**o accepte.

Totuşi, bine măcar că Pippy avea să rămână curând în trecut, aşa că era hotărâtă să scrâşnească din dinţi şi să zâmbească până când se termina ultima orgie.

Dacă însemna să scape de el şi să nu mai fie obligată

să participe la niciun alt dezmăţ, atunci merita cu prisosinţă.

Tommy îi arăta Kirei dormitorul care-i aparţinuse tatălui său. Cumpărase zugrăveală nouă pentru pereţi, un roz viu, şi o nuanţă mai deschidă pentru uşile dulapului. Avea să fie camera lui *Barbie*, iar Kira era în extaz.

Cumpărase şi păstrase toate numerele din revista, *Barbie*", inclusiv posterele din mijloc.

Cu acestea voia să împodobească pereţii. În rame, desigur, nu prinse cu pioneze.

Kira vedea totul în minte şi comenta despre locurile unde să pună păpuşile şi toate accesoriile lor.

Pentru ea, ca şi pentru Micuţul Tommy, acela era un vis împlinit.

— Cum te simţi, floricico?

Kira zâmbi.

— Mai bine decât înainte, Tommy.

Tommy îi privi ochii albaştri şi i se opri respiraţia. Era cu adevărat fermecătoare. O ridică pe *Barbie Cenuşăreasa* în dreptul ei şi spuse cu tristeţe:

— Parcă m-aş uita **într-**o oglindă.

Apoi o strânse la piept, iar Kira îl îmbrăţişă şi ea.

— Şi acum, ce-ar fi să merg să cumpăr nişte bunătăţi, iar când vin ai să m-ajuţi să-mi planific spaţiul pentru birou. Vreau să zic, *Barbie* are nevoie şi de un birou, nu?

Kira dădu din cap.

— Şi mă mai gândeam, dacă vrei, Tommy, că putem să-i punem toate hainele în şifonierul de-acolo, şi toate poşetuţele şi pantofiorii alături de costumele de la care sunt.

— Ce deşteaptă eşti, Kira! Poţi începe să le pui în ordine, dacă vrei, în timp ce eu mă duc să fac aprovizionarea, bine?

Fetiţa zâmbi fericită.

— Da!

Tommy o lăsă îngenuncheată în dormitor, unde deşerta pe podea conţinutul cutiilor de pantofi. Alergă până la magazin aproape zburând. Acum, că tatăl lui plecase, viaţa era fantastică. Absolut fantastică! Era stăpân în casa lui. Nu-şi mai făcea griji că-i erau murdărite iubitele păpuşi *Barbie*, nici că trebuia să le ascundă ca tatăl lui să nu le vadă.

Micuţul Tommy era aproape beat de fericire.

Detectivul inspector Baxter îşi bea ceaiul în cantina poliţiei, cu gândul la Jon Jon Brewer şi la ultima lui escapadă. Ca de obicei, nu-l aveau la mână cu nimic – sau, cel puţin, cu nimic concret. Iar acum, că se împrietenise la toartă cu Martin, era aproape intangibil. Paulie Martin era un stâlp al comunităţii din unele puncte de vedere, apărea mereu în ziare pentru acţiunile lui de binefacere, deşi avea mai multe fete la produs decât toţi peştii din Sodoma şi Gomora laolaltă.

Baxter era iritat, deşi recunoştea că şi el beneficiase de generozitatea lui Martin, cu câteva ocazii. Toţi o făcuseră, **într-**un moment sau altul.

Dacă voiai bilete la un meci de box, el îţi făcea rost la cel mai avantajos preţ.

Mai putea, contra unei favori, să-ţi aranjeze o întâlnire cu sportivii la cabine şi o fotografie făcută cu ei. Un băiat de zahăr, Martin, dar asta nu însemna că trebuia să-l placă, nici să-i mai înghită ilegalităţile.

Dar ducă-se-n mă-sa Paulie Martin, pe el Jon Jon Brewer îl interesa. Golănaşul ăsta alunecos îşi făcea deja o reputaţie atât de proastă, încât putoarea se simţea până-n toate secţiile de poliţie de pe acea parte a râului.

Baxter avea să mai aştepte. Să aştepte şi să observe, Carty ieşise din spital, şi Jasper Copes la fel. Avea să se întâmple ceva; era scris în legea străzii.

— Ei? Am zis să faci curat în separeu.

Fata era drogată, dar nu atât de rău, încât să nu ştie ce se întâmplă în jurul ei.

— Am făcut curat mai devreme, Joanie.

Vorbea pe un ton prietenos, dar i se simţea şi o nuanţă sfidătoare. Joanie ţinea salonul mult mai curat decât o făcuse Leneşa Caroline vreodată, iar celor mai multe fete le convenea. Dar vreo două nu se deranjau, deşi de la inaugurarea noului regim localul mirosea mult mai bine.

Joanie îi zâmbi dezarmant fetei din faţa ei.

— Nu fi putoare. Dă odată cu spray-ul peste tot şi gata. Nu-ţi cer prea mult, şi nici nu-ţi mai trimit vreun client pân-atunci, Deirdre, e clar?

Deirdre oftă, dar dădu din cap.

— Bine. Dă-i o prostie, fiindcă-n**tr**-un minut o să fie iar plin dă ulei şi Dumnezeu mai ştie ce.

Joanie ridică din umeri.

— Şi să aduni foliile de la prezervative, şi să măturі pe jos, până nu cade vreunul şi ne dă-n judecată că şi-a rupt scula sau nu ştiu ce.

Deirdre izbucni în hohote. Orice **s**-ar fi spus despre Joanie, era amuzantă. Făcu curat în separeu, iar Joanie se întoarse la biroul ei.

Tocmai suna telefonul şi răspunse. Îi plăcea la nebunie slujba aceea. Parcă ar fi fost o adevărată secretară.

Jon Jon şi Sippy beau o bere ta, *Pălărierul nebun* era o cârciumă curăţică, iar acolo puteau fi siguri că nu-i vedea niciun cunoscut. În timp ce-şi povesteau noutăţile şi discutau afacerile curente, formau un cuplu ciudat. Două fete suedeze le făceau ochi dulci, iar ei încercau să le ignore până-şi rezolvau afacerile.

Sippy era mulţumit de noul statut al lui Jon Jon, mai

ales că el îl prezisese. În ultime vreme, maneii ajungeau în funcţii mari la vârste tot mai timpurii, pentru că pedepsele grele administrate de judecători treceau bătrânii pe tuşă rapid şi eficient. În consecinţă, amândoi aveau prieteni doar cu puţin mai vârstnici decât ei care erau închişi pe termen lung, iar acest lucru îi făcea să-şi ia mult mai în serios propriile afaceri.

Ştiau că, dacă erau prinşi, aveau să fie lichidaţi o dată pentru totdeauna. Sippy avea o reţea amplă de oameni pe care poliţia ar fi trebuit **s-**o parcurgă înainte de a ajunge la el, şi-l sfătuia pe Jon Jon să facă acelaşi lucru. Acesta asculta avid tot ceea ce-i spunea prietenul şi mentorul lui.

— Liz aia cum e?

Jon Jon ridică din umeri.

— Nu ştiu. Şi nici nu-mi pasă.

Sippy nu-l credea şi se vedea.

— Am auzit că încă mai lucrează câte ceva pentru Pippy. Fii atent, e complet sonat.

Jon Jon ridică iar din umeri.

— E o ţară liberă.

Sippy râse.

— Fii atent şi la Liz. E una din alea care nu pot sau nu vor să fie loiale. Curvele pot fi aşa, sau pot fi atât de loiale de ţi se frânge inima. Mai ales faţă de peştele lor. Păzeşte-ţi doar bine spatele. Pippy e înhăitat cu Jesmond, iar tipul ăsta-i nasol cu femeile, mai ales cu alea albe.

În clipa următoare, Sippy îşi dădu seama ce spusese. Mama lui Jon Jon era boarfă şi era albă, dar el uita adesea şi ştia că din partea lui Jon Jon n-avea **s-**o ia ca pe o insultă.

Prietenul său ridică din umeri iar, teatral.

— Nu mi-e frică mie de rahatul ală de Pippy.

Sippy râse sonor.

— Nu? E, ar fi cazul să-ţi fie, fiindcă pe mine mă sperie pe bune, dom'le. I-ai luat ce-a fost a lui, şi-o să vrea să-ţi dea o lecţie, Paulie Martin, ne-Paulie Martin.

— N-are decât. Îmi plac provocările.

Râseră amândoi, căci Sippy ştia că, cu cât Jon Jon dobora mai mu ţi barosani, cu atât avea să ajungă mai mare. În domeniul lor, reputaţia era totul. Asta-ţi aducea parai cu carul şi loialitate.

Paulie şi soţia lui mâncau de cină. O privea cum punea mâncarea în farfurii. Ca de obicei, masa arăta fantastic. Serviciul de tacâmuri îl costase o avere, i-l cumpărase la un Crăciun şi păruse să merite, doar ca să-i vadă bucuria pe faţă.

Pe Sylvia o făceau fericită obiectele.

Obiectele frumoase.

În seara aceea aveau friptură la grătar cu ciuperci, roşii şi cartofi prăjiţi de casă, tăiaţi gros. Mai aveau salată, porumb copt cu unt topit peste el şi încă trei zarzavaturi: conopidă şi broccoli în sos de brânză cu smântână, gras şi savuros, şi mangetout. Erau destule ca să hrănească o mică armată. Fetele erau plecate la nişte prieteni, aşa că toată mâncarea aceea era o mare risipă.

O farfurie era mult mai plină decât cealaltă. Îl făcea să zâmbească, ştiind că era farfuria ei. Sylvia era în stare să mănânce pentru toată Anglia.

— Ţi-ai pus destul, Sylv? Nu care cumva să mori de foame, Doamne fereşte!

Sylvia ştia că glumea, dar o irita totuşi. Se numea „Sylvia", avea un nume frumos şi se întreba de ce-i era atât de greu să-l pronunţe.

— M-am botezat *Sylvia*, m-am măritat *Sylvia*, mă cheamă *Sylvia*.

Mai mult decât cuvintele conta tonul pe care le rostea. Cu un sarcasm aproape tangibil. Şi îl enerva, aşa

cum şi voise.

Paulie se rezemă de spătar, privi**nd-**o lung. În timp ce Sylvia băga mâncare în ea, avu impresia că**-**şi vedea soţia pentru prima oară. Gura ei cu buze pleoştite aproape că se repezea să înfulece toată furculiţa.

Joanie mânca mult mai elegant decât Sylvia. Cu toate aerele şi graţiile lui, Sylvia se îndopa ca un animal.

În timp ce**-**o observa, femeia îi aruncă o privire şi se opri din mâncat, cu furculiţa plină în aer.

— Acum ce mai e?

Îi vorbea ca unui copil recalcitrant.

— Un zâmbet n**-**ai la dispoziţie, Sylvia?

Paulie devenea întotdeauna mai Cockney când Sylvia o făcea pe marea doamnă. Îi veni să râdă, în timp ce spunea serios:

— Las**-**o mai moale. Oricine ar crede că te temi să nu**-**ţi fure cineva mâncarea.

Se priviră lung câteva momente.

Sylvia se pricepea să se uite urât. Cândva, îl făcuse să râdă **-** demult, când încă se mai prefăceau că se simpatizau.

Puse furculiţa şi cuţitul pe farfurie, şi întrebă pe un ton de conversaţie:

— Chiar vrei să ştii de ce mănânc repede, Paul?

Paulie dădu din cap. Presimţea că se întâmplă un lucru despre care el nu ştia.

Sylvia avea un program ascuns, era gata să parieze. I se simţea în voce, în nuanţa fiecărui cuvânt.

Femeia trase aer în piept, adânc, ca şi cum ar fi avut nevoie să**-**şi adune curajul, înainte de a spune încet:

— Mănânc atât de repede ca să nu trebuiască să stau în compania ta mai mult timp decât e necesar. De ani de zile nu**-**mi mai place compania ta şi o ştim amândoi, nu? îmi petrec anormal de mult timp la reşedinţa noastră de la

ţară, ca să nu trebuiască să te văd, să-ţi simt mirosul sau să conversez cu tine. Pe scurt, fiecare moment petrecut cu tine e un calvar.

Se rezemă de spătar, triumfătoare să vadă ce efect avuseseră cuvintele ei.

Un timp, Paulie nu-i răspunse, apoi o întrebă:

— Şi fetele? Şi ele simt la fel?

Zâmbind, Sylvia dădu din cap.

— Ce credeai, Paul? Că le place să aibă un peşte Cockney drept tată? Ce crezi că ar putea să aibă în comun cu un om care vinde femei ca să aibă de câştigat?

Pentru Paulie, aceasta era o lovitură drept în moalele capului. N-avusese idee că Sylvia bănuia, măcar, cum îşi câştiga banii - „afaceri în mers”, aşa-i spusese el întotdeauna. Dar se părea că-l chitise, la urma urmei.

Îşi linse buzele, înainte de a întreba:

— Ce ţi-a venit să-mi spui asta tocmai acum?

Femeia ridică din umeri.

— M-am săturat de toată farsa asta de căsnicie, atâta tot. Vreau să plec.

Paulie tăcu un moment, iar Sylvia presupuse că era distrus.

— Presupun că vrei casa şi o sumă de bani, nu?

— Măcar atâta poţi face pentru mine. Şi taxele de şcoală, fireşte, plus întreţinerea cailor.

Îngândurat, Paulie clătină din cap.

— Cred că e destul de cinstit.

Sylvia dădu din cap vehement. Dac-ar fi ştiut că avea să fie atât de uşor, ar fi făc**ut**-o cu ani în urmă.

— Cum rămâne cu vila din Marbella, Sylv? Scuză-mă, *Sylvia*. O vrei şi pe aia?

Acelaşi gest. Paulie începu să râdă. Sylvia rămase nemişcată, începând să se simtă stânjenită.

— Nici nu vrei prea multe, dracu’, este, Sylv? Ştii

câtă muie au avut de luat fetele mele ca să le cumpăr pe toate astea?

Îşi împinse violent farfuria peste masă, făcâ**nd-**o să cadă pe jos, unde se sparse în bucăţi. Cu un zgomot asurzitor, o urmară toate celelalte vase, când Paulie ridică masa şi o răsturnă spre soţia lui.

Se aplecă asupra ei.

— Ai impresia c**-**arăt ca un fraier?

Sylvia nu-i răspunse, aşa că o apucă de faţă, sili**nd-**o să**-**l privească.

— Răspunde**-**mi, târfă grasă, sau mătur podeaua cu tine.

Femeia scutură din cap.

— Răspunde**-**mi, am zis!

— Nu… Nu, Paul. Te rog, termină!

Panica şi frica ei erau acum evidente.

— *Tu* te uiţi la *mine* de sus? Babacul tău a fost un funcţionar de rahat la bancă. Te crezi cine ştie ce regină? Nu eşti nimica, doar o snoabă care se umflă**-**n pene. Ei bine, de la mine n**-**ai să vezi niciun ban, scumpo. Orice**-**ai crede tu despre fetele mele, ele măcar ies la produs, câştigă. Şi pe viitor poţi **s-**o faci şi tu, cucoană, fiindcă ai să zbori de aici.

Îi dădu un brânci, iar Sylvia se prinse de masă ca să nu cadă. Părea scos din minţi, şi**-**l privi îngrozită cum devasta sistematic sufrageria, strigând şi urlând încontinuu. Poliţia sosi peste douăzeci de minute. Sylvia stătea ghemuită în colţul camerei, plângând.

Da, avea să depună o plângere. Şi mai voia şi să se emită cât mai curând posibil un ordin de restricţie, adăugă ea printre suspine. Abia când îi zâmbi satisfăcută, în timp ce**-**l luau cu ei, Paulie Martin îşi dădu seama că**-**i făcuse jocul.

Capitolul 10

Kira şi Tommy erau plini de vopsea roz. Când se uitară unul la altul, izbucniră în râs.

— Bine că se spală, altfel mama ta m-ar jupui de viu.

Priviră dormitorul transformat şi amândoi fură de părere că arăta minunat. Totul era roz, mai puţin tavanul şi podeaua. Până şi stinghiile de lângă pereţi şi uşa erau vopsite **într-**un roz-închis.

Tommy se uita în jur cu mândrie. Era un vis pe care-l avusese de-atâţia ani, iar acum îl vedea împlinit. Niciodată nu crezuse să reuşească. Şi cel mai bine era că avea o mică ajutoare, o ajutoare drăguţă şi harnică, numai a lui. Încă un lucru în care nu crezuse niciodată.

Kira sorti din Cola dietetică, în timp ce Tommy ştergea vopseaua de scurgeri sau mânjituri. Era o treabă de amatori, dar niciunul din ei nu-şi putea da seama de asta. Pentru ei, era camera ideală a lui *Barbie*.

— Hop în baie, Kira, iar eu fac ceva de mâncare.

Fetiţa fugi din cameră, încântată. Când auzi apa curgând, Tommy fu din nou copleşit de fericire.

Kira era în baia lui.

Făcea atât de mult parte din viaţa lui, încât se temea de momentul când **s-**ar fi putut întâmpla ceva care să-l facă **s-**o piardă.

Dar nu putea să se întâmple nimic, urma să aibă el grijă de asta.

De când tatăl lui se mutase la Della, viaţa lui Tommy devenise aşa cum şi-o dorise el dintotdeauna: plină de oameni şi prieteni.

Iar mica Kira, desigur, era cea mai importantă persoană dintre toate.

În timp ce o auzea plescăind în baie şi cântând, se simţea senin cum nu mai fusese de când trăise mama lui. Bătu cu pumnul în uşa băii şi strigă:

— Nu uita să te freci bine.

Kira îi răspunse strigând la rândul ei, cu vocea plină de o fericire care se reflecta şi în glasul lui.

Paulie era morocănos ca un urs opărit în fund. Joanie observase imediat. Nimeni nu putea să-i intre în voie. Faptul că până şi ea se săturase de el spunea enorm, având în vedere tot ce suportase de-a lungul anilor.

— Nu poţi încerca-n mă-ta să ţii mai multă ordine aici? Pute ca poşeta unei curve de rahat.

Fetele se uitară la el, apoi una la alta.

Erau uimite. Salonul nu fusese niciodată mai curat. O ştia şi el, o ştiau toate. Joanie era poreclită Madam Domestos, şi-i plăcea la nebunie. Atmosfera era mai destinsă, iar fetele vedeau că avea simţul umorului.

— Poţi veni aici să vezi ceva, Paulie?

Lui Joanie îi era greu să-şi ţină vocea sub control. Paulie o urmă în biroul ei, vânăt la faţă de furie, bombănind şi înjurând zgomotos.

După ce închise uşa, Joanie spuse încet:

— De ce mama mă-sii eşti aşa de ofticat?

Paulie ştia că era o întrebare cinstită. În sinea lui îşi dădea seama că se purta nedrept cu toată lumea. Dar era atât de furios, încât explodă:

— Să nu-ndrăzneşti să mă iei pe mine la-ntrebări, pe terenul meu.

În glas i se simţea un avertisment clar până şi pentru fetele adunate dincolo de uşă.

Dar Joanie nici nu voia **s**-audă. Cine se credea? Nu-i ardea de fasoanele lui şi mai trebuia şi să le dovedească fetelor care ascultau că-i putea face faţă orice-ar fi fost.

— Ba te iau la întrebări unde am eu chef, amice. Intri aici cu manierele unui nesuferit de arendaş şi răcneşti la fetele mele…

— La fetele *cui*?!? Ale cui fete de rahat sunt astea, Joanie Brewer…

Era livid, iar ochii îi ieşeau din orbite.

Joanie îl măsură cu privirea câteva clipe, înainte de a răcni şi ea:

— *Eu* conduc coşmelia asta, nu tu. Şi dac-ai să-mi subminezi autoritatea, atunci n-ai decât să-ţi bagi funcţia-n cur!

— Ce-ai zis?!

Cuvintele ei îl şocaseră complet.

— Ce-ai auzit. N-am de gând să ascult aşa ceva ori de câte ori ţi se pune ţie o piedică de-a curmezişul. Nu-s calul de bătaie al nimănui, amice, şi cu atât mai puţin al tău.

Paulie ştia în sinea lui că avea dreptate, dar mai ştia şi că toate celelalte stăteau bulucite la uşă, aşteptând-i replica. Dacă bătea în retragere acum, toată liota avea să-l calce în picioare.

— Cum vrei.

Jen râse.

— Nicio grijă, Paulie. Ştiu foarte bine cum vreau.

Răspunsul ei îl înfurie şi mai tare.

— Unde-ai să te duci, Joanie? înapoi pe trotuar?

Era nedrept şi o ştia. Mai la obiect, Joanie o ştia. Înghiţind-şi lacrimile, strigă:

— Dacă mă duc înapoi, n-am să mai lucrez pentru tine, aşa că măcar atâta satisfacţie o să am.

Trecu pe lângă el şi-şi luă geanta. Paulie o prinse de braţ, spăsit. Cum de lăsase situaţia să scape aşa de sub control? Ce-l apucase să se descarce pe ea?

— Îmi pare rău, Joanie. Jur pe Dumnezeu, îmi pare atât de rău…

Joanie îl privi în ochii lui albaştri şi, pentru prima dată, n-o afectară în niciun fel.

— Ce este, Paulie? Ce s-a întâmplat?

Gingăşia ei înnăscută ieşise din nou la iveală.

Voia sincer să ştie ce-l necăjea.

— Sylvia. M-a dat afară din casă.

Joanie zâmbi. Atâta tărăboi numai pentru o ceartă conjugală? Era de râsul lumii, nu se putea să nu-şi dea seama.

— Asta-i tot, Paulie? N-o să dureze. Voi doi sunteţi împreună de ani de zile…

Paulie clătină din cap.

— A obţinut un ordin judecătoresc şi toate alea.

Joanie era nedumerită. Nu ştia ce să-i răspundă. Un ordin judecătoresc? Ce-o fi avut în cap Sylvia Martin?

— Deci, v-aţi certat rău?

Răspunsul lui fu sarcastic:

— Nu, ne-am certat bine, Paul şi Sylv a lui. Sigur că ne-am certat rău în mă-sa!

Ridicase din nou tonul.

Uneori era atât de copilăros, încât Joanie avea impresia că vorbea cu Jeanette când nu voia să-i facă cine ştie ce chefuri.

— Dacă nu te calmezi, mai bine du-te acasă până vei fi în stare să vorbeşti ca lumea cu oamenii. Şi acum, politicos: despre ce a fost vorba?

Paulie se prăbuşi pe scaunul de la birou.

— Vrea să plece, vrea toată averea şi vrea ca eu să fac sluj ca un câine al lui Pavlov.

Joanie turnă de băut în două pahare. Apoi, ducându-se la uşă, o deschise şi le privi pe fetele adunate în jur ca şi cum habar n-ar fi avut că erau acolo.

— Voi vreţi ceva de la mine?

Toate se îndepărtară repede.

Joanie le făcu cu ochiul, apoi închise din nou uşa.

— Mulţumesc, Joanie. Te gândeşti la toate, nu-i aşa?

Îi zâmbi, părându-i rău că-l vedea atât de umilit.

— Şi cu copiii cum e?

Paulie ridică din umeri.

— Cum să fie? Sunt mai mult fiicele ei decât ale mele, a avut ea grijă.

Trase o duşcă din pahar.

— Îmi pare atât de rău, Paulie… N-ai bănuit că se anunţa aşa ceva?

Paulie clătină din cap.

— Cum să-mi treacă prin minte? Altfel, m-aş fi pregătit.

Nu-l mai văzuse niciodată astfel şi o mică parte din ea o invidia pe femeia capabilă să-i provoace o asemenea reacţie.

— Ordinul ăsta judecătoresc… nu cumva i-ai tras o chelfăneală, nu?

Clătină din cap, dar fără **s-**o poată privi în ochi, ceea ce spunea enorm.

— Unde stai acum?

— Azi-noapte am dormit la un amic.

Ştia că asta însemna la o femeie, şi era nemulţumită că nu venise la ea. Dar, în fond, de ce-ar fi făc**ut-**o?

— Puteai să vii la noi, să ştii.

Paulie se enervă din nou.

— Bine-ar mai fi dat la divorţ, dacă afla c-am fost la tine, la o…

Nu termină, aşa că Joanie completă fraza în locul lui:

— La o târfă?

Râse cu răutate.

— Ei bine, când avocaţii ei vor termina să-ţi scormonească interesele de afaceri, cred c-ai să stai destul de jos, pe-o scară de la unu la zece, nu?

Îl văzu albi**ndu-**se la faţă, şi-şi dădu seama că încă nu se gândise la asta. Acum, dintr-odată, Paulie înţelese ce se întâmplă de fapt. Dacă avocaţii Sylviei începeau să-i investigheze activităţile… Simţi cum îl cuprindea din nou furia.

Căţea vicleană!

Se gândi la toate conturile lui din bancă, la toate depunerile din străinătate pe care nu le putea justifica legal.

Toate afacerile lui necurate erau de fapt doar nişte paravane pentru alte practici, şi mai ilegale, de la traficul de droguri până la cămătării grase. Greu se găsea o plăcintă în care să nu-şi fi vârât şi el un deget, iar Sylvia le putea da de gol pe toate, dacă i se năzărea.

— Of, mama mă-sii, Joanie, ce-am să mă fac acum?

Joanie ridică din umeri.

— De-asta au oamenii avocaţi, nu? Ca să le dea sfaturi. Aşa că ia-ţi şi tu unul. Ca să ştii cum stai.

Paulie dădu din cap.

Joanie îi mai turnă un pahar şi, în timp ce-l bea, îi puse blând o mână pe umăr. În cele din urmă, Paulie i-o acoperi cu a lui, zâmbi**ndu-**i.

— Joanie cea raţională, mm?

— Sunt doar bani, şi ai destui. Acordă-i un aranjament sau cum se numeşte, şi termină cât mai repede, fără **s-**o mai lungeşti.

Paulie dădu iar din cap, dar Joanie ştia că avea să-i fie greu să renunţe la banii care i se cuveneau de drept. Bani pentru care muncise.

— Aş scăpa mai ieftin dacă pun **s-**o lichideze dracu'!

Nu era sigură dacă glumea sau nu. Spera că da. Ieşi, aminti**ndu-**şi că probabil femeile ascultaseră totul imediat ce uşa se închisese din nou.

Întotdeauna o plăcuseră, dar acum, după felul cum vorbise cu Paulie Martin şi nu păţise nimic, o şi admirau.

Lorna Bright stătea cu prietenele ei, eleve de şcoală, delectâ**ndu-**le cu relatări despre ultimele sale isprăvi.

Fiica ei, Laetitia, lipsea de la şcoală ca de obicei, iar comisia de inspectori îi făcuse o vizită. Le povestea fetelor

tot ce spusese – adică, în primul rând, înjurături.

Erau atât scandalizate, cât şi fascinate, şi toate îşi doreau să poată locui la Lorna, nu la ele acasă, unde nu puteau să fumeze, să înjure sau să ia droguri.

La Lorna făceai tot ce aveai chef.

Casa era murdară. Vasele îngrămădite, urina de pisică şi hainele, şi trupurile nespălate emanau un miros pestilenţial care te izbea de cum intrai pe uşă.

Draperiile nu erau trase niciodată, iar livingul stătea permanent în întuneric, luminat doar de televizorul care nu era închis niciodată, nici chiar când urla muzica, adică aproape cincisprezece ore pe zi.

Lorna era în elementul ei, când începură bubuielile în uşă. O deschise larg, aşteptându-se la alte prietene tinere.

Burta ei de femeie cu sarcină avansată ieşea printre maioul scurt şi blugii strânşi pe şolduri. În picioarele murdare avea nişte şlapi de plastic şi era fardată la nimereală, astfel încât părea mereu uimită.

Cele care săreau în ochi erau urmele de injecţii de pe tot antebraţul – şi burta care-i atârna ca un accesoriu la modă, ceea ce şi era.

Zâmbetul larg i se şterse de pe faţă când îl văzu pe Jon Jon Brewer.

— Gata, Lorna.

Intră în garsonieră ca la el acasă. Strâmbă din nas, dându-i de înţeles ce impresie îi făcea locuinţa, iar Lorna se simţi jenată pentru prima oară în viaţa ei. Tare i-ar mai fi plăcut să încalece unul ca Jon Jon. L-ar fi garantat o viaţă uşoară în toate privinţele.

În bucătărie, fetele arătau care de care mai speriate şi curioase. Bethany, aşezată pe tăblia bufetului, părea de-a dreptul îngrozită. Cele cincizeci de lire sterline şi inelul încă nu-i ieşiseră din minte

— Ieşiţi afară.

Glasul lui Jon Jon era scăzut şi nu admitea nicio replică.

Niciuna din ele nu aşteptă să i se spună de două ori. Se repeziră să iasă, **într-**o hărmălaie prelungită.

— Afară am zis!

Lorna privi exodul cu ochi mari. Rămasă singură, se uită la fetiţa ei, zâmbi**ndu-**i.

— Du**-**te să te uiţi la televizor şi închide uşa, bine?

Fata dădu din cap, neînţelegând şi nepăsâ**ndu-**i ce se întâmplă în jurul ei. Jon Jon îi văzu braţele mici şi slăbănoage, şi simţi cum îl cuprindea furia.

Avea dâre vinete, urme clare de degete, iar ochii**-**i erau duşi în fundul capului şi lipsiţi de viaţă. Era nespălată şi se vedea că nu**-**şi mai scosese pijamaua de pe ea de câteva zile.

După ce fata trecu în camera de alături, Lorna întrebă, încercând să zâmbească:

— Ce **s-**a întâmplat, Jon Jon?

Cutezanţa dinainte îi pierise. Jon Jon o privi lung, ştiind că o intimida. În cele din urmă, o întrebă încet:

— L**-**ai dat Temazepam lui Janette, soră**-**mea?

Lorna nu-i răspunse, dar acum ştia măcar de ce venise. Încerca să găsească o scăpare.

Atunci, trăgând aer în piept, Jon Jon adăugă:

— Asta**-**i ultima ta şansă, înainte să**-**ţi salt plodu’ ăla până**-**n piept, din pumni. Şi**-**acum, ultima oară: i**-**ai dat soră**-**mii Jeanette Temazepam, sau nu?

N**-**avea de gând să**-**şi pună ameninţarea în aplicare, dar Lorna nu putea şti asta.

Dădu din cap că da.

— Ştiai de ce avea nevoie de el? Şi vezi ce**-**mi răspunzi, pentru că ştiu adevărul.

Acelaşi gest, cu o teamă aproape tangibilă acum. I se simţea mirosul emanând în valuri. Tresări când Jon Jon

făcu un pas spre ea, iar tânărul râse.

— N-are ce rău să-i facă, Jon Jon, cinstit. Şi eu iau tot timpul.

Jon Jon scuipă pe jos, în semn de desconsideraţie şi fiindcă mirosul din casă era atât de puternic, încât aproape că i se simţea şi gustul.

Ridică mâna să-şi dea la o parte laţele din ochi, iar Lorna făcu un pas înapoi speriată, împletici**ndu-**se, convinsă că voia **s-**o atace.

— Nicio grijă, n-am să-ţi fac nimic acum, Lorna. Dar dacă aflu că mai aduci puştime aici, ca să le-ndrugi toate rahaturile tale, am să mă-ntorc. Înţelegi ce zic?

Dădu iar din cap, cu faţa lipsită de orice culoare naturală.

— Dacă mai vezi pe cineva din familia mea, să fugi în paştele mă-tii, *fugi* adică! Mi-ai făcut nişte belele în stil mare şi-am să mă socotesc cu tine după ce-l aduci pe lume pe răhăţelul ăsta, e clar?

Acelaşi răspuns.

Jon Jon plecă. Îşi atinsese scopul. Lorna avea să se gândească mai bine înainte de a le mai da bombonele copiilor.

Totuşi, îl irita. Dacă ar fi trebuit să fie luaţi în custodie copiii cuiva, ai Lornei erau aceia. Însă ea primea toate ajutoarele din lume, cum se întâmpla întotdeauna cu dependenţii de heroină.

Era o lume întoarsă pe dos.

Biata lui mamă urnise cerul şi pământul ca să-i ţină pe toţi îmbrăcaţi şi sătui, şi pe toate asistentele sociale le durea-n fund de ea.

Ei trei avuseseră mereu tot ceea ce-şi doreau: iubire, căldură şi mâncare din belşug. Şi totuşi, fiindcă Joanie ieşea la produs, era considerată o pleavă a societăţii. Mai mare nedreptate nici nu se putea, Jon Jon o aflase pe

pielea lui.

Când află despre Lorna, pe Jeanette începură **s-**o treacă sudori reci. Jasper părea să considere că Jon Jon avea **într-**un fel dreptate, ceea ce n**-**o ajută cu nimic. Voia ca şi Jasper să**-**i urască fratele la fel de mult ca ea.

La urma urmei, o dăduse afară din propria ei casă. În consecinţă, o avea pe cap pe mama lui Jasper, pentru care cina însemna să desfacă o conservă şi să se ducă la crâşmă. Care vânduse recent maşina de spălat pentru bani de băutură şi care nu putea găsi fierul de călcat sub maldărele de haine nespălate.

Până acum nu băgase în seamă curăţenia şi gătitul lui Joanie. Casa sărăcăcioasă, dar primitoare a mamei sale părea Palatul Blenheim, pe lângă cocina în care trăia familia Copes.

Iar acum, Lorna o luase la ochi, ceea ce avea să cauzeze repercusiuni peste tot. Nimeni n**-**avea să**-**i mai dea nimic, nu? Toţi tremurau de frică să nu se ia Jon Jon de ei. Aşa că fratele său îi. Băgase beţe aproape**-**n toate roatele pe care le**-**nvârtea **–** şi, după câte**-**l cunoştea, era absolut conştient de asta. Îi ameninţase pe toţi cei cu care Jeanette avea de**-**a face **într-**un fel sau altul.

Jasper nu mai era nici pe departe la fel de interesant cât îi păruse, acum când îl vedea dimineaţa, la prânz şi seara, iar remuşcările pentru ceea ce**-**i făcuse fratele ei se cam şterseseră. Era prea tânără ca să fie împovărată cu o asemenea viaţă, pur şi simplu nu era cinstit.

Îl detesta pe Jon Jon pentru ce**-**i făcuse, oricât de mult îl iubea ca frate. Şi, ca să le pună capac la toate, îi era un dor îngrozitor de familia ei. De turuielile prosteşti ale mamei sale, de regulile şi interdicţiile severe ale lui Jon Jon. Îi lipsea până şi Kira, de la care i se trăsese totul.

Iar cel mai rău era că singură şi-o făcuse cu mâna ei.

Bethany o văzu pe Kira mergând spre magazin şi se

grăbi s-o ajungă din urmă. În timp ce stăteau pe marginea trotuarului, aşteptând o pauză în traficul de pe A13, începură să converseze. Era o zi liniştită. Fumul de eşapament şi praful pluteau vizibil prin aerul după-amiezii de sâmbătă, în timp ce maşinile goneau prin faţa lor.

Kira ştia bine că Bethany n-avea voie să stea de vorbă cu ea, dar propria ei mamă n-ar fi interzis aşa ceva. Joanie nu-şi implica niciodată fiica în conflictele ei personale. Kirei i se spusese doar să nu mai aibă încurcături cu Bethany; acestea fuseseră cuvintele mamei sale. Ceea ce însemna: poartă-te frumos şi prietenos, dar să nu-ndrăzneşti să te mai amesteci în planurile ei idioate.

Însă în sâmbăta aceea însorită Kira se bucura atât de mult să-şi vadă prietena, încât uită de cuvintele mamei sale. Se luară de braţ şi începură să umble prin magazine, fără să le pese de zgomot şi trafic. În timp ce mergeau, vorbeau şi râdeau.

Bethany se purta foarte frumos; ştia că aşa trebuia. Îşi destăinuiră secrete, iar pe Bethany o interesă în special să audă că în acea după-amiază Tommy urma s-o cunoască pe prietena tatălui său.

Fiind mai mică decât prietena ei, Kira nu înţelese unele dintre comentariile ei caustice. Desigur, Bethany repeta papagaliceşte ceea ce auzise de la mama ei, dar Kira n-avea de unde să ştie.

— Totuşi, Tommy e foarte drăguţ.

Invidioasă să audă asta, Bethany replică:

— Maică-mea zice că-i un pervers şi nu m-ar lăsa cu el nici pentru toţi banii din lume.

Ambele fete ştiau că nu era adevărat. Mama ei nici nu se ostenea să plătească o guvernantă. Acest lucru cauzase de multe ori certuri între Joanie şi Monika.

— Ei, mie-mi place, şi lui mama la fel.

Bethany ştia cât de loială era Kira; şi ei îi ţinuse

partea de multe ori. Azi însă invidia o biruia.

— E un pervers. Maică-mea zice că l-au mai arestat şi-n trecut pentru asta.

Aşa spusese, dar amândouă ştiau că vorbise doar la furie. Nu părea să fie nimic adevărat.

Kira îşi smulse braţul dintr-al lui Bethany, strigând:

— Nu-i pervers.

— Ba el nu se lăsă Bethany. Uită-te la el, Kira, ce ciudat arată.

— Ba n-arată ciudat. E doar gras, atâta tot.

— Un sonat gras.

Lui Bethany îi venea să plângă. Fusese hotărâtă să se împace cu Kira, şi uite unde ajunseseră.

Şi Kira era furioasă, lucru care se întâmplă foarte rar, şi strigă destul de tare pentru ca trecătorii s-o audă:

— Maică-ta te lasă singură fiindcă puţin îi pasă de tine. Mama *mea* a zis aşa de multe ori. Zice că-i o ruşine cum se poartă cu tine, şi ştii că aşa e.

Bethany ştia foarte bine că Joanie se certase de multe ori cu mama ei pentru felul cum îşi trata fiicele, dar loialitatea nemeritată şi pofta de gâlceavă o făcură să riposteze:

— Ei, pe mine măcar nu mă lasă c-un împuţit de violator de copii, cum face a ta.

La auzul acestor cuvinte, o vecină a lui Joanie, care tocmai trecea pe-alături, înălţă din sprâncene.

— Nu-i un… din-ăla de copii, cum ai zis.

Kira nu putea pronunţa cuvântul, aşa că strigă şi mai tare:

— E gras doar! La fel ca maică-ta.

Bethany nu mai suportă. Îi dădu Kirei o palmă peste obraz cu toată puterea. Amândouă izbucniră în plâns, dar era prea târziu.

— Îmi pare rău, Kira, îmi pare atât de rău…

Kira o luă la fugă, iar Bethany, plângând în hohote, alergă după ea.

— Şi-atunci, ce crezi, Joanie?

Verna Obadiah, o fată din Indiile de Vest, măritată cu un nigerian, aştepta cu sufletul la gură să audă ce avea de spus Joanie.

Întoarse încă o carte.

— Spânzuratul! O să moară, Joanie?

Joanie zâmbi.

— Nu, văcuţă proastă ce eşti. Asta simbolizează tot felul de lucruri. Dar pot să-ţi spun încă de pe-acum, n-o să-şi părăsească nevasta pentru tine.

Amantul Vernei era un şofer de autobuz pe nume Roger, cu nişte ochi uluitor de albaştri şi un păr blond-nisipiu. Soţul ei nu avea idee că trăia cu el, şi nici chiar naşterea unui copil cu pielea deschisă la culoare nu-l pusese în gardă. Dar Verna trăia cu speranţa că Roger avea să-şi părăsească soţia, iar speranţa era, după cum susţinuse întotdeauna Joanie, tot ce aveau oamenii ca ei.

— Bărbatul tău o să afle ce-ai făcut şi *tu* vei fi spânzurată, fetiţo.

Verna râse.

— N-ar observa că lipsesc decât dacă s-ar duce la frigider şi-ar vedea că i s-a terminat berea.

Joanie râse şi ea.

— Ce vrei să faci, Verna?

Era o întrebare cinstită, iar Verna fu sinceră la rândul ei. Joanie dădea nişte sfaturi extraordinare. Toată lumea ştia.

— Vreau să plec de la el şi speram ca gagiul meu să m-ajute să fac asta.

Joanie clătină din cap, apoi se ridică să pună ibricul pe aragaz.

— Soţul tău o să te omoare, Vernal şi-o să-l omoare şi

pe Roger.

Femeia zâmbi trist.

— Ştiu. Roger încearcă să scape de mine. Cred că nevastă-sa a mirosit ceva.

Se întinse, căscând sonor.

— Spune-mi doar c-o să se liniştească totul, mm?

Punând zahăr în ceşti, Joanie răspunse obosită:

— Întotdeauna se rezolvă, Verna, asta-i problema. N-ai nevoie de cărţi ca **s-**o ştii. Orice **s-**ar întâmpla, până la urmă ai să-ţi revii.

Era un sfat pe care-l dăduse de-a lungul anilor multor femei, de la colegele ei de pe stradă până la personalităţi în trecere, cum ar fi Kathy McCiellan, soţia lui Big John, care o vizitase regulat în tot timpul cât soţul ei fusese în închisoare. Acum ieşise şi alerga după tot ce purta fustă, dar Kathy încă o mai găsea pe Joanie minunată pentru că-i spunea că totul avea să se rezolve până la urmă.

Alţi oameni o considerau pe Joanie un bastion al puterii. Nu-şi dorea decât să se simtă şi ea la fel.

Della era surprinsă de fiul lui Joseph. Era imens, da, însă mai era şi manierat şi foarte îndatoritor. Spre uimirea ei, constatase că-l plăcea. Îi lăudase casă, decorul şi gătitul. Îi admirase fotografiile de familie şi nu mâncase decât foarte puţin, dar cu vizibilă plăcere.

Acum îi spunea despre mica lui slujbă de a o supraveghea pe fiica unei vecine. Della o cunoştea pe Joanie şi o plăcea la fel de mult ca toată lumea. Joanie Brewer avea o reputaţie bună în cartier, pe care copiii ei nu i-o stricaseră orice-ar fi făcut. Dacă Joanie îl considera potrivit să aibă grijă de fetiţa ei – şi nu începea nicio îndoială că era o mamă exemplară –, atunci şi Della urma să-l vadă în aceeaşi lumină.

Simţea nervozitatea lui Joseph. Răzbătea spre ea

valuri-valuri. Nu scosese aproape nicio vorbă şi totuşi fiul lui ignora acest lucru, umplând tăcerile cu conversaţia lui uşoară şi chiar făcând-o pe Della să râdă. Când se ridică să plece, se simţi dezamăgită.

— Eşti sigur că nu mai vrei un ceai?

Micuţul Tommy îi zâmbi.

— Nu, serios. Trebuie să plec. Mă aşteaptă slujba. Ştii cum e.

Della zâmbi şi ea, dând din cap.

— Îţi mulţumesc pentru după-amiaza minunată, îmi dau seama de ce a vrut tatăl meu să vină aici. E într-adevăr o casă fermecătoare şi ai fost o gazdă foarte elegantă.

Della îl privi zâmbind radios, în timp ce se îndepărta pe alee. Îl înghionti pe Joseph, iar acesta îi făcu cu mâna, fără tragere de inimă.

— Ce băiat drăguţ, Joseph.

Joseph dădu din cap, dar Della observă că nu rostea nicio vorbă. Uneori, bărbaţii erau foarte ciudaţi.

Când Tommy porni spre casă se înseră. Vizita îi plăcuse, dar recunoştea în sinea lui că şi mai mult îl încântase stânjeneala tatălui său.

Ce mutră făcuse, când Tommy comentase cu admiraţie cât de drăguţe erau nepoatele Delle i! Fie şi numai pentru asta, meritase să se ducă.

Dumnezeu nu bătea cu parul, fără îndoială.

Tommy era în elementul lui.

În timp ce mergea spre casă, se gândea la seara care-l aştepta Stabiliseră să înrămeze posterele, iar Kira voia să dea cu sclipici pe rame, ca să arate mai strălucitor. Tommy cumpărase clei sclipitor şi ştia că avea să fie extaziată.

Apoi, mai târziu, urma s-o ducă acasă, s-o culce şi s-o îmbrăţişeze, în timp ce-i spunea o poveste. Aceasta era

partea cea mai plăcută a serii, în ce-l privea pe el: trupul ei mic lipit de al lui, în timp ce-i şoptea poveşti la ureche.

Capitolul 11

Jon Jon încasa banii de la saloane, ca de obicei. Era bine dispus: viaţa devenea de la o zi la alta tot mai plăcută. Nu mai trebuia decât să rezolve problema cu Jeanette, şi totul avea să fie în regulă.

Intră în noul salon din Barking. Înăuntru era linişte, o linişte odihnitoare. Le zâmbi fetelor şi se duse la birou.

Ginger Carvey, o prostituată de cincizeci de ani, al cărei nume se trăgea de la culoarea blo**nd-**roşcată a părului, îi zâmbi. Frumuseţea ei era stricată de dinţii înnegriţi care se vedeau ori de câte ori deschidea gura. La vederea lor, Jon Jon se cutremură.

— Arăţi tot mai bine de fiecare dată când te văd, băiete.

Jon Jon râse.

— Păcat că nu pot spune şi eu acelaşi lucru despre tine, Ginge.

Femeia zâmbi iar.

— Obrăznicuţule!

Îi turnă de băut, iar Jon Jon înghiţi repede whisky-ul, luă banii şi plecă. Toate fetele îi zâmbeau. De când se dusese vestea că avea relaţii cu o boarfă, fiecare spera că ea era următoarea la rând. Orice, numai să le fie viaţa mai uşoară.

În plus, Jon Jon Brewer era arătos şi părea mai matur decât era. Le făcu tuturor cu ochiul, în timp ce ieşea din clădire. Atunci auzi începând strigătele.

Revenind înăuntru, alergă în direcţia zgomotului. O femeie stătea chircită în separeu, cu un bărbat masiv aplecat asupra ei. O apucase de păr. Femeia era aproape goală, iar bărbatul nu avea pantalonii şi chiloţii pe el. Era un bătrân gras, numai burtă şi picioare păroase.

— Jon Jon îl apucă de păr şi-l trânti la podea. dându-i drumul fetei, omul începu să strige şi să înjure.

— Ce mă-ta faci, dom'le? De ce-o baţi pe fata asta? mugi Jon Jon.

Individul căzuse în genunchi.

— Dă-mi drumul, băi bulangiu mic ce eşti!

Jon Jon îi dădu un şut în burtă, în timp ce-i dădea drumul de păr. Când omul se ridică împleticit pe picioare, în mâna lui Jon Jon apăruse cuţitul *Stanley*. N-avea de gând să rişte.

— Ce problemă ai, băi labă bătrână?

Fata ieşise din separeu şi era înconjurată de toate celelalte.

— Mi-e datoare. Zi şi tu, boarfă pocită! Hai odată, zi-i în mă-ta!

Femeia plângea, iar lui Jon Jon i se făcu un moment milă de ea.

— Nu, băieţaş, ai să-mi zici *tu* mie.

— Îmi datorează bani. Lucrez pentru un încasator de datorii şi aşa-şi achită ea datoriile.

— Ba nu-ţi mai achită nimic, interveni Ginger. Faci atâta tărăboi pentru două sute de lire sterline amărâte. Ţi le-a plătit înzecit. Toată ziua te-nvârţi pe-aici.

Jon Jon luă pantalonii omului şi i-i aruncă.

— Îmbracă-te şi şterge-o. Ţi-a achitat datoria.

— Ba nu mi-a plătit nici pe departe.

Tânărul veni spre el.

— Deci ai chef de caft pe bune? Tu şi cu mine?

În glasul lui se simţea ceva care-i alertă pe toţi. Ochii i se îngustaseră ca două fante, iar gura-i stătea strânsă. Stătea stabil pe picioare, gata de atac. Un atac serios.

Grasul nu avea nicio şansă şi se vedea. Era laş şi o dovedise luându-se de fată. Îşi trase pantalonii pe el şi plecă, dar din mers o scuipă pe faţă în faţă.

Jon Jon se repezi la el în plin. Cuţitul *Stanley* îi crestă capul şi, când apucă lama, se tăie şi la degete. Apoi, Jon Jon îl luă în pumni şi şuturi până-l lăsară puterile. În sfârşit, îl târî afară, lăsându-l în parcarea din spatele magazinelor.

După ce reveni în salon, încuie uşa, îşi spălă mâinile şi cuţitul, apoi îi spuse lui Ginger:

— Dacă mai apare, mă suni, da?

Femeia dădu din cap…

— Eşti un băiat bun, Jon Jon.

— Pentru cine lucrează?

— Pentru Jesmond.

Jon Jon râse.

— Atunci, pot să m-aştept să mă caute, nu?

Ginger râse şi ea.

— Nici măcar nu te deranjează, aşa-i?

Băiatul ridică din umeri, cu aroganţa tinereţii.

— Ei bine, ar fi cazul. Tipul e dur.

Jon Jon îi făcu cu ochiul.

— Ei, Ginger, dur sunt şi eu.

Ieşi din clădire şi, când intră în maşină, Earl îi spuse:

— Îţi sună telefonu-n draci.

— Şi de ce n-ai răspuns?

Earl ridică din umeri.

— Scria „Mama”. Nu era o problemă de afaceri.

În timp ce porneau, o maşină a poliţiei trecu pe-alături, iar Earl o depăşi la stop. Când agenţii le semnalizară să oprească, izbucni în râs.

— Eşti bou!

Râsul îi pieri imediat, când îşi dădu seama ce făcuse. Jon Jon n-avea chef de alte probleme, mai ales acum, când avea peste patruzeci de bătrâne sub scaun. Trebuia să-şi sune mama mai târziu.

Joanie era îngrijorată. N-o văzuse pe Kira toată după-

amiaza. În timp ce mergea spre apartamentul lui Tommy, zâmbi. Kira era încă atât de pasionată de zugrăvitul camerei lui *Barbie*, încât probabil că încă mai era acolo.

Tommy îi deschise uşa şi, când o văzu pe Joanie, o privi surprins. Era îmbrăcat în halat şi se vedea că tocmai făcuse o baie.

— Bună, Joanie.

N-o invită înăuntru, iar Joanie se simţi o clipă penibil.

— Tocmai am ieşit din baie.

Auzindu-i explicaţia, Joanie dădu din cap.

— Nu era nevoie să fiu Einstein ca să-mi dau seama, Tommy. Întâmplător, ai văzut-o pe Kira?

Pe chipul lui Tommy se ivi imediat îngrijorarea.

— Nu. Trebuia să vină pe-aici, dar n-am văzut-o încă.

Îşi strângea halatul pe trup, o treabă deloc uşoară, din moment ce-i era cu două numere mai mic.

— Nu ţi-a spus unde voia să se ducă?

Tommy auzi în vocea lui Joanie teama.

latină din cap.

— Nicio vorbă. Ai căutat-o pe la micile ei prietene?

— Se apropie ora şapte, Tommy. N-ar sta atât de mult.

Tommy clătina iar din cap, nedumerit.

— Ascultă, Joanie, aşteaptă să mă-mbrac şi vin la voi, bine?

Joanie încuviinţă. După ce o văzu îndepărtându-se, Tommy închise uşa, îşi aruncă halatul şi începu să se îmbrace grăbit.

Monika fu cât pe ce să leşine când o văzu pe Joanie la uşa ei. Nu-i ajuta nici faptul că nu era beată şi tocmai se trezise din somn.

— E-n regulă, Mon?

Joanie părea binevoitoare, aşa că Monika zâmbi cum putu şi o invită în casă. În sinea ei abia aştepta să se

împace. Nimeni n-o suporta mai bine ca Joanie.

Între timp, Joanie simţi mirosul ultimei mese la pachet luate de Monika, peste duhoarea viciată a murdăriei vechi din casă. Se întrebă cum de înainte lăsase s-o deranjeze.

Monika o lăsase adesea pe Bethany să doarmă la ei, dar Joanie n-ar fi lăsat-o niciodată pe Kira să se culce în casa aceea. Cândva, acesta fusese un măr al discordiei între ele. Acum însă era atât de îngrijorată, încât nu i-ar fi păsat dacă o găsea pe Kira în patul lui Bethany, printre cearşafurile murdare.

— Bethany e aici? O caut pe Kira.

Monika clipi din ochi de câteva ori, înainte de a mugi, strigându-şi fiica pe nume, apoi ridică din umeri. Se duse la bucătărie, cu Joanie după ea.

— E doar şapte jumate, Joanie, o fi afară cu prietenele.

Păna plictisită.

— Îţi faci prea multe griji. Ar trebui s-o laşi şi pe ea mai liberă din când în când. L-ai face un pustiu de bino.

— Cum îi faci tu lui Bethany, vrei să zici?

Joanie vorbise pe negândite, iar Monika se întoarse spre ea.

— Ce vrei să spui cu asta?

Vocea şi poziţia ei erau bătăioase.

Joanie trase adânc aer în piept.

— Îmi pare rău, Mon, dar sunt îngrijorată.

Scuzele ei o mai îmbunară pe Monika.

— Ascultă, puştoaicelor le place să hoinărească, E firesc. Probabil se joacă şi a uitat de ceas. Bethany mereu face aşa.

„Pentru că Bethany ştie că niciodată nu e nimeni acasă. Sau, cel puţin, nimeni căruia să-i pese de ea”. Totuşi, Joanie nu spuse aceste lucruri cu voce tare.

— Nu-i la Tommy?

O spusese cu răutate, iar Joanie răspunse încet:

— Monika, fată, fă-mi o favoare şi nu mă enerva pe ziua de azi. Ştiu ce vrei să zici şi zău că n-am chef de scandal, bine?

Monika oftă, umflându-şi buzele.

— E ceva în neregulă acolo, Joanie. Un bărbat în toată firea, cu toate păpuşile… Nu-i normal.

Vocea îi era prietenoasă, dar atotştiutoare, iar Joanie se hotărî să plece până nu-şi pierdea calmul.

— Dac-o vezi pe Bethany, întreab-o dacă ştie unde-i Kira şi anunţă-mă şi pe mine, da?

— Unde te duci?

Joanie oftă cu tristeţe.

— Mă duc să-mi caut copilul, Mon. Apropo, *unde* anume e Bethany?

Monika nu-i răspunse.

— Habar n-ai, aşa e? Ar putea fi oriunde, iar ţie puţin îţi pasă, nu?

— Poate să-şi poarte singură de grijă.

Vorbise sec, fără emoţie. Joanie o privi lung pe prietena ei de odinioară, după care, uitându-se prin camera degradată, răspunse caustic:

— Ei, întotdeauna a trebuit s-o facă, nu-i aşa?

În timp ce mergea pe cărarea năpădită de bălării, se miră cât de indiferentă putea fi prietena sa faţă de propriii ei copii. Biata Bethany, nici nu era de mirare că ajunsese aşa cum ajunsese.

Când o va găsi pe Kira, avea să-i ţină o predică pe care să n-o uite prea repede. Apoi, urma să-i dea un castron cu bunătăţi şi s-o ţină-n braţe toată noaptea.

Paulie şi Jon Jon îl certau pe Earl, care suporta admirabil.

— Nu-mi vine să cred ce-ai făcut, Earl. Eşti prost în

mă-ta? Dacă gaborii căutau în maşină şi găseau banii ăia, acum aţi fi fost la popreală. Cum le-ai fi explicat?

Earl nu răspunse, Paulie fierbea. Numai asta-i mai lipsea pe ziua de azi.

Primise prima scrisoare de la avocatul Sylviei, iar numele de pe antet fusese de-ajuns ca să-l uluiască. Costa o avere şi avea sentimentul că urma să achite nota de plată pentru propriul lui divorţ.

Iar acum, Băiatul Minune stătea în faţa lui ca o amoebă beată după ce fusese cât pe ce să atragă toată poliţia pe capul lor.

— Ar fi fost destul de rău că ni-i confiscau, dar cum aveai de gând să-i explici lui moş Bill ce căutau acolo peste patruzeci de bătrâne, cash?

Earl nu răspunse nici acum. Lui Jon Jon îi părea rău pentru el, dar îi dădea dreptate lui Paulie. Earl trebuia să fie adus la ordine.

Telefonul semnaliză un SMS, iar Jon Jon îl citi repede.

— Ce oră e?

— De ce? Te reţinem, Jon Jon? Ai întâlnire cu gagicei?

Jon Jon clătină din cap.

— A dispărut soră-mea aia mică, dacă ţii neapărat să ştii.

Earl se uită la ceas.

— E trecut de nouă, Jon Jon.

Era recunoscător că atenţia fusese distrasă dinspre el.

— O fi cu grasu' ăla.

Glasul lui Paulie era dispreţuitor, dar Jon Jon ieşea deja pe uşă, cu Earl după el.

— Îmi pare rău, Paulie, trebuie să plec.

Paulie se ridică de pe scaun.

— Şi restul banilor?

— Îi încasez mai târziu.

Jon Jon ieşise, iar Earl se ţinea după el ca oaie pierdută de turmă. Paulie era nemulţumit dar înghiţi găluşca. Ştia cum era Jon Jon când venea vorba de surorile lui.

Bethany era în faţa blocului prietenei sale, când auzi vestea despre Kira. Se părea că dispăruse încă de după-amiază. Toate mamele vorbeau numai despre asta.

— Orice **s-**ar zice, fata aia era bine îngrijită.

Celelalte femei murmurară a încuviinţare. Toţi participaseră la căutarea prin blocuri şi pe străzile din jur: soţi, parteneri şi copii. Dar nimeni nu găsise nimic. Şi era aproape unsprezece seara.

Bethany încă nu trecuse pe-acasă şi-i dădu prin minte că pe *ea* n-o căuta nimeni. Mama ei **s-**ar fi dus la lucru fără să verifice măcar dacă se întorsese acasă. Simţi un val de milă de sine însăşi cuprinzâ**nd-**o.

Când o văzu plângând, una dintre femei spuse cu tristeţe:

— Lasă, Beth scumpo, c-o **s-**apară ea.

La aceste cuvinte, Bethany plânse şi mai tare. Toate femeile începură **s-**o consoleze, dar asta n-o ajuta cu nimic, ştiind că Kira lipsea din cauza ei.

— Am anunţat poliţia, Jon Jon.

Băiatul dădu din cap.

Trecuse de miezul nopţii, iar Kira tot nu apăruse. O căutaseră peste tot, prin toate casele şi apartamentele, şi se uitaseră în toate curţile şi magaziile din cartier. Vizitaseră parcul, terenul viran, până şi cârciumile din jur. Jon Jon se uitase chiar şi în toboganele şi ghenele de gunoi, deşi mamei sale nu-i spusese asta. Kira părea să fi dispărut de De faţa pământului.

Joanie începea să se îngrijoreze serios, cu atât mai mult, cu cât ştia că fiica ei cea mică n-ar fi dispărut de bunăvoie. Ştia că nu trebuia să se ducă nicăieri fără a-i

spune cuiva din familie unde era.

Se auzi o bătaie în uşă, iar Joanie îi deschise unei vecine. Mary Brannagh era o femeie scundă şi dolofană, cu păr cărunt lăţos şi ochi negri sclipitor se vedea clar că avea sânge de ţigancă. Între Joanie şi Mary existase întotdeauna o anumită rivalitate, pentru că şi Mary ghicea în cărţile de Tarot.

— E-n regulă, Joanie?

Joanie dădu din cap.

— O s-apară, Mary iubito. Şi când apare, am s-o omor.

Vorbea cât putea de nepăsător.

Mary îi răspunse pe un ton ameninţător:

— E cu un cunoscut, Joanie. O persoană cu părul închis la culoare.

Vorbea în şoaptă, iar lui Joanie, deşi ştia că Mary avea intenţii tune? i veni s-o strângă de gât şi s-o dea pe uşă afară. În schimb, fu scutită să reacţioneze de Jon Jon, care răspunse în locul ei:

— Hai, Mary. Afară, scumpo. Fără chestii din astea, maică-mea-i şi-aşa destul de îngrijorată. În câteva minute au să intre caraliii aici.

O scoase pe uşă, lucru care pe Mary n-o încântă deloc, dar nu avea ce face.

Când uşa se închise în urma ei, Joanie îşi privi fiul, întrebându-l pe un ton tânguitor:

— Unde naiba o fi, Jon Jon?

Mary o speriase. Joanie credea în cărţi şi în ceea ce spuneau ele.

Jon Jon oftă.

— Nu ştiu, mamă. Acum linişteşte-te, probabil o fi uitat doar cât e ceasul.

Joanie nu se lăsă înduplecată.

— N-a uitat de niciun ceas, abia dacă-i în stare

dracu’ să *zică* cât e ceasul! Dar măcar e cu un om pe care-l cunoaşte. Aşa a spus Mary, nu? Ce cunoscut de-ai ei ar ţine-o atât de târziu? Pe cine cunoaştem, cu păr închis la culoare?

Jon Jon se aşează pe canapea, cu capul în mâini.

— Las-o moartă, mamă. Dacă-ncepi **s-**o asculţi pe Mary Brannagh, poţi foarte bine să te internezi la Runwell în mă-sa şi să termini cu toate.

— Bine, dar atunci unde e?!

Joanie începuse să ţipe isteric.

— De unde mama mă-sii să ştiu eu? Tu eşti aia care-o laşi să se ducă la rahaturile alea de magazine, nu eu.

Deşi ştia că era nedreaptă, Joanie strigă:

— Deci dai vina pe mine?

Jon Jon încercă **s-**o strângă în braţe. Ştia cât era de tulburată şi se simţea neputincios, pentru că habar n-avea cum **s-**o consoleze. Joanie îl respinse.

— Lasă-mă-n pace, Jon Jon. O vreau pe Kira. Nu pe tine, nici pe altcineva. O vreau pe fetiţa mea, dracului!

Şi începu să plângă cu adevărat. O oră mai târziu când sosi poliţia, Joanie era în pragul unei căderi nervoase. Nu se mai putea opri din plâns.

Jon Jon le explică poliţiştilor totul, în timp ce Joanie stătea **într-**un fotoliu, fumând încontinuu şi bând ceai cu vodcă.

Tommy căuta neobosit. Toţi remarcaseră la crăpatul zorilor, majoritatea oamenilor se întrerupsese pentru a se duce acasă să doarmă câteva ore înainte de a pleca la slujbă.

Tot cartierul pornise în căutare. Până şi Sippy Marvell cu oamenii lui scotoceau peste tot. Paulie îşi scosese toată forţa de muncă masculină, iar acoliţii lui Jasper au fost cooptaţi şi ei.

Jeanette era distrusă. Ajunsese acasă la mama ei la

ora unu noaptea, plângând în hohote. Acum stătea cu Tommy şi Joanie, aşteptând ştiri. Se încălzea tot mai mult faţă de Micuţul Tommy, mai ales când îl văzuse cu câtă blândeţe o ţinea în braţe pe mama ei care plângea. Durerea de pe chipul lui era evidentă.

Poliţiştii căutau în camera Kirei orice obiect care le-ar fi putut sugera unde se dusese. Joanie începuse să-şi piardă răbdarea cu ei şi se vedea.

Se apropie de uşa camerei şi strigă:

— N-a fugit de capul ei! De câte ori trebuie să vă spun asta?

Poliţista zâmbi cu blândeţe.

— Copiii au adeseori în vieţile lor persoane despre care nu le spun părinţilor. Trebuie să ne asigurăm că nu scria nimănui, nici nu vorbeau la telefon în secret. Foloseşte un computer la şcoală? Internet cafe-uri?

Joanie clătină din cap.

— V-am spus, are dificultăţi de învăţare. Nici numele nu-i în stare să şi-l scrie bine, să mi-o ţină Dumnezeu. Iar computerele nici nu-s de nasu' ei. Uitaţi-vă la camera ei, are aproape doişpe ani, şi arată ca a unui copil de patru. A răpit-o cineva, a luat-o de pe stradă, şi voi pierdeţi vremea pe-aici.

— Termină, mamă! Termină! **S-**ar putea doar să se fi rătăcit.

Joanie îşi privi fiul, nevenindu-i să creadă.

— Tot cartierul ăsta o caută, şi tu încă mai crezi că **s-**ar putea doar să se fi rătăcit? Nu m-aş fi mirat dacă-l găseau pe Lordul Lucan, aşa de mult au căutat. Toată lumea o cunoaşte, şi-atunci unde mama mă-sii de treabă e? Unde-i copilaşul meu?!

Începuse să zbiere, smulgându-şi părul din cap.

Poliţista îl luă pe Jon Jon deoparte şi-i spuse:

— Îmi pare rău, băiete, dar e timpul să chemaţi un

doctor.

Tânărul dădu din cap cu tristeţe. Spaima mamei lor li se transmitea acum tuturor.

La ora opt şi treizeci şi cinci de minute dimineaţa, Joanie dormea, tranchilizată. Avuseseră nevoie de peste o oră pentru a o convinge să accepte injecţia. Jon Jon se bucura că o făcuse.

Vestea dispariţiei era transmisă la ştirile locale şi, după cum o formulau cei de acolo, nimeni nu se mai îndoia că Kira Brewer n-avea să se mai întoarcă acasă. Se începuse chiar şi dragarea râului, cu scafandri.

Jon Jon intră în camera lui şi începu să plângă ca un copil.

— Paulie Martin urmărea actualităţile în apartamentul prietenei lui. Era tânără şi drăguţă, cu păr blond şi bogat, şi ochi albaştri spălăciţi. Zveltă până la limita emacierii, avea totuşi un piept de invidiat. Îi făcuse o cană de cafea tare, apoi i se alăturase în fotoliul mare de piele, privind actualităţile.

— Biata Joanie, mm?

Paulie dădu din cap.

— Dacă i s-a întâmplat ceva fetei ăleia, o să-şi piardă minţile, o iubeşte atât de mult…

Paulie repetă gestul, deloc mulţumit de felul cum vorbea fata aceea despre Joanie. Ea era prietena lui privată. Se întreba cât de mult ştia Jenny despre ei şi cât încerca să afle. Ştia cum bârfeau târfele.

— A fost atât de bună cu mine când mi-am făcut avortul…

La auzul acestor cuvinte, Paulie ciuli urechea.

— Ce avort?

Acum se uita cu un ochi la televizor şi cu celălalt la Jenny.

Fata râse.

— Nicio grijă, nu era al tău. Niciun Martin rătăcit n-a luat-o razna.

Şi niciunul n-avea s-o facă nici pe viitor. Tocmai se culcase cu ea pentru ultima oară, dar Paulie n-avea de gând să i-o spună.

— Am rămas gravidă anul trecut, cu tipul meu. Oricum, nu voia să ştie, şi nici eu, sinceră să fiu. Aşa că l-am dat afară şi cel mai ciudate că pe urmă m-am simţit foarte nasol, am plâns, una-alta… Oricum, Joanie m-a ajutat s-o scot la capăt, mi-a explicat despre hormoni şi toate alea.

Câteva momente arătă tristă.

— Joanie a spus că şi ea se gândise, când a aflat despre Kira, dar n-a putut s-o facă. A spus că-l iubea prea mult pe tatăl ei şi probabil era tot ce avea să-i rămână de la el.

Râse.

— Nu cred că era cel mai serios om din lume, înţelegi ce vreau să spun? Dar ea a zis că trăia cu el de ani de zile din când în când.

Se ridică, întinzându-se, apoi adăugă cu inocenţă:

— Îmi place Joanie, aş vrea să fie maică-mea. Copiii ăia sunt lumea ei, iar aia mică…

Oftă.

— Ei, dacă i s-a întâmplat ceva, o s-o coste pe Joanie viaţa, nu-i aşa?

— Ţi-a spus cine era tatăl?

Fata cătină din cap.

— Nnţ. Acum fac o baie. S-ar putea să trec mai târziu pe la ea, ca să văd ce mai face. Poţi să pleci singur, dacă vrei.

Paulie dădu din cap afirmativ, în adâncul inimii se întrebase întotdeauna dacă Kira era a lui. În acea perioadă, acest lucru îl ţinuse departe de Joanie, din cauza

Sylviei. Dacă Sylvia bănuia că procrease un copil din flori, ar fi plătit scump şi aşteptase ca Joanie să-l pârască. Dar ea n-o făcuse, iar Paulie răsuflase uşurat şi-şi reluase viaţa de unde rămăsese.

Acum clătină din cap, gânditor. Doar i-ar fi spus, nu? Crezuse că era un client, la fel ca taţii celorlalţi copii. Unii bărbaţi agăţau câte o boarfă şi trăiau cu ea câteva luni, după care se întorceau la viaţa lor.

Desigur, Paulie nu se înscria în aceeaşi categorie. Pe micul ecran apăruse din nou fotografia Kirei. Îşi aminti de faţa ei veselă, îşi aminti cum stătea pe genunchii lui când era mică, zâmbindu-i. Îşi aminti cât de mult o iubiseră Joanie şi ceilalţi:

O revedea cu ochii ei veseli, când îi pregătise micul dejun, cu câteva săptămâni în urmă.

Îşi amintea îngrijorarea ei, când Joanie fusese bătută de Todd McArthur.

Era o fetiţă minunată!

Imaginea de pe ecran era o fotografie de şcoală, pe care Paulie o văzuse de multe ori în casă la Joanie, fără să-i dea atenţie până acum. O cunoştea pe fetiţa aceea de când era mică.

O vedea în minte cu ceilalţi doi, ajutând la planificarea dineurilor fanteziste ale familiei şi râzând de proiectele năstruşnice ale mamei lor.

Joanie era o mamă bună. Paulie ştiuse întotdeauna că aceasta era una dintre calităţile care-l atrăgeau la ea.

Casa ei fusese antiteza propriei lui case. În casa lui copiii fuseseră întotdeauna pe primul plan, ceea ce însemna că erau mai importanţi decât el. Aşa se folosise Sylvia de ei. Câtă vreme, în casa lui Joanie, copiii fuseseră tot pe primul loc, dar şi el era la acelaşi nivel, alături de ei.

Pentru că-i bucurase prezenţa lui acolo, din simplul motiv că o făcea pe mama lor fericită. O iubeau atât de

mult, încât voiau ceea ce voia şi ea.

Cu siguranţă, dacă Kira ar fi fost a lui, Joanie i-ar fi spus, nu?

Dar logica îi spunea că nu, pentru că, dacă o făcea, l-ar fi pierdut.

Când Jenny ieşi din baie, Paulie era tot în fotoliu şi se vedea clar că plânsese. Vorbea la telefon stabilind o întâlnire pentru ora unsprezece.

Când veni de la bucătărie, plecase.

Nu tu la revedere, nu nimic.

Mai la obiect, nu tu bani! Dar aşa ceva era tipic pentru Paulie Martin.

Capitolul 12

Detectivul inspector Baxter o privi pe Joanie cu o milă de care nu se ştiuse în stare. Îmbătrânise cu douăzeci de ani peste noapte; era pământie la faţă, iar ochii-i păreau morţi.

Dar, uitându-se la ea cu atenţie, recunoştea aceeaşi teroare pe care o văzuse în ochii tuturor victimelor cu care avusese de-a face în lunga lui carieră de poliţist.

N-o simpatizase niciodată, nici pe ea şi nici pe altcineva din familia ei, însă nici chiar această antipatie naturală nu-l putea opri să-i nu-i pară rău pentru ea acum. Era deja învinsă; deja o părăseau orice speranţe. I se citea în ochi, în toată atitudinea.

Până atunci, îi detestase pe toţi, pe toată familia Brewer. De-a lungul anilor, Joanie dăduse naştere unui val al crimei familiale. Jon Jon era un traficant de droguri violent, iar Jeanette era o pacoste de când începuse să fure din magazine.

Şi numele ei era la ordinea zilei pentru dispariţii de-acasă. A face un Brewer" era o glumă veche în secţia locală de poliţie. Numai că acum nu mai era deloc comic. Jeanette fusese o belea, într-adevăr, dar Joanie nu arătase

niciodată aşa ca acum, când fiica ei mai mare o lua la trap.

Când auzise prima oară numele Kirei, Baxter presupusese că nu era decât tot o fată care tocmai se copsese pentru a le face probleme. Cât de amarnic se înşelase! Se părea că fata asta nu era deloc aşa cum crezuse, şi toată familia o îngrijea cu devotament.

Acum simţea o cumplită părere de rău pentru Joanie şi chiar şi pentru Jon Jon. Le putea vedea expresiile distruse. Ştia, fără **s-**o fi simţit vreodată pe pielea lui, prin ce treceau.

— Eşti de acord să lansăm apelul, Joanie?

Femeia dădu din cap.

Anunţau la nivel naţional, în speranţa că cineva o văzuse pe Kira. Sau, mai la obiect, sperând că dacă o răpise cineva, avea să**-**i dea drumul. Dar, desigur, nu-i spunea asta lui Joanie.

— Sigur că sunt de acord.

Ar fi făcut orice ca să**-**şi găsească fiica.

— Credeţi că **s-**ar putea **s-**o fi răpit**-**o cineva, domnule Baxter?

Inspectorul nu-i răspunse la întrebare. În schimb, spuse:

— Să nu facem speculaţii, Joanie, bine? Te consumi degeaba, scumpo.

Joanie îl privi cu tristeţe.

— Vă sunt recunoscătoare pentru tot ce**-**aţi făcut. Ştiţi asta, nu-i aşa?

Baxter dădu din cap, simţi**ndu-**se mai prost ca oricând.

Ieşind din cameră, îi văzu umerii căzuţi şi felul cum îşi foia picioarele, ca şi cum ar fi fost deja o femeie bătrână.

Baxter vorbise la telefon cu comisarul**-**şef şi-şi dădea seama că era un caz serios, mult mai serios decât

crezuseră cu toţii la început. Şeful îi spusese în termeni fără echivoc că era o prioritate egală cu o dispariţie a Reginei. La început, se întrebase cu cine se regula Joanie ca să obţină o asemenea reacţie de la superiorul lui, dar până la urmă presupusese că Paulie Martin îl influenţase.

Întrucât copilul dispărut făcea parte din familia Brewer, iniţial crezuseră cu toţii că nu era decât încă o fugă de la domiciliu. Jeanette o făcuse de-atâtea ori, că le pierduseră şi socoteala – nu că ar fi recunoscut cineva asta pe faţă. Acum însă, Baxter îşi făcea şi el griji, şi se simţea vinovat. Dacă ar fi început mai devreme, poate că ar fi găsit-o.

Dar era o Brewer!

Toţi membrii familiei Brewer aveau şcoala străzii. Dintotdeauna o avuseseră. Dacă era să se ia după Jon Jon şi Jeanette, ar fi fost normal să presupună că şi Kira păşea pe urmele mamei ei. Poate se încurcase cu vreun golan din partea locului, ca sora ei. Jeanette se regula deja pentru ţară şi pope cu un vagabond local, creând poliţiei dificultăţi interminabile. Jon Jon era luat în vizor pentru că încercase să-i ologească, fără a-i mai pune la socoteală pe toţi ceilalţi oameni atacaţi de el de-a lungul anilor, inclusiv cel mai bun prieten al său, Carty. Participase la o încăierare chiar şi în noaptea când dispăruse sora lui.

Camera lui Jon Jon le deschisese şi ea ochii. Conţinea numai cărţi, cărţi şi alte cărţi. Cine-ar fi crezut că-n capul lui Jon Jon Brewer exista un creier adevărat? Baxter ştia deja că avea şcoala vieţii, dar cărţile acelea erau altceva. Romane clasice de autori ruşi, cu nume imposibil de pronunţat. Unul dintre agenţi spusese că, răsfoi**ndu-**le, văzuseră pe marginile paginilor adnotări de-ale lui Jon Jon, propriile lui gânduri despre ceea ce citise.

Acum aveau să-l observe mai atent decât ori când, pentru că oamenii cu cap gândeai şiretlicuri abile, iar Jon

Jon avea să ajungă mare în cartier, Baxter era gata să parieze. Era favoritul lui Paulie Martin. Mai era şi concurent pentru rahatul de *Mastermind*, şi cine ştie ce i-o mai fi bubuind mintea?

Serviciile sociale aveau să le trimită în acea dimineaţă documentele familiei Brewer. Baxter spera să-şi acopere spatele cu conţinutul lor. Dar orice şi-ar fi spus, oricum şi-ar fi justificat public acţiunile, în sinea lui se simţea vinovat.

Kira Brewer părea o fetiţă reuşită.

Din câte auzise, *era* o fetiţă reuşită.

Însă chiar şi dacă ar fi fost o bastardă nu numai cu numele, tot merita o căutare completă din partea poliţiei, imediat ce fusese dată dispărută.

Îşi aprinse încă o ţigară şi o fumă repede. Se lăsase de fumat cu doi ani în urmă, dar în dimineaţa asta avea mare nevoie de-un fum, pentru că dacă îşi băgase nasul comisarul-şef, aveau mari probleme. Mai ales din moment ce părea să manifeste un interes personal pentru caz.

Baxter spera ca apelul la televiziune să scoată la iveală câteva indicii. Poate că – *dar-ar Do*mnul

— Kira stătea pe undeva prin vreun McDonald's, rătăcită sau în compania vreunui prieten.

Se mai întâmplase. Fugarii apăreau din nou să-şi dea măcar seama că dispariţia lor cauzase atâtea necazuri. În fond, copiii nu se uitau la actualităţi.

Dar se agăţa ca înecatul de un pai, şi o ştia.

N-o văzuse nimeni. Parcă ar fi dispărut pur şi simplu de pe suprafaţa pământului, iar acest lucru îl îngrijora cel mai mult.

Era o fată supravegheată cu atâta stricteţe, încât existau toate şansele ca persoana care o răpise iar Baxter nu se îndoia că *fusese* răpită – s-o cunoască şi să fie cunoscută de ea.

Dar, cu antecedentele lui Joanie, cine putea şti dacă nu era un client, un posibil amant sau un fost iubit? Cineva ar fi put**ut-**o urmări de la serviciu până acasă. Ar fi trebuit să**-**i cunoască tot stilul de viaţă. Mai cercetau şi vieţile prietenilor şi ale rudelor, mai ales ale grăsanului ăluia nesuferit care**-**o făcea pe guvernanta. Era suspect de cum îţi cădeau ochii pe el. Oare era pervers, sau chiar nebun de legat? Greu de spus, dar Baxter era hotărât să afle.

Kira Brewer lipsea de peste douăzeci de ore. Dacă un copil dispărut nu era găsit în primele douăzeci şi patru de ore, se presupunea că n**-**avea să se mai întoarcă.

Fiindcă, din păcate, de obicei aşa se întâmplă.

Poliţiştii terminaseră în camera Kirei, iar Joanie făcea ordine din nou. Schimbase aşternutul şi pusese pe pat cuvertura nouă a Kirei cu *Barbie*. Când se întorcea acasă, avea să se bucure. Camera părea mai mare, de când plecase Jeanette la Jasper, Kirei îi lipsise sora ei, dar îi plăcuse libertatea de a putea face acolo tot ceea ce voia.

Tommy o ajuta pe Joanie. Nu vorbea, dar prezenţa lui o făcea să se simtă mai bine. Puseseră toţi ursuleţii Kirei pe pat, aşa cum îi plăcea ei…

Când se uită în jur, la tablourile şi jucăriile fiicei sale, lui Joanie îi veni să urle, dar se stăpâni. Încă mai era convinsă că Kira avea să se întoarcă, sau că urma să fie găsită pe undeva, rătăcită şi dezorientată.

Nu era moartă.

Deşi ştia foarte bine că nimic bun n**-**ar fi oprit**-**o pe fiica ei să se întoarcă acasă, nădăjduia împotriva oricărei speranţe că era cu un cunoscut. O persoană cu părul închis la culoare, spusese Mary. Joanie se agăţa de această speranţă. Era cu un cunoscut, şi oricine o cunoştea pe Kira o iubea. Dumnezeu nu i**-**ar fi luat fetiţa. Nu era atât de răzbunător. Indiferent cum îşi trăise viaţa, nu merita aşa ceva. O ştia.

Micuţul Tommy îi zâmbi cu bunătate.

— Mă gândeam că ai arătat foarte bine la televizor, Joanie.

— Îţi mulţumesc, Tommy. Sper **s-**o vadă cineva, **s-**o recunoască şi **s-**o aducă acasă.

În timp ce lustruia mica masă de toaletă, Tommy răspunse blând:

— Şi eu sper, iubito. Şi eu sper.

Joanie ştia că, la fel ca toată lumea, Tommy nu**-**şi făcea prea mari speranţe.

Dacă Kira nu se mai întorcea acasă, Joanie se ruga să fi suferit un accident. Altceva ar fi fost atât de înspăimântător, încât nici nu îndrăznea să se gândească. Trebuia să**-**şi alunge mereu din minte un asemenea gând.

În meseria ei văzuse mai bine decât oricine de ce erau capabili bărbaţii. Unii dintre clienţii pe care**-**i avusese de**-**a lungul anilor o şocaseră cu dorinţele lor şi aşa**-**zisele nevoi, astfel că nu**-**şi făcea nicio iluzie în legătură cu lucrurile de care erau în stare unii bărbaţi cu femeile, cu fetele, ba chiar şi cu copiii.

Ştia în adâncul sufletului, cu toţii ştiau, că Kira nu şi**-**ar fi părăsit niciodată intenţionat familia. Şi atunci, unde era? Cu cine era? Cu o persoană brunetă? Aşa**-**i spusese Mary Brannagh, iar Joanie o credea.

Însemna foarte puţin, dar era singurul lucru de care putea să se agaţe. Îi venea să urle. Dar continua să aranjeze camera fiicei sale, pregătind totul pentru întoarcerea ei acasă.

Luând o cămaşă de noapte, o ridică în dreptul feţei şi inspiră mirosul copilului ei, revăzâ**ndu-**i faţa mică şi zâmbitoare, şi auzi**ndu-**i râsul fericit. Transpiraţia de copil avea un miros atât de gingaş, încât Joanie simţea o durere în piept de parcă i**-**ar fi fost sfâşiat tot trupul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Paulie, le**-**am *făcut*

capu’ uite-atâta! Ce vrei să fac mai mult de-atât?

Comisarul-şef David Smith era nemulţumit şi se vedea.

— Bine, bine, nu te agita.

Smith era furios şi uitase pentru un moment cu cine stătea de vorbă.

— Puteam **s-**o rezolvăm prin telefon.

Paulie începea să-şi piardă răbdarea.

— Ba nu puteam. Şi-acum, nu mai vorbi tâmpenii şi ascultă ce-ţi spun. Vreau ca problema asta să fie rezolvată, iar fata să ajungă acasă cât mai curând. Ai priceput?

Smith dădu din cap. Dintr-odată, îi trecuse prin minte cu cine avea de-a face. Îşi amintea toate asocierile lui trecute cu Paulie Martin şi avea presimţirea îngrozitoare că Paulie avea să le folosească împotriva lui.

Desigur, avea dreptate.

Paulie îl avea la mână de când pusese piciorul pe prima treaptă a acelei scări foarte lungi şi cu ascensiune rapidă. De-a lungul anilor, îi ceruse câteva favoruri, iar Smith avusese grijă să-i fie satisfăcute. Nimic deosebit, doar licenţe de funcţionare garantate pentru saloanele lui, câteva acuzaţii muşamalizate… Nu mare lucru.

Ceea ce-l îngrijora pe Smith acum erau lucrurile pe care le acceptase în schimb. Bani, evident, şi vacanţe. Cu o ocazie, un Jaguar nou, pentru că-l ajutase pe un asociat al lui Paulie, care avea probleme cu băncile din cauza unor condamnări anterioare, şi care, cumva, au dispărut ca prin miracol din baza naţională de date.

Mai târziu, Smith primise maşina şi zece mii de lire sterline cash, transmiţâ**ndu-**i doar două mii fetei care ştersese numele individului din fişiere.

Pe-atunci, se crezuse foarte isteţ. Acum se întreba dacă nu cumva Paulie ştia că-şi păstrase partea leului, din rapacitate şi din**tr-**un sentiment exacerbat al propriei

importanţe.

Toate reveneau să-l bântuie, iar Smith era copleşit la gândul că fraudele lui puteau să ajungă la cunoştinţa tuturor. La fel ca toţi cei ca ei, cel mai mult îl îngrijora umilinţa de a fi prins, dizgraţia publică. Se temea de felul cum l-ar fi privit prietenii şi colegii.

Paulie ştia tot ce-i trecea prin minte şi-i venea să râdă de el. Întotdeauna era vorba de prestigiul lui Smithy în comunitate. Ei bine, ar fi trebuit să se gândească la asta când se ţinea de matrapazlâcuri. Nimeni nu-l obligase să intre în situaţia aceea, el o alesese. Îi plăcea să fie în compania unor feţe de prestigiu, îi plăcea să se afişeze în faţa colegilor ca un om de milioane de dolari.

Oare Smith credea că Paulie Martin îl plăcea cu adevărat, sau aşa ceva? Credea că erau prieteni?

Nu ştia că se foloseau unul de altul? Era chiar atât de prost? Mare fraier mai era, dar Paulie avea să se bazeze pe el şi **s-**o ajute pe Kira cât de mult putea. Individul era de râsul lumii. Numai la el se gândea. Până şi boarfele râdeau de el **–** şi-i plăceau boarfele, ba bine că nu. Îi plăceau şi tinerelele. De vârstă legală, dar nu aşa încât să se observe.

Tinere şi cu înfăţişare vulnerabilă… bine ar mai fi arătat pe prima pagină a ziarului”, Su*n”!* Şi acolo avea să ajungă, dacă nu-ş**i** făcea temele. Paulie era stăpân pe el, încă din prima clipă când acceptase să-i facă cinste pentru serviciile lui.

Nu-i era dator cu nimic. David Smith era un copoi **–** mai rău, un copoi corupt. Cu alţii, cel puţin, ştiai cum stăteai şi merita o undă de respect, câtă vreme ăsta se credea mare barosan. Ei bine, Paulie avea să-i scoată din minte iluziile astea, o dată pentru totdeauna.

— Ascultă, Dave, pune-te pe capul lor şi zi-le că-i vorba de un prieten care, dacă nu-l ajuţi, o să spună lumii întregi despre toate aranjamentele tale. Şi mai vreau şi să-

i spui lui Baxter că Joanie Brewer trebuie să fie tratată ca Regina-n vizită de protocol. Ceea ce s-a întâmplat e destul de rău şi fără ca el să se poarte de parcă i-ar face o favoare ascultând ce are de spus.

Smith dădu din cap aproape imperceptibil.

— A sosit momentul să mă serveşti, Davie băiatule, la fel cum te-am servit şi eu de-a lungul anilor Asta se cheamă învoială, înţelegi, iar eu m-am achitat de partea mea, nu? Ei bine, acum e rândul rău. Ai să te faci luntre şi punte, dacă-ţi spun eu, corect?

Comisarul-şef dădu iar din cap. Alb la fată şi încordat, cu tot curajul pierit.

— Te-am întrebat: *corect*? răcni brusc Paulie.

De frică, Smith începu să se bâlbâie:

— O.K., Paulie, O.K...

— Să nu-ncerci să faci pe deşteptul cu mine, Davie băiatule, fiindcă-s gata să omor pe cineva cu mâinile mele, şi n-aş vrea să fie al tău cadavrul ăla, nu?

Smith dădu din cap încă o dată, iar Paulie ştiu că spusese destul pentru moment. Se vedea clar că pe Smith nu-l încânta deloc situaţia, dar ştia că nu putea face nimic. Asta avea să-l înveţe ca pe viitor să respecte legea. Aşa că tot se alesese cu ceva bun şi de-aici.

Problema era cum să scape de Paulie o dată pentru totdeauna, după ce se rezolva problema. Comisarul-şef ştia acum că trebuia să se distanţeze de Martin cât mai curând posibil. Totul putea să-i explodeze în faţă, dacă n-avea grijă. Tocmai îşi dăduse seama cu ce situaţie avea de-a face.

Prima dată când primise un cadou de la Paulie, se întâmplase atât de discret, încât nici nu avusese senzaţia că făcea ceva rău. În plus, chiar şeful lui din acea perioadă îl încurajase. El le făcuse cunoştinţă, aşa că nu păruse nici pe departe atât de grav. Dacă şeful lui se ţinea de

asemenea lucruri, de ce n-ar fi făcut-o şi el?

Soţiei lui îi plăcuseră la nebunie banii în plus şi viaţa în stil mare – şi, la drept vorbind, şi lui îi plăcuseră. Femei la discreţie, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Găsise chiar şi pentru prietenii lui, şi-i plăcuse să le vadă mutrele neîncrezătoare când le comanda doar cu un telefon. Era delicios să facă paradă de putere.

Îşi închipuise că Paulie era impresionat de el, iar acum se întreba dacă într-adevăr crezuse acest lucru. În trecut, iluzia de respectabilitate nu-i fusese contestată niciodată. Iar acum, că se întâmplase, regreta tot ce-i spusese lui Paulie Martin şi tot ce făcuse cu el. Fiecare lăudăroşenie, fiecare promisiune îi apărea în minte amplificată de o sută de ori.

„Fii sigur că păcatele tale te vor ajunge din urmă”.

Mama lui nu avusese idee cât de adevărate erau aceste cuvinte.

Penny Cross lucra la *Supa Snaps* de cinci ani şi-şi iubea meseria. Îi plăcea să se uite la fotografii în timp ce se developau şi putea arunca o privire în vieţile altora. Era bârfitoare şi, astfel, îi plăceau micile crâmpeie pe care le întrezărea din zilele de naştere, vacanţele sau momentele libere ale oamenilor.

Faţa Kirei apăruse pe pagina întâi a ziarului local. Dispariţia fetiţei era comentată de toată lumea, cu atât mai mult, cu cât toţi o cunoşteau. Penny se mira că apăruse o fotografie de şcoală, şi nu una dintre cele pe care le developase ea de-a lungul anilor. Ştia mai bine ca oricine cât îi plăceau lui Joanie fotografiile copiilor ei.

De la Joanie aflase că soţul ei avea o aventură. La fel ca majoritatea localnicilor, şi Penny se ducea din când în când să-i ghicească în cărţi. Joanie fusese bună cu ea după aceea, dar Penny ştia că soţul ei plecase pentru că respectiva, o anumită Pauline Garston, putea avea copii.

Făcuse deja doi cu el, când Penny aflase despre el.

Pauline era mai tânără cu zece ani şi mult mai fertilă. Acum, lui Penny îi venea să râdă, dar la momentul respectiv fusese distrusă. Dar toate astea se întâmplaseră demult.

Era luni dimineaţa, iar ea avea de lucru, aşa că trebuia să se grăbească.

În timp ce-şi sorbea cafeaua, văzu dintr-odată nişte fotografii ale Kirei Brewer ieşind din aparatul de developat, şi inima i se opri în loc.

Probabil Kira adusese filmul sâmbătă, deşi Penny n-o văzuse. Cine mai lucrase atunci? Băiatul de la colegiu, Maurice, el trebuia să fi fost. Curios, în rastel nu părea să fie niciun plic cu datele clientului.

Penny luă fotografiile şi le privi. Nu-i plăcu ce văzu, mai ales după ceea ce se întâmplase. Fata dispăruse şi toată lumea o căuta.

Apoi o cuprinse spaima; nu era sigură ce să facă. Oare să ducă fotografiile la poliţie, sau la Joanie? Nu voia să aibă necazuri.

Privi din nou câteva minute tulburătoarele imagini, înainte de a forma 999. Avea să le predea poliţiei, să vadă ce făceau cu ele. Dar teama continua **s-**o urmărească în timp ce le punea **într-**un plic maro pe care-l introducea **într-**un sertar încuiat, în aşteptarea poliţiei.

Della auzi strigătele încă înainte de a intra în casă. Introduse cheia în broască, scandalizată la gândul că vecinii ei puteau auzi gălăgia.

Joseph şi fiul lui se certau, dar Joseph era cel care striga. Cumva, nu şi-l putea imagina pe Micuţul Tommy strigând. Întotdeauna vorbea atât de calm… Intră în salon şi-l văzu pe Tommy ghemuit pe canapea, în timp ce Joseph se apleca asupra lui, cu pumnul ridicat.

— Ce naiba se întâmplă aici?

Cei doi o priviră câteva secunde, înainte ca Joseph să coboare braţul.

— De ce te-ai întors aşa de devreme?

Vorbea pe un ton de parcă Della ar fi făcut ceva rău, ceva necurat. Şi nu făcuse decât să intre în propria ei casă!

— Mă scuzi? Trebuie să cer permisiunea ca să mai vin şi pe la mine pe-acasă din când în când?

Tommy urmări reacţia tatălui său, aşteptând-se să-l vadă lovind-o, aşa cum i-ar fi făcut mamei lui, dacă îndrăznea să-i răspundă astfel.

În schimb, Joseph zâmbi, zâmbi cu adevărat, în timp ce spunea:

— Ai nimerit în mijlocul unui conflict de familie, iubito. Stai jos până fac un ceai, bine?

Tonul lui o mai îmbună pe Della, dar încă se mai întreba despre ce era vorba.

— Voiai să-l loveşti?

Se întoarse spre Tommy.

— Voia să te lovească?

Tommy nu-i răspunse, dar o plăcea tot mai mult, pe măsură ce volumul vocii ei creştea.

— Cu tine vorbesc, Joseph Thompson, aşa că fă bine şi răspunde-mi!

Joseph ieşi din cameră, ducându-se! a bucătărie. Era clar pentru toată lumea că n-avea de gând să scoată o vorbă.

Della se întoarse spre Micuţul Tommy.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Cu chin, cu vai, Tommy se ridică; era clar că plânsese.

— Mai bine întreabă-l pe el, Della. Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta. Foarte rău îmi pare.

— Cred c-ar trebui să ştiu ce s-a întâmplat, Tommy?

Tânărul clătină din cap cu tristeţe.

— Trebuie să vorbeşti cu tatăl meu, serios.

Chiar atunci, Joseph reveni în cameră.

— Ieşi afară, nenorocit bun de nimic! Ieşi din casa asta şi nu te mai amesteca în viaţa mea. Dacă te mai văd vreodată, am să te omor.

Della fu şocată până-n adâncul sufletului. Niciodată nu l-ar fi crezut pe Joseph îi stare să vorbească aşa cu cineva, necum cu propriul lui fiu. Tommy îşi privi tatăl, iar Della îi văzu ura în ochi, aceeaşi ură care se reflecta în privirea tatălui său.

— Hai, Tommy, spune-i. Hai, zi-i, dacă ai curaj.

Din cine ştie ce motiv, Joseph aproape râdea.

— Tu o să ai necazuri fiule, nu eu, să ţii minte.

Încet, cu pas greu, Tommy ieşi din cameră.

Parcă ar fi umblat prin apă.

— Credeai că mi-ai făc**ut-**o, nu-i aşa? Ei, băiete, mai gândeşte-te, şi să te gândeşti bine. Eu n-am făcut nimic, mai ştii? Nimic. Numai tu ai făcut totul, *tu*, nu eu. A avut grijă maică-ta de asta, amice. Să-ţi aduci aminte, când ţi-o mai veni cheful să-ţi deschizi fleanca aia grasă. A fost opera maică-tii, nu a mea.

Della îl privi pe Tommy cum pleca, simţind că pentru prima dată în viaţa ei era năucită.

După ce rămaseră singuri, întrebă încet:

— Ce naiba **s-**a întâmplat aici?

Joseph clătină din cap cu tristeţe, în timp ce-i răspundea.

— Nu şi-a revenit niciodată după moartea maică-sii şi-mi pune mereu trecutul în cârcă. Recunosc că n-am fost întotdeauna înţelegător cu ea, Della, dar oricui i-ar fi greu să aibă aproape toată viaţa o nevastă imobilizată la pat. Şi, peste toate, îl mai aveam şi pe *el* pe cap.

Clătină iar din cap şi-şi desfăcu larg braţele,

indicând-o pe ea şi camera.

— Nu ştii ce înseamnă toate astea pentru mine, Della. Viaţa asta pe care o am aici, cu tine. Nu mai trebuie să gătesc şi să spăl pentru o femeie bolnavă şi un copil care asculta toate vorbele rele pe care le avea de spus despre mine. A săpat între mine şi el o prăpastie pe care până şi Domnului Iisus i-ar fi greu s-o treacă. Era geloasă, iar în sensul ăsta el a moştenit-o. Ştie că, pentru prima dată în viaţă, sunt cu adevărat fericit. Nu suportă gândul că am o femeie adevărată şi frumoasă, pe care o ador. Nu suportă, aşa că a venit aici şi iar a-nceput să dezgroape trecutul. Un trecut mort şi îngropat.

Arăta învins, prăbuşit, iar Delle i i se frânse inima.

O mai ajutau şi complimentele.

Doar o adora, nu?

Mă rog, asta era o premieră. Uitând de orice temeri, îl cuprinse cu braţele şi-l strânse la piept.

— Acum mă ai pe mine, amice.

Zâmbind, Joseph răspunse:

— Ştiu, Della, şi-n fiecare zi din viaţa mea îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

În timp ce se îndrepta spre casă, Tommy simţea cum i se făcea tot mai rău. Nu suporta ca mama lui să fie pomenită de bruta aia.

Mama lui fusese bună, chiar dacă era slăbită, şi trebuise să-l suporte, pe el şi violenţele lui, până la moarte.

Ei bine, nicio faptă nu rămâne nepedepsită, iar Tommy era hotărât să-şi facă tatăl să plătească pentru cuvintele acelea, şi pentru tot ceea ce făcuse în trecut.

Întotdeauna îl supraveghease pe Tommy ca un uliu. Chiar şi azi, încă îi mai amintea de anumite lucruri, ca să-l poată pune la punct.

Acum însă, nimic nu mai conta. Se aflau în război. Şi,

dacă totul rămânea în seama lui Tommy, avea să câştige cinstit acel război. Della urma să afle cu cine avea de-a face.

Poliţista privi fotografiile şi oftă. Nu era a bună. Ba chiar, punea totul într-o lumină complet diferită.

Băgă fotografiile în plic şi luă numărul de telefon şi adresa lui Naurice Delray. Apoi, strângând plicul la piept, ieşi de la *Supa Snaps*.

Penny Cross o privi cum pleca, întrebându-se dacă procedase bine. Joanie era o fată bună în felul ei, iar Penny era convinsă că fotografiile acelea cumplite nu puteau avea nicio legătură cu ea. Dar imediat firea ei bârfitoare începu să se afirme iar. Şi-n plus, chibzui ea, Joanie *era* o prostituată. Probabil că aşa ceva ţinea de meseria ei.

Ridică receptorul şi începu să sune pe la prietene, ca să le ceară părerea.

În fond, toată lumea avea să afle oricum despre fotografii, cât de curând.

Capitolul 13

Maurice Delray era nervos. Mama lui, Oleta, îl privea de parcă tocmai i-ar fi crescut încă un cap. Era şocată. Simţea un val de spaimă arzătoare străbătându-o şi totul numai din cauza poliţistului aflat în camera din faţă. Arăta atât de nefiresc acolo, în uniformă, în casa lor curată şi ordonată. Oleta se temea că Maurice al ei avea cine ştie ce probleme.

În timp ce-şi privea fiul, îi vedea încordarea pe faţă şi teroarea în ochi. Dacă o apuca pe-acelaşi drum ca fratele lui, Wendell, atunci Oleta trebuia să fie mai aspră ca oricând, dar era hotărâtă să-şi salveze acest copil de pe calea pierzaniei.

Wendell era închis pentru optsprezece ani pentru jaf cu mână armată şi era la fel de pierdut pentru ea, ca şi cum Oleta ar fi fost încă în St Lucia, iar el ar fi locui cu

tatăl lui care nu muncise cinstit o singură zi, toată viaţa. Încercase să le asigure o viaţă bună tuturor, odată ce ajunseseră în Anglia, dar îi era foarte greu. Wendell nu primise niciodată ordine de la nimeni. În acest sens, semăna perfect cu tatăl lui.

Acum, Oleta lucra douăsprezece ore pe zi în cantina unei fabrici din Barking, plătind ratele micului apartament şi taxele de colegiu ale fiului ei mai mic, Maurice. Schimbase macazul şi crease o viaţă decentă pentru ei, separată de aceea pe care o alesese soţul ei. Iar fiul ei, Maurice, o ajuta să culeagă roadele acestui stil de viaţă câştigat cu atâta caznă. Şi-atunci, despre ce era vorba? îşi frângea mâinile de teamă şi dezamăgire.

— Ce doriţi?

Glasul lui Maurice tremura de frică şi încordare. Accentul din Indiile de Vest i se simţea clar, abia perceptibil, dar totuşi inconfundabil. Poliţistul presupunea că se datora nervozităţii.

— Vrem să vorbim cu dumneata despre Kira Brewer.

Maurice îşi văzu mama albindu-se la faţă. Nu ştia cine era Kira Brewer, spuse el, n-o văzuse în viaţa lui. Atunci, poliţistul îi arătă fotografia.

— Este fetiţa care a dispărut. Trebuie s-o fi văzut-o la actualităţi, sau în ziare, nu-i aşa?

Abia atunci comisarul îşi dădu seama că în camera aceea nu exista niciun televizor, numai un mic aparat de radio cu tranzistori. Casa era imaculată, strălucea de curăţenie. Canapeaua şi fotoliile încă mai aveau pe ele husele de plastic iniţiale, iar peste covor era aşternut un preş lung, ca să rămână curat. Pe toţi pereţii erau prinse imagini religioase, pictate în tonuri pastelate. Toate îl reprezentau pe Iisus chipeş şi blond, cu ochii înălţaţi spre ceruri.

Maurice dădu din cap uşor.

— Ai văz**ut-**o sâmbătă la *Supa Snaps*?

Băiatul stătu un moment pe gânduri, conştient că era o întrebare importantă.

Apoi clătină din cap.

— Nu, n**-**am văz**ut-**o acolo. Mi**-**aş aminti. Dar pe plic trebuie să fie scris numele persoanei care a adus filmul la developat.

Poliţistul încuviinţă.

— Într-adevăr, numai că, vezi dumneata, nu **s-**a găsit niciun plic. Ne întrebam dacă nu cumva ai lucrat fotografiile ca o favoare, pentru vreun prieten sau o rudă.

Maurice clătină din cap iar.

— Nu. N**-**aş face aşa ceva. Aş putea să**-**mi pierd slujba.

Poliţistul îl credea; băiatul acela avea o fire cinstită, care se vedea de la o poştă. Sau, poate, era un foarte bun actor, dar poliţistul nu credea. La vederea lui fusese cât pe ce să facă un atac de cord.

Majoritatea tinerilor cu care avea de**-**a face minţeau cum respirau şi ştiau să fie credibili. O văzu pe mama băiatului relaxâ**ndu-**se, în timp ce Maurice răspundea la întrebări clar şi concis. Se bucură că nu urma să aibă necazuri, părea să fie o femeie cumsecade.

— Poţi veni cu mine până la secţie, fiule? Doar ca să te eliminăm ca suspect, amprentele şi aşa mai departe.

Maurice dădu din cap, deşi se vedea clar că nu era deloc încântat.

— Putem trimite o maşină fără însemne să te ia, dacă doreşti…

Imediat, comisarul îşi dădu seama că mama nu avea idee la ce se referea.

— Vreau să spun, doamnă Delray, că putem trimite o maşină care arată normal, nu una de**-**ale poliţiei. Aşa, nimeni nu va şti unde se duce.

Îi văzu recunoştinţa pe faţă. Vecinii erau foarte importanţi pentru ea, iar poliţistul înţelegea asta. Femeia aceea încă mai încerca să scape de spectrul lui Wendell. Comisarul ştia totul despre el, dar era destul de abil ca să nu sufle o vorbă.

Maurice îi zâmbi mamei sale, iar ea îi surâse la rândul ei.

Uneori, comisarul îşi detesta profesiunea, dar încerca să le uşureze cât putea de mult situaţia oamenilor cu care avea de-a face. La secţie reprezenta o minoritate şi nu era nici cel mai popular tip din zonă. Majoritatea colegilor lui considerau că misiunea lor în viaţă era aceea de a le crea probleme cât mai grele tuturor celor care nu făceau parte din contingentul lui moş Bill. Dar expresia de pe faţa acestei femei merita toate dificultăţile pe care le avea pentru că nu era un poliţist ca toţi ceilalţi.

Della era îngrijorată de felul cum îl văzuse pe Joseph comportându-se cu propriul lui fiu. Mai târziu, stând să se gândească, ajunsese la concluzia că nu i se spusese toată povestea. Joseph nu-i prezentase nici măcar un rezumat al celor întâmplate între ei. O trăsese pe sfoară cu iubirea şi adoraţia lui. Iar Della voia să ştie despre ce era vorba cu adevărat.

Acum îl bătea la cap, iar Joseph începea să se enerveze din nou. Îi vedea furia crescând.

— Las-o moartă, Della. E o problemă de familie.

— Acum eu sunt familia ta, nu?

Joseph oftă, ştergându-şi chipul asudat cu mâna lui mare. Arăta enervat şi furios, o combinaţie ucigătoare din partea lui Joseph Thompson, dar Della nu avea de unde şti acest lucru. Insista în continuare, nebănuind ce risca.

— Dar ce-ai vrut să spui, când l-ai îndemnat: „Spune-i, Tommy. Hai, zi, dacă ai curaj!”?

Era hotărâtă să afle adevărul.

— N-am vrut să spun nimic.

Della însă nu se lăsa cu una cu două.

— Ei, dar trebuie să fi însemnat *ceva*. Nu vorbeşti aşa dacă nu e nimic de spus.

Joseph o apucă de braţ şi o împinse spre canapea.

— N-a însemnat nimic! Eram doar nervos, atâta. Şi-acum, putem să uităm naibii de subiectul ăsta? Fato, ce-ai lucrat ultima oară, ai împărţit pachete cu mâncare la Auschwitz?

Niciodată în viaţa ei nu-i mai vorbise cineva aşa. În timp ce zăcea pe canapea, îi trecu prin minte că Joseph nu era atât de docil pe cât păruse. Ba chiar, era periculos, părea efectiv capabil să-i facă ceva rău. În timp ce-l privea astfel, fiica ei cea mai mare intră pe uşa din spate. Della nu se bucurase niciodată în viaţa ei mai mult să vadă pe cineva.

Patricia, fata cea mare, semăna cu tatăl ei: era scundă, bondoacă şi foarte umilă. Fiicele ei îşi moşteniseră bunica: dezinhibate şi destul de zgomotoase ca să se facă auzite când era cazul.

— Ce-i aici, mamă?

Joseph o preveni din privire, iar Della, împotriva oricărei raţiuni, preferă să ascundă adevărul. Nu voia să ştie nimeni că-n viaţa ei nu era totul perfect.

— Nimic, iubito. Pune ceainicul pe foc.

Pat se supuse, deşi era ceva în neregulă, şi o ştia. Sau, mai bine-zis, fetele o ştiau. Toate trei îşi priveau cu ochi mari noul bunic, mai puţin cea mai mică, Aurora, care sări drept pe genunchii lui, să se zbenguiască. Numai că, în ziua aceea, imaginea n-o putea face pe Della fericită; o neliniştea şi nu înţelegea de ce. Temperamentul lui Joseph clocotea sub suprafaţă, iar acest lucru o îngrijora.

O îngrijora mult.

Lorna era în faţa blocului lui Jon Jon, când acesta

trecu pe-alături fără s-o vadă. Burta umflată părea s-o îngreuneze, făcând-o să gâfâie în timp ce se grăbea să-l ajungă din urmă.

— Jon Jon!

Tânărul de opri lângă bordură şi o aşteptă să se apropie, cu deliberare.

— Ce?

O întreba şi o concedia în acelaşi timp. Lorna nu mai era deloc sigură că proceda bine. Jon Jon îi privea de sus faţa care încerca zadarnic să fie drăguţă.

— N-am tot timpul, Lorna.

Femeia îşi muşcă buzele înainte de a-i răspunde, iar această atitudine o făcu să arate foarte tânără. Câteva secunde, Jon Jon o întrezări pe fata de sub stratul de farduri şi duritate. O văzu pe propria lui soră, aşa cum avea să ajungă dacă nu era atentă. Jeanette pornise pe acelaşi drum ca zdreanţa aceea, numai că era prea proastă ca să-şi dea seama.

— Am auzit nişte vorbe… şi mă gândeam că ar fi bine să le afli şi tu…

Jon Jon râse.

— Da' ce-s eu, o împuţită de precupeaţă? Am eu mutră de bârfe, aşa ţi se pare?

Clătinând din cap, Lorna insistă:

— E vorba de sora ta. De Kira, vreau să zic.

La asta, Jon Jon deveni numai urechi.

— Ce-i cu ea?

Lorna încă nu era sigură dacă era bine ce făcea. Voia să crească în ochii lui Jon Jon, dar poate că aceea nu era calea cea mai potrivită. Earl îl chema din maşină, şi ştia că Jon Jon era grăbit. Trebuia să-i explice cât putea de repede.

Îşi tot spunea că verişoara ei nu era o mincinoasă, aşa că ceea ce-i spusese era suficient de aproape de

adevăr ca să nu conteze.

— Ei, zici sau nu zici?

Speriată, Lorna izbucni:

— E-n legătură cu Micuţul Tommy Thompson.

Oftând, Jon Jon întrebă apăsat:

— Şi?

— A mai. Fost arestat pentru perversiuni.

Jon Jon se şterse pe faţă.

— Ai vorbit cu Monika?

Lorna clătină din cap.

— Nu, Jon Jon, am auzit asta de la verişoara mea, Carly Lanesborough. Îl cunoaşte de pe vremea când locuiau în Bermondsey.

Jon Jon o apucă de braţ.

— Urcă-n maşină!

O împinse înăuntru, iar Lorna căzu pe bancheta din spate, cu mişcările îngreunate de burta ei enormă.

— Dă-i bice! Mergem în Bermondsey.

Earl demară.

Nici măcar nu se întrebă ce se întâmpla, avea să afle destul de curând. Asta era una dintre părţile bune ale lui Jon Jon. Nu se lungea la discuţii, îţi spunea doar ce să faci.

Carly locuia **într-**un apartament mic şi cochet, împreună cu soţul ei, Colin. Era antiteza verişoarei sale, iar Jon Jon se bucura de asta. Dac-ar fi trebuit să îndure încă o Lorna, şi-ar fi putut pierde răbdarea. În timp ce le făcea cafeaua, Carly îi povesti tot ce ştia.

— Eram **într-**o vizită, în direcţia dinspre voi, când am aflat despre sora ta. Toată lumea ştie despre ea, oricum, după câte au dat la actualităţi.

Jon Jon dădu din cap. Înţelegea că femeia încerca să-şi justifice bârfele.

— Oricum, am auzit despre acel Tommy, şi dacă-i acelaşi cu cel pe care-l ştiu eu, a fost acuzat de molestarea

unei fete. N-a ieşit nimic, mai bine spun de pe-acum.

Ridică mâinile, **într-**un gest de neputinţă.

— Dar familia fetei l-a dat în judecată. Şi pe urmă **s-**a mutat cu taică-său. Nimeni nu ştia unde, au dispărut pur şi simplu. Dar dacă-i el, atunci e o coincidenţă cam mare, nu?

Jon Jon încuviinţă.

— Spune-mi ce ştii despre el, Carly. Cum arăta?

— Era un tip mare şi gras, şi locuia cu taică-său. N-au stat prea mult pe-aici. Avea o mulţime de păpuşi, iar unele fete se duceau la el ca să se joace cu ele.

La auzul acestor cuvinte, inima lui Jon Jon începu să bată mai repede.

— Oricum, o fetiţă a spus că a atins-o, şi asta a fost tot. Îţi dai seama, vecinii **s-**au luat de ei imediat, dar în curând am aflat că plângerea fusese retrasă, **s-**au cărăbănit şi nimeni nu **s-**a mai gândit la ei, până la povestea asta de-acum.

— Ştii cumva de ce au retras plângerea?

Carly clătină din cap.

— N-am auzit, fiindcă era nepoata prietenei lui tata, sau cam aşa ceva, dar ştii cum umblă bârfele. În orice caz, acum stau în blocurile primăriei de pe Canary Wharf. Se numeau Rowe, asta-i tot ce ştiu.

Baxter privi fotografiile şi simţi o tresărire în inimă. La orice **s-**ar fi aşteptat, numai la aşa ceva nu.

Se uită la ele încă o dată şi văzu o Kira pe care nu şi-o închipuise niciodată. Era incredibil cât de diferit arăta de fetiţa din fotografia de şcoală. Tencuită cu farduri, părea o femeie în toată firea, dar cei care-i reţineau atenţia erau ochii. Părea atotştiutoare. Părea să ofere o distracţie copioasă **–** părea o bătrână de unsprezece ani. Părea aidoma mamei sale.

Arăta ca o Joanie renăscută, iar acesta era adevăratul şoc. Baxter avea senzaţia că primise un pumn în stomac,

tăi**ndu-**i respiraţia. Nici în ruptul capului nu **s-**ar fi aşteptat la aşa ceva. Dar cel mai mult îl îngrijora gândul de a vorbi cu Joanie. Dacă acele fotografii însemnau ceea ce credea el, atunci fie Joanie era foarte neştiutoare, fie avea mai mult talent la actorie decât o laureată a Premiului Oscar.

Privi din nou fotografiile. Nu-i venea să creadă ce vedea.

Jeanette îşi strângea cele câteva lucruri ca să plece acasă la mama ei. La drept vorbind, îi părea bine că se întorcea. Jasper ştia ce simţea şi o înţelegea. Dacă ar fi putut, **s-**ar fi mutat şi el în altă parte. Karen nu era o persoană cu care ţi**-**ai fi petrecut timpul de bunăvoie. Sub efectul alcoolului, era un adevărat coşmar.

În timp ce Jeanette îşi împacheta, mama lui Jasper comenta încontinuu părerile tuturor despre dispariţia surorii ei. Fără să**-**i pese o secundă de sentimentele Jeanettei, spuse:

— A murit, iubito, mai mult ca sigur.

Fata închise un moment ochii, distrusă.

— Eşti bună, Karen? E vorba despre surioara mea.

Vorbea răspicat, aspru, iar acest lucru nu-i scăpă lui Karen Copes, care era în acea fază a beţiei unde tocmai aşa ceva aştepta.

— Eu nu**-**ţi zic decât ce**-**am auzit.

Vorbea împotmolit, abia inteligibil. Îi era greu să privească limpede şi clipea din ochi, încercând **s-**o distingă pe Jeanette. Observă inconştient ce ordine era în cameră. Jeanette o aranjase. Complet şi, din cine ştie ce motiv, acest lucru o deranja pe Karen. Parcă ar fi pus o pată pe ea şi pe casa ei.

— Eşti prea grozavă pentru noi, în vremea asta, nu?

Jeanette nu-i răspunse; ştia că n**-**ar fi avut niciun rost.

— Ce, crezi că ţie nu-ţi pute rahatu’? Ei, don’şoară, am auzit că pe maică-ta o aşteaptă o mare surpriză. Sor-ta aia mică a fost abuzată, şi ea ştia totu’.

O parte a creierului Jeanettei ştia că vorbea doar băutura, ştia că aceea era Karen până-n măduva oaselor, căutând gâlceavă. Întotdeauna când bea o căuta cu lumânarea şi, de obicei, biata Junie trăgea ponoasele. Dar mai ştia şi că nil ieşea fum fără foc. Zvonurile din cartier aveau întotdeauna un grăunte de adevăr, de-asta le şi plăceau atât de mult oamenilor. Şi ei îi plăcuseră, când nu era vorba de familia ei. Acum însă, era în joc propria ei onoare, dar, de dragul lui Jasper, era dispusă **s-**o treacă cu vederea. Aşa că-şi împachetă în continuare, deşi imboldul de a-i da una beţivei n-o lăsa în pace.

Karen îi luă tăcerea drept confirmare.

— E, n-ai nimic de zis? Adevăru’ doare, mm?

— Auzi, Karen, de ce nu taci tu din gură pe mă-ta?

Femeia râse atât de tare, încât trebui să se sprijine de tocul uşii.

— Ne ducem acasă la mama a mai tare din parcare, aşa? Joanie boarfa.

Jeanette închise ochii, încercând să-şi ţină firea. Ea putea să spună ce voia despre propria ei mamă, dar altcineva nici pomeneală. Sau, cel puţin, nu în prezenţa ei.

— Ai vrea tu să fii măcar pe jumate cât maică-mea, Karen.

Muşcase momeala, iar Karen era **într-**al nouălea cer. Fusese hotărâtă să-i provoace o reacţie, iar acum reuşise. Se priviră lung câteva momente, **într-**o atmosferă încărcată de animozitate.

— Oi avea eu cusururile mele, da’ măcar le stau alături la copiii mei.

— Copiilor tăi le e silă de tine. Eşti de râsul lumii, beţiva cartierului. Şi pen**tr-**un bărbat e nasol, da’ când e

vorba de-o femeie, e scârbos.

Jeanette vorbise tare şi cu convingere. Karen ştia că nu glumea.

— Maică-mea, cu toate defectele ei, e o femeie cumsecade, de treabă. Şi ştii ceva? Spre deosebire de copiii tăi, noi o iubim. Tot ce-a făcut, pentru noi a fost, spre binele nostru, şi ştim asta, chiar dacă tu nu eşti în stare să pricepi.

— Dacă mă-ta-i aşa de nemaipomenită, de ce a dispărut sor-ta?

În sinea ei, Karen ştia că era nedreaptă, ştia că vorbea din duşmănie şi ură, dar o spunea totuşi. Era hotărâtă să n-o lase pe Jeanette să plece fără un scandal. Toţi se credeau deştepţi, se dădeau aşa de mari, când nu erau cu nimic mai grozavi ca ea.

Locuiau în acelaşi cartier răpciugos şi abia-şi trăgeau zilele, visând la ziua când primăria îi va muta **într-**un loc mai acătării, deşi atunci avea să fie prea târziu. Copiii scăpau de sub control, iar părinţii se despărţeau sau se obişnuiau prea mult cu împrejurimile ca să supravieţuiască altundeva.

Era de râsul lumii că unii dintre ei încă-şi mai dădeau aere, cu ditamai televizoarele lor extraplate de rahat şi programele de grădinărit. Trăiau în fundu' lumii şi, cu cât se prindeau mai repede, cu atât mai bine. Auzise că Jon Jon voia să cumpere o casă. Da' cine mama mă-sii se credea? Cine se credeau alde Brewer, inclusiv asta de-acilea?

— Fă bine şi-ţi retrage cuvintele, Karen.

Femeia râse.

— Da, adevăru' doare, nu? Sor-ta a fugit de-acasă, nu-i aşa? Sau mi-a scăpat mie ceva? Poate-a rătăcit-o doar pe undeva, asta-i?

Jeanette îşi linse buzele, privi**nd-**o pe scorpia care-şi revărsa veninul asupra ei. Parcă i-ar fi plesnit un buboi şi

toată coptura îi ţâşnea pe gură în cuvinte pline de ură.

Îşi dădea seama că ar fi putut să fie oricine. Karen era cu capsa pusă şi, spre ghinionul ei, Jeanette se nimerise la îndemână. Dar ceea ce spunea era atât de pizmaş şi de nedrept faţă de mama ei care, orice-ar fi crezut Jeanette despre ea în sinea ei, avusese întotdeauna grijă de ei, în felul său propriu…

— Şi vasăzică maică-ta n-a văzut în cărţi unde-i fata? Că de pe spinarea altora scoate-o avere cu ghicitu' ei. Nu poa' să-şi dea-n Tarot şi să vadă adresa unde-i fata aia?

Jeanette se stăpânea, dar cu preţul unor mari eforturi de voinţă. Mama lui Jasper mai stătea pe picioare *numai* fiindcă era mama lui Jasper. Nu din alt motiv. Dac-ar fi fost altcineva, Jeanette ar fi măturat podeaua cu ea până acum. Dar Karen Copes încă nu terminase. Ba chiar, abia începuse.

— Mă mir că pe *tine* nu te-au luat de gură că faci trotuaru'. Vreau să zic, e treabă de familie, nu? Asta-i afacerea familiei, curvăsăraiu, până şi bunică-ta se dădea la toţi şi toate. Şi cu toate astea, te pui mai presus ca mine? Nimenea d-ai voştri nu ştie cine-a fost tac-tu. Nimenea d-ai voştri n-are idee de unde veniţi. Toţi sunteţi nişte corcituri împuţite, nişte gunoaie, toată şleahta!

Îşi luă ţigările şi-şi aprinse una, trăgând cu sete, înainte de a continua, pe ton de conversaţie:

— Asta i **s-a** întâmplat şi la Kira, vasăzică? i-a tras-o unu, nu-i aşa, şi n-a mai venit acasă?

Nu numai cuvintele o făcură pe Jeanette să-şi piardă cumpătul, ci mai ales zâmbetul afectat care le însoţea. Lovitura fu mai puternică decât orice simţise Karen în viaţa ei.

Într-o vreme sau alta, Karen Copes fusese cârpită de oricine se nimerise prin preajma ei. Bărbatul, copiii, rudele şi prietenii, toţi simţiseră nevoia **s-**o pocnească la un

moment dat, din cauza gurii ei spurcate. Dar nimeni n-o bătuse vreodată aşa ca acum. Jeanette părea posedată. Toate grijile, temerile şi durerile i se simţeau în fiecare palmă şi şut. Toate cuvintele abia rostite îi răsunau în minte, pe când o ataca pe femeia aceea care involuntar îi oferise un pretext ca să-şi descarce emoţiile.

Când termină, privi trupul plin de sânge de pe podea şi izbucni în plâns. Ce făcuse? Cum să se întoarcă acum acasă la Joanie, cu alte necazuri?

Nu putea, ar fi fost nedrept faţă de mama ei. Nu acum. Jeanette tocmai îşi prelungise propriul exil şi se ura pe sine pentru asta. Apoi o văzu pe Junie privind-o şi ridică mâinile, într-un gest de implorare. Nici măcar nu ştiuse că fata era în casă.

— M-a provocat, Junie, a mers prea departe.

Sora lui Jasper dădu din cap, cu nonşalanţă.

Mai văzuse totul şi înainte.

— O să-i treacă. Ieşi puţin, până chem salvarea. O să mă ocup eu de ea, nicio grijă.

De fapt, în acel moment Junie îşi ura mama mai mult ca oricând. Dar, în fond, auzise toate cuvintele veninoase pe care le rostise Karen.

Sylvia avea toate documentele afacerilor lui Paulie. Scotocise prin cele trei seifuri de acasă şi preţuia acele hârtii, ca şi cum ar fi fost de aur. Cum şi erau, desigur, pentru ea. Îl urmărea de luni de zile, iar acum ştia totul despre el. Asocierea cu Joanie Brewer o uimea, totuşi. Deşi îi cunoştea preferinţa pentru femei mai tinere, fusese totuşi un moment geloasă pe prostituata aceea care, se părea, intrase în graţiile soţului ei. Până şi fiul ei lucra pentru el. Acum, femeii îi dispăruse fetiţa, iar acest lucru era îngrozitor.

Orice s-ar fi spus, Sylvia era şi ea mamă. Îşi considera propriii copii o investiţie în viitor. Atâta timp cât

îi avea, era în siguranţă. Însemna că se afla în avantaj faţă de Paulie. Putea să-l stoarcă de bani în continuare.

Ştia tot ce se putea şti despre soţul ei, iar vechea zicală conform căreia cunoaşterea e putere nu păruse nicicând mai adevărată. Dacă el îi făcea jocul, aşa cum nu se îndoia, avea să accepte un aranjament şi să uite ce ştia. Dacă nu, era hotărâtă să predea toate informaţiile autorităţilor competente şi să-şi asume riscul. Dar această perspectivă n-o îngrijora prea mult. Paulie ştia ce şanse avea, şi ea la fel. Sylvia clătină din cap, parcurgând hârtiile cu privirea, apoi le puse bine. Fetele erau plecate la mama ei pentru câteva săptămâni, până se liniştea totul. Îşi umplu cada şi se cufundă în apa fierbinte, savurând singurătatea şi aroma de *ylang-ylang*.

În timp ce zăcea acolo, închise ochii, fredonând o melodie. Îi era dragă casa aceea, dar cel mai mult îi plăcea când era singură înăuntru. Paulie nu-i înţelesese niciodată această nevoie de singurătate. Totuşi, învăţase. Sylvia insistase să-l educe, cum spunea ea. Dac-ar fi fost după el, ar fi ajuns ca una dintre femeile acelea îngrozitoare cu care erau însuraţi asociaţii lui de afaceri – nişte paţachine blonde ai cărei soţi aveau amante peste tot şi care nu erau în stare să vorbească decât despre vilele lor, lămpile lor de bronz şi copiii lor tâmpiţi.

Ei bine, aşa ceva nu era pentru Sylvia. N-avea de gând să-şi sfârşească zilele cu un om care n-avea nicio prestanţă şi avea chiar mai puţină personalitate decât câinele Labrador pe care, slavă Domnului, îl îngropase în grădină cu doi ani în urmă. Numai atunci i se împotrivise, când fetele voiseră un câine. O bătuseră la cap, ea refuzase, iar **într-**o zi el venise acasă de la curtea de vechituri a unui prieten cu căţelul **într-**o cutie de carton.

Fetele nu mai putuseră de bucurie, iar Sylvia învăţase o lecţie utilă. Să nu le lase niciodată să creadă că

Paulie le dorea binele, trebuia ca toate să pară că proveneau de la ea. În consecinţă, fetele crezuseră întotdeauna că el nu intenţionase niciodată să le cumpere cai, şi numai mama lor îl convinsese.

Zâmbi, amintindu-şi.

— E-n regulă, Sylv?

Deschise brusc ochii, auzind glasul soţului ei. O fracţiune de secundă, crezu că avea halucinaţii. Dar Paulie era în uşă, arătând cât se putea de firesc, în pofida ordinului care-i interzicea accesul în casă. Sylvia se ridică în capul oaselor, cu o mişcare atât de violentă, încât apa se revărsă din cadă.

— Vai de mine, Sylv, nu se poate, tu să faci apă pe jos…?

Era uluită.

— Şi-acuma, saltă-ţi fundul ăla gras din cadă şi vino jos, că avem de vorbit.

Pe faţa ei, consternarea era evidentă.

Paulie îi măsură trupul cu privirea, având grijă ca impresia să i se citească limpede în ochi.

— Fir-aş al dracu', Sylv, ştiu c-araţi nasol când eşti la nudu' gol!

Râse de propria lui rimă, ştiind că o irita îngrozitor şi savurând fiecare secundă.

Capitolul 14

Bătrâna deschise uşa şi-şi privi vizitatorul cu ostilitate nedisimulată. Instinctiv, Jon Jon ştiu că era o persoană care avusese mai multe meciuri decât Mike Tyson şi, probabil, le câştigase pe majoritatea.

— Scuzaţi-mă, caut familia Rowe şi cineva mi-a spus că locuieşte aici.

Afişase cel mai cuceritor zâmbet, dar felul cum îl privea femeia îi dădea de înţeles că expresia lui prietenoasă putea să nu fie de ajuns. Presimţea că n-o

interesa corectitudinea politică. Vedea în faţa ei un negru şi nimic mai mult. Probabil credea că era un spărgător care prospecta terenul.

— Cine-ntreabă?

Avea o voce profundă, cu accent Cockney autentic, iar faptul că-i aparţinea unei femei atât de scunde îl făcu pe Jon Jon să zâmbească. Era o bătrână de şcoală Cockney veche şi se mândrea cu asta.

Jon Jon ştia că cel mai bine era să se poarte la fel, aşa că spuse fără niciun preambul:

— *Eu* întreb, doamnă Rowe.

Aceea era legea străzii prin partea locului, şi o înţelegea. Imediat adăugă, mai calm şi mai respectuos.

— Mă numesc Jon Jon Brewer. Sora mea mai mică, Kira, a dispărut – s-a dat şi la ştiri.

Femeia dădu încet din cap, privindu-l în continuare cu un ochi critic.

— Şi ce-are asta a face cu noi?

Era atât de suspicioasă, încât Jon Jon se întrebă cum dracu-i erau citite contoarele. Simţea că avea şanse mai mari să intre la Banca Angliei într-o duminică după-amiaza decât să treacă pragul acelei băbuţe. Mai presimţea şi că era din cauza culorii pielii. Se obişnuise, dar încă-l mai irita.

Încercă iar, pe cel mai binevoitor ton:

— Mi s-a spus că l-aţi cunoscut pe un anumit Micuţul Tommy…

Uşa începuse să i se închidă în faţă, iar Jon Jon o opri, cu un braţ şi un picior.

— Vă rog, doamnă Rowe, e foarte important.

— Ia-ţi naibii piciorul din uşa mea, negrişorule!

Era curajoasă şi o admira pentru asta, dar începea şi să-l enerveze.

Dacă ştia ce i se putuse întâmpla Kirei, atunci avea

să-i spună, fie şi de era nevoie s-o zvânte în bătaie. Şi era gata s-o facă, oricât era ea de femeie şi de bătrână. Voia să afle, şi imediat. Îşi stăpânise emoţiile, dar îi era tot mai greu. Oftă şi deschise uşa cu forţa.

Earl apăru şi el, iar bătrâna îl măsură cu o privire agresivă. Jon Jon nu putea să n-o simpatizeze. Şi-ar fi pus capul că, la vremea ei, fusese o forţă redutabilă. Şi probabil încă mai era.

— Deschideţi uşa, doamnă, vă rog.

Glasul lui Jon Jon era scăzut, aproape rugător.

— N-am nimic să-ţi spun.

Se proţăpi în faţa lui, cu braţele încrucişate pe piept şi un limbaj corporal extrem de grăitor.

Oftă încă o dată. Când vorbi din nou, glasul îi era mai sonor şi mai autoritar:

— Ei bine, eu cred că aveţi. Fiica dumneavoastră, sau nepoata, sau cine-o fi fost, se zice că a fost agresată de bulangiul ăla, şi vreau să ştiu ce s-a întâmplat. Şi n-am să plec de-aici până nu aflu.

Spusese ce avea de spus, ştia că n-avea rost s-o ia pe ocolite. Se uitară lung unul la altul. Doamna Rowe era mărunţică, arătând aproape ca o pasăre. Avea un păr cărunt care cândva fusese negru, strâns într-un coc, şi purta cercei mari în formă de cercuri. Se împopoţonase cu atâtea zorzoane, încât i-ar fi ajuns ca să deschidă un magazin de bijuterii – inele, brăţări şi salbe – atât de multe salbe, încât arăta ca sora mai mică a domnului.

Era îmbrăcată într-o salopetă cu fermoar într-o parte, de genul celor folosite ca să nu se murdărească hainele în timpul lucrului. Dar pe Jon Jon îl fascina cel mai mult faţa ei; era ridată în cele mai neobişnuite locuri. Arăta ca o maimuţă, cu ochii căprui sclipind de inteligenţă, sau poate doar viclenie

— Nu era sigur care din două, dar avea de gând să

afle.

— Pot **s-**o fac cu frumosul sau nu, doamnă Rowe. Cum vreţi dumneavoastră.

Arăta destul de agresiv pentru ca doamna Rowe să nu se pripească. Îl mai privi câteva secunde, înainte de a deschide uşa, fără tragere de inimă, doar atâta cât să**-**i facă loc să treacă.

— El *nu* intră, preciză ea, arătând cu capul spre Earl, care zâmbi.

— Nici nu voiam, scumpo.

Apoi, către Jon Jon:

— Te**-**aştept în maşină, bine?

Jon Jon dădu din cap.

— Eşti sigur că**-**i în regulă? Pare periculoasă baba.

— Faci pe deşteptul, hai?

Era nemulţumită, dar iritarea ei părea acum aproape prietenoasă. Luase comentariul lui Earl ca pe un compliment. Fără să mai adauge nimic, doamna Rowe intră în apartament, cu spatele băţos şi atitudinea la fel de ostilă.

Jon Jon o urmă, ştergâ**ndu-**şi picioarele pe preş şi închizând încet uşa în urma lui. În casă, simţi miros de cornuri puse la copt **–** o aromă caldă, potrivită cu ambianţa.

În cămăruţa din faţă se afla o canapea de două persoane şi un fotoliu, un şemineu de teracotă cu arzător de gaze şi o etajeră din cărămizi roşii construită artizanal, pe care stăteau un televizor vechi şi un radio şi mai vechi.

Rafturile mai conţineau fotografii cu trei fete zâmbitoare, toate blonde cu ochi albaştri. Presupuse că una dintre ele era fata respectivă.

Deasupra şemineului era agăţat un tablou reprezentând un băiat care plângea. Pereţii erau tapetaţi cu mătase *Bordeaux*, iar stinghiile de lemn erau zgâriate şi

îngălbenite de la focul de gaze. În acea cameră se simţea neputinţa bătrâneţii, care-l tulbura pe Jon Jon.

Biata babă suportase un război mondial pentru *atâta* – un apartament sărăcăcios care era degradat şi igrasios, şi ar fi trebuit să fie demolat demult, în timp ce antrepozitele din apropiere erau dezafectate şi vândute pentru sute de mii, ca „poduri” pentru yuppies.

Făcu un efort să-i zâmbească. Teama pentru sora lui era mai puternică decât orice alt sentiment. Se stăpânise de dragul mamei sale, dar ajunsese la limită şi nici tot canabisul din lume nu putea să schimbe asta. Bătrâna îl privi din nou, iar Jon Jon simţi efectiv cum îl evalua, dar cel mai curios era că de fiecare dată când îl măsura din ochi o plăcea tot mai mult. Avea inimă, iar tânărul ştia că orice i-ar fi spus era adevărat.

— Vrei un ceai?

I-l oferise cu o voce morocănoasă, bunele maniere trecând peste rasismul ei înveterat. Jon Jon dădu din cap. Orice, numai **s-**o facă să vorbească fără a trebui să recurgă la cuvinte sau acte violente. Avea sentimentul clar că era primul om de culoare care-i trecuse pragul, în toată lunga ei viaţă.

— Cu zahăr şi lapte?

Primi din nou, iar când bătrâna se aşeză, în sfârşit, lângă şemineu, cu o cană de ceai, vorbi iar:

— Am mare nevoie de ajutorul dumneavoastră, doamnă Rowe. Nu se poate să nu fi auzit despre sora mea, Kira Brewer. Are doar unsprezece ani şi a dispărut. Ei, am auzit de la o fostă vecină a dumneavoastră că un tip care locuieşte acum pe lângă noi a fost acuzat de agresarea cuiva din familia dumneavoastră. E foarte important, doamnă Rowe, pentru că **s-**ar putea să ştie ce i **s-**a întâmplat Kirei… **s-**ar putea să ştie unde e.

Doamna Rowe îl măsură cu privirea, animozitatea ei

înnăscută manifestân**du-**se din nou. În sfârşit, după o lungă tăcere, vorbi:

— Băiatul meu cel mare, întâiul născut, e-nchis pentru treizeci de ani: droguri şi jaf cu mână armată. Nevastă**-**sa, Leight, o ţoapă clasa**-**ntâi, locuia în apropiere.

Sorbi din ceai, pentru a câştiga timp ca să formuleze cu grijă fraza.

— A început să lase fetele în seama acelui

Tommy Thompson, zis Micuţul. Oricum, nu peste mult **s-**a-ncurcat cu bătrânul lui, Joseph.

Luă încă o înghiţitură de ceai, trăgând iar de timp. Jon Jon bănui că**-**i era greu să**-**i vorbească unui străin despre familia ei.

— Fata ei cea mijlocie, Caitlin, era mereu pe**-**acolo **–** îi plăcea, n**-**aveai cum **s-**o opreşti. Pe urmă, a zis c**-**o atinsese cineva, fizic cum ar veni. Da**-**nţelegi, n**-**am aflat niciodată cine fusese, tatăl sau fiul, tot ce ştiam era că ea a zis că i **s-a** întâmplat. Leigh nu ne**-**a spus mai mult. Nu voia să ştie nimeni, înţelegi, din cauză lu' băiatu**-**meu. Era arestat încă de pe**-**atunci, da' Leigh ştia că tot ar fi vrut nişte răspunsuri, aşa c**-**a luat**-**o la drum cu fetele. El le iubea mult… orice**-**ar fi făcut, tot le iubea. Da' mama lor… nici nu fusese condamnat bine, şi **ea –** şi făcea de cap mai ceva ca mâţele de pe maidan. De frică să nu afle el ce neatentă fusese cu fetele, d**-**aia a luat**-**o la picior. A dispărut peste noapte, şi Thompson**-**ii la fel. Ştiau că, odată ce se afla, nu mai puteau rămâne pe**-**aici. Rahatu' când se prinde, greu se mai ia, nu? Şi de**-**atunci nu i**-**am mai văzut pe nici unii. Toţi **s-**au pierdut în ceaţă, băiete.

Oftă adânc.

— Nimeni nu ştie un **s-**au dus Leigh şi fetele. Eu cred că i**-**a dat cineva un avans ca **s-**o şteargă, şi crede**-**mă fiule că şi ea voia. Voia să scape de toate. **Într-**un fel, o şi înţeleg. Băiatu' meu nu era cel mai comod dintre soţi, era

un ticălos violent şi sadic ca taică-su, da' cum spuneam, n-am ajuns niciodată să aflăm tot adevărul, înţelegi. Singurii oameni care ştiu ce **s-a** întâmplat de fapt sunt Leight, fiica ei şi tipii respectivi. Şi, **s-**o spunem p-a dreaptă, ăştia n-au să zică nimic, nu?

Se rezemă de spătar, parcă obosită de atâta vorbă. Jon Jon bănuia, pe bună dreptate, că primea vizite puţine şi rare.

Îşi petrecea timpul vizitâ**ndu-**şi fiul în închisoare sau aşteptând scrisori de la el. Era o existenţă îngrozitoare pentru oricine, mai ales pentru o femeie mândră ca ea.

— Şi n-aveţi idee unde e Leigh?

Bătrâna clătină din cap.

— Totuşi, ce pot să-ţi spun, e că niciodată nu mi-au plăcut nici tatăl, nici fiul, da' dac-ar fi după mine, pe băiat l-aş alege oricând. Taică-său îl trata ca pe-un gunoi, şi el înghiţea totul. N-aş putea spune prea multe, înţelegi, fiindcă noră-mea încerca deja să iasă din viaţa fiului meu şi asta-nseamnă să iasă şi din**tr-**a mea. Trebuia să am grijă ce ziceam, fiindcă ştiam că voia să fugă. Îmi pierdusem fiul şi pe urmă mi-am pierdut şi nepoatele. Acuma ce mi-a mai rămas, mm?

Văzu neliniştea din ochii lui Jon Jon şi încercă să-l consoleze:

— Am adresa maică-sii. Nu ştiu dacă mai stă acolo, da' dacă da, o să ştie unde-i fiică-sa. Erau foarte apropiate, alea două. Mie nu vrea să-mi spună nimica, şi am renunţat **s-**o mai întreb. Crede c-am să-i spun lui fiu-meu, ceea ce la drept vorbind cred c-aş şi face. Da' dacă afli ceva sigur, să mă anunţi şi pe mine, da?

Jon Jon dădu din cap.

— Sigur că da. Cum te descurci fără fiul dumitale?

Femeia ridică din umeri.

— Cum pot, ce să fac?

— Amicii lui trec pe la dumneata?

Era legea străzii: trebuia să ai grijă de familiile prietenilor arestaţi. Îşi pierduseră o sursă de câştig şi aveau nevoie de ajutor.

— Uită-te-n jur, fiule, ce crezi?

Doamna Rowe intră în dormitor şi reveni cu un plic pe care era scrisă îngrijit adresa.

— Nu le am numărul de telefon şi nu ştiu dacă mai stau aici, da' poţi să-ncerci.

Se aşeză la loc, înainte de a spune încet:

— Dacă le găseşti pe nepoatele mele, să-mi spui cum o mai duc, bine?

Lui Jon Jon i se strânse inima. Se vedea clar că-i era dor de ele.

— Promit.

Se ridică şi, luându-i ambele mâini într-ale lui, îi spuse:

— Mulţumesc, doamnă Rowe. Îţi sunt foarte recunoscător pentru că m-ai ajutat.

Doamna Rowe zâmbi pentru prima dată, iar Jon Jon ştiu că în sfârşit o cucerise.

— Nu te-am ajutat cu mare lucru, fiule. Da' sper să-ţi găseşti surioara.

Scoţând un teanc de bancnote, Jon Jon desprinse cinci sute de lire sterline. Femeia le privi cu lăcomie.

— Te poftesc să le iei.

Doamna Rowe înhăţă banii cu degetele ei ca nişte gheare.

— N-am să-i toc pe nimica, fiule, îţi sunt foarte recunoscătoare.

Jon Jon îşi scrise numărul de mobil pe o hârtie şi i-l dădu.

— Dacă auzi ceva, doamnă Rowe, să mă suni.

Bătrâna dădu din cap.

— Şi dacă ai nevoie vreodată de ceva, tot la numărul ăsta să suni, auzi?

Încuviinţă din nou, ştiind că vorbea serios.

— Îţi doresc să ai noroc în căutări.

Jon Jon oftă.

— Dac-am lăsa totul în seama sticleţilor, în veci n-am afla nimic.

— Aşa-i mereu cu ei.

Vorbea din experienţă.

Îl conduse până la uşă, unde Jon Jon îi strânse încă o dată mâna.

— Să ai grijă, doamnă Rowe.

— Şi tu, fiule.

Nu închise uşa imediat, privindu-l până ajunse la maşină, iar atunci îi făcu cu mâna şi intră în casă. Era un băiat cumsecade. Respectuos. Avea să-i spună lui Harold al ei totul despre el, când venea în vizită.

Strânse banii la piept, apoi se uită la ceas. Dacă se grăbea, mai putea ajunge la agentul de pariuri înainte să-nceapă ultima cursă.

Lui Paulie îi plăcea spaima de pe faţa soţiei lui. De ani de zile nu mai simţise nici măcar pe departe că o domina. Aproape pe tot parcursul căsniciei lor, Sylvia fusese mama copiilor lui. Măcar pentru atâta lucru o respectase, dacă nu şi pentru altceva.

Acum însă, o ura. Orice-ar fi fost, întotdeauna avusese grijă de ea, iar Sylvia ar fi trebuit să ştie că urma să aibă grijă de ea şi de copii toată viaţa. Dacă voia atât de tare să plece, ar fi înţeles-o. L-ar fi aranjat bine pe toţi, plătind în continuare cheltuielile şcolare şi toate celelalte. Şi când colo, Sylvia îi făcuse probleme. Probleme serioase. Îl credea atât de prost, încât să înghită una ca asta? Văzu masa pusă pentru o persoană. Se pregătea să ia un prânz maraton, ca de obicei. Pe parcursul unei singure zile,

Sylvia băga în ea mai multă mâncare decât alte femei **într-** o săptămână. Deschise frigiderul; era doldora de potol. Doar uitâ**ndu-**se, îi venea să râdă.

Când, în sfârşit, Sylvia intră în bucătărie, Paulie încă mai râdea. Îşi luase pe ea un halat gros, încins strâns pe mijloc. Nu lipsea decât pancarta „Intrarea interzisă”. Dar aşa ceva nu era deloc neobişnuit pentru ea. Pe faţă, uleiul de piele îi sclipea puternic.

Paulie o privi, **întrebându-**se cum de ajunsese vreodată să**-**i aparţină lui. Probabil avusese ceaţă pe ochi. O simţea la fel de îndepărtată de viaţa lui ca Omul din Lună, dar era hotărât **s-**o oprească să**-**şi mai revendice aşa**-**zisele drepturi.

— Ne**-**am încins bine de tot, aşa**-**i, Sylv?

— Ce vrei?

Deci, îi revenise graiul, da? îi vorbea ca unui slujitor sau vânzător de la magazin. Cineva mai prejos de ea.

Paulie se rezemă de tăblia din granit a bufetului, încrucişâ**ndu-**şi nonşalant braţele.

— Cu cine mă**-**ta crezi că vorbeşti?

Sylvia nu-i răspunse. Îşi dădea seama după glasul lui că era la un pas de a**-**şi pierde cumpătul. Tăcu, privi**ndu-**l doar, în aşteptare.

Paulie cunoştea semnele; se pricepea bine, Sylvia a lui. În cele din urmă, ajungeai să crezi că tu însuţi erai de vină. Putea continua cu tratamentul acela tăcut zile în şir. Până şi fetelor le**-**o făcea.

— Fă bine şi începe să vorbeşti, Sylv, fiindcă n**-**am toată ziua la dispoziţie. O să lămurim treaba asta acum, o dată pentru totdeauna.

Porni spre chiuvetă, iar mişcarea lui o făcu să tresară. Se bucură că o speriase. Sylvia avea nevoie de o spaimă zdravănă. Şi de o mamă de bătaie, în ce**-**l privea pe el, iar dacă**-**l provoca, avea **s-**o capete imediat.

Puse ibricul pe aragaz.

Sylvia porni încet spre uşa din spate, iar Paulie spuse imediat, fără **s-**o privească:

— Apropie-te doar de butonul de alarmă, şi-am să-ţi smulg dracu' ţâţele din piept, auzi ce-ţi spun?

Se întoarse cu faţa spre ea, iar Sylvia dădu din cap.

— Şi-acum, stai jos şi vorbeşte cu mine civilizat, iar dacă încerci să mă iei de sus sau să-mi umbli cu şmecherii de-ale tale, o să iasă ditamai tărăboiul, ai înţeles?

Femeia dădu iar din cap, aşezân**du-**se la masă.

Paulie puse pe masă un ceainic şi două ceşti. În timp ce turna ceaiul, spuse:

— Unde-s fetele mele?

— În casa de la ţară.

Îi zâmbi sarcastic.

— Aia nu-i o casă de la ţară, Sylv, e o imitaţie de Tudor care întâmplător se află la ţară. Cine-i cu ele, maică-ta?

Sylvia confirmă.

— A, perfect. Şi ce face Morticia, se străduieşte ca de obicei să le asmuţă împotriva mea **–** împotriva tuturor bărbaţilor, mai bine-zis? La fel cum a făcut cu tine?

Nu-i răspunse, iar Paulie se hotărî să treacă mai departe. Oricum, nu-i păsa.

— Şi acum…

Sorbi din ceai, zgomotos.

— …ai să primeşti casa asta şi coşmelia de la ţară, plus un mic beneficiu ca să trăieşti mai departe în stilu-n care te-ai obişnuit, şi vei accepta suma pe care o hotărăsc eu. Că de nu, Sylv, voi avea grijă să-ţi sfârşeşti zilele la produs pe şosea, undeva în apropiere. Nu glumesc. De data asta, ai întrecut măsura. Cel mai tare mă roade felul necinstit în care m-ai dat afară din casa mea **–** iar asta-i casa *mea* **–** şi din viaţa fetelor. Şi ştii ceva, Sylv? Nici

măcar nu-mi plac. Le iubesc, dar nu-mi plac. O pereche de mironosiţe împuţite, nu altceva, da-n fond, ai avut tu grijă de asta, nu?

Îşi luă ceaşca de pe farfurie, cu o mişcare atât de furioasă, încât vărsă ceaiul.

— De ani de zile voiam să scap, Sylv. Nu trebuia decât să mi-o ceri, şi-aş fi plecat bucuros.

Sylvia se simţea rănită şi nu ştia de ce. Cuvintele lui o atinseseră adânc.

— Şi ce-ai să faci, te duci la una din târfele tale?

Chiar era geloasă! îl uimea şi-l întrista în acelaşi timp.

— Despre asta era vorba? Mă duceam la ele, Sylv, fiindcă tu ai încetat orice contact între noi, cu ani în urmă. Şi aveam nevoie de puţină afecţiune, iubito, chiar dacă tu nu simţi nevoia asta. Te-am întreţinut, şi te-am întreţinut bine.

— Pe tine te-ai întreţinut, şi nevoile tale. Cu ale mele cum rămâne?

Cuvintele ei îl făcură să râdă.

— Nevoile *tale*? Nevoile tale constau dintr-un frigider plin de crăpelniţă, un dulap plin de dulciuri şi ronţăieli, şi doi copii pe care să-i manipulezi şi să-i împopoţonezi. Ţi-ai dorit o casă de rahat şi ai primit-o. Ţi-ai dorit un Merţan de lux şi-l ai şi pe ăla. Ai vrut o bucătărie nemaipomenită, şi uite-o. Toate nevoile tale au fost satisfăcute, Sylv, şi ţi le-am satisfăcut bine, iubito. Şi cu ce m-am ales? Să-ţi spun eu cu ce m-am ales, da? C-un şut în fund, ca de obicei. Nici măcar un regulat din când în când. Nici măcar o vorbă bună de la copiii mei – şi-s copiii *mei*. Orice-ai încerca tu să le spui, fetele sunt şi ale mele.

Cuvintele lui o făcură să închidă ochii, iar lui Paulie aproape îi păru rău pentru ea. Adevărul era o armă puternică şi ştia că Sylvia nu-i putea face faţă.

— Eu nu-s taică-tu, să ajung de tânăr în mormânt ca bulangiul ăla bătrân. Săracu'. Maică-ta ţi-a pasat ţie toate decepţiile ei, iar tu ai să le dai mai departe fetelor, Dumnezeu să le aibă în paza Lui. Dar deviez, ca de obicei… Am să vă întreţin pe toate trei, da' dacă-mi mai faci o figură ca asta, Sylv, n-ai să vezi nimic de la mine. Şi pot **s-**o fac. Ar trebui să mă cunoşti destul de bine de-acum.

Nu-l mai văzuse niciodată aşa, cel puţin nu cu ea. Întotdeauna o tratase respectuos. Dar în unele momente îl ura, îi ura simplitatea de a se purta cu oamenii şi uşurinţa cu care accepta totul. Oamenii îl simpatizau pe Paulie. La reuniunile masonice sau la petreceri îi văzuse prietenii adu**nându-**se în jurul lui. Exercita o atracţie aparte.

Ştia că se întrebau ce găsea la ea şi, cu cât se simţea mai exclusă, cu atât mânca mai mult şi cu atât îl îndepărta mai mult de ea, până când, **într-**un târziu, ajunsese să-l urască. Cum putea concura cu fetele cu care se culca el? Cum ar fi putut? Făceau toate lucrurile pe care ea nu voia să le facă niciodată. De ce nu putea măcar **s-**o strângă în braţe din când în când? De ce fiecare atingere trebuia să ducă la sex? Uneori, avea senzaţia că, din partea lui, ar fi putut să fie oricine. Nu avea nevoie decât de o gaură unde să şi-o bage, şi era fericit.

Femeile acelea ale lui se culcau toată ziua cu bărbaţi, aşa îşi câştigau existenţa, iar el ştia, lua şi bani de pe urma lor, şi totuşi le putea atinge în mod intim. Totuşi, putea să le sărute, să le dorească. Iar acum, îndrăznea **s-**o întrebe de ce nu voia **s-**o atingă?

Paulie îi urmărea succesiunea expresiilor de pe faţă. Întrebă nervos:

— Ce e, Sylv? îţi consum timpul de mâncare? Au trecut vreo zece minute de când n-ai mai băgat nimic la burdihan, nu? Cred că începi să ai simptome de sevraj.

Ştia că o rănea adânc, dar nu se putea opri. Când

Sylvia pusese poliţia să-i interzică accesul în propria lui casă, ultimele sentimente la adresa ei dispăruseră. Acum sosise vremea să i-o plătească, şi se distra copios.

— Viaţa mea sunt fetele…

Iar o făcea pe preacinstita; vechea Sylv se întorsese.

— Fetele n-au nicio problemă, şi ştii foarte bine! Tocmai le-ai lăsat cu mireasa lui Frankenstein! Crezi că ai o mamă nemaipomenită, Sylv. Ei bine, cunosc eu pe cineva care nu are niciunul din avantajele pe care le-ai avut tu, iar copiii ei au ajuns excelent. Oameni de calitate, care o iubesc mult. Iar acum, una din fiicele ei a dispărut, şi n-ai fi-n stare-n veci să înţelegi cum e viaţa ei. Cum a afectat-o. Pentru tine, „problemă” înseamnă ca una din fete să nu-şi termine temele. Ar fi timpul să te-ntorci! dracu-n lumea reală Sylv. Alături de toţi ceilalţi.

— Să ies la produs, vrei să zici?

Cuvintele ei îl făcură să râdă în hohote. Din gura ei sunau scandalos.

— Ar fi un început, Sylv. Măcar atunci ai şti cum e să-ţi câştigi singură împuţiţii de bani.

Îi văzu lacrimile în ochi, dar tot nu se înduplecă. Voia să scape, chiar mai mult decât ea.

— Chiar nu-ţi pasă că a dispărut un copil? Nici măcar n-ai întrebat dacă au găsit-o, nici nu te interesează dacă o fi păţit ceva sau nu. Eşti mamă, ar trebui să te preocupe asemenea lucruri. Până şi mie-mi pasă!

Sylvia ridică din umeri, replicând pe un ton nepăsător ca de obicei:

— O **s**-apară ea. Aşa face mereu genul ăla de copii.

— Cum adică, „genul *ăla* de copii”?

Glasul lui Paulie suna mai scăzut, iar Sylvia era nemulţumită că-i păsa atât de mult de copilul unei prostituate. Auzise despre maică-sa.

Cine nu auzise?

Ridicând tot mai mult tonul pe fiecare cuvânt, răspunse cu răutate:

— Genul de copil a cărei mamă se culcă pentru remuneraţie. Genul de copil care creşte needucat. Genul de copil obişnuit să bată străzile zi şi noapte. Genul de copil pe care e clar că-l preferi în dauna propriilor tale fiice. Iar dacă nu se mai întoarce, maică-sa n-are decât să facă altul, ce, nu poate? Aşa fac oamenii ca ea, nu?

Paulie încă mai era şocat de cuvântul „remuneraţie". Numai Sylvia era în stare să vorbească aşa, ca şi cum ar fi fost ceva normal. Ca toată lumea.

— Eşti bolnavă la *cap*, Sylv. Ştiai? Fata aia ar putea fi moartă, iar tu, de snoabă ce eşti, nici nu-ţi pasă. Ei bine, află că Joanie Brewer e o femeie de treabă, o persoană mai de calitate decât ai putea tu spera să ajungi vreodată, şi o mamă mai bună pe deasupra. Copiii ăia ai ei îi fac cinste. Şi mai ştii ceva? La ei, în apartamentul lor cu chirie, mă simt mai acasă decât m-am simţit vreodată aici.

Se ridică în picioare. Trebuia să plece până n-o lovea şi fizic.

— Şi-acum, n-ai decât să te întorci la hobby-ul tău.

Deschise frigiderul şi aruncă toată mâncarea pe jos, încântat **s-**o vadă atât de umilită.

— Bagă-n tine, fato, hai, dă-i înainte. Îndoapă-te pe socoteala mea. Da' să ţii minte ce ţi-am spus, Sylv: nu-mi forţa mâna, că te nenorocesc!

Plecă şi, când trânti uşa, se simţi mai uşurat decât oricând, de ani de zile.

Joanie îl asculta pe detectivul inspector Baxter explicâ**ndu-**i că trebuia să-i mai pună câteva întrebări despre fiica ei. Dădu din cap, cu faţa lipsită de orice expresie, concentrâ**ndu-**se asupra a ceea ce avea de spus.

— Aţi găsit-o, domnule Baxter?

Se îngrozea să audă răspunsul.

Baxter clătină din cap.

— Trebuie să vă întreb despre nişte fotografii pe care le-am primit. Vrem să ne spuneţi cine le-a făcut, dacă ştiţi, şi de ce au fost făcute.

Joanie dădu iar din cap, neştiind sigur la ce se referea.

Baxter puse fotografiile pe masă, una câte una. Joanie privi imaginile fetiţei sale, îşi aminti când fuseseră făcute, ce bine se distraseră. Îşi aminti dintr-odată cât se temuse s-o vadă pe Kira arătând atât de adultă, atât de maturizată. Într-o revelaţie dezgustătoare, îi trecu prin minte că de-asta o luau la întrebări. Credeau că-şi scotea la produs propria fiică.

— Fiica mea, Jeanette, le-a făcut, mai demult – acum câteva luni… O îmbrăcase pe Kira elegant şi o fardase… După cum vedeţi, arăta mult mai matură decât era…

Deruta şi surprinderea o făceau să îndruge vorbe fără şir, ştiind că lui Baxter pozele i se păreau oarecum sinistre. Credea că avea cine ştie ce planuri ascunse, despre care nu vorbea.

— Domnule Baxter, Jeanette a făcut fotografiile astea în joacă. Doar nu puteţi crede că au fost făcute din vreun alt motiv.

Inspectorul nu-i răspunse. Erau singurele lor indicii, şi cine putea să garanteze că fiica mai mare nu era şi ea implicată?

Joanie era o prostituată, prin urmare ar fi fost în stare de orice pentru câteva lire sterline. Cine putea şti dacă nu cumva îşi închiriase propria fiică? Trupul şi-l închiria destul de des. Trebuia să procedeze cu băgare de seamă, să găsească un teren comun. Fotografiile mai erau examinate şi de un psiholog specializat în aşa ceva, deşi Baxter se mira în sinea lui că unii oameni erau în stare să se uite toată ziua la asemenea porcării. I se făcea rău doar

când vedea faţa boită şi zâmbitoare a Kirei. Era clar că fetiţa se distra extraordinar.

— Trebuie să mă credeţi, domnule Baxter, au fost făcute în glumă, nu altceva. Kirei mele îi plăcea mult să se îmbrace elegant. Îi plăceau hainele şi fardurile, şi bijuteriile strălucitoare. Am fost şocată când am văz**ut-**o, după ce au fost făcute fotografiile. Arăta atât de matură…

Plângea din nou, iar Baxter o privea cu atenţie.

— Cine le**-**a dus la *Supa Snaps*, sâmbătă?

Joanie clătină din cap.

— N**-**am idee. Poate să le fi dus chiar Kira?

Clătinând din cap, detectivul răspunse:

— N**-**a putut fi ea. Filmul nici măcar nu era **într-**un plic. Niciun nume, nicio adresă, nimic.

Îl privi nedumerită. Fie era o actriţă foarte talentată, fie habar n**-**avea ce se petrecea. Baxter nu se putea decide, dar era hotărât să afle.

Oare era în halul ăla numai fiindcă**-**i dispăruse fetiţa, sau pentru că era şi ea implicată? Baxter întâlnise de nenumărate ori asemenea cazuri. Când omori pe cineva, deliberat sau accidental, te chinuiesc remuşcările, iar dacă persoana ucisă e o rudă apropiată, te ascunzi după lacrimile pe care oamenii se aşteaptă să le verşi pentru ea. Ba chiar, consideri că meriţi compasiunea lor.

Aceste fotografii puneau toată situaţia **într-**o altă lumină. Probabilităţile ca un copil să fie ucis de un străin erau minime. Statistic, şansele erau reduse, deşi se mai întâmpla uneori. De obicei, însă, copiii asasinaţi erau victime ale rudelor sau prietenilor, persoane pe care le cunoşteau şi în care aveau încredere.

Iar el era sigur de**-**acum că Kira Brewer murise. Nu mai trebuia decât să**-**i găsească trupul şi să identifice făptaşul. Care putea fi foarte uşor propria ei mamă îndurerată.

Capitolul 15

— Îşi închipuie că suntem şi noi implicaţi în dispariţia ei, Jon Jon…

Vocea lui Joanie era neîncrezătoare.

— Nu fi proastă, mamă.

Joanie clătină din cap cu tristeţe.

— N-ai fost de faţă. A trebuit să suport interogatoriul boului ăluia de Baxter despre nişte fotografii de-ale Kirei făcute cu luni în urmă. Jeanette o fardase **într-**o seară, în timp ce se îmbrăca, şi i-a făcut câteva poze. Aşteaptă numai să le vezi, în ele Kira arată de vreo douăzeci de ani. Oricum, Baxter şi toţi ai lui cred că au fost făcute ca să excite. Au luat în echipă până şi un psiholog.

Sorbi din ceaşca de ceai.

— Eu sunt la produs, aşa că, pentru sticleţi, asta-nseamnă că-s complet imorală. Înseamnă c-aş fi capabilă să-mi plasez propria fiică. Ce ştiu ei? i-am spus în faţă – poate că, dacă porneau prima dată când i-am sunat, ar fi găsit-o până acum. Mai mult de două ore am avut de aşteptat pân-au ajuns aici, nesimţiţii.

Plângea din nou. Jon Jon îi simţea durerea de parcă ar fi fost a lui proprie.

— Nici măcar n-au habar cum au ajuns fotografiile la *Supa Snaps*, înţelegi? în orice caz, n-au fost aduse normal. N-aveau scris pe plic niciun nume, nimic, Dar i-am spus, dacă era ce credea el. Doar n-am fi dus rahaturile alea la developat, nu? Şi ştii ce-a zis, obraznicul? A întrebat: „Atunci unde le-aţi fi dus?”

— Trebuie să întrebe, mamă.

Jon Jon se trânti pe canapea, palid de îngrijorare.

— Tu vei fi următorul interogat.

Băiatul oftă.

— Ei, n-avem de ce să ne facem griji, nu? Dacă Jeanette le-a făcut în joacă, până la urmă va trebui să

accepte ideea.

Joanie îşi termină ceaiul şi-şi aprinse încă o ţigară.

— Cum au putut crede că am fi implicaţi în dispariţia ei, Jon Jon?

Fiul ei o cuprinse pe după umeri.

— Trebuie să investigheze problema din toate unghiurile. Aşa fac întotdeauna.

Nu adăugă că făcea şi el unele investigaţii. Mai întâi, voia să vadă ce afla. Nu era nevoie **s-**o îngrijoreze înainte de a şti care era situaţia. Fusese de două ori la adresa mamei lui Leigh, dar nu găsise pe nimeni acasă, aşa că urma să se ducă din nou în aceeaşi seară, pe neanunţate **–** întotdeauna, cea mai sigură cale de a obţine informaţii de la oameni. Interpelează**-**i când se aşteaptă cel mai puţin.

Nici nu se gândea să dezvăluie şi poliţiei ceea ce ştia. Era o problemă personală şi n**-**avea de gând să**-**i lase să i**-**o încurce. Dacă prindeau autorul, îl arestau, şi la ce i**-**ar fi folosit asta lui Jon Jon? El dorea să se răzbune, şi avea **s-**o facă. De**-**asta nu-i spusese nici mamei sale nimic… *Ochi pentru ochi*”. Cunoştea *Biblia*, citea din ea adesea, graţie lui Sippy şi învăţăturilor lui… *Şi dinte pentru dinte*”. Da, da, avea să**-**i scoată dinţii din gură şi ochii din orbite nenorocitului. *Biblia* oferea răzbunări drepte, îi plăcea uşurinţa preceptelor ei. O-ncurcai, plăteai preţul. Râvneşte la boul meu şi**-**am să te calc în picioare, în fond, era tot legea străzii. Cu două mii de ani mai târziu, Jon Jon considera că *Biblia* era mai limpede pentru oamenii ca el decât pentru toţi clericii şi politicienii din lume.

— Să**-**ţi fac un sandviş, mamă, n**-**ai mâncat aproape nimic.

Joanie clătină din cap.

— La tu unul, eu oricum n**-**aş putea să mănânc.

Îi făcu totuşi un sandviş şi încercă **s-**o încurajeze să**-**l mănânce. Apoi, aşteptă împreună cu ea până seara, când

veni Paulie. Le adusese mult sprijin moral în ultimele câteva zile, iar Jon Jon ştia că mama lui se simţea mai bine cu Paulie în preajmă. N-o putea lăsa cu altcineva, pentru că Joanie n-are fi acceptat pe nimeni.

Paulie o ţinea ocupată. Îi auzi făcând dragoste şi se bucură. Dacă-i mai alunga gândurile, pe Jon Jon nu l-ar fi deranjat nici să-şi aducă o duzină de bărbaţi. Iar Paulie ţinea la ea. Încerca să se ascundă, dar era clar pentru oricine-l observa mai atent. Lui Jon Jon îi părea foarte rău pentru ei. **Într-**o altă viaţă, şi-ar fi putut face un rost împreună, trăind fericiţi. Privi din nou fotografia Kirei şi se rugă la Dumnezeu **s-**o aducă acasă. Nu nutrea prea mari speranţe că rugăciunile lui aveau să fie ascultate.

Peste câtva timp plecă, lăsâ**ndu-**şi mama culcată pe canapea şi servită cu credinţă de Paulie Martin.

Era un spectacol care merita văzut.

Jasper Copes şi prietenii lui continuau **s-**o caute pe Kira. Parcă ar fi avut o misiune specială, Jasper simţi**ndu-**se obligat de onoare să ajute la găsirea surorii Jeanettei. Sippy şi acoliţii lui căutau şi ei, iar numărul B.M.W.-urilor de pe străzi se dublase în ultimele douăzeci şi patru de ore, pe măsură ce alţi şi alţi prieteni ai lui Jon Jon se alăturau căutărilor. Poliţia era mulţumită, indicâ**ndu-**le tuturor zone precise unde să caute **–** şi, pentru prima oară, tinerii făceau ceea ce le cerea moş Bill.

Reporterii erau în al nouălea cer. Skinheazii şi Rasta, cooperând cu băieţii duri şi căutătorii obişnuiţi, erau un subiect de reportaj spectaculos; toţi îşi lăsaseră deoparte diferendele ca **s-**o caute pe fetiţa dispărută. Kira Brewer făcuse mai mult pentru relaţiile rasiale locale, în câteva ore, decât ar fi putut realiza orice guvern în ani de zile.

Dar căutătorii începuseră să-şi dea seama că nu mai căutau o fetiţă vie şi nevătămată, ci un cadavru. Nimeni însă n-o spunea cu glas tare. Când Sippy îşi aprinse un

chiştoc de iarbă, în timp ce ajuta la căutările meticuloase din Victoria Park, poliţiştii nici nu clipiră. Toţi cooperau pentru un obiectiv comun. Altceva nu conta.

Li se alăturaseră şi clienţii cluburilor şi ai cârciumilor, pe măsură ce vestea se răspândise. În faţa blocului lui Joanie, oamenii depuseseră flori şi mesaje pline de speranţă. Dar timpul trecuse şi pentru toţi aceasta era perioada cea mai grea.

Mama lui Leigh Rowe era o femeie masivă, cu păr blond oxigenat şi o ţigară atârnată mereu în colţul gurii. Când auzi bătaia în uşă, crezu că erau copiii din cartier.

Cei ai vecinilor erau nişte nesimţiţi care n-aveau alt scop în viaţă decât să hărţuiască pe toată lumea din jur. „Sună şi Fugi” era singurul joc îndrăgit prin partea locului. Deschise uşa, îmbrăcată **într-**un capot scurt de dantelă neagră, încruntată şi cu ţigara lipită de buză, iar când îi văzu pe Jon Jon şi pe Earl nu păru deloc descumpănită. Era ora douăsprezece noaptea, iar ea răspundea la uşă, ca şi cum ar fi fost ziua-n-amiaza mare.

— Ce?

Expresia îi era dură şi ostilă.

Earl îl privi pe Jon Jon şi ridică din umeri.

— Ei? i-o vizită de curtoazie, sau ce?

Îşi desprinse ţigara de pe buză şi o aruncă în stradă, cu un gest îndelung exersat.

— Sunteţi Mandy Costner?

Îl măsură pe Jon Jon cu privirea, ca şi cum ar fi fost un şobolan apărut în pragul ei.

— Cine mă-sa-ntreabă?

Jon Jon se săturase de grozăvelile din East End. Îmbrânci**nd-**o înapoi în antreu, mugi:

— *Eu*! Eu pe mă-sa-ntreb!

Earl îl urmă în casă, râzând încetişor.

— Ei, să mori de n-a intrat!

Femeia încerca să-i împingă înapoi în stradă. Jon Jon şi Earl îşi dădură seama că-i credea recuperatori veniţi să încaseze datoriile de la bărbatul ei.

— N-am venit pentru bani, vrem doar s-o găsim pe fiica matale…

Mandy Costner gâfâia epuizată.

— Ce treabă aveţi cu ea? Harold ăla V-a trimis? Că dacă da, nu ştiu unde-i.

Uşa camerei din faţă se deschise şi în antreul strâmt apăru un bărbat înalt şi chel, cu umeri laţi şi burtă umflată.

— Ce-i aici?

Lui Jon Jon îi era până-n gât.

— Treci acolo imediat! Earl, închide-n mă-sa uşa aia. Şi tu… arătă el spre femeie, ţine-ţi dracu' clanţa şi du-te-n salon, ca să-ţi spun naibii care-i treaba.

Cei doi se holbară la el prosteşte, până când Earl spuse cu blândeţe:

— Faceţi ce vă zice. Zău că n-are chef să piardă vremea…

Cheliosul cel înalt era nemulţumit, iar Earl şi Jon Jon îl înţelegeau. Însă Jon Jon pierduse destul timp. Îi împinse pe amândoi în salon. Earl îl urmă şi răsuci cheia în broască. Acum ştiau că erau închişi acolo cu doi nebuni. Totul ţinea de obţinerea avantajului psihologic.

În cameră, cei doi îi priviră tremurând. Jon Jon oftă greu.

— N-am venit aici din partea lui Harold, deşi vreau s-o găsesc pe fiica voastră.

Bărbatul şi femeia schimbară o privire sceptică.

— Zău?

Vocea lui Mandy era acum seacă, lipsită de orice teamă:

— Şi ăla de-acolo ce-i, un porc care zboară peste casă?

Încet, femeia îşi aprinse încă o ţigară, trăgând fumul în piept înainte de a vorbi din nou:

— Întotdeauna are legătură cu Harold. O bătea de făcea pe ea, şi lui îi plăcea. Ce-a trebuit să-ndure fata aia…

Trase iar din ţigară.

— Nu-mi pasă dac-aveţi pistoale, n-aveţi decât să mă-mpuşcaţi, că tot n-am să vă spui nimica. Aşa că vă pierdeţi vremea.

Era ultimul ei cuvânt.

Bărbatul se aşează **într-**un fotoliu, lângă sobă, şi începu să-şi răsucească şi el o ţigară.

— Are dreptate, amice, fiică-mea l-a suportat destul, cât a fost liber. N-o să vă zicem nimic despre ea, orice-aţi face.

Jon Jon se instală pe canapea, spunând pe tonul cel mai prietenos:

— Jur, amice, că nici nu-l cunosc pe Harold.

— Atunci ce vrei?

În timp ce-l întreba, omul îşi lingea foiţa ţigării. Era clar că puţin îi păsa de răspuns.

— Sora mea se numeşte Kira Brewer. A dispărut de-acasă.

Îi văzu schimbând o privire.

— Ne pare rău, dar ce legătură are asta cu noi?

Acum vorbea. Mandy, iar vocea-i era mai blândă.

Jon Jon trase adânc aer în piept înainte de a răspunde:

— Fiica voastră l-a acuzat pe-un tip c-a molestat-o pe fata ei, Caitlin. Ei bine, acelaşi tip, Micuţul Tommy Thompson, avea grijă de sora mea.

Cei doi se uitară iar unul la altul. Bărbatul lătră la soţia lui:

— Fă un ceai, Mandy.

Mandy dădu din cap şi ieşi, urmată de Earl. Nu erau

proşti, n-aveau să lase pe nimeni de capul său în noaptea aceea.

— Deci, ce aveţi de spus?

Jon Jon aşteptă, în timp ce bărbatul îl măsura cu privirea.

Îi înţelegea prudenţa. Auzise totul despre Harold Rowe, şi erau numai lucruri rele. Ştia că trebuia să le câştige încrederea, dar trasul de timp începuse să-l irite.

— Caitlin avea nouă ani când l-a acuzat. Umbla şi cu alţi copii, înţelegi. Leigh se amorezase de tatăl lui, deşi ce-o fi găsit la el, nu ştiu – era la fel de bătrân ca mine! Da' cred că după chinul cu Harold orice alt bărbat i se părea mai grozav. Era o brută – i-a spart nasul, i-a rupt braţul, o dată i-a perforat şi un plămân. O acuza de tot felul de fapte – un gelos nenorocit. Dar Harold era şi el viclean, şi, după ce l-au înfundat, a ieşit şi mai rău. Leigh primea vizite la toate orele din zi şi din noapte de la aşa-zişii lui prieteni. Ştii cum e. Îi ţii companie văduvei de puşcăriaş, chit că-i convine sau nu.

Jon Jon dădu din cap.

— Oricum, Joseph ăsta avea ceva parale – compensaţie sau ceva, nu ştiu – şi era vorba să se mute cu toţii. De-aici a ieşit o ceartă – nu mă-ntreba de ce-şi atunci **s-a** întâmplat dandanaua cu Caitlin. N-au ajuns nici la proces, nici nimica. Au fost câteva scandaluri, i-am tras şi eu o cafteală bătrânului, normal. Pe urmă, Leigh a găsit o casă şi **s**-a dus, iar Thompson-ii au trebuit să se mute şi ei, că-i luase lumea la ochi pe-acolo.

— Pe cine anume l-a acuzat Caitlin?

— Mai întâi pe tată, pe urmă şi pe fiu, din câte mai ţiu minte, şi-atuncea a ieşit la iveală că amândoi se ţineau de d-alde astea, înţelegi. Ce mai pereche de rahaturi, hmm? Şi grasu' ăla nu se-nmuia deloc, ca untu, deşi tre' să recunosc că mie de la-nceput nu mi-a plăcut. Păpuşele! Ce

gagiu se joacă cu nişte păpuşele de rahat, dacă nu-i măcar niţel cam sărit la bilă?

Îşi accentuă cuvintele cu un gest la tâmplă.

— N-am aflat niciodată adevărul. Leigh ne-a spus doar în linii mari, când a aflat. Era şi normal, dacă stai să te gândeşti. Cui îi convine să afle lumea că i-au fost molestaţi copiii?

— Iar acum unde e?

Omul zâmbi.

— Regret, fiule, n-am să-ţi spun o iotă despre asta. A avut prea mult de furcă cu Harold Rowe şi nu vreau să risc **s**-o găsească. Ar omorî-o **–** sau ar pune pe altul **s**-o facă. Îmi pare rău.

Jon Jon îl înţelegea; şi el şi-ar fi apărat la fel sora sau fiica. Mandy reveni cu ceaiurile. Râdea; era clar că ea şi Earl se înţelegeau de minune.

— Ce bani era vorba că avea Joseph?

Jon Jon se întreba dacă nu cumva proveneau din pornografie infantilă sau alte infracţiuni asemănătoare.

— I-a dat lui Leigh a noastră un avans ca să nu-l amestece pe moş Bill, iar eu i-am zis să primească, i-am spus: „ia-i, fată, şi ia-ţi tălpăşiţa de-acolo”. Şi aşa a făcut. C-o fi bine, c-o fi rău, aşa a făcut.

Earl îi înţelegea logica, dar cel care puse punctul pe *i* fu Jon Jon:

— Dar dacă era pervers, de ce nu l-a oprit **s**-o mai poată face din nou? Sora mea a dispărut, poate-o fi şi murit chiar, fiindcă fiica voastră n-a spus la nimeni. L-a lăsat să scape.

Mandy avu bunul-simţ să se arate ruşinată, deşi se încăpăţână să insiste:

— Nu-l ştii pe Harold. Când Joseph i-a oferit bani, a fost o mană cerească. Avea nevoie de ei, ca să scape de bărba-su o dată pentru totdeauna.

Jon Jon era copleşit vizibil.

— Aşa că **s-**a folosit de molestarea propriei ei fiice pentru asta?

Clătină din cap, dezgustat.

— Ştiţi ceva? Mi se face rău când văd oameni ca voi. Dacă fiica voastră vorbea cu autorităţile, sora mea ar mai fi fost acum acasă.

Simţea cum îi creştea furia la gândul unei asemenea nedreptăţi.

— Şi de unde era să ştim noi?

— Dac**-**a făc**ut-**o o dată, era normal **s-**o mai facă, sau **s-**o fi făcut şi**-**nainte. Nu închei târguri cu oameni ca ăştia. Trebuia să**-**i ia banii şi tot să**-**l înfunde.

Mandy era nemulţumită şi ea, şi răspunse caustic:

— Ei bine, nu l**-**a înfundat. Cum era să ştie că avea să se ia şi de altele?

Jon Jon răcni:

— **S-**a luat de fata ei, cred că putea să se prindă, nu? Sau crezi că nepoată**-**ta**-**i singura puştoaică din lume pe care**-**o iau stricaţii la ochi? Cine**-**i pervers, pervers rămâne. Asta**-**i ca o boală, nu?

Nimeni nu răspunse.

Tatăl lui Leigh îşi răsuci încă o ţigară, dar mâinile îi tremurau.

— Nimeni nu **s-**a gândit la altceva decât **s-**o scape de Harold şi de familia lui, mârâi el.

Mandy îi luă vorba din gură.

— Nu ştiţi cum era **–** până şi noi a trebuit să ne mutăm, de**-**asta am venit tocmai pân**-**aici. Tot timpu’ ne hărţuia: rahaţi de câine**-**n cutia de scrisori, taxiuri la toate orele din zi şi din noapte, înjurături când mergeam pe stradă, de la-mpuţita de maică**-**sa **–** altă cotoroanţă bătrână şi nebună de legat, şi aia. Era un coşmar. Fiică**-**mea ajunsese ca o moartă **–** nici să mănânce, nici să doarmă nu

mai putea. Chiar şi din puşcărie, încă mai putea să-i controleze viaţa. Puţin îi păsa de fetele alea, se folosea doar de ele ca s-ajungă la ea. Aşa c-a luat banii şi-a fugit, şi cine poate să-i găsească vreo vină?

Jon Jon era scârbit.

— Pentru asta nimeni nu-i găseşte nicio vină, dar trebuia să-i demaşte pe Thompson-i.

— Şi s-amestece gaborii? De la ăla, Harold i-ar fi aflat adresa mai uşor ca de la oricine. E cazu' să ştii asta, fiule. Cei mai mulţi din tagma lor fac orice pentru pileală, şi ce-i aia, o adresă acolo, mm? Nu, Harold era hotărât s-o vadă pe fata mea moartă. Am făcut cum am crezut noi că era mai bine atunci.

Jon Jon râse cinic.

— Mai bine pentru voi, în orice caz.

Se ridică.

— Hai să mergem, Earl, că mi se urcă la cap.

Jon Jon ştia că n-aveau nicio şansă să dea de urma lui Leigh. Nu întrebând de-a dreptul, cel puţin. Afară, puseră în funcţiune scannerul din maşină şi-l acordară până auziră vocea lui Mandy vorbind la un telefon fix. Ar fi putut asculta şi un mobil. Bănuiseră că avea să-şi anunţe fiica despre cele întâmplate, şi nu se înşelaseră.

Scannerul era o pleaşcă în meseria lor. Puteau asculta orice: frecvenţele radio ale poliţiei, telefoanele mobile şi fixe, cu condiţia să ai în casă un aparat cu antenă, cum aveau în ultima vreme cei mai mulţi, inclusiv Mandy.

Căutătorii de azil le folosiseră pentru a intercepta frecvenţele firmelor de taxiuri şi a le sufla clienţii. Erau nişte instrumente extraordinare.

Mandy îi explica situaţia fiicei sale, care părea speriată de evenimentele recente. Mama ei o linişti repede.

— Erau nişte băieţi destul de drăguţi, scumpo. Oricum, nu cred că Harold al tău **s-**ar fi încurcat cu tuciuriii, îl ştii cum era. Iar ăla marele, Earl… ei, îţi zic eu, fată, nu l**-**aş trimite la plimbare din pat.

Cele două femei râseră, în timp ce Earl îşi dădea ochii peste cap, jenat.

— Ai făcut o cucerire, Earl.

Earl ridică doar din umeri.

— Mamă, eşti ceva de coma lumii!

Femeile râseră din nou.

— Ba nu, vorbesc serios, era foarte drăgălaş.

Mandy râse iar.

— Micuţa aia, Kira… Crezi c**-**au **s-**o găsească, mamă?

— Cine ştie, fato? Sper că da. Binecuvântată să**-**i fie inimioara, seamănă cu Caitlin. Acelaşi păr blond şi ochi albaştri.

— Săraca văcuţă…

— Şi dacă**-**s implicaţi nenorociţii ăştia doi de Thompson**-**i? Ei bine, n**-**aş vrea să fiu în pielea lor, dacă tipii din seara asta pun mâna pe ei.

Nu-i spuse că fratele Kirei o învinuia pentru că nu-i denunţase, dar ideea plutea suspendată între ele, nerostită. Leigh se grăbi să schimbe subiectul:

— Tu şi tata sunteţi bine?

— Mda, de minune. Pe la voi cum mai e?

— Bine. Suntem tot în Pevensey Bay, prindem ultimele zile ale verii. Am să plec înapoi duminică. Le place la nebunie aici, mamă, şi mie la fel.

— Caravana cum e?

— Am găsit**-**o cam răvăşită. Cei cărora le**-**ai închiriat**-**o dată trecută nu erau prea ordonaţi, da’ am curăţat**-**o lună, aşa că nu**-**ţi face griji. Apropo, ţi**-**am pus iar în faţă urnele alea de teracotă.

— Bine, iubito, îţi mulţumesc. Mai vorbim mâine.

— Mulţumesc, mamă. Pentru tot. Pa.

Cuvintele lui Leigh erau tensionate, iar Mandy adăugă cu tristeţe:

— Te iubesc, fetiţo.

Fiica ei însă închisese.

Earl căuta deja Pevensey Bay în ghidul său *A-Z*.

— Nu te deranja, am auzit destul.

— Mergem acum acolo?

Jon Jon clătină din cap.

— Nu, mai întâi ne pregătim un alibi.

Earl ridică din umeri.

— Cum preferi.

— Nu vrei să-ţi fac rost de numărul de mobil al mamei?

Celălalt se hlizi.

— Te-n mă-ta, Brewer!

În timp ce porneau, Jon Jon spuse:

— Cum au putut să ia bani, Earl, când ştiau că lăsau nişte perverşi liberi **s-**o mai facă din nou? Micuţa mea Kira…

Earl încetini.

— Îl ştiu pe Rowe şi, crede-mă, e-un bulangiu periculos rău. Încercau să se apere. Toţi am fi făcut la fel, în situaţia lor. Şi au dreptate cu curcanii **–** câte adrese-am aflat şi noi de la ei, în ultimele luni? Putea **s-**o găsească pe Leigh după copiile hârtiilor de la tribunal sau de la secţie. Foloseşte-ţi dibla, Jon Jon.

— Da’ nu pe soră-ta **s-**au apucat **s-**o molesteze, este?

— Soră-mea aia mică arată ca miss Dinamită trosnită cu amfetamină şi are-o gură de două ori cât a ei. Niciun sonat întreg la minte nu **s-**ar apropia de ea.

Jon Jon nu zâmbi, deşi o întâlnise de mai multe ori pe René. Avea treişpe ani şi mergea pe douăşnouă.

— Şi fără mişto, Jon Jon, nici nu ştii sigur dac-au fost

Thompson-ii, nu?

— Ei au fost, nu-ncape vorbă.

— Crezi că s-ar fi dat la soră-ta, când ştiau totul despre tine?

Jon Jon oftă.

— Se prea poate, fiindcă s-au luat şi de-o Rowe, iar Harold nu era cel mai drăguţei spărgător de bănci din parcare, nu?

Earl dădu din cap.

— Că bine zici.

Jon Jon începu să-şi răsucească un chiştoc, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată în public.

— Întoarce! ordonă el. Am uitat ceva.

Earl întoarse maşina.

Mandy se uita la un film, iar soţul ei turna brandy în două pahare mari. Avuseseră o seară agitată.

— Mă simt nasol, Mandy, tu nu?

Femeia dădu din cap.

— Da' cum am fi putut să ştim ce-avea să se-ntâmple?

Nu suporta gândul că aveau de-a face cu dispariţia unui copil.

— Cât i-a dat Thompson lui Leigh?

— Douăşcinci de miare.

Soţul ei se înecă, şocat, cu brandy-ul.

— Băga-mi-aş! Asta-i o grămadă de bani, nu? Nu ştiam că erau aşa de mulţi.

Mandy dădu din cap.

— A scăpat uşor totuşi, Mandy. Cinstit acuma, o vreme m-am întrebat dacă nu cumva o fi inventat ea totul. Ştii cum poate fi uneori Leigh a noastră…

Soţia lui îl întrerupse.

— Nu şi de data asta. Şi, oricum, aia a fost cu ani în urmă, când era mică.

Sorbi din brandy, înainte de a spune:

— N-am crezut niciodată, ştii Mandy, nicio vorbă.

Femeia se răsuci în fotoliu pentru a-şi vedea bine soţul, uitând de film.

— Ce vrei să spui?

Omul ridică din umeri, făcând să i se mişte toată burta.

— Am întrebat-o pe Caitlin şi mi-a spus că Leigh a-nvăţat-o ce să le spună la oameni.

— *Sigur* că a-nvăţat-o ce să le spună la oameni! Doar nu vrei ca propriul tău copil să îndruge Dumnezeu ştie ce faţă de toată lumea. E propria ta fiică, în mă-sa, şi tot nu crezi o vorbă din ce spune.

— Bine, bine, nu te aprinde. Da' cinstit acuma, Mandy, a turnat ceva gogoşi de-a lungul anilor, nu? Eu niciodată n-am văzut nimic necurat, atâta spun.

— Ei, şi? pufni Mandy furioasă. Ce te-aşteptai, să-i vezi făcând-o-n faţa ta, da? Asta vrei să zici?

— Nu vreau să zic decât atâta: când a avut vreunul din ei ocazia? Leigh nu locuia cu ei, nu? Vreau să zic, mergeau doar în vizită, ieşeau în parc cu copiii, şi tot aşa…

Mandy clătină din cap, consternată.

— Şi-atunci, de ce nu i-ai spus asta tipului ăluia? Dacă eşti aşa de sigur că-s nevinovaţi şi că propria ta fiică-i o mincinoasă neruşinată!

— Fiindcă *este* fiica mea, de-aia!

În acel moment, piatra din pavaj intră pe fereastra camerei din faţă. Mandy şi soţul ei priviră neputincioşi cum maşina le era făcută zob cu o bâtă de baseball de Jon Jon, care părea scos din minţi.

— Chemaţi copoii, hai! A, da' voi nu chemaţi copoii niciodată, nu? Nici chiar **pentru** mpuţiţii de violatori şi ucigaşi de copii! răcni el prin fereastra spartă.

Nu-i răspunseră.:

Nu aveau nimic de spus.

— Acum eşti mulţumită, Mandy? murmură soţul ei.

Femeia se aşeză pe canapea, privind halul în care arăta camera, şi izbucni în plâns. Dar, aşa cum prevăzuse Jon Jon, nu chemară poliţia. Nu erau chiar atât de proşti.

Joanie era trează, ca de obicei. Se strecură jos din pat cât putu de încet, ca să nu-l deranjeze pe Paulie. În bucătărie, îşi făcu un ceai şi-l asezonă din greu cu scotch. Mary Brannagh adusese sticla mai devreme şi, cum era singura băutură alcoolică din casă, Joanie bău cu recunoştinţă.

Îşi scoase cărţile de Tarot şi începu să le amestece alene, apoi le puse pe masă, în faţa ei. Se uita la ele ca la un duşman, cum le şi simţea în acel moment. Noapte de noapte voise să-şi ghicească în legătură cu fiica ei, să vadă ce-i spuneau cărţile. De când auzise de la Mary că era cu o persoană brunetă, oscila încontinuu între speranţă şi deznădejde.

Ştia deja că toţi o credeau pe Kira moartă.

Acum îi era groază **s-**o afle şi din cărţi. Bău din ceaiul călduţ, alcoolul revigorâ**nd-**o, deşi îi detesta gustul. Apoi, rezemâ**ndu-**şi capul pe masă, începu din nou să plângă. Era un sunet scăzut, nu suspinele zgomotoase pe care le scosese mai-nainte. Plângea de frică şi remuşcare.

N-ar fi trebuit **s-**o lase pe Kira să iasă din casă în ziua aceea, dar avusese atâtea de făcut, încât uitase să fie la fel de vigilentă ca de obicei. De la cearta cu Monika, biata Kira rătăcea ca o oaie pierdută, dacă nu era cu Tommy. Dar în ziua aceea şi el fusese plecat.

Ce Dumnezeu avusese în cap, de-o lăsase să se ducă la magazine de una singură? Oare fetiţa ei zăcea acum cine ştie pe unde, înfrigurată şi frântă de oboseală? O închisese cineva undeva? Era blocată **într-**un frigider, sufocâ**ndu-**se?

Posibilităţile erau nesfârşite, iar Joanie ştia că nu făcea bine deloc speculând astfel. Gemu, cu un sunet care se auzi surprinzător de tare în liniştea din apartament. Nici chiar muzica sonoră, care era la ordinea zilei în cartier, nu cânta în noaptea aceea, poate din respect pentru durerea ei.

Ce făcea? se întrebă. Îşi jelea copilul?

Apoi începu să vomite, ţi**nându-**şi mâna la gură pentru a nu murdări bucătăria. Se duse până la chiuvetă, împleticită pe picioare, şi vărsă până începură **s-**o doară coastele. Apoi simţi o mână mângâi**nd-**o uşor pe spate.

Era Paulie.

Icni din nou, iar el continuă să**-**i mângâie spatele, în timp ce**-**i şoptea cuvinte liniştitoare la ureche.

Dar Joanie nu**-**l auzea. N**-**o auzea decât pe mica ei Kira, chemâ**ndu-**şi mămica, iar mămica ei nu venea.

Capitolul 16

Micuţul Tommy era în faţa blocului, unde stătea de vorbă cu un grup de femei şi bărbaţi; căutarea Kirei continua de trei zile, dar îi cam pierise elanul. Toţi, inclusiv poliţia, căutau acum un cadavru.

Totuşi, căutările îi uniseră pe toţi **într-**un fel pe care nimeni nu l**-**ar fi crezut posibil. Cu toţii aveau un scop comun, iar scopul acela era un copil numit Kira Brewer.

Ziariştii încă mai mişunau peste tot, deşi camerele de luat vederi dispăruseră, graţie exploziei unei bombe în centrul Londrei. Cartierul fremăta de tensiune şi, deşi speranţa de a o găsi pe Kira în viaţă se risipea, localnicii erau totuşi emoţionaţi că făceau subiectul unor ştiri de pe pagina întâi.

În timp ce**-**şi citeau propriile cuvinte reproduse în ziare, nu li se părea deloc nefiresc că dispariţia Kirei îi adunase pe toţi laolaltă. Era o comunitate ai cărei membri îşi cunoşteau intim vieţile unii altora. Puteau vedea pe

ferestre, în case.

Îşi cunoşteau familiile, slăbiciunile, ştiau cine consuma droguri şi cine nu. Cine cu cine se culca; cine era arestat şi cine tocmai ieşise din închisoare. Cunoşteau numele şi vârstele copiilor şi ale nepoţilor tuturor. Felul în care le fuseseră proiectate casele îi făcea să trăiască aproape unii peste alţii.

Când planificatorii construiseră blocurile, în anii ’60, nu se gândiseră la intimitatea oamenilor. Cartierul acela fusese clădit pentru a adăposti surplusurile mahalalelor din East End. Era G.L.C. Vechi şi se vedea – clădiri dărăpănate care-şi depăşiseră de atâta timp termenul de renovare, încât acum nu mai erau bune decât ca să fie demolate şi înlocuite.

Dar acolo era căminul lor şi, **într-**un fel propriu, profitau cât puteau. Primăria îi adusese acolo şi-i lăsase să se descurce singuri. Aveau legi nescrise de comportament **într-**un asemenea mediu.

Monika nu se zărea nicăieri. Nimeni nu remarcă acest lucru, până când cineva deschise ziarul”, Su*n”.* Îi publicase fotografia, cu o expresie tristă şi sobră, sub titlul: „Am *fost l*a *produs c*u *mama fetei dispărute”.*

Articolul pe două pagini povestea cum o cunoscuse pe Joanie, cum era Kira şi cum lucrase Joanie pe trotuare şi în saloane.

Nu conţinea nicio minciună, dar nimeni nu considera că Monika avusese dreptul să se folosească de viaţa personală a lui Joanie pentru a-şi căptuşi buzunarele.

Era o trădare atât de infamă, încât Monika n-avea să mai poată circula niciodată pe străzile din cartier fără a înghiţi insultele tuturor. Aveau o comunitate strâns unită, iar ea întrecuse măsura.

— Pe mă-sa de curvă! De parcă Joanie n-ar fi avut şi-aşa destule pe cap, săraca! spuse o vecină care se certase

sistematic cu Joanie de-a lungul anilor, de obicei în legătură cu copiii, dar uitase de acest lucru în faţa tragediei.

— Las că i-o veni şi ei rândul. După asta, nimeni n-o să se mai uite la ea.

Toţi murmurară a încuviinţare şi în cele din urmă se împrăştiară să-şi cumpere ziarul şi să discute conţinutul cu prietenii şi rudele.

De-acum încolo, numele lui Monika avea să fie mânjit cu noroi.

O fi avut Joanie multe cusururi, dar fusese o mamă bună, exemplară chiar, şi toată lumea ţinea minte acest lucru. Era simpatizată, iar aşa ceva era important pentru toţi cei din cartier. Aveau grijă de ai lor şi urmau să-i plătească lui Monika pentru ceea ce făcuse.

Micuţul Tommy se întoarse încet în apartamentul lui. Înăuntru, puse ibricul pe foc şi-şi făcu o cafea. Avea toate ziarele din ziua aceea şi le întinse pe masă ca să le parcurgă, cu ochii la fotografia Kirei.

— Mica mea prinţesă frumoasă…

Rostise aceste cuvinte cu glas tare, privind în jur ca şi cum **s-**ar fi aşteptat **s-**o vadă. Ibricul dădu în clocot, tocmai când auzi o bătaie la uşă. Ieşi greoi în antreu să deschidă.

Avea picioarele umflate. Umblase atât de mult în ultimele câteva zile, încât plătea preţul. Tristeţea pentru cele întâmplate i se vedea pe faţă şi în toată atitudinea, când deschise uşa.

Jeanette se afla deja la secţia de poliţie. Fusese convocată pentru atacarea lui Karen Copes.

Karen nu depusese plângere, dar o reţinuseră peste noapte ca **s-**o vadă o asistentă socială. Fata îşi pierduse controlul şi o ştiau cu toţii, dar nimeni nu avea ce face.

Îi spusese asistentei sociale să plece şi să reproducă

specia, iar femeia plecase – după ce adăugase încă o filă la dosar. Fata avea paisprezece ani şi trăia cu un tânăr de optsprezece care avea antecedente penale.

Mama lui era alcoolică şi amândoi la un loc aveau un dosar mai gros decât Mafia.

Totuşi, legal, Jeanette avea voie să facă ce voia cu viaţa ei, iar asta însemna că dacă prefera să locuiască la ei nimeni nu putea avea nicio obiecţie. Chiar dacă Joanie încerca **s-**o aducă înapoi acasă, aşa ceva n**-**ar fi fost posibil. Legea Copiilor îi acorda aceste drepturi, iar Jeanette se folosea de ele pentru a face tot ce voia.

Baxter era uimit că o fată ca ea încă mai putea crea probleme, când propria ei soră probabil zăcea cine ştie pe unde, ucisă.

Nu accepta faptul că ajunsese la limită, iar Karen Copes o provocase.

Nu vedea decât o târfă, foarte asemănătoare cu mama ei. O familie degenerată. Fotografiile acelea ale unei fetiţe cu faţa vopsită îl lămuriseră cu cine avea de**-**a face. După părerea lui, Kira Brewer luase parte la afacerile familiei şi puţin îi păsa de câte ori îl suna comisarul**-**şef **–** n**-**avea să**-**şi schimbe opinia.

— Tu ai dus fotografiile astea la developat? întrebă el acum.

Jeanette clătină din cap.

— Nnţ. De ce să le duc şi să nu**-**mi dau numele şi adresa? Foloseşte**-**ţi capu', nene, trebuie să ştii cine le**-**a dus.

Vocea fetei sugera că unul din ei era prost **–** şi în niciun caz ea însăşi. Oftă adânc, parcă plictisită de întrebările lui.

— Ascultă, cum am mai zis, a fost o glumă. Am îmbrăcat**-**o elegant şi i**-**am făcut câteva poze, mare brânză. Nu-i nicio lege care **s-**o interzică, nu?

Se rezemă de spătar, iar Baxter o privi lung. De la fusta neagră şi scurtă până la maioul decoltat, arăta ca o amantă tipică de golan. Părul îi era acoperit cu un gel lucios care-l făcea să pară nespălat de luni de zile. Avea picioarele slăbănoage, pline cu tăieturi de la rasul părului, iar saboţii masivi arătau ca nişte bulgări de noroi.

Era acoperită cu machiaj: fond de ten şi roşu în straturi groase pe piele; culori ţipătoare la ochi; ruj roz intens pe buze, care-i dădea un aer atoateştiutor **într-**ale vieţii **–** la fel cum arătase cealaltă fată, Kira Brewer, în fotografii.

Când se uita la Jeanette, pe Baxter îl ajungea disperarea. Dacă nu era deja implicată în afacerile familiei, avea să intre curând. Întâlnise în repetate rânduri asemenea cazuri, fete care-şi urmau mamele pe trotuar. Era ca o adevărată vocaţie pentru ele.

— Deci recunoşti că i-ai făcut fotografiile acelea surorii tale?

Fata înclină din cap.

— Sigur că da. Da' ce-i de recunoscut? Cum spuneam, nu e nicio lege care să te oprească să faci fotografii, nu?

Baxter arătă fotografiile, practic împungâ**ndu-**le cu degetul.

— Ba când e vorba de asemenea fotografii, este.

Jeanette îşi dădu ochii peste cap.

— Dumneata eşti ăla care crede că-i ceva în neregulă cu ele. *Dumneata* le vezi aşa cum nu sunt. Eu le-am făcut doar ca **s-**o distrez pe Kira. Îi plăcea să se aranjeze, şi-i plăceau fardurile şi hainele elegante. Tuturor fetiţelor le plac. Şi acum, pot să plec?

— Unde era filmul când l-ai văzut ultima oară?

Fata stătu un moment pe gânduri.

— În dormitor, în camera Kirei. Probabil ea l-a dus la

studio, altcineva nu mai putea să-l ia. Şi acum, pot să plec, vă rog?

Îl expedia, iar Baxter ştia foarte bine. Aroganţa ei nu cunoştea limite. Parcă şi-ar fi avut sursa în apa de băut şi toţi adolescenţii din oraş o asimilau încă de la naştere.

Dar trebuia **s-**o lase să plece. Nu avea cu ce **s-**o acuze.

Tommy le deschise uşa lui Jon Jon şi Earl.

Zâmbetul de pe buze îi fu înlocuit de o expresie îngrozită, când Jon Jon îl apucă de ceafă şi-l trânti de perete, împingâ**ndu-**l apoi cu forţa în salon. Acolo, îl doborî la podea.

— Ştii de ce-am venit aici, nu?

Tommy nu răspunse. Gâfâia de efort, dar în ochi i se citea că bănuia destul de clar.

— Ce-ai făcut cu soră-mea, pervers de rahat ce eşti?

Glasul lui Jon Jon era scăzut. Nu striga, şi-l intimida îngrozitor. Îi dădu câteva şuturi, simţi**ndu-**i moliciunea grăsimii fleşcăite. Simpla senzaţie era de ajuns pentru a-l face să turbeze; era convins că grăsanul ăla de nimic îşi râdea de el. Când îi privi faţa rotundă ca luna, simţi… simţi dispreţul acelui monstru burduhănos.

— Poate credeaţi c-o să vă meargă, ţie şi stricatului de tac-tu! Ştiu totul despre Caitlin, am vorbit cu bunică-sa şi mi-a spus despre tine.

La auzul acelui nume, Tommy se albi la faţă.

— N-a fost adevărat, Jon Jon, jur! Era o mincinoasă fata aia. Nici n-am atins-o!

Era îngrozit şi se vedea.

Cu mare greutate, Jon Jon îl săltă în sus şi-l scuipă în faţă.

— Te omor dacă nu-mi spui ce **s-a** întâmplat, auzi ce-ţi spun?

Privi**ndu-**i, Earl spuse încet:

— Hai, Jon Jon, fă-o. Înjunghie-l. Lichidează-l acum, în mă-sa.

Jon Jon întoarse pe jumătate capul, ascultându-şi prietenul. Apoi văzu că Tommy zăcea fără cunoştinţă. Leşinase de frică.

— Sperie-i, şi fac orice.

Glasul lui Earl era atoateştiutor.

Jon Jon intră în bucătărie. Văzând că din ibric încă mai ieşeau aburi, aprinse focul din nou. Când apa dădu iar în clocot, reveni în salon cu ibricul şi-l turnă peste abdomenul lui Tommy şi între picioare.

Tommy avea pe el nişte pantaloni de bumbac şi o cămaşă subţire. Apa ajunse imediat la piele. Deschise brusc ochii, iar de pe buze îi scăpă un zbieret.

— Şi-acum, zi-mi ce vreau să ştiu.

Jon Jon îi întinse ibricul lui Earl.

— Pune-l iar la fiert. Am să-l frig tot.

Ochii lui Tommy erau sticloşi de durere.

— Te rog, Jon Jon, te implor…

— Te doare, este, fătălău grăsan ce eşti. Ce i-ai făcut? Şi ea se ruga de tine la fel s-o laşi în pace? Da?

Tommy clătina din cap, prea paralizat de spaimă ca să mai vorbească.

— A murit, este?

Îi dădu un pumn în cap.

— Unde-i soră-mea? Zi, unde e?

Celălalt plângea, cu faţa plină de scuipat şi muci groşi.

— Nu ştiu, jur… întreabă-l pe taică-meu… El era ăla care… Nu eu…

Îndruga vorbe fără şir, acum că-l biruise durerea.

— Lui îi plăceau fetiţele… nu mie… Nu aşa! Eu nu…

Gemea de durere şi disperare, dar încă mai încerca să-l convingă pe Jon Jon.

— Unde-i soră-mea? Ce i-ai făcut?

Tommy era aproape în delir.

— Nu ştiu nimic. Jur pe mormântul mamei mele!

Plângea cu suspine adânci, sfâşietoare, care-i făceau cuvintele aproape neinteligibile. Jon Jon îl privea cu nepăsare.

— Era aşa de dulce, aşa de drăgălaşă… Kira mea…

Suspinele acelea inumane creşteau tot mai intense.

— Am iubit-o… am iubit-o… Niciodată n-am vrut să păţească ceva…

Cuvintele acestea penetrară în creierul lui Jon Jon, care începu să-l lovească şi mai tare cu pumnii şi picioarele. Îşi pierduse orice raţiune; dădu în el până-l lăsară puterile.

— Ai iubit-o, zici?

Gâfâia de epuizare.

— Am să te-omor, băi, şi pe tine şi pe tac-tu.

Dar era prea târziu ca să-i mai vorbească.

Tommy nu mai auzea nimic.

Înainte de a pleca, Jon Jon îi turnă pe faţă apa clocotită din ibric. Apoi, după ce-l scuipă, ieşi.

Se duseră direct la casa prietenei lui Joseph. Acum, când erau convinşi că sora lui murise şi nu le mai rămăsese decât să-i găsească trupul, Jon Jon plângea în hohote de furie şi durere, blestemându-i pe ucigaşii de copii. Era aproape isteric; parcă s-ar fi deschis toate zăgazurile şi niciodată n-avea să se mai poată opri din plâns.

Şi-o imagina – spaima, durerea celor ce i se întâmplaseră. Era ca un film care i se derula în cap.

Şi-l primise în casa lui pe cel care o trădase.

Jon Jon simţea că numai el era de vină.

Nu-i trecea prin minte să cheme poliţia. Era o treabă personală, avea s-o rezolve singur.

Vecina lui Tommy, doamna Carling, îi aşteptă să plece înainte de a telefona la poliţie. Chiar şi aşa, o făcu anonim. Nici nu se gândea să se implice, când Jon Jon Brewer dezgropase securea războiului. Luase această hotărâre sâmbătă şi era hotărâtă să şi-o respecte.

Della şi Joseph fuseseră acasă la Patricia. La întoarcere, se opriseră să ia prânzul în *Upminster*. Della era mai fericită ca niciodată. Joseph o convinsese că cearta lui cu Micuţul Tommy se referise strict la o problemă de familie. Se părea că fiul lui îl invidia pentru că se mutase, deşi la drept vorbind nu păruse genul. Ba chiar, cum tot insista Della, părea bucuros că tatăl lui locuia în altă parte.

Acum, când Kira Brewer dispăruse, Della era îngrijorată de efectele asupra lor. Poliţia trecuse deja pe la ea, ca să-l interogheze pe Joseph. Deşi ştia că era firesc să-i chestioneze pe toţi cei care o cunoscuseră pe Kira, o deranja totuşi. Nu putea să uite subiectul, şi ştia că-l nemulţumea pe Joseph. Dar ceea ce se întâmplase era atât de scandalos, încât era firesc să comenteze, nu?

— Crezi că Kira-l cunoştea pe cel care a răpit-o?

Joseph sorbi din halbă şi nu-i răspunse. Refuzase să discute problema chiar şi acasă la fiica ei, iar pe Patricia o interesa la fel de mult ca pe toată lumea.

Fuseseră implicaţi îndeaproape **într-**o situaţie care făcea senzaţie în toată ţara, iar el nu făcea decât să şadă tăcut ca un urs împăiat. Fiul lui Joseph, cum subliniase Patricia, o cunoştea pe fată mai bine decât oricine. Ce Dumnezeu, îi fusese ca o guvernantă! Totuşi, Joseph nu se lăsa înduplecat.

În schimb, le dusese pe nepoatele Delle i în parc, lăsâ**ndu-**le pe cele două femei să discute singure. Acum îşi bea berea, ca şi cum nu **s-**ar fi întâmplat nimic anormal.

Era tare ciudat.

— Ai de gând să-mi răspunzi, Joe?

Clătină din cap.

— Nu vreau să mai discut despre asta. E îngrozitor să mă tot gândesc.

Părea un comentariu firesc, dar Della nu se lăsă convinsă. La fel ca soţul ei, Joseph avea să afle cum putea fi noua lui prietenă când i se năzărea.

— Cine te-aude, ar crede că ai ceva de ascuns.

O privi lung, cu halba la jumătatea distanţei spre gură.

— Ce vrei să spui cu asta?

Della ridică nonşalant din umeri, apoi spuse sarcastic:

— Ce vrei tu să înţelegi. Numai că pe oricine altcineva, pe orice om *normal*, l-ar interesa ce se întâmplă. Numai pe tine nu te interesează.

Joseph îşi dezveli dinţii.

— Fiindcă nu-mi plac bârfele, înseamnă că sunt suspect, asta vrei să zici?

Încerca să vorbească pe un ton cât de cât binevoitor, dar îi era tot mai greu. Îi venea să-i ardă o scatoalcă peste faţa aia îngâmfată, cu obraji bucălaţi.

Della ridică iar din umeri.

— Ia-o cum vrei.

Căuta gâlceavă, o căuta cu lumânarea. Voia să-i arate cu cine avea de-a face.

Joseph sorbi din bere.

— Fă-mi o favoare, Della, vrei?

Glasul îi era calm şi prietenos.

Femeia dădu din cap.

— Mai taci din gură-n mă-ta.

Faţa ei deveni o mască a consternării, iar Joseph îşi spuse că merita ceea ce urma, numai pentru plăcerea de a o vedea atât de şocată.

— Cum îţi permiţi!

Vocea îi era scăzută. În fond, se aflau **într-**un restaurant şi nu voia să se dea în spectacol.

— Ai dreptate, Della, hai să mergem. N**-**am de gând să mă cert cu tine aici.

O spusese că pentru a da de înţeles că n**-**avea nicio obiecţie să se certe, dar discret, în maşină. Asta era o noutate pentru Della. Până acum, fusese complet stăpână pe situaţie.

În maşină reluă discuţia de unde se întrerupsese, încă înainte ca Joseph să fi ieşit din parcare.

— Nu pot spune despre ce e vorba, dar ceva e**-**n neregulă în toată situaţia asta…

Nu-i răspunse, atent să manevreze maşina. După ce ieşi pe şosea, replică:

— Serios, Della? Tare rău îmi pare că nu**-**s în pielea ta, să le ştiu pe toate. Singura femeie de pe pământ care are puteri paranormale de rahat.

Era un Joseph pe care nu**-**l mai auzise niciodată şi nu era sigură cum să reacţioneze, până când o întrebă:

— La mai zi o dată, de ce**-**a murit bărbatu**-**tău? De plictiseală cronică**-**n mă**-**sa, pun. Pariu, că**-**ţi auzea fleanca trăncănind zi şi noapte?

Lovitura îşi făcu efectul.

— Cum îndrăzneşti, Joseph Thompson…

Joseph ridică mâna **–** şi, ca prin miracol, Della amuţi.

— Îndrăznesc, îndrăznesc în paştele mă**-**tii, fiindcă nu eşti în stare să-ncetezi, este? Ştii cumva prin ce trec? Am cunosc**ut-**o pe fata aia, am cunosc**ut-**o bine. Venea**-**n casă la mine şi la fiu**-**meu. O plăceam.

Glasul îi era acum plin de emoţie, iar Della căzu pe gânduri.

Părea sincer.

— Ascultă, Joe…

— A, nu, Della, nici să nu te gândeşti. De data asta,

n-ai să mă mai duci cu vorba. Eşti o *caţă* şi nu te mai suport!

Ştia că o provoca din nou, dar nu-l deranja cu nimic.

— Ei bine, fată, asta a fost. Mă-ntorc acasă la mine şi la fiu-meu, săracu'.

Mobilul Delle i sună, scutind-o de a-i răspunde. Ascultă câteva clipe, iar Joseph îi văzu cu coada ochiului expresia de uimire şocată.

— O, Doamne Dumnezeule!

Vocea-i devenise mai ascuţită.

— Ce **s-a** întâmplat, Della?

— Micuţul Tommy a fost atacat în casă. E la spital, Joe, în stare gravă.

Joseph încetini, spre marea nemulţumire a şoferilor din spate.

— Cine-a făcut asta?

Opri pe o alee, pentru a lăsa celelalte maşini să-i depăşească, rămânând câteva momente cu privirea drept înainte. Apoi se aplecă prin faţa ei şi deschise portiera.

— Jos.

— Ce?!

— Ce-ai auzit, Della, jos din maşină!

Ceva în glasul şi în expresia lui îi înăbuşi furia. Coborî din maşină. Joseph plecă, lăsând-o pe marginea drumului.

Della începu să suspine în telefonul mobil, în timp ce fiica ei se chinuia să înţeleagă ce se întâmplase.

Baxter se gândea să iasă la pensie mai devreme. Atacul asupra Micuţului Tommy Thompson stârnise din nou zarvă, iar presa era **într-**al nouălea cer.

Cel mai rău era că toţi ştiau cine o făcuse, dar Jon Jon avea de partea lui o cârciumă plină de oameni declarând că acolo fusese la ora când avusese loc atacul.

Detectivul mergea pe urmele zvonului care spunea că

Tommy fusese acuzat de pedofilie. Îl căutaseră în baza naţională de date, dar nu găsiseră nimic. Îl investigaseră din toate unghiurile, tot fără niciun rezultat.

Dar zvonul se făcuse auzit, iar acum Tommy era la un pas de moarte, în secţia de arşi a Spitalului *Billericay*, iar Baxter trebuia să rezolve problema.

Joseph Thompson o luase şi el la picior.

Oare fiindcă era implicat în ceva sinistru, sau pentru că se temea să nu fie acuzat alături de fiul lui? N-aveau cum să afle până nu-l găseau.

Jon Jon haiducul nu-i făcuse nicio favoare nimănui, dar pentru cei din cartier era un adevărat erou.

Baxter avea să-l ia la întrebări oricum. Ca să vadă unde ajungea.

Lui Joanie nu-i venea să creadă ceea ce auzea de la fiul ei. Nu voia să creadă că-l adusese la ei în casă pe cel de la care li se trăsese nenorocirea.

— Ascultă-mă, mamă, e-un pervers afurisit, şi el, *şi* taică-su. Au fost acuzaţi şi i-au dat unei tipe bani ca să-şi ţină clanţa. Aia avea un babac la pârnaie, un bulangiu violent de care voia să scape o dată pentru totdeauna. A putut să se ascundă cu banii, încă mai încerc să-i dau de urmă, târfa dracu', şi când am **s**-o găsesc, o să aflu exact ce **s-a** întâmplat. Da' unu' din Thompson-i ştie unde-i Kira, unde e în…

Se opri înainte de a spune „îngropată", dar Joanie ghici oricum. Curios însă, nu mai putea să plângă.

Parcă i-ar fi secat toate lacrimile. Era epuizată, pe dinăuntru şi pe din afară.

Îşi turnă o vodcă mare şi bău cu poftă. Apoi, luând sticla, intră în dormitor şi închise uşa.

— Asta n-o să-ţi ajute la nimic în mă-sa, mamă!

Jon Jon plângea.

Joanie deschise uşa şi-l privi, înainte. De a spune cu

tristeţe:

— Ai tu vreo idee mai bună?

Abandonase orice speranţă, iar Jon Jon o ştia.

Privi în jur. Toate lucrurile ei din dulapuri zăceau pe jos.

Se uitase la ele înainte de întoarcerea lui acasă, îşi amintise de vremurile fericite cu copiii, petrecerile fanteziste care le plăcuseră atât de mult.

Se retrăsese în lumea trecutului, ca întotdeauna când voia să se înveselească. Era tot ce avea ca să dea socoteală de viaţa ei, şi deodată lui Jon Jon i se păru îngrozitor de jalnic că o femeie putea să aibă trei copii şi o viaţă lungă, şi nu-i mai rămăseseră decât amintiri în valoare de câteva sute de lire sterline.

Îngenunche pe podea şi ridică un cuţit de tort argint. Strângându-l la piept, începu să plângă ca un copil.

Micuţul Tommy Thompson era în stare critică. Suferise arsuri grave şi o bătaie îngrozitoare. Acum toată lumea ştia că era delincvent sexual şi până şi surorilor, care la început îi arătaseră compasiune, le venea greu să-l mai atingă fără ca-n minte să le apară Kira Brewer.

Figura ei se întipărise în memoria tuturor.

În timp ce-l priveau pe omul considerat responsabil de dispariţia ei, nu puteau să nu se întrebe dacă nu cumva însănătoşeau un criminal.

Poliţistul care stătea lângă patul lui era de altă părere. În ceea ce-l privea pe el, dacă Jon Jon Brewer sau oricare dintre acoliţii lui apăreau la spital, avea să închidă ochii.

Din partea lui, muntele acela imens de grăsime care trecea drept fiinţă omenească putea să moară în chinuri.

De altceva nu era bun.

Din zvonurile care circulau reieşea fără umbră de îndoială că Micuţul Tommy, tatăl lui, sau chiar amândoi,

erau vinovaţii.

Ziarele investigau felul cum poliţia o abandonase pe Kira Brewer şi familia ei, nedând curs acuzaţiilor de pedofilie aduse de vecini.

Joseph Thompson dispăruse comod, sporind convingerea publicului că era într-adevăr ceva suspect la mijloc.

Pentru Micuţul Tommy, desfigurat oribil, singura soluţie era morfina; nu mai ştia nimic.

În caz că supravieţuia, mai putea să aştepte doar închisoarea pe viaţă.

Dacă, desigur, ceilalţi deţinuţi îl lăsau să-şi ispăşească sentinţa.

Capitolul 17

Baxter recitea iar şi iar reportajele. Oftă adânc. Detesta cazul ăla. Presa era în culmea fericirii, iar el o lua în barbă din toate direcţiile.

Dracu' să-l ia pe Jon Jon Brewer.

Să-l ia dracu' şi mama lui.

Ajunsese erou naţional. Toţi ştiau că el o făcuse, dar nimeni nu putea **s-**o dovedească. Datul cu presupusul, marele sport naţional al englezilor. Tot ce mai putea face Baxter acum era să limiteze pagubele. Dacă-l inculpau pe Jon Jon, ar fi ieşit un scandal public. Amintirea feţei drăgălaşe a Kirei era de-ajuns ca să asigure acest lucru.

Nu voia decât să se ducă acasă, să se culce şi să nu se mai trezească niciodată.

Presimţea că şi Joanie Brewer dorea acelaşi lucru, dar din alte motive.

Monika era în elementul ei. Alegaţiile sale răutăcioase se dovediseră corecte, iar Jon Jon luase, în sfârşit, legea în mâinile lui şi-l snopise în bătaie pe nenorocitul ăla umflat.

În timp ce-şi sorbea cafeaua, auzi o bătaie în uşă.

— Răspunde, Bethany.

Nu-şi mai făcea griji din cauza vecinilor. Graţie lui Jon Jon, se dovedise că avusese dreptate. În sinea ei, se considera aproape o eroină. Egoismul său nu cunoştea margini.

Bethany văzu prin vizor cine era vizitatoarea şi vru **s-**o ia la goană. N-o putea privi în faţă.

— E Joanie Brewer, mamă.

Monika se simţea în elementul ei. Probabil Joanie venise să-şi prezinte scuzele, iar ea avea să i le accepte cu distincţie. În fond, erau prietene de ani de zile, şi până şi Joanie putea să greşească.

— Păi, atunci deschide-i, sau vrei să intre prin uşă?

În mod normal, o asemenea glumă ar fi făc**ut-**o pe Bethany să râdă, dar de la dispariţia Kirei fata era **într-**o stare depresivă profundă.

Spre deosebire de Monika, suportase rău vestea. O luase aproape ca pe ceva personal. Zi şi noapte stătea nedezlipită de *Sky news*. O viţică morbidă, asta era.

Bethany o lăsă pe Joanie să intre, întristată la vederea ei. Îmbătrânise peste noapte şi arăta neîngrijită. Nepieptănată şi cu hainele vraişte, era ca o umbră a celei de altă dată.

— Bună, Joanie scumpo. Totu-i în regulă?

Vocea lui Monika era prietenoasă şi camaraderească, de parcă între ele nu **s-**ar fi întâmplat nimic neplăcut. De parcă nu şi-ar fi trădat singura şi cea mai bună prietenă.

Joanie dădu din cap, aproape imperceptibil.

— Vrei un ceai?

Încet, Joanie clătină din cap.

— Ceva tare n-ai?

Până şi vocea îi suna gâjâită, moartă, ca şi cum n-ar mai fi vorbit de luni de zile. Monika îi turnă un pahar mare de *Bacardi*, adăugând şi câteva picături de Cola.

— Poftim, fetiţo, clăteşte-ţi beregata cu asta.

Joanie trase o duşcă din pahar, apoi se aşeză pe marginea canapelei.

— Ce-ai mai slăbit, Joanie!

O privi indiferentă.

— Îşi stă bine, colega, arăţi mai tânără cu un ştiu câţi ani…

Joanie îi întrerupse turuiala idioată. Numai Monika ar fi fost în stare să trăncănească despre siluetă şi înfăţişare în asemenea momente. Dar, la o adică, Monika **ar fi** ntrebat-o dacă nu găsea c-avea fundu' prea mare şi în timp ce-i ţinea cineva un pistol la tâmplă.

— Ai minţit când ai spus toate alea despre Tommy?

La orice se aşteptase Monika, numai la asta nu. Se vedea clar, după uimirea de pe faţa ei.

— Ce vrei să spui?

Părea ofensată.

— Vreau să *spun*, dacă a fost invenţia ta când ai spus că Tommy e pervers.

Privirea lui Joanie era dură, iar Monika înţelese că păşea pe un teren minat.

— Vreau să ştiu adevărul.

Monika se simţea jignită de moarte şi nu se ascundea.

— Sigur că n-am inventat-o eu. Oricum, chiar dac-am exagerat un pic, am avut totuşi dreptate, nu?

Vorbea cu indignare, toată numai mândrie lezată.

— Ştii ce-ai făcut, Monika? îţi dai seama ce-ai cauzat?

Monika nu era deloc mulţumită de felul cum evolua discuţia.

— L-au săltat pe băiatul meu şi au să-l lege, nu le mai pasă de nimic.

Joanie îşi goli paharul.

— Ştii ce părere au despre el, şi acum, mulţumită ţie, au o scuză ca să-l înfunde.

Era în pragul lacrimilor.

Când îl chemaseră pe Jon Jon la secţie i se oprise inima-n piept de frică. Era convinsă că aveau să-l aresteze. Baxter dorea de-atâta timp să pună mâna pe el, încât însemna că de data asta, cu siguranţă, i se înfundase. Norocul lui nu putea să ţină o veşnicie.

De la dispariţia Kirei, toată familia i se destrămase. Îşi îndreptă degetul spre fosta ei prietenă.

— Am înghiţit interviurile din ziare despre cum făceam noi trotuarul, nu mi-a păsat, fiindcă oricum erau adevărate. Dar pe-asla nu pot să ţi-o iert. Dacă-mi iau băiatul, n-am să mai am pe nimeni, şi atunci am să *vin la tine*. Înţelegi ce-ţi zic? Şi odată ce-ncep, Jon Jon n-o să mai aibă niciun amestec.

Monika înţelegea, nici vorbă. Aceea era vechea Joanie, cea pe care oamenii o evitau dacă era nervoasă. Acea Joanie care era capabilă de orice pentru un prieten, pentru un copil sau pentru sine însăşi. Monika trebuia să-i mute gândul, şi repede.

— Dar *a fost* Tommy, acum toată lumea ştie.

Joanie ridică iar din umeri.

— Zău? Până şi pe Lorna sau pe vară-sa le-aş crede mai uşor decât pe tine. Sunteţi nişte mincinoase împuţite, toată şleahta.

O privi lung.

— Mănânci rahat, Monika. Minţi tot timpul, iar acum l-ai amestecat şi pe băiatul meu. Ar putea fi închis pe termen lung. Dacă i se întâmplă asta, singurul meu scop în viaţă va fi să te fac pe tine să suferi. Şi-ai să suferi în mă-ta cum niciodată n-ai crezut că-i posibil.

Se ridică.

— Mi-am pierdut un copil, Monika, şi dacă-mi mai

pierd încă unul…

Lăsă fraza neterminată.

— Dar n-ai să-l pierzi, Joanie. Jon Jon e un erou. Nimeni n-ar îndrăzni să-l umfle acum. Le-a făcut o favoare gaborilor; şi ei îi urăsc pe perverşi la fel de mult ca şi noi.

Joanie oftă.

— Toată viaţa am servit doar perverşi, numai că eram prea proaste ca să ne dăm seama. Uită-te la toate fetele tinere pe care le-am văzut venind şi plecând de-a lungul anilor. Am fost la fel de rele ca peştii, fiindcă n-ar fi trebuit să ne amestecăm în aşa ceva. Sexu-i cauza tuturor relelor care se-ntâmplă-n ţara asta. Noi două eram doar la fundul grămezii, când a venit vremea să plătim.

Monika nu găsea nicio logică în ceea ce-i spunea Joanie. Durerea o făcea să se învinuiască singură pentru un lucru asupra căruia nu avea niciun control. Îşi pierduse minţile de-a binelea.

— Asta n-are nicio legătură cu noi şi cu ceea ce facem, colega.

În felul ei, Monika încerca să-şi calmeze prietena, s-o facă să înţeleagă că nu depindea de ele.

— Nu? Atunci, de ce ne urmăreşte ghinionul? Pe toate care producem. Drame unele după altele. Foloseşte-ţi scăfârlia, Monika. Măcar o dată în viaţă priveşte şi tu tot ansamblul.

— Dar, Joanie, ascultă ce spui…

— Of, mai du-te-n mă-ta, Monika. Nu mai tot încerca să mi te dai prietenă, tu nu ştii ce-i aia prietenie nici dacă ţi-ar cădea-n cap din**tr**-un pom. Vezi-ţi şi tu de familia ta, măcar o dată. Ai grijă de fetiţa aia de-acolo, grasă şi nefericită, Bethany a ta. E o Monika născută a doua oară şi la fel ca tine o s-ajungă, Dumnezeu s-o păzească! Eşti un gunoi, Monika, un gunoi puturos. Nu meriţi nici cât o labă, şi-o ştii foarte bine. Dă-ţi spun din nou, fato, păzeşte-ţi

spatele, şi păzeşte-ţi-l bine.

Şi plecă, iar Bethany se uită prosteşte la mama ei, căreia îi veniseră dracii din cauza ingratitudinii aşa-zisei sale prietene.

Bethany rămase tăcută, dar remuşcările ei erau nemărginite. Minţise poliţia, minţise pe toată lumea.

Însă cine s-o bage pe ea în seamă? în niciun caz mama ei, care-ar fi trebuit să simtă că era ceva la mijloc. Joanie ar fi ghicit, dacă Kira îi ascundea ceva.

Intră în camera ei şi bău pe furiş din propria sa sticlă de *Bacardi* cu Cola. Îşi pregătea câte una în fiecare dimineaţă, din rezerva maică-sii, iar Monika îşi închipuia că băuse ea totul. Îi dădea o senzaţie plăcută, o făcea să simtă căldură pe dinăuntru. Îi alunga pentru un timp o parte din singurătate şi vinovăţie.

Când reveni în salon, mama ei plecase de acasă, fără a se osteni să-şi ia rămas-bun.

Doamna Carling era în dilemă. O văzuse pe Kira Brewer în faţa magazinelor, în sâmbăta când dispăruse, dar nu spusese nimănui. O văzuse cu borfelina aia obraznică de Bethany, însă niciodată nu-i stătuse-n fire să se amestece în treburile altora

— Doar dacă nu cumva erau subiecte de bârfe interesante, desigur – aşa că păstrase această informaţie pentru sine.

Presupunând că fetiţa avea să apară în cele din urmă, se hotărâse să nu se implice. Mai ales că era la mijloc şi familia Brewer. Nu voia să se trezească-n prag cu niciunul dintre ei, nimeni cu mintea întreagă n-ar fi vrut-o. Uite doar ce i se întâmplase lui Tommy! Deşi Joanie, la drept vorbind, nu era tocmai soi rău. Îşi dădea toată silinţa, iar asta nu era o treabă uşoară, cu povara pe care i-o pusese Dumnezeu pe umeri. Oricum, rufele ei erau albe ca zăpada, iar doamna Carling judeca oamenii după rufe şi

după curăţenia din hol.

Acum însă se părea că fata dispăruse definitiv şi o mustra conştiinţa. Bietul Tommy ajunsese în spital şi totul era îngrozitor de încurcat. Dar nu putea să se ducă la poliţie, nu? Mai ales la ora aia. Iar Tommy şi tatăl lui erau cei mai probabili suspecţi. Orice-ar fi spus sau ar fi făcut, nu putea să schimbe asta, nu-i aşa? Nu era sută la sută sigură că o văzuse pe fată urcându-se în maşina aia…

Aşa că-şi păstra cunoştinţele pentru sine, convinsă că era bine ce făcea. Tommy şi tatăl lui aveau să fie inculpaţi, şi cu asta urma să se termine totul. Ce rost avea să se implice într-o situaţie care nu putea fi decât explozivă?

Îşi făcu încă un ceai şi se hotărî să se ducă la Bingo în seara aceea, ca să uite de toate.

Jon Jon arăta îngrozitor, când se aşeză în faţa lui Baxter. Avea înfăţişarea unui om cu un secret pe care nu putea să-l afle nimeni.

— Toată ziua am fost la *”*, Sh*ip a*n*d S*h*ovel”,* domnule Baxter, ştiţi bine asta. Treizeci de oameni au jurat că acolo am fost. Ce mai vrei, o declaraţie de la judecător, ca dovadă? Numai că pe-acolo nu se-nvârt prea mulţi judecători, dacă-nţelegeţi ce vreau să spun.

Zâmbea, iar lui Baxter îi venea să-i şteargă zâmbetul de pe mutră o dată pentru totdeauna.

— Cum te înţelegeai cu Tommy?

Jon Jon ridică din umeri, deşi îi era tot mai greu să-şi păstreze aparenţa de nevinovăţie.

— În regulă. Dar, atunci, n-aveam idee că era pervers, nu?

— Cine ţi-a spus că era pervers? Am făcut verificări meticuloase şi n-am găsit nimic.

Jon Jon zâmbi.

— Cu tot respectul, domnule Baxter, de-alde dumneavoastră n-aţi găsi nici căcănăria de telescop

Hubble dac-ar cădea pe Roman Road Market.

— Ei, ascultă aici, Jon Jon…

Băiatul clătină din cap, cu laţele împletite tremurând-i de indignare.

— Nu, ascultă-mă dumneata pe mine la dracu'! Sora mea zace moartă, probabil, cine ştie pe unde, şi voi mai aveţi obraz să mă luaţi pe *mine* la-ntrebări în legătură c-un împuţit de pervers! Păcat că n-aţi făcut eforturi la fel de mari ca s-o găsiţi, ce zici? O veşnicie nu v-aţi deranjat să veniţi când v-am chemat. Era doar o Brewer, pe cine doare-n fund de ei? Nişte lepădături.

Îşi trecu o mână peste chipul uşor asudat.

— Ziarele aleargă cu limba scoasă după povestea noastră şi nu vrem să le spunem nimic. Nişte hiene nenorocite, asta sunt. Da' am să le spun, dacă nu mă lăsaţi în pace şi nu vă faceţi treaba pentru care vă plătesc contribuabilii. Adică, să aflaţi unde-i soră-mea şi ce i s-a întâmplat. Are unşpe ani şi nu-i nicăieri. Toate ziarele şi posturile de televiziune numai despre ea vorbesc, cum ştiţi, şi totuşi nimeni n-a văzut-o. Îl căutaţi şi pe Joseph Thompson, întâmplător, sau doar îmi hărţuiţi mie familia?

Baxter oftă. Îl chinuia ulcerul. Durerea era ca un cuţit care-l înjunghia repetat şi, de parcă atâta lucru n-ar fi fost destul de rău, în adâncul inimii ştia că băiatul avea dreptate.

— Nu poţi lua legea în propriile tale mâini, Jon Jon.

— Şi ce, am luat-o? Altcineva a făcut-o pentru mine. Hai să nu ne minţim, domnule Baxter, dacă era după voi, ăla şi-acum mai stătea acolo să se bucure de viaţa lui de nimic.

Îşi şterse iar faţa cu o mână, tot mai agitat.

— Şi să nu-ndrăzniţi să-mi vorbiţi mie despre legea luată-n mână. În ultimii ani aţi încercat de nu ştiu câte ori să mă înfundaţi. Orice i s-a întâmplat, singur şi-a făcut-o,

şi sper ca şi ta-su să păţească la fel.

Baxter se rezemă de spătar, privindu-l lung, înainte de a-l întreba încet:

— Pot să am încredere în tine, Jon Jon?

Tânărul nu ştia despre ce era vorba, aşa că nu răspunse. Baxter era conştient că nu făcea bine ce făcea, dar trebuia să-l înştiinţeze ce se întâmplă. Ei? un băiat inteligent şi, în felul lui, era cinstit. Puse pe masă un dosar, în faţa lui Jon Jon, apoi continuă calm:

— Am să-ţi aduc un ceai şi, dacă-n lipsa mea te uiţi în dosarul ăsta, eu n-am nicio vină, nu? Fiindcă n-am să ştiu că te-ai uitat, este? N-am să fiu în cameră.

— Şi de ce m-ar interesa să mă uit în el?

Baxter ridică din umeri.

— Din curiozitate?

— Din curiozitate a murit şi pisica, nu?

— Cred că tu ai să supravieţuieşti dacă bagi un ochi, Jon Jon.

Se ridică.

— Lapte, zahăr?

Jon Jon dădu din cap, apoi îl privi cum ieşea din încăpere. Se uită un timp la dosarul din faţa lui, întrebându-se ce să facă. Îl credea pe Baxter în stare să-i întindă o cursă chiar şi acum. Dar curiozitatea îl învinse şi deschise dosarul.

Înăuntru se afla doar o hârtie. Văzu că făcea parte din fişa medicală a Micuţului Tommy.

Citi încet, de două ori, apoi o puse la loc în dosar. Ridicându-se, ieşi repede din cameră. Baxter reveni cu ceaiul şi, când văzu că nu mai era acolo, zâmbi. Aruncă încă o privire peste raport.

Se părea că Micuţul Tommy era incapabil să aibă relaţii sexuale. Organele lui genitale nu se dezvoltaseră complet, iar medicamentele pe care le lua ca să-şi

stabilizeze obezitatea i le atrofiaseră şi mai mult.

Asta nu însemna că nu putea gândi, desigur, dar dovedea că, pe plan fizic, n-ar fi putut face mare lucru. Toate rapoartele psihiatrice spuneau acelaşi lucru: nu-l interesa sexul, nici nu ştia prea multe despre el.

Bietul Tommy Thompson, bătut şi ars, era practic un eunuc.

Della fusese la poliţie ca să reclame ceea ce i se întâmplase. Cel mai mult o irita faptul că fusese dată jos din maşină. Dar şi faptul că Joseph îşi luase toate lucrurile din casa ei spunea enorm.

Nu-i trecu niciun moment prin minte că **s-**ar fi putut să fugă de frică; îl învinovăţea de toate blestemăţiile din lume **–** şi încă în felul cel mai gălăgios.

Vestea ajunse pe străzi la orele cinci şi jumătate după-amiaza. Joseph Thompson era terminat; oricine-l vedea avea să ştie cine era. Fotografia lui era transmisă pe toate canalele de ştiri şi publicată în toate ziarele. În douăzeci şi patru de ore aveau să înceapă să sosească semnalările de la turiştii englezi vigilenţi din toată Europa.

Dar, la fel ca Kira Brewer, părea să se fi mistuit în văzduh.

Liz Parker zăcea lângă Jon Jon, savurâ**ndu-**i prezenţa. Venise la ea cu puţin timp în urmă şi se delectaseră cu o partidă de sex scurtă, dar frenetică. Apoi, în loc să dispară ca de obicei, rămăsese acolo, culcat lângă ea, fumând marijuana ţigară de la ţigară.

— Vrei o bere, Jon Jon?

Dădu din cap că da.

Liz desfăcu o *Bud Ice* din micul ei frigider şi începură să soarbă împreună. Jon Jon îi dădu şi ei chiştocul.

— Te simţi bine, Jon Jon?

La asta, râse.

— Mda, nemaipomenit. Sora mea mai mică a

dispărut, poate să fii şi murit, da-n rest, o duc de minune, la dracu'. Şi tu?

Liz oftă.

— Întrebam doar, nu e nevoie să fii sarcastic.

O necăjise, lucru pe care Jon Jon nu l-ar fi crezut vreodată posibil. În timp ce-i privea faţa de fetiţă, se simţi dintr-odată prost.

— Iartă-mă, Liz.

O spusese încet şi niciunul din ei nu putu spune care era mai şocat de cuvintele lui – el sau ea.

Atunci, Liz îi zâmbi – un zâmbet adevărat, nu cel obişnuit, profesional, care nu i se regăsea niciodată şi în ochi.

— *Tu* să mă ierţi pe mine. Surioara ta părea o fetiţă foarte drăguţă.

Trase prelung din chiştoc, în timp ce Jon Jon o întrebă:

— Când ai văz**ut-**o tu pe sora mea?

Liz întoarse capul, privi**ndu-**l în faţă.

— Am văz**ut-**o de câteva ori, cu tine şi cu mama ta. Pe stradă, ştii…

Jon Jon dădu din cap.

Liz se cuibări încă o dată lângă el. Se simţea bine, se simţea în siguranţă.

Jon Jon privi în jur, prin camera mică şi, în mod excepţional, curată, deşi aşternutul nu fusese spălat de câteva săptămâni. De fiecare dată când venea, îl găsea neschimbat; era sigur că nu-l foloseau şi alţi bărbaţi.

Aşternutul era copilăresc, cu desene comice. Pe faţa de plapumă scria *Groovy chick*, lângă imaginea unei fete adolescente schiţată cu culori Dayglo vii pe bumbacul roz. Kirei i-ar fi plăcut la nebunie.

Pe pereţi era un tapet înflorat oribil, iar pe jos o mochetă portocalie cu verde-închis. Arăta ca o casă

neverosimilă.

Dar, în fond, din multe puncte de vedere, asta şi era. Un loc unde să-şi rezeme capul ostenit. Unde citise asta? îi trecuse prin minte şi dispăruse **într-**o fracţiune de secundă. În ultima vreme nu mai putea ţine minte nimic. Probabil din cauza împrejurărilor, şi nu încerca să analizeze motivul.

Liz îşi petrecu un picior alb, dolofan, peste picioarele lui cafenii, iar Jon Jon observă cu plăcere contrastul. Îl frecă pe burtă cu o mână manichiurată fin, strecurâ**nd-**i**-**o între picioare şi începând să**-**l mângâie din nou.

— Mai multă viaţă găseşti **într-**un videoclip muzical la ora asta, fato.

Dar simţi şi el primii fiori şi ştiu că îi simţea şi Liz, după zâmbetul ei triumfător. Ce avea, de**-**l făcea să se simtă aşa? Servea până la zece bărbaţi pe zi şi totuşi nu**-**l deranja. Era ceva în neregulă cu el?

O sărută, sugâ**ndu-**i limba în gură, pentru prima dată un sărut propriu**-**zis.

Apoi, viziunile cu gura ei sugând altceva altor bărbaţi îl făcură **s-**o respingă grăbit. Liz se lovi de perete şi rămase acolo, frecâ**ndu-**şi umărul care suferise din plin impactul.

— Ce mama mă**-**sii ai, Jon Jon? Ce**-**am făcut?

Jon Jon îşi rezemă capul pe pernă.

— Azi e ziua mea.

Şi începu să plângă. Să plângă cu adevărat. Suspina, iar Liz îl luă în braţe cu stângăcie şi**-**l strânse la piept cât putu de tandru.

Paulie şi Joanie erau în dormitorul ei. O culcase, iar acum îi pregătea o baie caldă.

— Nu vreau nicio baie!

Paulie n**-**o luă în seamă.

— Miroşi ca o mâţă de pe maidan şi ai să faci baie.

— Fac pe dracu’!

Totuşi, Paulie umplu cada, turnând în apă şi nişte săruri aromate.

— Dezechiparea şi treci în cadă.

Glasul lui nu admitea niciun răspuns. Joanie însă nu se mişcă. Paulie se duse la bucătărie şi începu să despacheteze cumpărăturile pe care le adusese cu el. Vinul era rece, aşa că-l destupă şi turnă în două pahare. Nu era cel mai bun vin, dar altul mai grozav nu se găsea în frigider.

— Ai intrat în baie sau nu?

În timp ce vorbea, intră în dormitor. Joanie era tot în pat, fără să-i dea atenţie.

Paulie trase plapuma de pe ea. Indignată, Joanie se ridică în capul oaselor. O luă în braţe şi o duse pe sus, în timp ce se zbătea, până la baie. Acolo, o aruncă fără ceremonie în apa parfumată, cu tot cu lenjeria albă şi nespălată de pe ea.

Capul lui Joanie se scufundă un moment sub valuri, de unde ieşi scuipând apă şi înjurături, dar Paulie ieşise din baie, pentru a reveni cu paharele cu vin. Joanie zăcea acum pasivă în apă, acceptându-şi soarta.

Îi dădu un pahar. Joanie îl luă recunoscătoare, sorbi, apoi oftă.

— Ai de gând să-ţi scoţi bulendrele astea de pe tine, sau nu?

Deodată, Joanie izbucni într-un râs cu hohote. Nu era un râs normal, ci ascuţit, strident, cu o undă de isterie.

Paulie închise capacul toaletei şi se aşeză. O lăsă să râdă. Dacă se descărca, era mai bine. Acum se scutura efectiv de râs, cu vinul vărsându-i-se pe tot trupul. Paulie se aplecă şi-i luă paharul, apoi se ridică şi încuie uşa băii.

Se dezbrăcă până la chiloţii de boxer. Joanie îl privea, râzând şi mai tare. Când Paulie păşi în cadă, ajunse să se

sufoce de-a binelea.

— Budigăii nu ţi-i scoţi?

Apoi izbucni din nou, iar Paulie se aşează lângă ea în cadă, strângând-o la piept atât cât putea, în timp ce Joanie tuşea şi bolborosea de-atâta râs.

Apoi hohotele i se opriră la fel de repede pe cât începuseră şi rămase rezemată de el, întorcându-se uşor ca să-şi îngroape faţa la pieptul lui.

Acum plângea, plângea cu suspine, iar Paulie o sărută uşor, ţinând-o şi mai strâns. Îi şoptea cuvinte drăgăstoase pe care niciodată nu le mai auzise din gura lui şi nici nu-l crezuse vreodată în stare să le rostească.

— Te iubesc, Joanie Brewer. Dintotdeauna te-am iubit, fată dragă.

Se lăfăia în atenţia lui, ştiind că i-o spunea numai fiindcă suferea atât de rău. Simţea efectiv că ar fi putut să moară de durere.

Spera să se întâmple aşa, ca să nu mai fie nevoită să suporte încă o zi fără fetiţa ei. Îşi dorea eliberarea morţii, în acelaşi timp în care-şi dorea şi copilul înapoi.

Dar Kira n-avea să mai vină înapoi. Acum ştia.

În timpul nopţii avusese această revelaţie, că-şi pierduse copilul pentru totdeauna.

Acum se temea pentru ceilalţi.

Ştia că Jeanette avea să meargă întotdeauna numai pe drumul ei, iar acum acest lucru o speria mai tare ca oricând.

Dar Jon Jon, primul ei născut, era cel pentru care avea să se teamă cel mai mult de-acum încolo.

Era singurul dintre cei trei care fusese o prezenţă constantă în viaţa ei. Întotdeauna îi era alături, orice-ar fi fost. Îi ţinuse loc de bărbat şi jucase cu bucurie acest rol în viaţa ei.

Uneori, se simţea vinovată de felul cum se purtase cu

el şi-şi dorea să fi putut face totul altfel. De ce nu fusese posibil să întâlnească un bărbat şi să rămână cu el, ca femeile normale?

De ce dusese viaţa aceea de favoruri sexuale fără discernământ, numai pentru bani? Se considera vinovată, pe sine şi munca ei, pentru ceea ce i se întâmplase fiicei ei mai mici.

Iar acum, Paulie, omul pe care-l iubea de atâta vreme, îi spunea şi el că o iubea, dar nu însemna nimic.

Era prea târziu.

Se golise de iubire, nu mai putea nici s-o dăruiască, nici s-o primească. Dar braţele lui împrejurul ei îi dădeau o senzaţie plăcută. Avea nevoie de cineva care s-o consoleze.

Nimeni n-o putea face cu adevărat. Braţele lui în jurul ei însă puteau cel puţin s-o facă să se simtă mai puţin singură.

Nu-l opri când îi descheie sutienul. Paulie era la fel ca majoritatea bărbaţilor. Orice manifestare de emoţie ducea la sex.

O posedă rapid şi uşor, ca întotdeauna, iar după aceea rămaseră tăcuţi în apa care se răcea savurând senzaţia de a fi împreună. Atingerea alunecoasă a trupurilor goale, îmbrăţişate în patul lor de apă.

În cele din urmă, Paulie o sărută pe creştetul capului.

— Te iubesc, Joanie.

Şi nu minţea. Joanie ştia că vorbea serios. Era ceea ce aşteptase atâţia ani – şi totuşi, acum că i-o spusese, nu-i răspunse.

Dădu doar din cap şi, închizând ochii, rămase culcată lângă el, ascultându-i bătăile inimii.

Era prea târziu şi o ştiau amândoi.

Începură să picotească. Paulie o ţinea ca pe un bibelou de porţelan preţios. Faptul că o iubea cu adevărat pe acea femeie îl copleşea.

Indiferent ce era sau ce fusese, între ei exista o legătură pe care niciodat ă în viaţa lui n-o mai cunoscuse cu nimeni. Nici chiar cu propriii lui copii.

Paulie deschise ochii şi o privi. Arăta parcă mai tânără, cumva. Ridurile îi dispăruseră pentru câteva minute, în timp ce dormita relaxată, la pieptul lui.

— Kira a fost fiica mea, Joanie?

Îl privi în ochi şi dădu din cap.

Amândoi erau conştienţi că spusese *a fost*, nu *este*.

Era ca o pecete finală pe soarta Kirei.

Şi atunci plânseră împreună.

CARTEA A DOUA

Viaţă pentru viaţă.

Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior.

Arsură pentru arsură, rană pentru rană, vânătaie pentru vânătaie.

„Ie*şirea*”, 21*: 23 – 25*

Capitolul 18

Uluitor, cu câte se poate obişnui omul. Uneori, Joanie avea senzaţia că Kira nu fusese niciodată vie, că fiica ei era doar un vis pe care-l avusese cu ani în urmă.

În alte zile simţea că se încovoia sub apăsarea durerii, iar coşmarurile în care-şi vedea fetiţa cerşind viaţa erau atât de vii, de realiste, încât se trezea scăldată în sudori reci, convinsă că erau adevărate.

Dar trecuseră trei luni de la dispariţia ei şi încă nu aveau nicio veste.

Ziarele uitaseră de ea. Toţi păreau **s-**o fi uitat-o pe Kira, în afara acelei mici comunităţi pe care Joanie o numea „casă”. Vedea expresiile miloase ale prietenilor şi vecinilor, şi le percepea suferinţa interioară în acelaşi timp în care o simţea şi înăuntrul ei.

Acum nu mai veneau echipe de reporteri, nu mai

apărea pe prima pagină a ziarelor naţionale. Kira nu mai era decât o fotografie în fişierele poliţiei, deşi unul dintre prietenii lui Jasper înfiinţase website-ul Kira Brewer, pentru care Joanie îi era recunoscătoare, deşi se întreba la ce mama dracu' putea să folosească.

Fiica ei era pierdută. Putrezea cine ştie pe unde. Era moartă.

Altfel, ar fi fost acasă de-acum, turuind cu vocea ei subţire şi veselă, şi cu zâmbetul ei frumos pe buze în văzul tuturor.

Dar durerea, durerea din sufletul mamei sale, nu trecuse – şi nici furia.

Se auzi o bătaie în uşă, iar Joanie răspunse, cu un zâmbet fals.

Trecuse peste perioada în care fiecare ciocănit la uşă o făcea să se retragă; nu se mai aştepta s-o vadă acolo pe Kira, povestindu-i cum se rătăcise şi cum găsise apoi drumul spre casă.

Joanie îi deschise uşa detectivului inspector Baxter şi, în pofida tuturor, speranţa i se citi din nou în ochi când îl privi.

Baxter zâmbi trist.

— Pot să intru, Joanie?

Înţelese din tonul lui că nu avea nicio veste – sau, cel puţin, niciuna pe care ar fi vrut s-o audă.

O urmă în casă.

— E în legătură cu Tommy Thompson.

Joanie oftă greu. Pentru ea, Tommy era cel mai neîmpăcat duşman. Jon Jon o convinsese de asta.

— Ce-i cu el?

Îi făcu semn lui Baxter să se aşeze, iar detectivul se instală precar pe marginea canapelei.

Aproape că simţea cât de stânjenit se simţea.

Categoric, nu era o veste bună.

— A murit?

În voce i se simţea din nou speranţa.

Baxter clătină din cap.

— Joanie, ascultă-mă, scumpo. Am făcut tot posibilul ca să aflăm ce s-a întâmplat, dar nu putem descoperi că ar fi făcut vreun rău.

O aşteptă să asimileze această informaţie, înainte de a continua:

— De fapt, nu putem găsi nicio condamnare anterioară, nici pentru el, nici pentru tatăl lui. Fata despre care spui că l-a acuzat, acea Caitlin Rowe, a negat categoric. A spus că fusese doar un zvon. Mama ei a cerut acum să fie mutate de primărie, ca să nu li se dea iar de urmă. Se teme ca fata să nu fie atrasă într-o situaţie în care n-are niciun amestec.

Îi privi faţa trasă, ridurile recente din jurul ochilor şi al gurii.

Riduri cauzate de nopţile nedormite şi de excesul de alcool.

— Deci, asta e concluzia, scapă nepedepsit? Şi cu banii pe care i-a dat Joseph cum rămâne? Nu puteţi dovedi că a făcut-o? Nu puteţi afla cum i-a câştigat?

Baxter oftă adânc.

— Un ceai, poate, Joanie?

Joanie intră în bucătărie şi puse ibricul pentru ceai. Detectivul o urmă, cu inima la fel de grea ca şi a ei.

— N-am găsit nimic, Joanie, nimic care să ne fie de vreun folos. Apartamentul Thompson-ilor era curat, scumpo. L-am percheziţionat de două ori. Niciun lucru care n-ar fi avut ce căuta acolo.

— Atunci de ce-a luat-o la picior taică-său?

Era cu capsa pusă.

— Poate s-a temut, Joanie. Ţie, în locul lui, nu ţi-ar fi fost teamă?

În sinea ei, Joanie îi dădea dreptate.

Baxter insistă:

— Mie, unul, mi-ar fi, dacă aş şti că Jon Jon al tău umblă după mine.

— N-aţi găsit nimic? Ce e cu mama fetei ăleia, acea Leigh Rowe?

— A negat totul şi, dacă ea nu deschide gura, suntem legaţi de mâini. Nu putem aresta oamenii pe bază de zvonuri, Joanie, avem nevoie de dovezi.

Auzindu-l, Joanie râse dispreţuitor.

— Hai că pe-asla n-o ştiam! Până acum, nu v-aţi codit.

— Eşti nedreaptă, Joanie, şi-o ştii foarte bine. cu totul altceva.

Joanie turnă apa fiartă peste pliculeţele de ceai, când în realitate nu-i venea decât să arunce cu ibricul în Baxter.

Să-l lovească la fel cum era şi ea lovită.

O voce îi şopti în minte: „cum a fost lovit şi Micuţul Tommy”.

— A făcut-o, ştiu că el a făcut-o. El şi taică-său. Doi bulangii perverşi, asta sunt.

Violenţa abia suprimată i se simţea în voce, iar Baxter ştiu că Micuţul Tommy n-avea să mai fie niciodată în siguranţă.

— Fără dovezi, Joanie…

Râse din nou. Un sunet găunos.

— Fără cadavru, vrei să spui. *Asta* vrei să spui, nu?

Aşa era, dar Baxter preferă să n-o spună cu glas tare.

— Ascultă, îmi pare rău din toată inima pentru tine şi ai tăi, zău că-mi pare rău, dar nu putem găsi niciun motiv de a-l pune sub acuzare pe Tommy Thompson. Zvonurile nu sunt de-ajuns, iubito, chiar dacă par plauzibile. Am nevoie de probe concludente.

— Niciodată n-ai avut nevoie de aşa ceva când te

ţineai după mine şi ai mei, nu? Iar în noaptea când a dispărut Kira, v-am aşteptat nu ştiu câte ore.

Era în pragul lacrimilor.

Baxter întinse o mână, cu compasiune, dar Joanie îl plesni peste ea.

— Nu ştiu câte-mpuţite de ore v-am aşteptat aici.

Privi în jur, ca şi cum ar fi revăzut iar apartamentul aşa cum fusese în noaptea aceea.

— Nici picior de caraliu n-am văzut. Da' nici n-avea importanţă, nu? Era doar o Brewer pe lista dispăruţilor. Pe cine doare-n fund de ei?

Baxter îi vedea expresia chinuită. În viaţa lui nu se mai simţise atât de prost faţă de cineva.

— Sunt nişte nimicuri, o pleavă, Brewer-ii. Mama face trotuarul, copiii-s ca animalele… Chiar crezi sincer că nu ştiu ce v-a trecut la toţi prin cap, în noaptea aia?

N-o putea privi.

Ştia că ceea ce spunea era adevărat şi se simţea la fel de vinovat ca toţi ceilalţi. Totuşi, era nevoit să nege.

— Nu-i adevărat, Joanie. Am făcut tot ce-am putut, şi încă mai facem tot posibilul…

— Hai, las-o jos că măcăne, dom'le Baxter.

Detectivul se hotărî să-i spună adevărul.

— Joanie, Tommy Thompson este incapabil de orice activitate sexuală. Iar Jon Jon ştie asta. I-a văzut fişa medicală.

— Mi-a spus, dar nici el şi nici eu nu credem. N-o fi fost Tommy capabil să facă nimic, dar asta nu înseamnă că nu **s**-a şi gândit, nu?

Baxter oftă din nou.

— Nu faci decât să-ţi îngreunezi situaţia. N-ai de unde să ştii dacă i **s**-a întâmplat ceva de natură sexuală, Joanie. **S**-ar fi putut să cadă în râu… orice… Presupui tot ce coate fi mai rău.

Joanie îşi dădu ochii peste cap.

— Vino-ţi în fire, dom'le Baxter, şi dumneata crezi acelaşi lucru ca şi mine. Că perversul ăla şi taică-său au făc**ut-**o.

Încerca să-l facă părtaş la vinovăţia ei, ca şi la suferinţă.

— L-am primit în casa mea. I-am fost prietenă. Ţineam la el… am avut încredere-n el.

Din nou ajunsese în pragul lacrimilor.

— Am citit despre pedofili. „Cultivare", aşa o numesc ei. Să se bage pe sub pielea familiei. Şi, hai **s-**o spunem pe-a dreaptă, cu Jon Jon şi cu mine, cine l-ar fi crezut în stare să aibă curajul pentru o figură ca asta? Ştiu că n-a căzut în niciun râu. Dac-ar fi căzut, apărea pân-acum. Nimeni n-a văz**ut-**o, nimeni! Aşa că a fost ceva pe plan local, şi *încă* mai e local. Trebuie doar să fie găsită. Sau ce-o mai fi rămas din ea. Tot ce i **s-**a întâmplat, a fost plănuit de răhăţelul ăla şi de taică-său. Şi la urma urmei, unde-i tatăl? Cum poate să dispară aşa, dacă-i cu conştiinţa curată? Până şi criminalilor le e greu să se facă nevăzuţi pentru mai mult timp.

Şi Baxter se gândise la acelaşi lucru, dar nu-i spuse.

În schimb, sugeră:

— Poate că **s-**a sinucis, Joanie. Trebuie să ne gândim la toate posibilităţile.

Joanie dădu din cap, un moment părând mai mulţumită, mai relaxată.

— Sper să ai dreptate, dom'le Baxter şi sper ca şi Micuţul Tommy să-i păşească pe urme. Până nu dispar ăştia doi de pe faţa pământului, eu o noapte n-am să mai dorm ca lumea în patul meu.

— N-ar trebui să spui asemenea lucruri în faţa mea, Joanie…

Joanie răsuflă zgomotos.

— De parcă m-ar durea-n fund de ce mi se-ntâmplă.

Peste scurt timp, Baxter plecă, iar Joanie rămase singură, fumând, aşa cum obişnuia în ultima vreme.

Paulie apucă gagica de fund, iar tipa scoase un chiţăit de plăcere.

— Paulie!

Râse şi el, şi, coborând din pat, începu să se îmbrace.

Era una nouă, o fată pe nume Linette. Avea păr blond natural şi ochi verzi.

Dacă n-ar fi ieşit la produs încă de la o vârstă fragedă, probabil că la ora asta ar fi fost măritată şi preţuită pentru frumuseţea ei.

În schimb, o folosea un bărbat destul de bătrân ca să-i poată fi tată. Pentru că Paulie se folosea de ea, la fel cum se folosea de toate femeile din viaţa lui.

— Deci, voi lucra în salonul cel nou?

Paulie dădu din cap. Oricum avusese de gând **s-**o plaseze acolo. Noul salon era specializat în fete tinere şi arătoase.

Asta se reflecta şi în preţurile practicate şi în denumire: *Angel Girls*".

Era situat în King's Cross, aproape de „Sp*earmint Rh*i*no",* şi avea să servească muşterii din capitală. Îi acorda şase luni…

Dacă profiturile nu depăşeau întreţinerea, avea să-l închidă.

Dar Jon Jon îşi făcuse temele, iar Paulie se bucura să-l vadă manifestâ**ndu-**şi din nou interesul.

Numai de-ar fi putut să stea tot timpul cu mintea la treabă.

Dar tânărul se schimbase atât de mult în ultimele trei luni, încât era aproape de nerecunoscut. Arăta mai bătrân şi mai dur.

Aspectul băieţesc, chipeş, îi dispăruse demult,

alungat de suferinţă.

Jon Jon era vicios, dar avea vicii controlate. Dacă înainte fusese predispus spre ieşiri temperamentale fulgerătoare, acum căuta încontinuu scandal şi găsea întotdeauna **–** şi învingea.

Paulie oftă, pe gânduri. Dar, pe partea pozitivă cel puţin, se adâncise în muncă, ceea ce fusese foarte rentabil pentru afaceri.

Cel mai mult îl îngrijora Joanie.

Părea să se fi prăbuşit în sine, ca şi cum ar fi fost în viaţă, dar nu vie. Numai aşa putea descrie schimbarea pe care o suferise.

Umbla, vorbea, mânca uneori, dar părea să le facă pe toate cu încetinitorul. Parcă **s-**ar fi prefăcut. Voia să fie cu fiica ei, şi nu mai continua decât în aşteptarea momentului când avea să afle cu certitudine că era moartă.

Nu încăpea nicio îndoială că atunci avea **s-**o urmeze curând.

Se temea şi el să se gândească la ceea ce i se putuse întâmplă Kirei.

Era destul de rău că i se întâmplase unei fetiţe pe care o cunoştea. Dar descoperirea că era copilul lui îl descumpănise.

Paulie îşi alungă din nou gândul; nu suporta. Şi**-**n plus, singura dovadă era cuvântul lui Joanie. Şi cum putea ea să fie atât de sigură?

Se culcase cu mai mulţi tipi decât Dolly de la Docuri, prietena marinarilor şi a hamalilor, aşa că nu era sigur dacă Kira era cu adevărat fiica lui, sau doar Joanie ar fi vrut să fie aşa.

Ştia că ea o credea, însă nu era convins că o credea şi el. Oricum, prefera să nu se gândească.

Când Linette plecă din apartament, îi zâmbi crispat. Odată ce era îmbrăcată, nu**-**l mai interesa. Era una dintre

ciudăţeniile lui.

Dar continua să-i caute pe Thompson-i şi pusese o recompensă pe capetele lor. Dacă puteau fi găsiţi, avea să-i găsească, fie şi dacă era ultimul lucru pe care putea să-l facă.

Micuţul Tommy avea dureri continue, dar i se uşurau de la o zi la alta.

Era internat **într-**un sanatoriu din Sheffield, cu tratamentul plătit de stat, pentru că în închisoare l-ar fi pândit pericolul de represalii.

Nimeni de-acolo nu ştia cine era şi răspundea la numele de Jeffrey Palmer. În unele privinţe, numele îi plăcea, suna interesant.

Se întrebă pentru a suta oară ce făcea tatăl lui şi oare unde se putuse duce. Joseph avea mulţi acoliţi de pe vremuri, iar Tommy presupunea că-i căutase pe unii dintre ei. Le spusese poliţiştilor diverse nume, dar nu descoperiseră nimic. Dar, în fond, nici n-aveau cum, nu?

Nu le dăduse toate numele, nu era chiar *atât* de prost. Nu voia ca tatăl lui să apară din nou.

Faţa îi arăta îngrozitor. Avuseseră grijă ca în salon să nu existe oglinzi, dar uneori îşi vedea imaginea reflectată în fereastră şi ştia cât era de desfigurat. Dar ajunsese la concluzia că nici înainte nu arătase prea grozav.

Numai aşa putea să facă faţă.

În cele mai multe nopţi îşi visa mama, o simţea ţi**nându-**l în braţe, ca pe vremea când era mic. Dacă ea ar mai fi trăit, nimic din toate acestea nu **s-**ar fi întâmplat, de atâta lucru era sigur.

Mânca din nou, ca să se consoleze.

Îşi dorea să n-o fi văz**ut-**o în viaţa lui pe Kira Brewer. Tatăl său avusese dreptate tot timpul.

Nu putea să iasă decât un necaz, spusese, şi din nou se dovedise că aşa era. De ce nu-l ascultase?

Sora îi aduse o carafă cu apă, dar Tommy n-o băgă în seamă.

Desigur, ea era aceea care-l ignora de fapt. Niciuna dintre surori nu-i vorbea cu adevărat şi ştia că nu le plăcea să-l atingă. Dar, din nou, acest lucru i se întâmplase aproape toată viaţa.

Nimeni nu voia vreodată să stea aproape de el.

Decât Kira, desigur.

Şi uite în ea belea ajunsese.

Oftă, despachetând încă un calup de *Mars*. În timp ce mesteca încet, se întrebă cât timp avea să mai stea acolo înainte de a fi mutat din nou. Îl mutau încontinuu.

Bănuia că, **într-**un fel, era ca un fugar. Hrană pentru gânduri, cum obişnuia să spună mama lui.

Jon Jon avea întâlnire cu un tip din nordul Londrei. Era un Rasta, din Jamaica de origine, apoi din Newcastle pe Tyne.

Omul îi zâmbi, îşi strânseră mâinile, cu un respect reciproc care li se vedea pe faţă şi în atitudine.

— Mă bucur că te cunosc în sfârşit.

Sippy le zâmbi amândurora. Se bucura că le făcuse cunoştinţă.

Ţinea mult la Jon Jon. Între ei exista o afinitate naturală, atât de afaceri, cât şi personală.

De la dispariţia surorii lui Jon Jon deveniseră şi mai apropiaţi. Sippy avea o soră care nimerise **într-**un schimb de focuri din Jamaica.

La minte rămăsese ca un copil, deşi acum avea un trup de femeie. Plătea în fiecare lună câte o sumă substanţială pentru ea, ca să fie îngrijită **într-**un mediu civilizat şi curat, în Surrey.

Una peste alta, era sânge din sângele lui, şi numai asta conta. Faptul că nu spunea nimănui de existenţa ei îl privea doar pe el. Dar i se confesase lui Jon Jon, ca să-l

ajute să înţeleagă cum puteai trece peste orice.

Chiar şi peste cele mai rele lucruri.

Acum, în timp ce-i privea pe Jon Jon şi pe Errol, se bucura că aranjase acea întâlnire. Dacă-l putea găsi cineva pe acel Tommy, Errol era omul.

Avea toată poliţia în buzunar, putea să afle absolut orice, despre oricine.

Acum îl urmărea pe omul pe care-l considerau responsabil de dispariţia Kirei – şi „dispariţie" era într-adevăr cuvântul potrivit, din toate punctele de vedere.

Era moartă, o ştiau cu toţii.

Ceea ce voiau să afle era felul cum murise.

Sippy se aplecă înainte pe scaun, spunând încet:

— Dacă Jon Jon ar găsi-o, ar putea s-o îngroape, şi i-ar trece durerea măcar pe jumătate, Errol. Faptul că nu ştie e cel mai dureros.

Errol dădu din capul său uriaş. Era chipeş şi o ştia.

Îi plăcea mult să poarte blugi şi veste albe, arăta ca un Rasta tipic – mai bine-zis, până se aşeza la volanului Mercedesului său sport ediţie limitată.

Rareori purta pantofi, preferând sandalele *Reef*, iar trupul îi era în formă de la antrenamentele cu greutăţi.

Errol se rezemă de spătar, sorbind cu plăcere din halba de *Guinness*.

— Ei, s-ar putea să avem nişte veşti bune. Am doi candidaţi posibili pentru tine. Unul e în Sheffield, iar celălalt în Birmingham, amândoi cu arsuri, amândoi sub nume false. Am aflat de la un băiat din Met care mi-e dator. Bun băiat. Lucrează pentru C.P.S.

— Şi pentru mine.

Îşi aruncă pe spate capul şi izbucni în râs, adăugând:

— Întotdeauna am spus c-o s-ajungă departe.

Sippy şi Jon Jon râseră împreună cu el, deşi Jon Jon habar n-avea ce dracu' era de râs, dar cunoştea regulile

jocului şi-l simpatiza pe Errol. În alte împrejurări s-ar fi prăpădit de râs.

Errol îi împinse o hârtie cu adresele.

— Aici sunt două numere. Sună acolo şi vei avea un ajutor specializat care să te însoţească, bine?

Jon Jon dădu din cap.

— Mulţumesc, Errol, îţi sunt foarte recunoscător.

Omul ridică din umeri, stânjenit.

— Sper să-l găseşti şi sper s-o găseşti şi pe sora ta. Cred că ţi-e greu, dom'le, foarte greu.

Jon Jon dădu din cap. Sippy spuse încet:

— Are nevoie de răzbunare, înţelegi ce vreau să zic?

Errol confirmă din nou.

— Sigur că are nevoie, şi vom avea grijă să se rezolve.

În continuare, conversară nimicuri, cu toţii conştienţi că Jon Jon abia aştepta să plece şi să folosească informaţiile pe care le primise.

Dar mai rămase un timp, din politeţe, pentru că Errol îi făcuse o favoare rară.

Jeanette stătea de vorbă cu Liz Parker. Cele două fete se înţelegeau de minune.

— Şi cât câştigi într-o noapte obişnuită? întrebă Jeanette.

Liz oftă, lăsându-şi capul într-o parte, pe gânduri. Poziţia o făcea să arate mult mai tânără decât de obicei.

— Cam trei sute de sterline, de obicei. Dacă merg şi la petreceri speciale, scot mult mai mult, desigur.

Jeanette era intrigată.

— Ce-s petrecerile astea speciale?

— Ei, când arăţi foarte tânără, nefardată, cu un dres de gimnastică pe tine şi şosete pe glezne! răspunse Liz râzând. Unii tipi plătesc o avere pentru aşa ceva, înţelegi, şi poţi să iei trei miare doar pentru două ore de muncă.

Trebuie să faci pe timida, cum ar veni, doar dacă nu cumva îţi spun ei altfel. Unora le place să fii ca o fecioară, altora mai şmecheră, depinde, da' toţi plătesc bine. Plus că te duci la ei acasă, înţelegi?

Jeanette înţelegea – şi-i plăcea ce înţelegea.

— Odată, eram la un tip, şi vine nevastă-sa acasă…

Ochii Jeanettei se holbară cât două farfurii.

— Taci, tu! Şi ce-ai făcut?

— Am fugit pe uşa din spate, şi-a mai trebuit să iau cu mine şi uleiul de masaj şi uniforma. Tipul m-a-mpins afară de parcă luase casa foc, şi mai multe nu. Oricum, eram deja în stradă când m-am prins că nu-mi plătise.

Jeanette o privea consternată.

— Şi nu te-ai mai dus niciodată acolo?

Liz zâmbi.

— Nu, da' s-a dus peştele meu şi-a făcut rost de bani cât ai clipi.

— Deci, Paulie Martin face şi chestii de-astea?

Liz se gândi cum să-i răspundă. Ştia că mama

Jeanettei şi Paulie erau împreună de ani de zile. Nici nu se gândea să iasă acum din graţiile lui, cu câteva cuvinte nelalocul lor.

Oamenii ca Paulie Martin aveau un stil aparte de a afla tot ce se vorbea despre ei.

— A, în ultima vreme Paulie s-a rafinat, scumpo, râse ea. Şi-n fond, ce te interesează pe tine?

Jeanette ridică din umeri.

— Mă interesează, şi atât.

Ceea ce era adevărat – pentru că se gândea s-o facă şi ea. Îşi dorea o locuinţă proprie, undeva unde ea şi Jasper să poată sta singuri, fără gura cu motor a lui Karen mergând încontinuu ca o meliţă.

— Şi pentru cine făceai petrecerile astea?

Liz tăcu câteva clipe.

— De ce vrei să ştii?

— Din curiozitate doar.

— Pentru un tip pe nume Pippy Light, mare rahat. Fratele tău îl urăşte de moarte.

— Serios? De ce?

Liz spusese prea multe. Jon Jon nu **s-**ar fi bucurat să afle că le dădea tuturor raportul despre treburile lui, şi mai ales surorii sale.

— Nu poate suferii peştii ai dracu', atâta tot.

— Şi pe unde se**-**nvârteşte Pippy ăsta?

Liz râse iar.

— Te gândeşti să intri şi tu la el, sau ceva?

Jeanette râse şi ea.

— Aiurea! Mă**-**ntrebam doar, nimic mai mult. Din**tr-**o curiozitate sănătoasă, cum zice mereu Jon Jon când mă**-**ntreabă pe unde**-**am fost şi ce**-**am făcut. Crede că nu ştiu că-ncearcă să**-**mi ţină evidenţa.

— Ţine la tine, Jeanette.

Fata îşi aruncă pe spate părul şaten lung, cu un gest dispreţuitor.

— Vrea să fie stăpân pe viaţa mea, altfel spus.

Se întunecase la faţă, gândi**ndu-**se cât de strict supravegheată era în ultima vreme. Şi maică**-**sa era la fel de rea.

N**-**o mai voia acasă **–** nu tot timpul, cel puţin. Tot zicea că avea nevoie să stea singură, să jelească în linişte. Iarăşi Kira.

Numai Kira conta, chiar şi acum, după ce dispăruse pentru totdeauna.

Dar Joanie continua **s-**o piseze pe Jeanette, **s-**o bată la cap pentru micile ei furtişaguri, iar fata se săturase. Voia să aibă viaţa ei.

— Nu te plânge, iubito. Aş vrea şi eu să am pe cineva care să ţină atât de mult la mine. Măcar o dată în viaţă,

spuse Liz cu nostalgie.

Jeanette se strâmbă.

— Ei, dac-ai avea, ţi-ar trece imediat. E ca un cui în cap, băga-mi-aş picioarele…

— După ceea ce **s-**a întâmplat cu sora ta…

La asta, Jeanette sări în picioare, întrerupâ**nd-**o repezită:

— Atâta **s-**a făcut ceasul? Trebuie să pice, mă aşteaptă maică-mea în vizită.

Întotdeauna schimba subiectul când oamenii pomeneau de sora ei. Nu suporta să se gândească la Kira, simţea din nou remuşcările acelea arzătoare pentru felul cum se purtase cu ea.

În timp ce mergea spre apartamentul lui Joanie, se întrebă din nou ce se întâmplase cu sora ei mai mică.

Numai la asta se gândea când era singură. Simţea nevoia puternică de a fi cu încă cineva, de a nu suferi în solitudine acea durere cumplită.

Jasper se purta frumos cu ea, dar persoana pe care o dorea cu adevărat era mama ei.

În ultima vreme i se întâmplă tot mai des, deşi nimeni n-ar fi crezut, văzând faţa aceea mică şi machiată, câtă nefericire se ascundea îndărătul ei.

Jon Jon văzu schimbarea de expresie a mamei sale şi i se frânse inima.

— Crezi că e într-adevăr acolo? întrebă ea cu însufleţire.

Tânărul dădu din cap.

— Eu, unul, cred că-i în Sheffield. Nu ştiu de ce, am doar o presimţire, dar mai întâi am să mă duc la adresa din Birmingham şi pe urmă, dacă n-am noroc, îmi continui drumul spre nord. Errol ăsta e un tip foarte de treabă. Încă mai caută, şi n-a primit un ban pentru tot deranjul, să ştii.

Joanie înclină capul.

— În asemenea momente oamenii arată ce au mai bun în ei.

În timp ce vorbea, îşi turna încă un pahar, iar Jon Jon oftă, încercând să nu-i spună nimic, ca să evite o nouă ceartă. În ultima vreme însă o dăduse rău pe băutură.

Deşi considera că ar fi trebuit să încerce **s-**o oprească, ştia că împrejurările vieţii ei nu erau deloc normale şi avea nevoie de ceva care **s-**o stimuleze de la o zi la alta.

Poate că, după ce**-**l punea la punct definitiv pe Tommy, mama lui avea să înceapă să**-**şi revină.

Vestea părea **s-**o fi bucurat, iar Jon Jon se gândi că aceea era singura plăcere pe care avea şanse **s-**o simtă multă vreme **–** să afle unde se afla bestia care**-**i ucisese copilul.

Aproape că**-**i venea să plângă.

În schimb, o strânse în braţe. Joanie îl îmbrăţişă şi ea, savurâ**ndu-**i mirosul şi **întrebându-**se ce le va rezerva viaţa în continuare.

Jon Jon plecă din apartament peste un sfert de oră, iar după aceea Joanie dădu un telefon scurt. Apoi, începu să**-**şi adune lucrurile, grăbită.

Avea haina pe ea şi era gata de plecare, când auzi taxiul claxonând.

Coborî scara în fugă şi-şi împinse geanta de voiaj în maşină. Îi spuse şoferului **s-**o ducă la gară cu toată viteza.

— Te cam grăbeşti, scumpo.

— Nu**-**ţi băga nasul unde nu**-**ţi fierbe oala.

La auzul tonului ei, taximetristul amuţi.

Pe drum, Joanie deschise geanta şi se asigură că**-**şi luase toate cele necesare.

Zâmbea.

Jon Jon urma să facă o criză când va afla că ajunsese la Sheffield înaintea lui.

Se pregătea să plece la Birmingham a doua zi, dar mai întâi trebuia să se prezinte la lucru, iar noul salon se deschidea în aceeaşi seară, aşa că acolo avea să fie.

Joanie însă avea ambele adrese şi dacă nu-l găsea pe bulangiu în Sheffield avea să se întoarcă la Birmingham – o vizită în drum spre casă, vorba vine.

Se simţea însufleţită.

Cu puţin noroc, avea să afle unde era fiica ei, dar indiferent ce se întâmplă, era hotărâtă să-l facă pe Micuţul Tommy să plătească pentru ceea ce le făcuse, ei şi familiei sale.

În timp ce-i făcuse semn cu mâna fiului ei la plecare, îi venise să râdă de bucurie şi emoţie. Jon Jon n-avea să se întoarcă acasă până dimineaţa, iar atunci ea urma să fie plecată demult.

Era o problemă pe care voia s-o rezolve de una singură.

Când ajunse acasă, Jeanette găsi apartamentul pustiu. Nici urmă de Joanie, cu excepţia unei sticle de vodcă aproape goală şi a scrumierelor care dădeau pe dinafară.

Îşi făcu ceva de mâncare, apoi ieşi din nou. Era vizibil iritată.

În ultima vreme nimeni nu se mai deranja pentru ea. Ştia că mama ei încă o mai considera vinovată pentru dispariţia Kirei. Sau, mai bine-zis, Jeanette însăşi se socotea vinovată.

Neconsolată, porni spre casa lui Jasper. Nu ştia unde altundeva să se ducă.

Capitolul 19

Jon Jon savura seara inaugurală de la „An*gel Girls*”, lucru pe care nu l-ar fi crezut posibil, ţinând seama de tot ceea ce i se întâmplase în ultimele câteva luni.

Organizarea acelui local îi alungase gândurile de la

sora lui când avusese cea mai mare nevoie de aşa ceva, iar pentru asta era veşnic recunoscător lui Dumnezeu.

Salonul forfotea, era o atmosferă extraordinară. Avea să aducă o grămadă de bani, şi totul datorită lui. Jon Jon era mândru de ceea ce realizase **într-**un timp atât de scurt.

Spre deosebire de alte saloane, acesta avea o inaugurare propriu-zisă. În mod normal normal, se deschideau discret, pentru a preîntâmpina obişnuitele proteste ale gospodinelor şi ale oamenilor de bine care de fapt se temeau mai mult să-şi vadă soţii şi membrii familiilor mergând acolo, decât că zona o lua pe calea pierzaniei.

Atâta vreme cât totul rămânea în limite acceptabile, aveau o şansă.

Licenţele se obţineau prin intermediul unei firme legale cu reputaţie, şi se străduiau să nu facă zarvă.

Nu era permis niciun conflict în stradă, fie între fete, fie cu clienţii. Nici limbajul obscen şi în niciun caz beţiile.

În seara aceea însă aveau şampanie şi vin. Mai aveau şi muzică.

Jon Jon se ruga ca totul să meargă ceas, fiindcă aproape-l făcuse pe Paulie să-şi investească toţi banii în localul acela.

Fusese o adevărată pasiune pentru el în ultimele şapte săptămâni şi deschisese localul **într-**un timp record. Ştia că acest lucru avea să-i aducă puncte. Paulie dorise mereu ca toate să fie gata ieri, iar Jon Jon era cam la fel.

„An*gel Girls*" avea de toate: separeuri de lux pentru lucrătoare, cu cele mai bune uleiuri de masaj şi lumânări parfumate.

Prosoapele şi cearşafurile erau de calitatea întâi; nu se zgârciseră la nimic.

Pe toţi pereţii existau oglinzi, astfel încât clienţii să-şi

vadă numerele din toate unghiurile, iar separeurile erau izolate fonic, pentru a putea face şi oricât de mult zgomot pofteau. Fiecare avea propriul său CD sau DVD player pentru soft porno sau muzică, după preferinţă. Localul impunea respect, iar Jon Jon se mândrea că era opera lui.

El şi cu Paulie trimiseseră invitaţii personalizate la toate firmele importante din zonă şi le venise o clientelă de zile mari.

Muşteriii de perspectivă aveau bani de tocat, iar fetele, alese pe sprânceană, arătau splendid. Fuseseră instruite să le vorbească viitorilor clienţi inteligent şi sincer – sau, cel puţin, cât de inteligent erau în stare. Atâta vreme cât subiectul depindea de ele, totul ar fi trebuit să fie în regulă. Era o afacere mai simandicoasă decât tot ce încercase Paulie la viaţa lui.

Jon Jon studia chipul şefului său care zâmbea încântat în încăperea aglomerată şi simţea că se relaxa. Paulie cântărea costurile şi făcea socoteli, în timp ce aprecia clientela. Hotărâseră să taxeze patru sute de lire sterline pentru o jumătate de oră. În curând avea să plouă cu bani.

Localul urma să-şi acopere investiţiile în mai puţin de trei luni, după care începeau beneficiile.

Avea să meargă; domnii din capitală aveau deja cluburi de dans erotic, dar acesta urma să-i servească pe oamenii de afaceri mai exigenţi. Fetele aveau chiar şi calificări pentru aromaterapie, Reiki, până şi prim ajutor. Una era o terapeută sportivă calificată – sau, cel puţin, avea o diplomă cumpărată de Jon Jon. Sporturile cunoscute de ea constau mai mult în mişcare activă decât în fotbal, dar avea totuşi hârtia.

Tot ce doreai se găsea, acesta fiind paravanul. Din toate punctele de vedere, localul era un salon legitim de masaj, care doar întâmplător avea terapeute ce arătau

extraordinar de bine.

Veniseră şi destule cliente de sex feminin. Jon Jon permisese acel lucru şi avea doi băieţi atrăgători care se învârteau prin jurul lor, racolaţi cu ajutorul unei agenţii discrete de escortare. Dacă treaba ieşea bine, aveau să lucreze cu normă întreagă, câştigând mai mult decât în prezent. Erau dispuşi să-i servească şi pe clienţii de sex masculin care preferau bărbaţii.

Cum Paulie avea convingerea că toţi bărbaţii de clasă socială superioară erau bisexuali, cum spunea el, nu l-ar fi surprins nicio cerere, iar „An*gel Girls*” putea deveni uşor „Ange*l Boy*s”.

Tot efectivul putea prelua clienţi de orice sex, rapid şi eficient. De fapt, prospecţiile lui Jon Jon arătaseră că în ultima vreme multe femei erau dispuse să plătească pentru sex, iar Paulie se pregătise să investească în orice, dacă părea să aducă un câştig serios. În timp ce se îmbulzea prin aglomeraţie, Jon Jon se văzu reflectat în oglinda de pe peretele din faţă. Purta un costum *Versace* negru, cu cămaşă cu volane descheiată la gât, şi pantofi de comandă. Arăta ca un om serios şi o ştia.

Kirei i-ar fi plăcut enorm să-l vadă aşa. Îi plăcea ca oamenii să „sclipească”. Involuntar, îşi aranjă cozile, şi în acel moment surprinse privirea lui Paulie. Acesta schiţă un gest cochet cu mâna, făcându-l pe Jon Jon să zâmbească. Apoi îl chemă în biroul lui, dintr-o mişcare a capului, iar Jon Jon îl urmă pe scările cu mochetă groasă, lăsând în urmă ritmurile muzicii RB.

Biroul era auster şi funcţional; fişiere de oţel, o masă cu placă de sticlă şi podele de stejar lustruit. Arăta cât se putea de modern, izolat fonic şi cu aer condiţionat. O chilie monahală faţă de „desfrâul” separeurilor operative de jos.

Paulie zâmbi.

— Am dat lovitura, fiule, sunt mândru de tine!

Laudele lui îl măguleau pe Jon Jon. Erau sincere şi pline de efuziune.

— Mă bucur să aud, Paulie. Toată săptămâna am făcut pe mine de frică.

Paulie râse.

— Cunosc senzaţia, colega. Dar pot să-ţi spun, ăştia mor de plăcere. Au ocazia să facă nişte pozne şi pe urmă să le povestească amicilor. Delectează toată crâşma cu descrieri ale gagicilor pe care le-au tăvălit. Şi, tot timpul, plătesc pentru asta! l-aş înţelege să se laude, dacă ar fi pe gratis. Nişte tolomaci, toată adunătura.

Astfel îşi expedia Paulie, cu dispreţ, clientela. Îi detesta pe bărbaţii care-i frecventau saloanele, îi considera inadaptaţi, nişte rataţi din naştere. Oricât de mulţi bani aveau, pentru el rămâneau tot buni de nimic.

— Ştii care-o să fie pasul următor, nu?

Jon Jon clătină din cap.

— Care?

Paulie îi ţuguie buzele, răspunzând acru:

— O să pierdem unele fete în favoarea clienţilor. Cu genul *ăsta* de fraieri o **s**-avem de-a face aici. Se-ndrăgostesc, aiuriţii! De nenumărate ori am văzut, deşi n-am să-nţeleg niciodată un bărbat care se-nsoară cu o târfă. Alea se dau oricui, aşa le e firea.

Jon Jon nu răspunse, privi**ndu-**l doar lung, până când Paulie îşi dădu seama ce spusese. N-avea de gând să-şi prezinte scuzele, mai ales unui subaltern, dar le pierise cheful la amândoi.

Se lăsă o tăcere grea. Până la urmă, Paulie întinse mâna, spunând cu blândeţe:

— Oricum, felicitări. Ai făcut o treabă foarte bună, puştiule.

Jon Jon ezită un moment, apoi îi strânse mâna întinsă. Îl privi, înţelegând clar ce voise să spună, dar în primul

rând îi era loial mamei lui, şi ştia că Paulie îl respecta pentru asta.

Era o relaţie stranie şi, în multe privinţe, afectuoasă. Jon Jon îi era ca un fiu lui Paulie şi amândoi acceptau acest lucru fără să intre în amănunte.

Linette apăru în birou fără să bată la uşă şi-l privi pieziş pe Jon Jon, aşteptându-se să iasă.

— Vreau să vorbesc cu Paulie.

Folosea o voce de copil, cu atât mai enervantă, cu cât era falsă. Mai era şi drogată, iar sub nas încă i se mai vedea pulberea albă – ceea ce n-avea să-l încânte deloc pe Paulie Martin, dar Jon Jon se hotărî s-o lase să descopere singură.

După o scurtă pauză, Linette adăugă cu voce senzuală:

— Singură.

Jon Jon îi zâmbi lui Paulie, arcuind o sprânceană, în timp ce întreba:

— O fi sigură că ştie ce vrea?

Paulie se apropie de fata îmbrăcată sumar, care-l privea cu cel mai profesional zâmbet al ei – a doua greşeală pe seara în curs.

Îi spuse cu glas scăzut şi calm, mult mai înspăimântător decât dacă ar fi strigat la ea:

— O dată să-mi mai faci o figură ca asta, şi-o să am grijă ca niciun bărbat să nu te mai reguleze nici pe gratis, necum să mai dea şi bani graşi pentru asta, băga-mi-aş picioarele-n tine de iapă neobrăzată!

Toată atitudinea Linettei se schimbă. Arăta speriată de bombe, cum şi era. Crezuse că-l avea pe Paulie Martin la degetul cel mic, dar, la fel ca multe alte femei înainte ei, începea să se lămurească, în clipa următoare, arătându-i uşa cu degetul, ca şi cum ar fi fost o elevă adusă la cancelarie, Paulie îi mugi în faţă:

— Afară! Cară-te de-aici în mă-ta şi să nu mai vii până nu zic eu!

Fata ieşi în fugă, plângând. Paulie îl privi pe Jon Jon, ridicând mâinile **într-**un gest de neputinţă, în timp ce comenta:

— Le dai un deget şi-ţi iau toată mâna.

Jon Jon izbucni în râs, apoi râseră amândoi, ţi**nându-**se de burtă. **Într-**un fel, acest lucru, îi readucea pe picior de egalitate. Se întoarseră împreună la petrecere, privind cum începeau să curgă banii.

Joanie era **într-**un taxi sigur. Luase legătura cu un fost client şi prieten, care-i procurase o maşină de la *King's Cross* până la Sheffield, fără să-i pună întrebări. Şoferul era un bosniac care ştia foarte puţină engleză, ceea ce-i convenea de minune. Nici măcar nu avea voie să conducă, aşa că nu se temea că va da din gură.

I se refuzase cererea de azil şi se ascundea de autorităţi. Măcar pentru acest lucru, dacă nu şi din alte motive, Joanie simpatiza cu el.

În timp ce mergeau pe şoseaua M1, se rezemă de spătarul banchetei şi încercă să doarmă câteva ore, deşi ştia că nu avea nicio şansă. Era prea surescitată de ceea ce urma. Se uită în geantă şi zâmbi din nou.

Se pregătise pentru orice eventualitate. Ardea de nerăbdare să facă o dată pentru totdeauna fapta murdară pentru care venise.

Întotdeauna îşi apărase copiii cât putea de bine. Acum, trebuia să-l înveţe pe Micuţul Tommy ce anume făcea o mamă bună dacă îndrăznea cineva să-i facă vreun rău unui copil al ei. Trebuia să fie mâna *ei*, *a* lui Joanie Brewer, nu a lui Jon Jon sau a poliţiei. Din partea ei, a lui Joanie Brewer, mama copilului pe care-l distrusese. Voia să i-o plătească şi avea **s-**o facă.

Dacă o lăsa în seama poliţiei **–** adică, dacă erau în

stare măcar să-l asocieze cu dispariţia Kirei, desigur –, Tommy ar fi ajuns în închisoare, izolat într-o unitate cu protecţie specială. Şi ar fi râs, fără să-şi schimbe aproape deloc viaţa; ar fi avut acces la computere, ar fi primit ceaiuri când şi cum le voia el. Asemenea deţinuţi erau clasificaţi ca pasivi. Pasivi? După ceea ce făcuse?

Îşi întrebase prietenii şi vecinii, vorbise cu oameni care fuseseră închişi şi aflase cu precizie ce li se întâmpla lepădăturilor, în baza Regulii 43.

Însemna că puteau face tot ce le trăsnea prin minte, cât era ziua de lungă, fiind consideraţi pasivi! Iar cuvântul acela.

Toţi ceilalţi bulangii erau închişi în celulă douăzeci şi trei de ore pe zi, numai ei nu. A, nu, perverşii o duceau trai pe vătrai. Auzise nişte întâmplări incredibile.

Se întărâta singură, provocându-şi furia; avea nevoie de toată furia ca s-o ajute pentru ceea ce avea de făcut. Şi-o cultiva, asigurându-se că n-avea să se codească de la cele plănuite.

Ştia ce părere avea despre pedofili populaţia generală a închisorilor, şi pe bună dreptate, ceea ce-o făcea să se enerveze şi mai mult când auzea că Unităţile pentru Deţinuţi Vulnerabili erau adevărate cămine pentru indivizii cu minţi asemănătoare.

Prin însăşi natura delictelor lor, erau nişte monstruozităţi pentru toată lumea, aşa că în U.D.V.-nu se adunau laolaltă, în siguranţă.

Majoritatea nu mai întâlniseră în viaţa lor niciun alt infractor sexual, până nu fuseseră închişi. Atunci, dintr-odată, parcă li s-ar fi sărbătorit în aceeaşi zi toate Crăciunurile şi zilele de naştere. Nu mai era nevoie să se ascundă şi nu se mai simţeau izolaţi sau singuri.

Dintr-odată, erau înconjuraţi de oameni ca ei. Se simţeau *normali*. Erau într-al nouălea cer când

descopereau că activităţile lor până atunci clandestine erau de fapt la fel de răspândite ca nişte ceşti de ceai printre oamenii care-i înconjurau acum.

Sau, cel puţin, aşa-şi spuneau unii altora.

Ei bine, avea să ia măsuri ca Micuţul Tommy să plătească pentru ceea ce făcuse şi să se asigure că niciodată n-avea s-o mai poată face şi altcuiva. Joanie fredona în surdină, încercând să se relaxeze, rezemată pe bancheta maşinii.

Şoferul o privi în oglindă şi-i zâmbi. Îi zâmbi şi ea. Apoi, aprinzându-şi încă o ţigară, îşi lăsă gândurile să se abată din nou spre sarcina care o aştepta.

Jeanette se interesase de Pippy Light şi aflase acelaşi lucru de la Karen Copes şi chiar şi de la Jasper. Cel mai indicat era s-o întrebe pe Lorna Bright, care-l cunoştea de ani de zile.

De fapt, cândva fusese amanta lui. Dar Lorna se temea de Jeanette, graţie lui Jon Jon şi ameninţărilor lui. Nici măcar nu mai vorbea cu ea, dacă o vedea pe la magazine.

Totuşi, Jeanette era hotărâtă să afle ceea ce voia să ştie şi nu se sfia să arunce mănuşa pentru asta.

Urcă scările spre garsoniera Lornei şi bătu la uşă. Era întuneric, târziu, aşa că se simţea în siguranţă. Spera numai ca garsoniera să nu fie plină de căzături, ca de obicei.

Oricând se putea găsi cineva dornic să intre în graţiile lui Jon Jon, riscând astfel s-o toarne. Fratele ei ajunsese ca un zeu în cartier. Toţi îl venerau, mai ales de când luase legea în mâinile lui, cu Micuţul Tommy. Opărirea perversului făcuse din el un om de seamă în comunitate; dintotdeauna fusese dur, încă din copilărie, dar acum era un dur respectat – cum se străduiau să devină toţi cei din lumea lor.

Lorna deschise uşa, iar mirosul de sconcs pluti până în hol. Jeanette observă că era drogată pulbere. Cu un zâmbet nesigur, o salută:

— E-n regulă, Lorna? Ce face copilul?

Lornei nu i se părea deloc ciudat să bată cineva la uşă în toiul nopţii şi s-o întrebe de copil. Era un lucru firesc în viaţa ei şi a aşa-ziselor sale prietene.

— Nu mă pofteşti înăuntru?

Lorna păşi într-o parte, iar Jeanette intră pe lângă ea, în penumbra cu duhoare pestilenţială. Singura lumină din salon era a televizorului, care mergea ca de obicei, iar copilul nou-născut zăcea pe jos. Făcuse pe el şi mirosea de-ţi muta nasul. Pe canapea sforăia un bărbat, cu trupul gol lucind de transpiraţie. Copilul începu să plângă, iar Lorna îi împinse cu vârful unui picior nespălat. Apoi, îngenunchind pe mochetă, remarcă veselă:

— Cine-i curvuliţa lu' mămica, mm?

Jeanette oftă.

— Vrei să o schimb eu?

Văzu o lucire calculată în ochii drogatei. Scăpase de încă o treabă neplăcută. Lorna era o balegă incredibilă.

— Mâine vin ăia de la asistenţa socială s-o ia. Pe cealaltă curviştină, Laetitia, au şi săltat-o. Era aşa de geloasă p-asta mică, de-a-ncercat s-o omoare-n bătaie!

Râse.

— Oricum, aveam nevoie de o pauză. Poate să se ducă pentru câteva săptămâni, ca să mă mai odihnesc şi eu.

Cele câteva săptămâni aveau să devină luni, cum ştiau amândouă. Când o născuse pe prima ei fiică, aceasta avusese picioarele diforme şi o greutate mult sub medie. Se spunea că, peste patru luni, când se dusese în sfârşit la spital s-o aducă acasă, surorile refuzaseră să i-o dea, fiindcă n-o cunoşteau. Nu-şi vizitase fetiţa nici măcar o

dată.

Propria ei mamă recunoştea cât de jenată fusese când surorile spuseseră: „Nu v-am mai văzut niciodată, aţi putea fi oricine”. Fusese nevoie de două asistente sociale şi un ordin judecătoresc pentru a aduce copilul acasă, la mama sa cea minunată.

O ţinuse atâta timp cât să încaseze alocaţia şi beneficiile, înainte de a începe perioadele frecvente de instituţionalizare. Laetitia era acum o fată drăguţă, dar nervoasă, iar sora ei urma să ajungă la fel.

— Ce nume i-ai dat?

Lorna oftă.

— Trelayne Sioux.

Jeanette zâmbi.

— Tot după Jerry Springer?

Femeia râse.

— La fix! Americanii ăştia au nişte nume excelente, nu ţi se pare? Voiam să fie mai altfel, înţelegi. Numele e important, nu?

Cel mai trist era că Lorna credea cu adevărat ce spunea.

— O să fie mai altfel, nici vorbă…

Jeanette nu era sigură dacă Lorna era prea drogată sau pur şi simplu prea proastă ca să ia insulta aşa cum era.

— Da’ pe tine ce vânt te-a adus aici?

Lorna o privea cum schimba fetiţa, cu mişcări repezi şi eficiente.

— Îţi spun imediat.

Jeanette o şterse pe Trelayne şi-i puse scutecele, apoi o luă în braţe, începând **s-**o legene.

— E lihnită de foame, ai ceva de mâncare?

Lorna tresări.

— Mereu uit că ăştia au nevoie să mănânce tot timpul… de-asta-i mai bine să se ducă, o vreme. Ştii, pân-o

să-mi fie mai uşor cu ea.

Reveni cu un biberon care se vedea clar că-i fusese dat de la spital, şi că acum era luat din frigider. Fetiţa îl înhăţă totuşi şi începu să sugă cu poftă, zgomotos. Unghiile-i erau deja înnegrite de murdărie, iar pe obraz avea o mică vânătaie. Amintire de la Laetitia, presupuse Jeanette, deşi nu s-ar fi mirat ca Lorna însăşi să i-o fi făcut, dând apoi vina pe biata fată.

Îşi aminti cum o alăptase mama ei pe Kira, care întotdeauna mirosea frumos şi era curată şi îngrijită. Ciudat, dar Jeanette învăţa abia acum să aprecieze ce mamă bună era Joanie.

— Ai un talent înnăscut, ar trebui să faci şi tu un copil.

Voise să-i facă un compliment, iar Jeanette ştia. Totuşi, o nemulţumea. Lorna nu avea alte ambiţii decât să aibă copii şi să încaseze beneficiile. Ce mai viaţă!

Nu numai pentru Lorna, ci şi pentru bieţii ei copii, care toată viaţa erau instituţionalizaţi intermitent, pentru ca apoi să ducă mai departe afacerile familiei. La tot ce poţi de pe urma statului, că doar *ai dreptul*.

Acest cuvânt, *drept*, o nemulţumise întotdeauna pe mama Jeanettei când discuta cu Monika.

Aceasta nu era în stare să priceapă că în viaţă mai trebuia să plăteşti şi impozite, înainte de a primi beneficii. Nu înţelegea logica lui Joanie: că ajutoarele se dădeau numai până te puneai pe picioare şi-ţi găseai o slujbă, nu puteau fi un stil de viaţă.

Acum, privi**nd-**o pe Lorna, Jeanette înţelegea de ce mama ei insistase întotdeauna să înveţe. Ei bine, de-acum era prea târziu pentru aşa ceva.

Lorna deschise două cutii de *Red Stripe* şi puse una în faţa Jeanettei. Bău cu sete şi râgâi sonor.

Bărbatul de pe canapea mormăi şi se întoarse pe

partea cealaltă.

Lorna nu-l învrednici nici măcar cu o privire. Avea o semierecţie care-i umfla chiloţii jegoşi. Jeanette simţi că i se încreţea pielea pe trup.

— Ăsta cine-i?

Lorna ridică din umeri.

— Peter nu ştiu cum, l-am cunoscut ieri, la cârciumă. Câştigase la curse. N-ar fi trebuit să-l ştii tu ce aşa repede, dar aveam draci ca de obicei.

Râse zgomotos.

— Ce vrei, Jeanette? Frac-tu nu-i tocmai cel mai mare fan al meu, nu?

— Ascultă, Lorna, n-are niciun drept să-mi spună cu cine să fiu prietenă şi cu cine nu.

— Deci, sigur nu el te-a trimis aici?

Jeanette clătină din cap şi văzu în ochii Laurei uşurarea.

— Sigur că nu! Doar nu-i stăpân pe viaţa mea-n mă-sa, fato.

Găsise atitudinea potrivită.

— Unde pot să pun copilul?

O urmă pe Lorna până **într-**un mic dormitor; acolo era o saltea cu o pătură aruncată deasupra şi un coşuleţ *Moses*.

Nimic altceva, nici măcar o jucărie. Pe saltea zăceau două scutece murdare, şi iar puţea. Jeanette bănui că salteaua era permanent îmbibată cu urină.

În timp ce culca fetiţa, spuse încet.

— E foarte frumoasă, i-adevărat că-i a lui Pippy Light?

Lorna ridică din umeri.

— **S-**ar putea să fie, cred. Măcar a ieşit albă, aşa că ştiu cine nu-i împuţitu’ de tac’su.

Râse, iar fetiţa se agită în coş.

La auzul cuvintelor ei, Jeanette nu-şi putu stăpâni o strâmbătură dezgustată. Noroc că Lorna înţelese greşit şi dădu din cap conspirativ.

— Mai bine să n-o trezim, mm?

Ieşiră tiptil din cameră. Jeanette regreta enorm că trebuise să lase fetiţa în coş, pe podeaua goală şi murdară, cu hăinuţele şi aşternutul pătate şi răvăşite. Se consolă cu gândul că era măcar schimbată şi sătulă, chiar dacă Jeanette se ocupase de ea, nu mama ei.

Probabil că până la urmă Lorna tot ar fi făc**ut-**o. Cel puţin, aşa spera. Oamenilor ca ei nu le stătea în fire să sune la poliţie sau la serviciile sociale, dar Jeanette înţelegea pentru prima oară la ce foloseau acele instituţii.

Văzuse copii jucâ**ndu-**se afară până noaptea, jerpeliţi şi murdari. Dar mai ştia şi că erau hrăniţi şi iubiţi, oricât de dezordonat. Fetiţa Laurei însă avea să-i bântuie visele. Nu avea nici cea mai mică îndoială.

În bucătărie, Jeanette sorbi din *Red Stripe*, în timp ce o privea pe Lorna care încerca fără chef să facă puţină ordine în jur.

— Şi ce-i cu interesul ăsta brusc pentru Pippy Light?

— Întrebam şi eu…

— Fratele tău ştie?

Jeanette zâmbi.

— Nu le ştie chiar pe toate, îi place doar să creadă că da.

Această blasfemie o făcu pe Lorna să caşte ochii.

— Mare vacă mai eşti, pe bune! Ei, pe Pippy-l găseşti de cele mai multe ori la el acasă. Da’ te previn, Jeanette, să nu ţi se suie la cap. Dacă vrei să lucrezi, pot să-ţi dau numele unora nu la fel de grei ca el, înţelegi ce vreau să zic?

Se scărpină în cap, nehotărâtă.

— Ştii, uneori îi caut prospături. Mă place, bătrânu’

Pippy. Vede de mine, pentru ceva marfă din când în când. Trebuie să-l suport, da' nu-i cel mai, rău. Doar să ai grijă. O dată să se uite la tine, şi-o să şi vrea să te scoată pe interval. Eşti minoră, şi asta-i distracţia lui favorită. Elevele…

— Plăteşte bine?

Lorna o privi în ochi.

— Doar nu te gândeşti serios, nu?

Din nou, Jeanette ridică din umeri.

— Oricum, cred că-i e prea frică de frate-meu.

Cealaltă clătină din cap.

— Ba lui Pippy Light nu, scumpo, i-ar plăcea la nebunie. El şi Jesmond s-ar amuza pe cinste. Ăstora doi nu li-i frică de nimeni.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite pe un ton lăudăros. În fond, erau prietenii ei.

— Şi unde stă?

— Vorbeşti serios?

Jeanette dădu din cap.

— Sigur.

— Am să-l sun, aşteaptă.

Lorna avea ocazia să şi-l îndatoreze pe Pippy şi să i-o plătească lui Jon Jon din aceeaşi lovitură. Cu banii luaţi de la Pippy pentru prezentare, şi după ce asistenta socială lua copilul dimineaţa, până la prânz putea să-şi toace şi banii, şi minţile.

Viaţa era din ce în ce mai frumoasă.

Joanie ajunse în Sheffield la zece şi ceva noaptea. Sună la numărul de mobil pe care i-l dăduse Errol şi fu îndrumată spre o proprietate de stat de la marginea zonei centrale a oraşului. În timp ce urca scările spre apartamentul persoanei care urma s-o ducă la Tommy, privi în jur. Putea fi oriunde. Cu excepţia accentului care se auzea pe străzi, ar fi putut să fie Londra, Cardiff,

Manchester sau Glasgow.

Oriunde existau blocuri proprietate de stat pentru a-i găzdui pe dezmoşteniţii sorţii. Aceleaşi mirosuri îi asaltau nările – urină, sudoare şi prăjeli –, iar pe sub duhoarea sărăciei se simţea cea a drogurilor şi a alcoolului. Recunoscu mirosul familiar de mosc al heroinomanilor; întâlnise doi în holul blocului, ochii lor sticloşi urmărind-o pe scară.

Femeia era emaciată şi gălăgioasă, spunându-i lui Joanie în termeni fără echivoc ce părere avea despre nevoia de a se da la o parte ca s-o lase să treacă.

Bărbatul era mai tânăr, neras şi cu părul lăţos. N-ar fi observat nici dacă prin holul igrasios trecea o fanfară cu surle şi tobe. Era dus pe altă lume şi, la întoarcere, avea să se prăbuşească mai dihai decât naveta spaţială. Dar, pentru moment, era plecat şi se simţea bine. Ezitând, bătu în uşa apartamentului pe care-l căuta. Îi deschise o femeie cu părul vopsit roşu şi un zâmbet vesel.

— Joanie?

Dădu din cap.

— În casă, scumpo. Ne-ai găsit uşor?

Răspunse la fel, nesigură de ceea ce făcea.

Speriată.

Interiorul apartamentului arăta surprinzător. Pereţi zugrăviţi în culori vii, o curăţenie impecabilă, lămpi şi lumânări aprinse peste tot. Se simţea un miros fantastic: iasomie, ylang-ylang şi levănţică. Antreul era roz, iar în faţa uşii de la intrare se afla un afiş înrămat cu Marilyn Monroe.

Pereţii salonului erau zugrăviţi într-un verde-închis, iar mobila era în stil Habitat verde-pal, cu mese tubulare de sticlă. Joanie se simţi imediat mai bine. Dacă ar fi găsit o locuinţă murdară sau neîngrijită, s-ar fi întors acasă. Un moment, se întrebă dacă nu cumva tocmai asta dorise în

sinea ei – să renunţe şi să plece.

Dar ştia că trebuia să rămână. Mersese prea departe, îşi dădu ea seama, cu o certitudine care o îngrozea. Femeia îi zâmbi, arătând-şi dinţii neregulaţi, dar foarte albi, iar Joanie îşi dădu seama că era mult mai bătrână decât păruse la prima vedere.

— Un ceai, o tărie, sau amândouă?

Joanie zâmbi cu sfială.

— Vodcă?

— O fătucă pe placul inimii mele!

Peste cinci minute, stăteau pe canapeaua confortabilă, cu pahare mari de vodcă şi Cola.

— Pari nervoasă, micuţo, remarcă femeia.

Joanie zâmbi.

— Probabil pentru că sunt.

Femeia îi întinse mâna, prezentându-se:

— Marie Drinkwater, deşi ar trebui să mă cheme Drinkvodka, negreşit!

Joanie râse sonor.

Apoi, Marie spuse cu seriozitate:

— Şi fiica mea a fost omorâtă. Avea şapte ani când a dispărut. Au găsit-o peste trei zile, în apartamentul unui vecin. Om de treabă, toate cele, sau cel puţin aşa crezuserăm noi. A violat-o şi a vârât-o într-un sac de gunoi. A fost găsită într-un dulap din dormitor. A reieşit că mai făcuse treburi de-astea şi înainte. Primise doi ani pentru molestare şi opt pentru omor. Ne-a ajutat chiar şi la căutări. Înţelegi, în perioada aia nimeni nu credea că fetei i se întâmplase ceva rău.

Îşi goli paharul din două înghiţituri repezi.

— La venire, ai trecut prin faţa apartamentului. Maică-sa încă mai locuieşte acolo – o femeie cumsecade, moartă pe dinăuntru din cauza fiului ei.

Marie îşi turnă încă un pahar mare.

— Până mi **s-**a întâmplat asta, în viaţa mea nu mă atinsesem de băutură. Acum mă întreb ce caut eu pe lumea asta, când ea, lumina ochilor mei, nu mai e. Vezi tu, Joanie, oamenii simpatizează cu tine, dar abia când li se întâmplă şi lor înţeleg cu adevărat cum e. De câte ori ai citit de câte un copil dispărut şi ţi**-**ai spus: ce îngrozitor, iar pe urmă ţi**-**ai îmbrăţişat copiii, uşurată că nu erau ei? încă**-**i mai ai în casă, aşa că închizi televizorul şi uiţi, până la următoarea ocazie.

Privind pe fereastră, continuă cu tristeţe:

— Nimeni altcineva nu ştie cum sunt nopţile, când le vezi feţele şi te întrebi dacă te**-**au strigat. Când *ştii* că te**-**au strigat, fiindcă le**-**ai fost mamă, iar mamele sunt atât de importante pentru copiii mici. Ei cred că poţi face orice. Atâta doar că n**-**ai putut face nimic pentru ei, când aveau cea mai mare nevoie. Când aveau nevoie de tine.

Strânse mâna lui Joanie.

— Şi pe urmă, procesul, când îl vezi pe ticălosul care**-**o făc**ut-**o că păţeşte o nimica toată, şi ştii c**-**o să plece liber peste câţiva ani. Ştiai că majoritatea pedofililor recidivează în cel mult şase săptămâni? Eu o pun pe seama aroganţei psihiatrilor, care cred c**-**au vindecat pe cineva care nu poate fi vindecat. Un om căruia**-**i plac picioarele se va uita mereu la picioare, unul cu gust la ţâţe, numai după ţâţe, iar unul căruia**-**i plac copiii va dori întotdeauna *copii*. Omoară**-**l, fetiţo, sau am să**-**i omor eu, dacă vrei. Ştiu ce simţi, ţi se citeşte în ochi.

Strângând din nou mâna lui Joanie, spuse încet:

— Nu mai e dreptate în ţara asta, cel puţin pentru victime. Banii şi proprietatea, numai de asta le pasă, în toate procesele. Un spărgător de bancă primeşte o sentinţă mai aspră decât un pedofil, ce zici de asta?

Joanie simţea că întâlnise în sfârşit un suflet înrudit **–** cum se şi întâmplase, din toate punctele de vedere. Marie

ştia mai bine decât oricine prin ce trecea. Şi ea trecuse prin acelaşi lucru.

Acum era rândul lui Joanie.

Capitolul 20

Jon Jon se uită la fata de pe pat. Era neagră, cu păr drept şi un fund pe care puteai să cari o ladă. Mai era şi frumoasă, deşteaptă şi scumpă. Foarte scumpă. Fusese a lui pentru câteva ore şi merita fiecare ban. Ştia toate mişcările şi arăta bine în timp ce le executa.

O adevărată profesionistă.

Înainte de a fi ajuns la noţiunile de bază, îl informase că rareori se dădea pe nimic. Tot rostul meseriei era să producă bani şi nu-i stăteau în fire ofertele gratuite.

După câte spunea Candace, niciodată nu dăruise un regulat din milă, iar Jon Jon o credea. „Nu plăteşti, nu cordeşti”, era vorba ei, care-l făcuse să râdă.

Dar asta se întâmplase aseară, când era beat şi drogat. În lumina crudă a zilei nu mai era amuzant, deşi apartamentul ei arăta că gândea bine. Jon Jon nu-şi dorea decât ca mama lui să fi avut acelaşi noroc, atunci poate s-ar fi ales cu ceva din toţi anii petrecuţi la produs.

Candace era vicleană, dar mai era şi rece, şi calculată.

O simţea în stare să-şi vândă propria mamă pentru bani. Banul era zeul ei, recunoştea de bunăvoie. Jon Jon conversase cu ea o oră, înainte de a pleca de la petrecere, iar acum era nemulţumit, fiindcă în jur se găsiseră destule păsărici pe gratis.

În ultima vreme, fetele se ţineau scai de el. Iar acum, Candace aştepta plata şi nu-i convenea deloc. O dorise datorită drogurilor şi alcoolului, dar acum tocmai îi dăduse vestea cea proastă: *nu* merita banii. Fusese un amor strict profesional şi-l nemulţumea. În acest sens, era la fel ca Paulie, se considera mai bun decât clientul de factură

medie. Pentru Candace ar fi putut să fie oricine. Dar, se întreba el, ce voise de la ea? Oare pentru că era neagră, ca şi el, se aşteptase să-l trateze altfel?

Candace însă i-o spusese în faţă: pentru ea, toţi clienţii erau la fel.

Dintr-odată, Jon Jon simţea că avea chef de ceartă, iar Candace îi stătea la dispoziţie. Cu atât mai mult, cu cât se vedea clar că putea face faţă.

— Ce vrei să zici, băiete? întrebă ea încet.

Se uita la el cu ochii ei mari căprui. Era clar că vorbele lui o iritaseră.

Jon Jon ridică din umeri, replicând ţanţoş:

— Că nu plătesc.

Râzând, Candace spuse cu curaj, în timp ce-şi îndrepta un deget spre faţa lui.

— Ba ai să plăteşti acum. Ţi-am spus încă dinainte să ne despuiem ce tarife am. Până şi la mine *acasă* te-am adus. N-a trebuit să plăteşti şi hotelul, băiete. Şi-acum, respectă învoiala, pentru *că eu* am *respectat-o*.

Tonul ei sugera că-i găsise lipsuri, şi-n pat, şi-n afara lui. Îi mai transmitea şi accentul din sudul Londrei, care în seara trecută fusese atenuat şi sofisticat.

— Nu eu, cucoană. Cum am spus, nu plătesc.

Candace se rezemă **într-**un cot, privi**ndu-**l în ochi.

— Lăbarule!

— Mi **s-**a spus şi mai rău.

Încet, Jon Jon se dădu jos din pat, simţind că-l privea tot timpul. Ştia că ar fi vrut să-l atace, şi mai ştia şi că n-avea **s-**o facă, fiindcă în esenţă era patronul ei. Totuşi, avea sentimentul că urma să lupte cel puţin cu vorba; sau măcar aşa spera el.

— Am să dau vestea că regulezi jalnic, şi nu glumesc, declară hotărâtă Candace.

Şi cu asta, se întoarse pe partea cealaltă şi închise

ochii, ca pentru a adormi la loc.

Jon Jon se duse la bucătărie şi-şi făcu o cafea. Se aştepta să vină după el ca o pisică sălbatică, dar femeia nu se clinti din dormitor.

Avea un apartament de calitate. Toate erau elegante, alese cu grijă şi potrivite de minune cu ea. Numai zugrăveală albă şi mochete crem, cu voaluri agăţate strategic pe galerii de alamă.

Mai era şi steril, ca şi cum acolo n-ar fi locuit nimeni. O casă de panaramă pentru nişte prefăcuţi care se prefăceau că trăiesc. Vieţi perfecte.

Era ca o reclamă. Cum era şi Candace, indiferent că-şi dădea seama sau nu.

La fel ca toate prostituatele, trăia ascunsă după un paravan, iar menţinerea acelui paravan era cel mai dificil lucru.

Să simuleze că meseria nu le afecta, că le plăceau bărbaţii de pe urma cărora trăiau, că aveau o viaţă grozavă pentru că-şi puteau permite haine scumpe şi un cămin de soi. Cel puţin, fetele de la nivelul inferior al pieţei nu-şi făceau asemenea fasoane.

Dar bărbaţii care plăteau o avere aveau nevoie să simtă că femeile respective îi *doreau* cu adevărat şi că banii erau doar ceva secundar. Erau plătite ca să dea iluzia că admirau burţile pleoştite, picioarele slăbănoage şi sculele zbârcite.

Păreau adevărate actriţe, atâta doar că nimeni nu le dădea niciun premiu decât banii deja negociaţi, poate cu câteva lire sterline în plus ca primă, închise ochii, meditând la distrugerea vieţii unei fete frumoase.

Cu toate hainele ei elegante şi casa aranjată, Candace nu avea nimic, era falită la nivelul emoţiilor. Nu era de mirare că mama lui îi sufocase aproape cu iubirea ei maternă. Era singura emoţie reală pe care o simţise

vreodată.

Bău cafeaua, privind în gol pe fereastra bucătăriei, peste Londra care se trezea la viaţă. Câteva taxiuri negre mergeau pe Portobello Road, după ce duseseră acasă petrecăreţii întârziaţi. Îşi aprinse un chiştoc de marijuana şi trase din el cu sete.

Se întreba ce căuta acolo. De ce mai era în apartamentul lui Candace, după ce se dăduse jos din pat?

Mai la obiect, de ce în ultima vreme se întâmplau tot mai des asemenea lucruri? Parcă ar fi *vrut* să se simtă rănit şi tulburat, ar fi *vrut* să se simtă folosit. Poate că tocmai de-asta o făcea.

Cel puţin, când era dezgustat de sine simţea *ceva*.

De când cu Kira, se temea că-şi pierduse orice sentimente reale, iar asta îl speria. În timp ce trăgea din ţigară, îşi aminti de figura ei şi zâmbi.

Acest gând îl făcu să se întoarcă în dormitor. Candace zăcea în aceeaşi poziţie, iar Jon Jon îi puse uşor o mână pe umăr, pentru a o întoarce cu faţa spre el.

Se aştepta să fie îmbufnată, încă nemulţumită de refuzul lui de a plăti, iar acum avea de gând să se achite, ba chiar să-i mai dea şi ceva pe deasupra.

Nu putea să se răzbune pe ea, în esenţă era o fată bună. Şi cel puţin fusese cinstită, nu spusese că erau bani de taxi. Vorba aia, la preţurile ei, ar fi trebuit să fie o limuzină!

În fond, un târg era un târg. Iar ea îl respectase, chiar dacă taxa scump. Apoi îşi dădu seama că dormea într-adevăr, căci îi dădu mâna la o parte şi se întoarse din nou, sforăind încet.

Nu-i venea să creadă.

Jon Jon începu să râdă uşurel, într-adevăr, lui Candace puţin îi păsa. Îi acceptase cuvintele şi o admira şi pentru asta. Înghiţise găluşca fără să facă scandal.

Ştia că nu putea câştiga acea luptă, aşa că o trecea în contul experienţei câştigate. Nu ştia, dar reacţia ei pragmatică o făcuse să crească de-o sută de ori în ochii lui.

Se aşeză pe marginea patului şi râse – râse şi tot râse, până când, treptat, începu să plângă. Se simţea atât de singur, nespus de singur, rănit şi nefericit. Acelea erau nişte sentimente cu care încă nu se obişnuise.

Ba chiar, se îndoia că avea să se obişnuiască vreodată. Dispariţia Kirei lăsase în viaţa lui un gol, pe care nimeni nu părea în stare să-l umple. Asta era problema când pierdeai o fiinţă atât de tânără. N-o mai ţineai minte decât la vârsta copilăriei, nu-i vedeai niciodată defectele, fiindcă încă nu le avea. Era încă nepătată, încă perfectă, şi pe dinăuntru, şi pe din afară.

Jon Jon îşi lăsă capul în mâini, izbucnind în suspine – şi-n tot acel timp, Candace dormi lângă el.

În viaţa lui nu se mai simţise atât de singur.

Făcuse totul pentru mama şi surorile lui, şi cu singura ocazie când nu fusese prezent, îi lovise tragedia. Se simţea răspunzător.

Era vina *lui*. Nu avusese grijă de Kira, nu-i fusese alături când avusese nevoie de el. Trebuia să trăiască toată viaţa cu acel sentiment de vinovăţie.

Dacă el ar fi fost acolo în ziua aceea, nu i **s**-ar fi întâmplat nimic. Ar mai fi fost şi acum cu ei). Jon Jon i-ar fi călcat şi acum uniforma de şcoală şi i-ar fi pregătit micul dejun.

În fiecare seară ar fi fost acasă, în loc de a rămâne peste noapte la un şir întreg de prostituate, căutând ceva ce n-avea să găsească niciodată.

Acum toată familia lui se destrămase, spulberată în bucăţi de un om pe care-l crezuseră demn de încredere. Dar avea să-i facă să plătească, şi pe Tommy, şi pe tatăl lui. În dimineaţa aceea pleca la Birmingham, apoi la Sheffield,

dacă era nevoie.

Dintr-odată, simţi un braţ în jurul umerilor.

— Eşti bine?

În sfârşit, Candace se trezise.

— Mda, sunt bine.

Îl sărută uşor pe frunte.

— Asta-i pe gratis, dacă vrei.

Se uita la el cu sprânceana pensată perfect ridicată, arătând foarte frumoasă şi foarte tânără.

Jon Jon surâse vag.

— Nici de-un zâmbet n-aş fi în stare, scumpo, necum de altceva.

— Te gândeşti la sora ta, Jon Jon?

Acum părea reală.

Rolul de prostituată se sfârşise, Candace era ea însăşi.

Jon Jon dădu din cap.

— Cred că e îngrozitor, să nu ştii ce i s-a întâmplat. Omul acela care a dispărut… s-a pus un preţ pe capul lui?

Privind-o prudent, Jon Jon confirmă din nou:

— Sigur că s-a pus.

— Iar dacă cineva ar şti ceva care-ar putea…

Tuşi cu nervozitate.

— …şi spun numai că s-*ar putea* să fie o pistă care să te ducă la ei… banii ar putea fi plătiţi privat? Adică, nimeni să nu ştie de la cine ai informaţia?

Jon Jon dădu iar din cap, întrebându-se unde voia să ajungă.

Candace se ridică în genunchi pe pat, cuprinzându-l cu braţele pe după gât. Îi simţea sânii mici apăsându-i spatele şi se excita. Chiar şi-n halul în care era, reuşea totuşi să-l afecteze.

— Ştii că există oameni cărora le plac copiii, nu? Oameni care ar plăti pentru un copil. Şi chiar plătesc, de

fapt.

Jon Jon întoarse capul spre ea.

— Ce vrei să spui?

Candace oftă. Apoi, aşezân**du-**se lângă el, se acoperi cu cearşaful şi spuse cu o expresie serioasă şi îngrijorată:

— Rămâne între noi, da? N**-**o să iasă din camera asta.

Jon Jon consimţi. Teama ei era aproape palpabilă, nu voia **s-**o alarmeze şi mai mult.

— Sigur că da. Spune**-**mi.

Începea să**-**şi piardă răbdarea; chiştocul pe care**-**l fumase îi dădea tendinţe paranoice.

Avea senzaţia că era cât pe ce să**-**i explodeze capul.

— Vorbesc serios. Trebuie să**-**mi promiţi că niciodată nu vei spune că de la mine ai auzit, da?

Jon Jon se săturase. Parc**-**ar fi vorbit cu MI6.

— Pe mă**-**sa, Candace, îţi *promit*! Şi**-**acum, spune**-**mi ce ştii.

Candace îl privi ca şi cum încă **s-**ar mai fi întrebat dacă putea să aibă încredere în el sau nu. În cele din urmă, spuse:

— De Jesmond e vorba. Înţeleg că**-**l ştii, nu?

Încruntat, Jon Jon dădu iarăşi din cap.

— Ce**-**i cu el?

Fata oftă. Ştia că era speriată, dar ştia şi că voia totuşi banii. Era una dintre puţinele prostituate care făceau economii, se gândeau la viitor.

— Am auzit de la una din celelalte fete **–** ştii cum vorbim noi împreună **–** că a servit mai mulţi clienţi care se ţin după copii. Băieţaşi de obicei, deşi se pare că i**-**au trecut şi câteva fetiţe prin casă. Dahlia mi**-**a spus. Una din surorile ei trage crack şi a închiriat**-**o pe fiică**-**sa, Mirabell. Acum fata e instituţionalizată **–** a fost folosită la o petrecere. Halal petrecere, nu? Pariez că nu i**-**au dat jeleuri şi îngheţată. Dar Dahlia… îl urăşte pe Jesmond. Nu

scapă o ocazie să-l vorbească de rău. Fetiţa avea nouă ani şi era o dulceaţă. Înţelegi, şi lui Jesmond îi plac fetiţele. Cu cât mai mici, cu atât mai bine, se zvoneşte.

Jon Jon o privea lung, încercând să-i digere spusele.

— Jesmond? N-am auzit niciodată chestia asta despre el.

Candace îi distinse neîncrederea în voce, aşa că dădu din cap, grăbindu-se să continue:

— De la mine n-ai auzit o vorbă, da? Dar dacă reiese că Jesmond ştie ceva, îmi rămâi dator, bine? Dacă Thompson-ii ăia doi umblau după copii, sunt toate şansele să fi avut de-a face cu el, fiind localnici şi băgaţi în acelaşi rahat. Poate că ştie şi unde sunt acum; ţine minte toţi clienţii, înţelegi, nu scrie nimic pe hârtie, dar îi trage pe video, are multe site-uri pe Internet. Acum câţiva ani am lucrat şi eu pentru el. Chestii cu eleve de şcoală, ştii…

Se holba la ea de parcă n-ar mai fi văzut-o în viaţa lui.

— Ai făcut perversiuni?

Candace oftă.

— Nnţ, fraiere. Eram fete în toată firea, îmbrăcate ca nişte puştoaice, ştii cum merge. Ieşeau bani ca lumea şi nimeni nu ne vedea faţa.

Îi era greu să asimileze totul, dar îi înţelegea logica. Dacă Tommy şi tatăl lui erau pedofili, ar fi fost normal să aibă relaţii cu alţii ca ei. Jesmond trebuia să reţină în minte identităţile clienţilor; niciun om întreg la cap n-ar fi scris aşa ceva pe hârtie.

— Dacă se-alege ceva, am să-mi primesc recompensa? insistă Candace.

Jon Jon confirmă.

— Ai să ţi-o primeşti, nicio grijă.

Şi plecă, uitând pentru un timp de călătoria în nord. Trebuia să se gândească la ceea ce aflase.

Marie şi Joanie erau în faţa sanatoriului *Sunny Day*. Marie îl supraveghease de câteva zile şi ştia că pacientul acela mare şi gras, cu chipul ars oribil, ieşea la aer în fiecare zi, după masă. I se spunea Jeffrey Palmer. Ea îi spunea „muntele de bălegar”. Doar uitându-se la el îi venea să verse, când se gândea la ceea ce-i făcuse acelei fetiţe. Nu erau doar banii cel mai uşor câştigaţi din viaţa ei, ci şi cei mai satisfăcători.

Acum avea s-o conducă la el pe mama victimei, ceea ce pentru ea era o experienţă aproape religioasă.

Dulce răzbunare pentru ceea ce i se întâmplase şi propriei sale fetiţe. Marie considera că misiunea ei în viaţă era aceea de a elimina asemenea fiare de pe suprafaţa pământului.

Lorna şi Pippy erau împreună la cârciumă. Ceasul abia bătuse de ora unsprezece dimineaţa şi amândoi erau deja pe jumătate beţi. Asistenta socială venise în zori să ia fetiţa, iar Lorna scăpase de răspunderile materne mai devreme decât se aşteptase.

După aceea, se ferchezuise, ceea ce pentru ea însemna o spălătură rapidă la subsuori şi o baie abundentă de parfum, un pieptene tras la repezeală prin păr şi echiparea cu tricoul şi blugii cei mai puţin spălaţi…

Acum era în cârciumă, bând un amestec de cidru *Bulversa* cu brandy în pahare mari şi negociind suma pentru a i-o preda lui Pippy pe sora mijlocie a lui Jon Jon. Ce lovitură!

— Maică-sa-i pe interval, nu? se interesă el.

Lorna dădu din cap.

— E ca lumea, bătrâna Joanie, pe cinstea mea. O vorbă rea n-a avut vreodată de zis, despre nimeni.

— Şi atunci, ce-o aduce pe Jeanette sub aripa nea. De ce nu-i cere lui frate-su să-i fie peşte?

Lorna ridică ochii spre tavan, exasperată.

— Of, Pip, foloseşte-ţi naibii mansarda! Nu vrea să se-apuce de meserie cu normă-ntreagă, vrea doar să câştige câte ceva din când în când. Nu la orice oră din zi şi din noapte. Şi nici n-arată rău puştoaica.

— Cât are?

— Vreo paişpe, şi-ncearcă să-şi dea mai mult.

Pippy rânji.

— Şcolăriţă!

Lorna râse împreună cu el.

— I-am zis c-o să te-ntreb. Ca să văd dacă te interesează.

Pippy îşi frecă bărbia nebărbierită, cu o mână jegoasă.

— Pe bani, normal?

— Normal. Un sutar.

Lorna zâmbi din nou.

— Banii înainte. Te *ştiu* eu. Dacă mi-i dai acum, poţi **s-**o iei oricând vrei.

— Destul de cinstit. Boarfă împuţită ce eşti.

Cuvintele lui o făcură să râdă ascuţit.

— Auzi cine vorbeşte-n mă-sa! Las' că nici tu nu eşti tocmai Justin Timberlake!

— Când oi termina cu micuţa Brewer, o **s-**o doară-n fund cine-s eu, iubito, şi c-un picior de masă o să se reguleze, dacă aşa-i dau ordin.

Lorna ştia că era adevărat. Pippy îşi teroriza fetele, iar Lorna scăpase uşor numai fiindcă era dependentă de droguri şi, cine ştie de ce, îi plăcea. Pippy n-avea nevoie **s-**o sperie; era oricând dispusă să facă tot ce i se cerea, contra unei doze.

În ultima vreme arăta îngrozitor, aşa că nu se mai apropia de ea decât când ducea lipsă.

Nici clienţii nu mureau de poftă, mai ales de când făcuse copii. Vergeturile o dădeau de gol, când ar fi trebuit

să pară că avea doar cincisprezece ani. Dar Jeanette era perfectă pentru ceea ce voia el, şi avea **s-**o spele pe creieri în câteva săptămâni.

Iar atunci, nici chiar Jon Jon n**-**avea **s-**o mai poată controla.

Lorna însă era destul de şireată ca să ţină minte că Jon Jon ar fi aruncat**-**o până**-**n spaţiul cosmic dacă afla, ca să nu mai spună şi de maică**-**sa. Joanie se descurca şi ea singură. Nu i**-**ar fi fost recunoscătoare pentru că**-**i înscrisese fiica la şcoala vieţii.

Era surescitată, se juca într-adevăr cu focul, dar simţea heroina în buzunarul blugilor, iar atracţia acesteia era mai puternică decât teama de Jon Jon Brewer. Atâta vreme cât îşi ţinea gura, avea să fie în regulă.

Se duse la toaletă ca să se mai învioreze. În timp ce acul i se înfigea în venă, simţi cum i se risipea toată tensiunea, toată durerea. Se aşeză pe colacul murdar al toaletei, rezemâ**ndu-**se de ţevile ruginite, în timp ce inhala miasmele fecalelor altcuiva. Închise ochii şi se lăsă pradă extazului.

Jesmond avea întâlnire cu contabilul, de fapt perceptorul lui, poreclit „contabilul” fiindcă**-**i ţinea evidenţele tuturor tranzacţiilor. Spre deosebire de unii dintre ceilalţi oameni care lucrau pentru el, Bernard Lee nu-i lua nici unui debitor un singur ban nedatorat. Odată ce plăteau, plătit rămânea.

Dar dacă nu plăteau, devenea mai feroce decât toţi ceilalţi perceptori luaţi la un loc. Rolul lui Bernard de a**-**şi primi banii consta în a vătăma un membru de familie, nu pe persoana care**-**i datora.

Întotdeauna considerase că era mai logic să laşi omul pe picioare, ca să poată umbla după banii datoraţi, decât să**-**l bagi în spital. Bagă**-**i în spital nevasta, iar vinovăţia şi spaima laolaltă îi făceau să plătească mai repede decât

orice altceva.

Din punctul de vedere al lui Bernard, era o politică economică sănătoasă.

Era simpatizat în cercul său interior de prieteni, se purta mereu frumos cu oamenii la care ţinea şi trăia cu o femeie cumsecade. Aceasta, Precum şi cei doi băieţi ai lor, credeau că era cu adevărat contabil.

De fapt, *era* contabil calificat, dar administrarea registrelor şi a foilor fiscale ale clienţilor nu-l mulţumea pe Bernard. Locuia în centura brokerilor de acţiuni din Surrey, arătând pentru toată lumea ca un cetăţean de categorie medie. Dar firea lui Bernard avea un cusur de care devenise conştient încă din tinereţe.

Putea face pe oricine să sufere, fără a avea nevoie de motive personale sau cauze ca să se înfurie. Nu-şi făcea niciun scrupul faţă de a-i vătăma pe alţii, mai ales când erau bani la mijloc.

Era un om înalt şi blond, chipeş **într-**un stil colţuros, cu o personalitate magnetică. Se angajase ca perceptor pentru a-şi finanţa studiile universitare şi astfel îşi descoperise, accidental, adevărata vocaţie în viaţă.

Îşi terminase studiile, ştiind că avea nevoie de un paravan legitim pentru a-şi escamota adevărata ocupaţie. Douăzeci de ani mai târziu, era încununat de succes, bogat şi respectat. Dăduse o mare lovitură investind în proprietăţi imobiliare, printre altele, şi ducea o viaţă de lux liniştită.

Jesmond îl respecta, iar Bernard îl respecta pe Jesmond. Nu-şi făceau vizite acasă – nu aveau nevoie. Rareori erau văzuţi împreună, dar lucrau bine ca echipă, fiecare apreciind pozitiv compania celuilalt. Aceasta dădea naştere unei relaţii foarte profitabile.

Acum, sorbeau cappuccino în salonul din spate al unui club de companie din proprietatea lui Jesmond şi

stăteau de vorbă.

— Deci, ce vrei să fac?

Jesmond ridică din umeri. Era înalt, masiv şi, pe măsură ce îmbătrânea, se îngrăşa tot mai mult, din cauza excesului de bere *Guinness* şi romuri albe, pilaf cu carne de capră şi banane fripte.

— Sunt la mijloc cinşpe bătrâne, cu tot cu dobândă, aşa că vreau **s-**o păţească. Sau, mai bine zis, vreau **s-**o păţească cineva din preajma lui. Are un fiu adolescent, băiat bun, din toate punctele de vedere, isteţ foc, ar putea să intre la Oxford. Ce**-**ar fi să**-**i bagi spaima**-**n oase?

Bernard dădu din cap.

Copiii erau întotdeauna pârghii eficiente pentru a face oamenii să plătească. Probabil tatăl copilului avea să împrumute banii de la un alt creditor, lăsând pe mai târziu grija achitării lor.

Lui Bernard puţin îi păsa, atâta vreme cât el îşi! un partea. Primea o treime din orice sumă, bani câştigaţi uşor. *Niciodată* nu se întâmplase să nu-i plătească cineva lui Bernard Lee.

Scrise ultima instrucţiune pe lista sa de sarcini, îl aşteptau două zile pline, din care ar fi trebuit să se aleagă cu aproape patruzeci de mii, bani peşin.

Un câştig frumuşel. Jon Jon intră tocmai peste această plăcută scenă familială, numai zâmbete şi bonomie.

Îl cunoştea pe Bernard, care lucra uneori şi pentru Paulie, aşa că nu se tulbură la vederea lui, dar deveni mai prudent. Bernard avea acest efect asupra tuturor celor care**-**l cunoşteau.

— Salut, Jon Jon.

Părea sincer încântat să**-**l vadă.

— Cum o mai duci?

— Nu prea rău. Şi tu?

Bernard simţea că atmosfera se cam tensionase, dar nu-l deranja. Lucra pentru Paulie, iar Jesmond ştia şi n-avea ce să facă. Bernard Lee era un adevărat stat în stat. Dar îl simpatiza pe Jon Jon Brewer, se revedea în el pe sine însuşi, în tinereţe, îi plăcea faţada lui Jon Jon, iar Jon Jon avea o faţadă mai arătoasă decât la Brighton.

Jesmond îşi privi precaut vizitatorul.

— Ce pot face pentru tine?

Îl întrebase pe un ton prietenos, iar Jon Jon zâmbi dezarmant.

— Am nevoie de o favoare, de unele informaţii.

Îşi trase un scaun şi se aşeză, fără a aştepta să fie invitat, lucru care nu trecu neobservat de niciunul din ceilalţi doi. Bernard îşi stăpâni râsul, la vederea expresiei de pe chipul lui Jesmond.

— Ce vrei? Paulie te-a trimis?

Jon Jon clătină din cap. Laţele lui împletite arătau ca nişte codiţe de fetiţă, în comparaţie cu claia de păr de pe capul lui Jesmond.

— Ei, atunci vorbeşte. Ce mai aştepţi?

Jesmond începea să se enerveze; simţea că era pus în dezavantaj, dar nu-şi dădea seama cum.

Jon Jon privi respectuos spre Bernard Lee, ridicând uşor o sprânceană. La asta, Jesmond zâmbi, arătând-şi dantura de aur scumpă.

— Tot ce ai de spus, Jon Jon, poţi să spui în faţa lui Bermondsey.

Acum era jamaican. I se simţea în glas.

Până şi el era impresionat, deşi fără tragere de inimă, de felul cum băiatul îl întrebase dacă n-ar fi fost cazul să discute între patru ochi. Mai vedea şi că pe Bernard Lee îl amuzase, ceea ce era cu atât mai bine.

— Ştii că sora mea a dispărut, Jesmond?

Ceilalţi doi făcură imediat nişte mutre plouate;

dădură din capete, cu respect.

— Ei bine, am auzit vorbi**ndu-**se că serveşti pedofilii.

Jesmond îl privi şocat, apoi ochii i se repeziră spre Bernard. În clipa următoare, Jesmond se repezi la Jon Jon ca un urs grizzly scos din minţi **–** dar acea pauză de**-**o clipă îl făcuse pe Bernard să înţeleagă că Jon Jon îl atinsese **într-**un punct sensibil. Amândoi săriră de pe scaune.

Înainte ca Bernard să fi făcut o mişcare, Jon Jon îşi luă avânt cu piciorul şi, din**tr-**un şut scurt, îl doborî pe Jesmond. Acesta căzu în genunchi, ţi**nându-**se de boaşe şi încercând să nu vomite pe jos.

— Am afară destui oameni ca să-ncep un război local, Jesmond. Potera ta mi**-**a spus că eşti **într-**o şedinţă şi nu poţi fi deranjat în niciun caz. Da' pe mine nu mă sperii, amice. Acum, nu vreau decât nişte răspunsuri. Aşa că, zi: îi serveşti pe perverşi?

— Fă bine şi spune**-**i ce vrea, Jesmond. Acum mă interesează şi pe mine.

Ochii lui Bernard erau reci, în timp ce**-**l privea pe uriaşul prăbuşit în faţa lui. Jon Jon conchise că ar fi preferat să fie **într-**o cuşcă plină de tigri, decât în faţa acelor ochi.

Jesmond gâfâia greu; ştia că următoarele cuvinte pe care le rostea aveau să pecetluiască soarta relaţiilor lui cu Bernard Lee. Se întrebă cum aflase Jon Jon că aveau întâlnire, căci prezenţa lui Bernard punea lucrurile **într-**o cu totul altă lumină şi o ştiau toţi trei.

Dar nimeni n**-**o ştia mai bine decât Bernard.

Apoi, Jesmond îşi aminti că Bernard solicitase acea întâlnire. Oare îi întinseseră o capcană? Dacă da, era un om mort.

Jon Jon se aşează la loc. Scoţând un chiştoc de marijuana, şi**-**l aprinse şi trase în piept, adânc, înainte de a spune, zâmbi**ndu-**i lui Bernard:

— Atunci, să înţeleg că răspunsul e da, corect?

Marie privi cum Micuţul Tommy era scos la aer. Arăta îngrozitor. Grăsimea era destul de dizgraţioasă, dar arsurile suferite îl lăsaseră aproape chel, cu pielea zbârcită şi vânătă. Îi erau afectate şi mâinile, degetele sale groase părând acoperite cu o reţea de linii. Niciun pacient nu-i vorbea **–** dar, în fond, nici unii altora nu prea aveau ce să**-**şi spună.

Era o zi însorită. Sufla un vânt răcoros, iar aerul era mai rece. Marie îşi strânse mantoul pe ea, deşi ştia că nu vremea o făcea să se simtă înfrigurată, ci ceea ce urma să se întâmple.

Se uită peste peluză şi o văzu pe Joanie privi**ndu-**şi concentrată prada. Una dintre surori privi în direcţia lui Joanie, iar Marie îşi simţi inima opri**ndu-**i**-**se în loc, dar Joanie se retrăsese la adăpostul unor arbuşti.

În timp ce surorile umblau prin curte, servind ceaiuri şi biscuiţi, Marie o văzu pe Joanie cum ocolea cu mişcări sigure arbuştii după care se ascunsese. Porni spre aleea care ducea **într-**o zonă publică, apoi schimbă brusc direcţia, ca şi cum tocmai ar fi ieşit din camera de vizite. Ducea un coş mare de răchită agăţat de umăr şi purta o pălărie de soare albastră, un mantou lung şi mănuşi. Echipamentul îi era completat cu o pereche de ochelari mari de soare *Armani*.

Tommy o văzu înainte ca oricine altcineva să**-**şi dea seama că era ceva în neregulă. Scoase un geamăt prelung şi scăzut, de spaimă; era şocat **s-**o vadă apărând dintr-odată în faţa lui.

Deschizâ**ndu-**şi coşul, Joanie scoase o sticlă. În timp ce**-**i deşuruba capacul, Tommy o privea cu ochii holbaţi, încremenit de groază.

— Te rog, Joanie…

— Să nu**-**ndrăzneşti să**-**mi pronunţi numele, canalie!

Vocea ei răsuna ca un şuierat scăzut, iar Tommy îşi dădu seama în ce pericol de moarte se afla. O soră îi privea. Vasăzică, Jeffrey Palmer avea în sfârşit o vizitatoare? Nu părea prea încântat. Porni spre ei.

— Scuzaţi-mă, v-aţi prezentat la sora-şefă?

Ajunsese aproape în dreptul lui Joanie şi îl văzu pe domnul Palmer încercând înnebunit să-şi pună căruciorul în mişcare, însă chiar ea îi blocase roţile. Era un model vechi şi greoi, singurul care i-ar fi putut suporta greutatea. N-avea nicio şansă de scăpare.

— Bună, Tommy. Sau ar fi mai bine să-ţi spun Jeffrey?

Joanie o privi pe soră, cu un zâmbet vesel, dar sora se uita la sticla murdară pentru limonadă pe care o ţinea în mână.

— Sunt o veche prietenă, scumpo, i-am adus ceva.

Reveni cu privirea spre Tommy şi, în pofida furiei, simţi o undă de milă. Jon Jon îl aranjase cum se cuvenea. Dar nu era de-ajuns, încă nu plătise destul de scump. Niciun preţ nu era prea mare pentru ceea ce făcuse.

— Vă simţiţi bine, domnule Palmer?

Tommy o privea fix pe Joanie, fiindu-i teamă să-şi ia ochii de la ea.

— Unde-i fetiţa mea? Haide, spune-mi unde e şi totul se poate termina acum.

— La ascultaţi, ce se întâmplă aici?

Joanie se întoarse spre soră şi scrâşni printre dinţi:

— Cară-te, scumpo, nu e bine să te amesteci. Crede-mă, nu trebuie să fii implicată în povestea asta.

Apoi îl privi din nou pe Tommy.

— Unde e? Am nevoie să ştiu.

Scotea încet capacul sticlei, iar dinăuntru ieşea un miros înţepător. Tommy se chirci în scaun. Sora se uita în jur înnebunită, în timp ce o infirmieră privea scena, fascinată.

— Du-te şi cheamă pe cineva în ajutor!

Tommy ridică un braţ, încercând să se apere.

— Nu ştiu unde e, jur! Crezi că nu ţi-aş spune, dac-aş şti? Am iubit-o la fel de mult ca tine…

Joanie începuse să plângă.

— Tu nu ştii ce-i aia iubire. Iubirea ta e bolnavă, lua-o-ar dracu'…

În momentul când ridică sticla, gata să i-o spargă în cap, sora o apucă de braţ, răsucindu-i-l.

Sticla căzu din mâna lui Joanie, iar acidul clorhidric dinăuntru stropi picioarele lui Tommy şi pantofii surorii, înainte ca sticla să se spargă pe jos. Joanie îi dădu surorii un pumn în faţă, silind-o să-i elibereze braţul, apoi o luă la fugă în direcţia de unde venise.

Din goană, întoarse capul şi-i strigă omului care se zvârcolea, suspinând:

— Am să mă-ntorc! N-o să scapi! Data viitoare nu mai scapi!

Marie aştepta cu motorul pornit, într-un Sierra alb care fusese furat în noaptea trecută.

— Am ratat!

Cealaltă femeie râdea, ca efect al nervozităţii şi al adrenalinei.

— Acum ştie că-l poţi găsi, iubito. N-o să mai doarmă liniştit după asta, consolează-te măcar cu atâta lucru. Odată ce l-am găsit, o să-l găsim din nou.

Capitolul 21

— Şi-atunci ce vrei, Jeanette?

Pippy îi zâmbea fetei din faţa lui. Era o mină de aur. Chiar şi sub tencuiala de farduri de pe faţă, se vedea clar că încă mai era un copil. Avea sânii puţin cam prea mari pentru majoritatea clienţilor lui, dar şi destule calităţi.

Îi turnă încă un ceai. În timp ce-i punea zahăr în ceaşcă, Jeanette privi în jur. Apartamentul nu era aşa cum

se aşteptase. Arăta confortabil, **într-**un stil cam vetust.

Toată mobila era veche. Canapeaua *Chesterfield* părea uzată, dar minunată ca să te relaxezi. Pereţii erau zugrăviţi **într-**un galben**-**deschis ca lămâia, iar draperiile erau din creton gros. Toată casa arăta ca **într-**un film alb**-**negru din anii ’50.

Şi Pippy era altfel. Arăta tot jerpelit, dar purta un ceas *Tag-Heuer* şi un inel cu diamant pe degetul mic. Jeanette simţea că încerca **s-**o impresioneze şi, în chip straniu, era măgulită.

Îi dădu ceaiul, iar Jeanette zâmbi, încercând din răsputeri să pară matură şi sofisticată.

— Am nevoie doar să câştig nişte bani de buzunar, atâta tot.

Pippy zâmbi.

— Stai să ne înţelegem. Ai hotărât de capul tău să ieşi la produs, corect?

Glasul îi era plin de sarcasm.

— Şi zici că nu vrei decât bani de buzunar?

Jeanette dădu din cap.

— Atunci de ce nu**-**ţi iei o slujbă de magazioner, sâmbăta, la un *Tesco*?

Coborând privirea, Jeanette observă că, lângă şemineu, mocheta era roasă aproape complet.

— Acolo trebuie să**-**ţi pui un covor, spuse ea, arătând cu degetul.

Chipul lui Pippy se schimonosi de furie. Schimbarea se produsese cât ai clipi din ochi şi deodată Jeanette înţelese de ce i se spunea Pippy Nebunu’.

— Iar tu ai nevoie să te cauţi la cap în mă**-**ta, dacă**-**ţi închipui c**-**am să te iau *pe tine*!

Jeanette îl privi cu ochi mari, nesigură ce să spună. Totul mersese atât de bine, ştia că**-**i plăcea cum arăta, dar deodată devenise feroce, cu dinţii dezgoliţi şi un fel de

zâmbet amenințător. Zâmbetul nu i se regăsea și în ochi, semănând astfel cu al lui Jon Jon.

Dintr-odată, i se făcu frică. Și, ca să le pună capac la toate, nici măcar nu știa ce căuta în camera aceea, cu ei – decât că, **într-**un fel, se simțea firesc.

Oare trebuia să plătească pentru toate ocaziile când o alungase pe Kira de lângă ea? Știa că o neglijase, că nu-și iubise destul sora, și voia să se pedepsească singură?

De fiecare dată când închidea ochii își amintea încă o vorbă urâtă pe care i-o spusese, iar Kira nu voise niciodată altceva decât ca Jeanette **s-**o placă.

Iar cea mai mare prostie era că *o plăcuse* pe Kira, o iubise, dar nu știuse cum să i-o arate, iar acum era prea târziu, și Jeanette nu merita decât asta: să cunoască un om pe cât de temut, pe atât de detestat.

Un om care-i putea găsi o slujbă ușoară, atâta vreme cât nu făcea mofturi.

Dar poate făcea mofturi mai mari decât crezuse? Jeanette descoperea lucruri noi despre sine cu fiecare secundă pe care o petrecea în camera aceea claustrofobică.

O devorase gelozia de când fusese adusă sora ei de la maternitate. Jon Jon se îndrăgostise imediat de Kira, cu părul ei blond și ochii mari, albaștri. Arăta ca o păpușă de porțelan.

Toți care o vedeau se agitau în jurul ei și o îngrijeau. Kira nu trebuia niciodată să lupte pentru a-i face pe oameni **s-**o ia în seamă și să țină la ea.

Spre deosebire de Jeanette. La dispariția Kirei, între ele existase o prăpastie, o prăpastie săpată de Jeanette. Suferea din cauza asta. Și merita să mai sufere. Dar chiar așa? Nu mai era atât de sigură.

Pippy o privea. Îi descifra expresiile de pe față ca și cum ar fi fost cuvinte scrise.

Văzuse atât de multe fete ca Jeanette, de-a lungul anilor; erau marfa lui de predilecţie. De obicei, le folosea ura faţă de ele însele pentru a-şi atinge propriile scopuri, dar peste faţa Jeanettei se suprapunea chipul lui Jon Jon, şi era extrem de nervos.

— Ce ziceai să faci? Să iei un client pe săptămână? Doi pe săptămână? Sau poate patru-cinci pe zi? Vreau să zic, ce anume înseamnă pentru tine bani de buzunar?

Jeanette nu era gata pentru o asemenea discuţie. Crezuse că avea să iasă din prima. Nu se aşteptase să întâmpine rezistenţă.

Acum, că se întâmplase, se bucura în chip straniu, dar nu voia ca Pippy să *vadă* asta. Ştia instinctiv că orice semn de slăbiciune în acest moment ar fi fost o greşeală mai mare chiar şi decât faptul că venise la el.

— Ai atât de multe fete, încât poţi să alegi dintre ele?

Vocea îi era în mod deliberat sarcastică.

— **S-**ar putea, scumpo, sau poate sunt pretenţios cu ceea ce ating; eu şi clienţii mei. Vreau să zic, imaginează-ţi ce **s-**ar putea întâmpla cu unul dintre ei dacă fratele tău ar apărea în momentul culminant, hmm?

— Ce-am mai râs, Pippy.

Se ridică să plece, cu picioare tremurătoare.

— Tu pierzi.

Pippy rămăsese pe scaun, privi**nd-**o.

— Jon Jon te-a trimis aici? Spune-mi adevărul.

Jeanette oftă, ca şi cum tocmai i-ar fi spus cea mai mare prostie pe care o auzise în viaţa ei.

— A, da, abia aşteaptă să-mi fii peşte. Gândeşte şi tu, ce dracu'!

Pippy nu schiţă nicio mişcare de a-i deschide uşa.

Jeanette făcu un efort să-i ocolească scaunul, pornind încet pe culoar, spre uşa întărită cu oţel. Se aştepta să vină după ea din clipă-n clipă.

Trase două zăvoare, rupându-şi o unghie, în graba de a scăpa din locul acela îngrozitor. Pippy lăsase cheia în broască.

O răsuci şi păşi afară, cu un suspin. În stradă, o luă la fugă şi nu se mai opri până acasă la familia Copes, cu pieptul şi gâtul comprimate de frică şi un gust viciat în gură.

În casă era numai Karen şi, pentru prima oară în viaţa ei, Jeanette se bucură să-o vadă.

După plecarea ei, Pippy stătu câteva minute rozându-şi unghia, apoi îşi scoase mobilul şi formă un număr.

— Cred că ne-a turnat careva.

Ascultă câteva secunde, apoi închise telefonul. Stabilise o întâlnire pentru seara aceea şi nu spera decât să-l poată evita pe Jon Jon Brewer până atunci.

Joanie încă mai tremura de pe urma întâlnirii cu Tommy. O jumătate din ea îşi dorea să-şi fi dus planul la bun sfârşit, cealaltă jumătate se bucura că fusese oprită.

Orice-ar fi făcut, Tommy arăta atât de pierdut, atât de îngrozit, încât chiar simţise un fior de milă pentru el. Acest lucru o nemulţumea şi o făcea să-i vină rău de la stomac. De ce-i păsa ce i se întâmplă unui gunoi ca el? Dacă avea dreptate – şi era convinsă că avea – din cauza lui îi murise copilul.

— Totu-i bine?

Vocea Mariei era scăzută.

Joanie dădu din cap.

— Cred că da.

— Trebuie să te întorci la Londra cu toată viteza. Au să-l muteimediat şi sigur vei fi interogată. Ţi-ai acoperit fundul?

Joanie nu-şi acoperise fundul, nici vreo altă parte a trupului.

— Nnţ. Nu m-am gândit…

Marie oftă.

— Scoate-ţi mobilul, iubit-o, şi pune-ţi la punct un alibi ca lumea, bine?

Din nou, Joanie dădu din cap.

— Hai să mergem înapoi la Londra. Avem destui timp să inventăm o poveste. Ţi-e foame?

Joanie clătină din cap.

— Totuşi, aş bea ceva.

Marie râse.

— Cine n-ar bea?

Jesmond o încurcase şi ştia, dar ţinea piept cu curaj situaţiei. Dacă Bernard n-ar fi fost acolo, nici nu **s-**ar fi deranjat să răspundă acuzaţiilor lui Jon Jon. L-ar fi scos din joc fără să stea o clipă pe gânduri. Dar era luat în colimator şi trebuia să pară nevinovat.

— N-am fost niciodată implicat în aşa ceva şi nu-mi convine că intri aici şi mă calomniezi în faţa unui prieten.

— Uneori, zvonurile sunt adevărate, Jesmond.

Vorbise Bernard. Era aproape ca şi cum el şi cu

Jon Jon ar fi repetat scena dinainte.

Cu efort, Jesmond se ridică în picioare, folosi**ndu-**şi statura înaltă pentru a-i domina, şi spuse tare, hotărât să se impună:

— Ce-nseamnă asta? Ce dacă-i mai servesc şi eu din când în când pe ăia cu dresurile de gimnastică? Doar nu folosesc puştoaice adevărate, sunt numai fete care par tinere pentru vârsta lor, atâta tot. Vreau să zic, mă şi mir că-mi vii cu chestii de-astea, Jon Jon, dacă stai să te gândeşti că suntem în acelaşi sector. Vrei să zici că prin saloanele tale nu se tăvălesc nicăieri eleve?

Jon Jon îşi dădu seama ce încerca să facă şi i-o şi spuse:

— Nu căuta să schimbi subiectul. Te cunosc bine şi

ştiu de ce eşti în stare. În saloanele noastre lucrează numai femei mature, ştii bine - sau încerci să-l coborî pe Paulie la nivelul tău? Şi cum rămâne cu micile tale bairamuri, mm, unde invitatul de onoare e un copil? Ştiu totul despre ele.

Bernard Lee îl privi uimit. Se vedea clar că aceasta era o noutate pentru el.

— Ce urmăreşti, Jon Jon?

Tânărul arătă cu capul spre Jesmond.

— Întreabă-l.

Bernard şi Jesmond se uitară unul la altul. **Într-**un târziu, Jesmond ridică din umeri, parcă plictisit.

— Nu ştiu despre ce vorbeşte.

Era din nou el însuşi, îşi regăsise echilibrul.

— Nu poţi să intri aici şi să urli-n mă-ta fără nicio bază, şi nu vorbesc de haidamacii tăi. Vreau să zic, fără dovezi, şi n-ai nicio dovadă, fiindcă n-am făcut nimic!

Se uită cu coada ochiului la Bernard, omul pe care încerca de fapt să-l convingă că era nevinovat.

— Eu nu aşa am auzit, mârâi Jon Jon.

— Şi-atunci, cine ţi-a spus?

Jesmond ridică braţele, rugător.

— Haide, măcar atâta poţi face. Pune-ţi împuţiţii de bani acolo unde ţi-e gura, băiete. Oi fi eu vinovat de multe, da' nu şi de rahatu' ăsta de pedofilie!

— Nu vreau să ştiu decât dacă ai avut vreodată de-a face cu Tommy Thompson sau cu taică-su.

— În mă-sa! încerci să mă provoci sau ce?

Începuse să se agite, teama de Bernard fiind înlocuită de furie. Cine paştele mă-sii se credea Jon Jon, Big John? Şi, mai la obiect, de unde avea informaţiile?

— Ascultă aici, oi fi tu favoritul lui Paulie Martin, da' asta nu-ţi dă dreptul să vii aici şi să mă jigneşti, îţi spun clar, alergi după cai verzi pe pereţi, fiule, aşa că până nu

poţi dovedi că-s implicat în ceva, fă bine şi lasă-mă-n pace, pe mine şi pe-ai mei.

Aceste ultime cuvinte se refereau la Bernard, care înţelese.

— Haide, Jes, sunt sigur că poţi mai mult de-atât, nu?

Pe furiş, Jon Jon îi observa. Între cei doi se simţea un curent subtil pe care nu-l prea putea înţelege. Se vedea clar că Jesmond intrase în panică.

— Ai fi în stare să-mi dai cu piciorul doar după ce zice puţoiul ăsta, Bernard, după toţi anii în care-am făcut afaceri împreună?

Celălalt dădu din cap.

— Sigur că da, dacă aflu că te iei de copii.

Apoi zâmbi.

— Cu mâna mea ţi-aş smulge dinţii din gură cu cleştele, Sonny Jim, şi ăsta n-ar fi decât începutul.

Cea mai mare teamă a lui Bernard era să nu fie pus şi el în aceeaşi oală. Oamenii ar fi presupus că era implicat, pentru că lucrase prea mult timp cu Jesmond, şi nu-i convenea. Bernard avea standardele lui şi era de părere că orice amestecuri cu copiii merita pedeapsa cu moartea, fie pe cale legală, fie nu.

Jesmond era încolţit şi o ştia, dar n-avea de gând să sufle o vorbă.

— Paulie ştie că eşti aici, Jon Jon?

— Nu contează, Jesmond. Şi nu mai tot schimba vorba, în mă-ta!

— Ştii ce, mai bine du-te şi discută cu el, în regulă? Şi pe urmă, mai treci pe la mine.

— Ăstuia-i arde de poante! îl privi Jon Jon pe Bernard, repetând neîncrezător: îi arde de poante, este?

Bernard răspunse serios:

— Nu glumeşte, şi nici tu nu glumeşti. Cine mai e afară?

— Big Earl şi încă doi. De ce?

— Adu-i aici, să punem de-un chef.

Lui Jesmond nu-i venea să creadă ce auzea.

— Pe mă-ta că n-ai îndrăzni!

— Ei bine, sau ne spui ce vrem să ştim, sau o scoatem de la tine cu forţa. Nu, Jon Jon?

Jesmond era ameninţat pentru prima dată în viaţa lui. Încă din şcoală fusese prea mătăhălos ca să se sperie de alţii. Acum, se părea că, la fel ca orice bătăuş, îşi găsise naşul. Nu mai putea spera decât să salveze cumva situaţia.

— N-o să-ţi placă ce-ai s-auzi, Jon Jon, te previn.

Ridică din umeri, nonşalant, deşi inima-i bătea să-i spargă pieptul.

— Sunt băiat mare, nu mă-ndoiesc c-am să fac faţă, replică Jon Jon.

Jesmond clătină din cap.

— N-aş fi chiar aşa de sigur.

Lorna zâmbi larg când o văzu din nou pe Jeanette la uşa ei. Acum era una dintre fete, iar Lorna se purta cu ea ca atare.

— Intră, colega.

Jeanette îşi aminti să inspire adânc înainte de a intra. Odată ce ajungeai în salon, mirosul nu mai era chiar atât de rău, dar cum toaleta era pe acelaşi hol cu baia, acolo mirosea mai puternic.

— Ei, cum a mers?

Ca prin minune, în casă nu mai era nimeni, ceea ce dădea o senzaţie ciudată. Jeanette privi în jur ca şi cum atunci ar fi intrat acolo pentru prima oară.

În lumina crudă a zilei, garsoniera arăta şi mai rău decât de obicei.

Pe bufetul de lângă chiuveta din bucătărie era o pungă neagră cu gunoi. Se mişca singură, forfotind de viermi, iar Jeanette simţi că-i venea fierea-n gât.

— Pippy nu m-a primit, m-a trimis la plimbare, l-ai spus tu ceva?

— Ce-a făcut?!?

Lornei nu-i venea să creadă ce auzea. Însemna că-şi voia banii înapoi? Suta de lire sterline se dusese demult pe droguri şi ţigări.

Începea să intre în panică.

— Ascultă, Jeanette, nu-ţi mai face griji. Pot să-l conving, e numai din cauza împuţitului de Jon Jon. Am să vorbesc iar cu el. O să iasă mişto, ai să vezi.

Jeanette zâmbi.

— Eu mă bucur, sinceră să fiu.

Lorna se holbă la ea de parcă ar fi înnebunit.

— Când mă uit la tine şi la casa asta îmi dau seama că la fel ar fi putut să ajungă şi viaţa mea. Şi-aşa o duc destul de rău, cu toate problemele pe care le cauzez, da' am să-ţi spun ceva, fată, orice **s-**ar alege de capul meu, *niciodată* n-am **s-**ajung atât de rău ca tine. Nu eşti decât un gunoi împuţit şi copiii ăia merită o viaţă mai bună. Şi *eu* merit o viaţă mai bună decât asta.

În sfârşit, insultele ajunseră la creierul Lornei. Se îndreptă cât era de înaltă, replicând:

— Atunci, cară-te-n mă-ta de-aici.

Jeanette zâmbi.

— Am să mă car, Lorna, nicio grijă. Simţeam doar nevoia ca înainte să-ţi spun câteva adevăruri.

Ieşi din garsonieră şi trecu prin hol. Când ajunse afară, îl văzu pe Jasper aşteptâ**nd-**o.

— Ce-ai avut să-i spui Lornei?

Fata ridică din umeri.

— Doar un mesaj, atâta tot. Mă conduci până la maică-mea? Vreau să fac curăţenie în casă. Ieri a plecat cam în grabă. Mă gândeam să-i fac o surpriză.

— Sigur că vin.

— Mai târziu ieşim, Jasper? Să vedem un film, sau ceva?

— Ne-am împăcat, Jeanette?

Îl luă de braţ, zâmbindu-i.

— Cred că da.

Paulie îşi semna despărţirea de bani în biroul avocatului. Deşi nu-i convenea să-i dea Sylviei nimic, ştia că era mai bine aşa. Alegea răul cel mai mic din două, aşa că trase adânc aer în piept şi-şi scrise numele.

Avocatul lui, un scoţian între două vârste, cu o slăbiciune pentru costumele *Versace* şi tatuaje, era destul de deştept ca să se fi specializat în clienţi ca Paulie Martin. Danny McBane putea ascunde banii de oricine, chiar şi de clienţii lui, deşi nu făcea reclamă acestui lucru.

Dacă totul mergea strună, putea să se retragă din activitate oricând – aşa gândea, şi de aceea se înţelegea atât de bine cu partenerii de afaceri. Nu avea morală şi nici scrupule, la care se adăuga o desconsideraţie sănătoasă la adresa oamenilor cu care avea de-a face.

Toate acestea, plus personalitatea lui agresivă, făceau din el avocatul ideal pentru a-l reprezenta pe Paulie şi imperiul lui pornografic.

Nu exista niciun lucru pe care să nu-l ştie despre Paulie Martin – alt amănunt pe care nu se deranjase niciodată să-l dea publicităţii.

Insista să afle cât mai multe posibil despre toţi clienţii lui. Dacă unul se prăbuşea la un moment dat, n-avea de gând să se lase tras în jos după el. Cel puţin, dacă reuşea s-o evite. Avea de întreţinut o familie şi două amante.

— Femeile sunt nişte gunoaie, Danny. Când am cunoscut-o pe Sylvia, trăia dintr-o sărăcie de bani, cu nebuna aia de maică-sa. Din ajutoare sociale. Iar acum, se duce cu banii mei munciţi, două case şi-un rânjet mai larg

ca al Pisicii din Cheshire.

Trase o duşcă de brandy, înainte de a adăuga:

— Mai bine-i făceam de petrecanie.

Rostise cuvintele încet şi vehement. Era clar că vorbea serios.

— E mai ieftin, desigur, dar până rezolvai cu îngrijirea permanentă a copiilor…

Tonul ironic al lui Danny îl făcu pe Paulie să zâmbească.

— Pe termen lung. Te costă mai mult. Apropo, am introdus o clauză suplimentară. După ce fetele împlinesc şaptesprezece ani, ai să le plăteşti cum vrei caii şi celelalte.

— Şi la ce-o să folosească asta?

— E un punct de negociat **–** **s-**ar putea să ai nevoie. Alea se gândesc mai mult la mofturile lor decât la tine. Nu se schimbă mare lucru, dar dacă întrec măsura, ai un atu.

Paulie zâmbi.

— Că bine zici. Dacă acum are cineva nevoie de un atu, eu sunt acela.

— De ce te-ai însurat cu ea, Paulie? Pe mine nu m-a atras niciodată.

Celălalt ridică din umeri.

— Credeam că era o doamnă **–** şi probabil era, în comparaţie cu mine şi cu maică-mea. Sylvia avea un stil al ei de a se uita de sus la toţi. Îmi plăcea chestia asta, Dumnezeu ştie de ce. Şi pe mine a ajuns să mă privească tot de sus până la urmă. Dar în fond, cred că-ntotdeauna m-a considerat mai prejos de ea. Băga-mi-aş picioarele să mi le bag, eu rareori am văz**ut-**o *sub mine*! Şi când era acolo, nu făcea nicio mişcare. În timp ce-o lucram, îi luam pulsul ca să mă asigur că nu era moartă.

Râseră amândoi.

— Mai multă activitate sexuală găseai la morgă decât

în casa mea, pot să-ţi spun.

— Nu vorbeşti serios, Paulie. Totuşi, nici nevesti-mii nu i-a plăcut niciodată Sylvia, zicea că era prea rece.

— Avea dreptate. Rece ca o ţâţă de vrăjitoare, asta-i Sylvia.

Danny zâmbi.

— Ei, în curând ai să fii liber, înapoi pe piaţa matrimonialelor.

— Niciodată! De-acum încolo rămân burlac.

— Ai să pici din nou în plasă, tuturor ni se întâmplă la fel. Praful se-alege de toate planurile. Apropo, Joanie cum o mai duce?

Paulie ridică din umeri.

— Nu prea bine, sincer să fiu. Ai vreo veste?

Avocatul clătină din cap, arătând ca un veterinar de la ţară, cu claia lui de păr roşcat şi chipul colţuros, nu ca un jurist.

— Nimic. Dar rămânem cu ochii deschişi. Baxter i-un lăbar – da' pe-asla o ştie toată lumea, nu?

— Jon Jon o ia azi spre Sheffield. E cu un pas înaintea noastră, dar nu ştie cât de multe am aflat, aşa că să ţii minte asta.

— Am s-o ţin. Bun băiat, Jon Jon, l-ai ales bine.

— Uneori, mă cam întreb, deşi clubul ăsta nou o s-aducă o grămadă de bani.

— Ştie de tine?

Paulie clătină din cap.

— Nu ştie nici jumate.

— Ai să-i spui?

— Mă cam îndoiesc.

Se ridică, nemulţumit de calea pe care o luase conversaţia.

— Mai bine plec acum.

Danny nu se ridică de pe scaun, zâmbind doar alene.

Niciodată nu strica să le aminteşti oamenilor cât de multe ştiai despre ei.

Aşa, îi ţineai mereu la ordine.

Baxter o privi pe Joanie, în timp ce-şi scotea valiza dintr-un taxi. O avea la mână şi constata că-i părea rău.

În timp ce Joanie plătea cursa, o văzu pe Jeanette alergând afară, drept în braţele mamei sale. Joanie o cuprinse strâns, o sărută pe cap şi-i luă faţa între mâini, în timp ce-i vorbea. Jeanette luă valiza şi o duse înăuntru.

— Intrăm, domnule?

Baxter îl privi pe tânărul de lângă el. Era înalt, anormal de slab, şi vorbea pe nas. Nu putu să nu-şi spună: „Şi asta-i elita poliţiei? Dumnezeu să ne păzească pe toţi!”

— Gura, Ritter. Las-o să bea un ceai înainte de a da buzna s-o luăm la-ntrebări.

— Avantajul psihologic, domnule, nu? Invadarea teritoriului de-acasă?

Inspectorul închise ochii, exasperat.

— Nu, Ritter, vreau să spun, pare să aibă nevoie de-un ceai. Dacă – şi zic *dacă* – a fost la Sheffield, înseamnă că are gâtul uscat. N-avem nicio dovadă c-a fost plecată, necum tocmai în nord, iar în ţara asta se aplică prezumţia de nevinovăţie. E destul de simplu ca să înţelegi?

Ritter dădu din cap.

— Da, domnule.

Nu ştia ce să creadă despre inspectorul bătăios de lângă el. Uneori, avea impresia că şi acesta era certat cu legea.

Baxter scoase telefonul mobil şi încercă din nou la numărul lui Paulie.

Nimic.

Îşi aprinse o ţigară şi o fumă încet.

Calcula timpul necesar pentru pregătirea ceaiului; nici lui nu i-ar fi stricat o ceaşcă.

Joanie şi Jeanette erau în apartament. Acesta era imaculat, incomparabil cu starea în care-l lăsase Joanie la plecare.

— Îţi mulţumesc, Jeanette iubito. E minunat să mă întorc **într-**o casă ca asta.

Arătă în jur, spre interiorul care strălucea de curăţenie. Mirosea a mâncare de pui, iar maşina de spălat mergea.

Era o scenă casnică, părând complet nepotrivită cu fiica ei cea irascibilă, iar Joanie fu mişcată să-şi dea seama cât de mult muncise Jeanette numai ca să-i facă o bucurie. Pentru Joanie, curăţenia din casă era importantă fiindcă după aceasta o judeca lumea, dar şi pentru că în haosul vieţii ei singurul lucru pe care-l putuse controla vreodată era locuinţa.

Privi**nd-**o pe fata care făcuse pentru ea totul, simţi că i se lua o povară grea de pe umeri. Mai avea încă doi copii, un fel de familie, şi uitâ**ndu-**se la Jeanette îşi dădea seama cât o iubea pe fata aceea dificilă.

— Îmi pare atât de rău, mamă…

Joanie o strânse la piept, savurând senzaţia. Trecuse atâta timp de când Jeanette n-o mai îmbrăţişase sincer, nu doar fiindcă ştia că Joanie simţea nevoia.

— Unde-ai fost, mamă? Mi-am făcut griji pentru tine.

În vocea ei se simţea îngrijorarea.

— Am lipsit o noapte, cu nişte treburi. Ţi-aş fi spus, dar, cinstit acum, Jeanette, rareori mai dai pe-acasă, nu?

Tonul ei nu era mustrător, dar Jeanettei îi veni totuşi să plângă. N-o făcu şi nici nu se luă la ceartă.

— Am să fac un ceai.

În timp ce lucra, se auzi o bătaie în uşă. Jeanette răspunse, cu o expresie veselă. Când îl văzu pe Baxter, încercă să-i închidă uşa în faţă. Ceva din expresia lui o anunţa că avea veşti proaste.

— Pleacă şi lasă-ne-n pace, domnule Baxter.

Baxter împinse uşa, spunând cu glas sonor:

— Pot să mă-ntorc cu toată poliţia, dacă vrei, dar tot am să mă-ntorc. Joanie, pune ibricul pe foc, vrei?

Intră în bucătărie.

— Miroase apetisant aici.

Apoi îi zâmbi lui Joante, trist.

— Am lăsat afară, în maşină, un ageamiu cu caş la gură, aşa că hai să n-o lungim. Azi-dimineaţă ai fost în Sheffield, Joanie, şi ai nevoie de un alibi solid. De-asta am venit aici.

— Asta-i un fel de glumă, domnule Baxter?

Detectivul îi privi cu înţeles hainele de voiaj şi bagajele.

— Fă-mi o favoare, Joanie. Nu mă crede tâmpit, bine?

Joanie nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

— De parc-aş crede una ca asta, domnule Baxter.

— Încerc să te ajut; ar trebui să înţelegi. Şi acum, fă ceaiul ăla, iar eu am să-ţi spun ce ştim şi ce ai de făcut.

Joanie pregăti încet ceaiul, cu mintea frământată de gânduri.

— Comisarul-şef te place, Joanie. Se pare că avem un prieten comun.

După ce puse în faţa lui o cană de ceai, Joanie o privi pe Jeanette, spu**nându-**i încet:

— Lasă-ne singuri, fetiţo.

Ca prin minune, fiica ei făcu ce-i ceruse, fără să comenteze.

Joanie se aşează în faţa lui Baxter.

— Zi mai repede.

— Tu l-ai atacat ieri pe Tommy Thompson.

Detectivul ridică o mână, opri**ndu-**i protestele.

— Mă laşi şi pe mine să vorbesc? Ce naiba, Joanie, eşti mai rea decât baba mea, şi ştiu c-aia a-ncasat destule

bătăi. **Ar fi** n stare **s-**o întrerupă şi pe Joan Rivers, fără să clipească.

Sorbi din ceaiul fierbinte, apoi spuse:

— Ştim toţi că tu ai fost, dar sora nu te-a putut identifica precis. Micuţul Tommy te-a reclamat, dar şi-a retras declaraţia, graţie unui coleg al meu de acolo, care are o problemă cu pariurile, cu fosta nevastă şi cu o prietenă gravidă. Dar deviez... Ai un alibi de la grăsana de Monika şi câteva colege de la salon, care au declarat că aseară şi azi-dimineaţă ai fost acolo, cu ele.

Joanie asculta totul cu uimire.

— Ai pocnit-o zdravăn pe sora aia, Joanie, şi are un ochi vânăt, biata femeie! Şi acum, am să-ţi dau câteva copii după declaraţiile fetelor, ca să-ţi pui la punct povestea, bine? Cum spuneam, eşti sub protecţia şefului meu şi asta-nseamnă că ai scăpat. Dar ascultă-mă, Joanie, data viitoare Paulie Martin *n-o* să te mai poată ajuta, şi nici eu. Aşa că, să ţii minte pe viitor şi să pui pe altcineva să-ţi spele rufele murdare, bine?

Joanie dădu din cap.

— O, domnule Baxter, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

Baxter zâmbi trist.

— Fă-mi doar o favoare. Dă-te la fund pentru un timp, atâta o să-mi ajungă.

Când Joanie îşi luă ţigările, Baxter văzu că mâinile îi tremurau.

— Stai, lasă-mă pe mine.

Aprinse o ţigară şi i-o puse în mână. Apoi îşi aprinse una şi pentru el.

— Monika a fost de acord cu toate? în ultima vreme nu ne mai avem prea bine.

— Monika ar jura că l-a văzut până şi pe Iisus Christos însuşi furând din magazine, dacă se-alege cu

câteva lire din asta, deşi la drept vorbind au fost foarte dornice să te ajute, Joanie. Numai ţine capul la cutie un timp. Nu te putem proteja la nesfârşit.

— Vreo veste despre tatăl lui Tommy?

— Ieri am crezut că-i dădusem de urmă – s-a găsit un cadavru în Epping Forest. Păcat, nu era el. Totuşi, până la urmă o s-apară. Drojdiile se ridică întotdeauna la suprafaţă.

Apoi căscă.

— Mi-ai tras o sperietură, Joanie. Nu mi-ar plăcea să te arestez pentru c-ai făcut un bine societăţii, Joanie zâmbi.

— Dacă te consolează cu ceva, într-un fel mă bucur că n-am reuşit să-l termin. De ce să mă cobor la nivelul lui? Dar, când mă gândesc la Kira…

Baxter oftă adânc.

— Ascultă-mă, Joanie, nu ştim cu siguranţă că i s-a întâmplat aşa ceva.

Clătinând din cap cu tristeţe, Joanie răspunse:

— Ba ştim, domnule Baxter. Şi o ştii şi dumneata la fel de bine ca şi mine.

Capitolul 22

Jesmond fuma o ţigară de marijuana. Şi-o răsucise pe îndelete, iar Jon Jon îşi ţinuse în frâu nerăbdarea. Putea să aştepte. Voia să ştie adevărul, iar acum avea să-l afle.

Era o nebunie să creadă că se găsea acolo numai fiindcă voise să se culce cu o boarfă, iar ea i-l turnase pe Jesmond.

De-a dreptul incredibil.

Dar mai ştia şi că incredibilul era la ordinea zilei pentru oamenii ca ei. Tot stilul lor de viaţă contravenea traiului normal.

Şi înţelegea sentimentele acelor oameni normali. Nu şi-ar fi dorit decât să fie unul dintre ei. Dacă învăţase ceva

din dispariţia Kirei, era faptul că normalitatea nu era atât de plicticoasă pe cât crezuse el cândva. Ba chiar, acum părea aproape dezirabilă.

Toată viaţa lui fusese altfel decât şi-o dorise, altfel decât se aşteptase, mai ales acum când ştia că majoritatea oamenilor nu aveau nimic de-a face cu stilul lui de viaţă. Nici n-ar fi vrut să audă de aşa ceva, aveau prea mult bun-simţ.

Cândva, se crezuse deştept, mergând în contra curentului, şi totuşi nu reuşise decât să cadă în capcana unei existenţe dure, precare, străine de moralitatea acceptată.

Ce mare deşteptăciune era asta?

Poate că începea să se maturizase, în sfârşit? Dar, privindu-i pe cei doi din faţa lui, îşi dădea seama că nu voia să-şi petreacă restul zilelor lângă nişte infractori înveteraţi ca ei.

Dar Jon Jon avea doar optsprezece ani, îi mai rămânea timp destul. La şcoală i se spusese că avea o inteligenţă înnăscută, chiar academică. Putea ajunge tot ceea ce dorea.

Şi aflase asta de la nişte oameni care nu trăiseră niciodată în lumea lui, niciodată nu fuseseră nevoiţi să-şi mănânce gustarea din recreaţie, în timp ce băieţii mai mari îi sâcâiau pentru că mamele lor erau prostituate.

Asta făcuse din el un luptător; învăţase să se apere şi, în acelaşi timp, îşi apăra mama.

O iubise, şi încă o mai iubea. Orice-ar fi fost, preţuia de o sută de ori mai mult decât oricare altă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Era decentă în singurul fel care conta. Era onestă, loială şi sinceră, şi trebuise să creadă în ea, pentru că în fond numai pe ea o avea. Indiferent ce făcuse, o făcuse din motive nobile.

Şi-o repeta încontinuu, ca pe o mantră.

Strânse iar pumnii, animozitatea naturală încercând să-i spulbere calmul pe care şi-l impusese, şi făcu un efort să se liniştească. Adevărul avea să iasă la iveală, trebuia s-o creadă.

În ultimă instanţă, toate acele răspunsuri puteau să nu facă nici două parale – simple supoziţii. Dar, indiferent ce se întâmpla, avea să distrugă un pedofil, aşa că merita orice.

Era o mică răzbunare.

Acum însă, Jon Jon îşi vedea pentru prima dată propria viaţă şi ocupaţia pe care o avea cu o limpezime uluitoare. Într-un fel, mama lui nu avusese de ales.

Prostituţia era singura meserie pe care putea s-o facă, singura pentru care era pregătită. Ei însă *alesese* acel stil de viaţă, cunoscându-i neajunsurile pentru că toată viaţa trebuise să trăiască în mijlocul lor.

— Aşa fusese descris, mereu, de toţi cunoscuţii. Parcă-i auzea şi acum: „Îl ştii pe Jon Jon Brewer? Mă-sa-i pe interval, la produs, o de-aia”.

Se obişnuise, dar încă îl mai râcâia, îl durea. Îl adusese aici, iar acum voia să scape, dar mai întâi dorea să-l vadă pe Jesmond târându-se la picioarele lui.

Se bucura doar că Bernard rămăsese, fiindcă Jesmond se temea de el mult mai mult decât de Jon Jon.

Orice om cu mintea întreagă s-ar fi temut de Bernard, perceptorul care dăduse foc unei case pentru o datorie amărâtă de şaptezeci şi cinci de lire sterline. Nu banii contau, afirmase el atunci, ci principiile.

Debitorul încercase să-l păcălească, iar pe Bernard Lee nu-l păcălea nimeni. Aproape că prăjise de vie o familie întreagă. Îi salvase doar alarma de fum scumpă şi faptul că soţia debitorului suferea de insomnie.

Probabil din cauza problemelor financiare. Datoriile aveau obiceiul de a alunga somnul. Se putea să te

părăsească nevasta, să-ţi moară părinţii, dar când era vorba de nopţi nedormite, datoriile erau pe locul întâi. Datoriile erau cel mai mare tăvălug, pentru că nivelau totul şi nu iertau pe nimeni. Îi terorizau pe toţi debitorii, zi şi noapte.

Dar lui Bernard puţin îi păsa. Îşi primise banii, iar altceva nu-l interesa.

Dacă făcea una ca asta pentru şaptezeci şi cinci de lire sterline, ce ar fi fost capabil să-i facă unui pedofil?

Jon Jon bănuia că aceleaşi gânduri treceau şi prin capul lui Jesmond, motiv pentru care trăgea de timp.

— Hai odată dracu', că n-avem toată ziua!

Glasul lui Bernard era iritat. Jesmond încercă să-l ignore. Avea nevoie să gândească şi începea să intre în panică. În timp ce-şi lingea foiţa ţigării, pumnul lui Bassindale îl lovi îndesat în urechea dreaptă.

— Vrei să mă provoci, sau ce mă-ta vrei? Şi **într-**un Harvester am fost servit mai repede ca acum! Ţi-am pus o-ntrebare şi fă bine de răspunde dracu'!

Bernard era transpirat, iar furia îi atingea niveluri periculoase. Gândul că putea fi asociat cu o bestie era insuportabil pentru el.

Dintr-odată, Bernard Lee, perceptorul care devenise un simbol al plăţilor calme şi controlate, nu mai avea răbdare să aştepte răspunsurile.

Jesmond era buimăcit, nu numai de lovitură, ci şi de frică. Dacă se afla vreodată, era terminat. Şi numai cu condiţia de a scăpa din problema cu Bernard. Banii puteau contribui mult, dar mai întâi trebuia să înghită găluşca, vorba vine, şi să deschidă clanţa. Era singura scăpare.

Îl treceau sudorile şi, ca să agraveze şi mai mult situaţia, îşi simţea propriul miros. Niciodată nu mai trecuse prin**tr-**o asemenea spaimă.

— A început acum câţiva ani…

Trase adânc din ţigară, ca să se calmeze.

Norul de fum îl atinse pe Jon Jon, căruia îi veni să zâmbească. Marele mahăr Jesmond fuma marijuana? Cumva, acest lucru punea totul **într-**o altă lumină. Ţigări de femei. Slabe. Era o rămăşiţă din anii ’70 şi de la Amsterdam. Nu era nici măcar o bucăţică de Aur din Acapulco sau Libanez. Cumva, acest lucru îl făcea să se simtă mai bine.

— Ce-a început acum câţiva ani?

Glasul lui Bernard era mai scăzut decât al lui Jesmond, iar Jon Jon îşi trase scaunul mai aproape, ca să nu-i scape nimic. Ştia că era mai bine să-l lase pe Bernard să vorbească.

Jesmond se trăgea de păr cu o mână, nervos.

— Acu’ câtva timp m-a abordat un român. Unu’ care avea fete de vânzare.

Aproape se bâlbâia de nervi.

— Sau, mă rog, n-a fost chiar aşa. M-a abordat *prin***tr-***un* debitor al meu. Plătise totul şi-i mergea bine – prea bine, de fapt. Mi-a cerut să iau şi eu unele fete.

Îl privi pe Jon Jon, încercând să se justifice.

— Lucrează toată ziua pe de-a moaca. Le iau paşapoartele şi le pun să muncească pentru banii pe care-i datorează pentru c-au fost aduse-n ţară. Majoritatea nici n-ar putea să existe fără mine, înţelegi… Au nevoie de mine.

Bernard râse.

— Harry cel cu Inimă Mare, nu? Băi sulă! Fetele alea-s sifilitice până peste cap, toată lumea ştie, ca să nu mai vorbim de cele care au HIV şi SIDA.

— Nu toate…

— Of, mai scuteşte-mă! Sunt o boleşniţă, toată lumea ştie. Singura care nu **s-**a prins de ele e buna creştere englezească.

Bernard era vizibil dezgustat.

— Şi, oricum, unde sunt?

Jesmond trase adânc aer în piept. Drogul îl făcea să fie paranoic. Îşi auzea bătăile propriei inimi.

— Prin toată Londra şi primprejur, mai mult, în case de-ale mele.

Oftă, chipurile plictisit.

— Sunt bani uşori, cei mai uşori pe care i-am câştigat vreodată. O adevărată avere-n mă-sa.

Împotriva propriei voinţe, Bernard era intrigat şi chiar puţin impresionat. Şi lui îi plăceau banii câştigaţi uşor.

— Cum adică, o avere?

Jesmond zâmbi, cu dinţii de aur luci**ndu-**i în lumina fluorescentă, bucuros să schimbe subiectul.

— Şaizeci de miare pe săptămână.

Acum se lăuda, aşa cum îi stătea în fire. Era o fanfaronadă naturală pentru el.

— Şi ai păstrat toţi banii pentru tine?

Nemulţumirea lui Bernard era evidentă.

— Hai, dom'le, că nici nu prea aveam de ales…

— Nici măcar o dată nu mi-ai făcut cinste din banii ăştia. Ce lipsă mai mare de respect decât ăsta Vrei?

Bernard clătină din cap, mustrător.

— Ei, acum ştim amândoi cum stăm, nu? Bulangiu negru şi lacom ce eşti!

Jon Jon se ridică în picioare. Auzise destul.

— Regret că-ţi stric cheful, dar *unde* intră copiii în toată povestea asta?

Amândoi îl priviră pe Jon Jon. Încerca să revină la subiect. Jesmond avea senzaţia că i se pusese un bolovan în piept, atât de tare se temea.

Mai ştia şi că, dacă vorbea despre grozăvia aia, lumea lor avea să se schimbe complet.

Până atunci nu-l prea chinuiseră remuşcările, dar ştia că trebuia să-i convingă de contrariul. Dacă ar fi bănuit că-l luaseră la ochi, ar fi întins-o demult. Acum, nu-i mai rămânea decât să-şi scape pielea şi să le spună ce voiau să audă, dând impresia că el nu făcea decât să stea pe margine, nevinovat.

— Copiii fac parte din afacere, înţelegi…

— Ce vorbeşti mă acolo - copii? Vrei să zici că ai copii închişi pe undeva? explodă Bernard.

Dezgustul i se simţea în glas, chiar şi în poziţie, îl mâncau pumnii să sară la bătaie.

— Copiii nu-s aici! Au fost odată, da' acum au ajuns peste graniţă…

Jesmond oftă.

— E o poveste lungă. Mai întâi trebuie să beau ceva.

Bernard făcu un semn cu capul spre Jon Jon:

— *Toţi* trebuie să bem ceva. Adu-o sticlă aici, fiule, cred c-o s-avem nevoie.

Jon Jon dădu din cap şi ieşi. Bodyguarzii lui Jesmond erau afară şi păreau nervoşi. Le zâmbi.

— O sticlă de scotch şi una de brandy. Hai, mişcă!

Omul de bază al lui Jesmond, un roşcovan mătăhălos cu bicepşi enormi şi un picior sucit, zâmbi forţat.

— Totu-n regulănăuntru? Care-i scoru'?

Jon Jon îşi desfăcu larg braţele.

— Da' tu cine-oi fi? Martin Barhis din sudu' Londrei? Dacă vrei să pui întrebări, schimbă-ţi numele-n Chris Tarrant. Mişcă de-aici şi adu' pileala, dacă vrei să n-o păţeşti.

Jon Jon avea chef de scandal şi-şi descărca nervii pe el. Omul îşi privi colegii, simţind furia acumulată a tânărului din faţa lui.

Înăuntru se întâmpla ceva şi presimţea că urma să-i lovească năprasnic pe toţi.

Se hotărî să se poarte prietenos, dar ferm. Cine putea şti ce aveau să aducă următoarele câteva săptămâni? Până la sfârşitul lunii era posibil să lucreze pentru omul lui Paulie.

Cunoştea situaţia mai bine ca oricine. În meseria lor, oamenii veneau şi se duceau. Şi presimţea că Jesmond era pe ducă.

— Ţine-ţi naibii caii!

Jon Jon zâmbi sarcastic.

— Mi-i ţin, nicio grijă. Şi-acuma mişcă, n-avem toată noaptea.

Îi venea să râdă. Indiferent cum se termina totul, el urma să aibă de câştigat, fără nicio îndoială, putea să ia în primire fetele lui Jesmond, dacă voia. Putea să le mute şi să investească profiturile.

Deodată, şirul gândurilor i se întrerupse.

Pornise să-i facă dreptate surorii lui mai mici, iar acum se gândea la avantaje personale? Câteva minute uitase cu adevărat de Kira.

Cum fusese în stare?

Era favoritul lui Paulie, da, iar acest lucru începea să-l sperie.

Îşi văzuse propriile avantaje, când n-ar fi trebuit să vadă decât o bestie cu chip de om.

Monika deschise uşa şi zâmbi când o văzu pe Joanie. Îi lipsise atât de mult, şi faptul că nimeni nu-i mai dăduse atenţie de când se certaseră n-o ajutase deloc. Fusese ostracizată complet, de prieteni şi vecini deopotrivă.

Joanie era simpatizată de toată lumea, dintotdeauna fusese. Fără ea, Monika nu mai putea să aibă pe nimeni aproape. Cu ea, avea prieteni, avea prestigiu şi avea oricând unde să se ducă, ziua sau noaptea.

Îi lipsise vizita zilnică acasă la prietena ei, îi lipsiseră toate micile fapte generoase ale lui Joanie, îi lipsise

prietenia ei. Mai ales acum, când cheltuise toţi banii primiţi de la ziar.

— Intră, Joanie scumpă.

Joanie o îmbrăţişa.

— Eşti ca o stea, Monika. Străluceşti pentru mine, ce pot să spun mai mult?

Îi venea să plângă.

Monika ridică din umeri.

— Eşti prietena mea, *singura* mea prietenă, de fapt. Îmi pare rău pentru tot ce **s-a** întâmplat, Joanie.

Joanie zâmbi.

— Ascultă, Mon, mi**-**ai ţinut partea, şi altceva nu mai contează.

— Şi de Leneşa Caroline ce zici? îţi vine să crezi? Ultima favoare pe care**-**a făc**ut-**o vreodată cuiva a fost când a-ncetat să mai poarte fuste mini! Ce picioare de rahat! Zici că**-**s trunchiuri de copaci…

Joanie râdea, râdea cu adevărat, pentru prima oară după atâta vreme. Se simţea bine. Monika era comică, o făcea să uite de necazuri, iar pe moment acesta era cel mai important lucru pentru ea.

Indiferent de cusururile ei, Monika avea umor.

Intrară în salon, iar Monika turnă de băut pentru amândouă.

— Ce face Bethany? se interesă Joanie.

Prietena ei zâmbi crispată.

— Hai să nu-ncepem deja să ne certăm.

Apoi zâmbi, acordâ**ndu-**i beneficiul îndoielii. Întotdeauna se certaseră pentru copiii lor.

Monika era hotărâtă **s-**o ia în glumă.

— E bine, Joanie. Tot o belea pe capul meu a rămas.

— Deci, nicio schimbare?

Erau din nou ca înainte. Niciuna din ele nu ştia cât avea să dureze, aşa că se distrau atâta cât puteau.

Aveau să se certe din nou înainte de sfârşitul săptămânii, dar pe moment erau împăcate.

— Unde e, de fapt?

Pe Joanie o interesa sincer. Copiii ei spuneau întotdeauna unde erau. Monika însă nu întrebase niciodată.

— Cine ştie, Joanie? De când a dispărut micuţa Kira, nu mai e aceeaşi.

Pentru prima oară, Monika părea tulburată, preocupată de gândurile şi sentimentele fiicei sale.

— Erau apropiate, Mon. Îmi plăcea să le văd împreună. Kira o iubea, şi o iubea şi ea pe Kira.

Era pentru prima oară când Joanie vorbea despre fiica ei fără să plângă. Fără să-şi imagineze faţa ei şi să-i simtă groaza, atunci când murise.

Asta era cel mai rău, că nu ştia prin ce trecuse înainte de moarte – fiindcă *era* moartă, Joanie nu mai avea nicio îndoială. Dacă a mai fi trăit, ar fi ştiut. Ar fi simţit.

Monika îi simţi tensiunea şi spuse cu voce tare:

— Cine-ar fi crezut că Baxter o să se dea pe brazdă, hmm? De obicei, i-un bulangiu nenorocit!

Joanie râse împreună cu ea.

— Nu prea a avut încotro, este? **S-**a ocupat Paulie de asta.

Monika se aşează pe canapeaua murdară, lângă prietena ei, cuprinzâ**nd-**o strâns de umăr.

— Mă bucur că toate revin la normal, Joanie. Chiar îmi făceam griji pentru tine, fată.

Joanie simţea mirosul de sudoare stătută al prietenei sale şi aroma specifică de fast-food pe care Monika o emana întotdeauna.

Azi însă îi plăceau; erau familiare, şi orice lucru familiar era binevenit. În felul ei, îi lipsiseră certurile cu Monika. Deşi putea fi cea mai egoistă şi nesuferită femeie,

ocazional ştia să fie şi generoasă, şi bună la inimă.

Nu prea des, categoric; dar se mai întâmplase.

Monika putea fi şi o bună ascultătoare, iar acum Joanie de aşa ceva avea nevoie: de cineva faţă de care să-şi deschidă inima.

— Cât ai primit de la ziar, Mon?

Zâmbetul pieri de pe faţa lui Monika, înlocuit de obişnuita ei expresie posomorâtă.

— Nu cine ştie ce, doar atât cât să-mi facă viaţa puţin mai uşoară.

Joanie zâmbi.

— Sper că ai reuşit să ţi-o faci.

Monika zâmbi şi ea din nou, cu uşurarea vizibilă pe faţa ei rotundă. Subiectul fusese abordat şi nu se întâmplase nimic, era iertată, deşi întotdeauna ştiuse în adâncul sufletului că, dacă o înţelegea cineva cu adevărat, Joanie era aceea.

— Mi-au mai rămas câteva lire, nu le vrei tu? Ca să-ţi achiţi taxiul înapoi până la Sheffield, dacă vrei.

Amândouă izbucniră în râs.

— Până şi Baxter a fost impresionat, Joanie, se vedea pe el.

Îşi turnă încă un pahar.

— Cred că beau mai mult decât îmi dau seama, sticla asta nu părea atât de goală aseară!

Apoi râse din nou.

— Ciudat, dar e ca şi cum nu ne-am fi certat niciodată, nu? Mă bucur că te-ai întors, ştii asta, nu, Joanie?

Joanie dădu din cap cu tristeţe.

— Sigur că da, colega. Şi eu mă simt la fel.

— Aş fi venit şi eu cu tine în Sheffield, dacă mă chemai.

— Ştiu, Mon.

— Pariez că te-ai simţit bine, nu?

Zâmbind, Joanie dădu din cap, nedorind să spună cum se simţise de fapt, căci ştia că Monika n-ar fi înţeles.

Nici chiar ea nu înţelegea.

Fu scutită de a răspunde de sosirea lui Bethany. Îşi amintea că sortase unele dintre obiectele din garnitura *Barbie* aflată în camera Kirei şi se hotărâse ca o parte din ea să i-o dea lui Bethany. Nu prea avea jucării, iar Kira ar fi vrut să fie ale ei, era sigură de asta. Deşi, dacă Bethany le voia sau nu, era cu totul altă poveste.

— Exact fata pe care voiam **s-**o văd!

Bethany se albi la faţă.

— De ce voiai să mă vezi, tanti Joanie? Nu ştiu nimic, jur!

Era îngrozită. Joanie şi Monika se uitară una la alta, până când Monika scuturăr din cap, ca şi cum ar fi întrebat: ce se întâmplă aici?

— Cu cine crezi că vorbeşti, nesimţita?!

Poftim, abia se împăcase cu Joanie şi tocmai acum trebuise să intre iapa asta mică şi nesuferită, ca să strice totul. Monika fierbea.

— Nu vorbi aşa cu ea! Vino aici, Bethany, scumpo.

Joanie desfăcu braţele **s-**o cuprindă, ceea ce lui Bethany îi plăcuse întotdeauna, pentru că îmbrăţişările de la Monika erau puţine şi rare. Totuşi, fata rămase pe loc, de parcă prinsese rădăcini.

— Nu ştiu nimic, pe cuvântul meu!

Începuse să şi plângă.

— Şi-n fond ce cauţi aici? N-avem nevoie de tine.

Lui Joanie nu-i venea să creadă. Monika era nebună de legat. Când se ridică să pornească val-vârtej spre fiica ei, Joanie o apucă de braţ, opri**nd-**o.

Ochii lui Bethany erau dilataţi de spaimă. Dar nu de mama ei se temea, atâta lucru îi era clar lui Joanie.

— Ce este, Bethany? Mie poţi să-mi spui, iubito.

— N-am spus nimic. Toţi vor crede că am spus, nu-i aşa, dacă mai vii pe-aici.

Monika începu să strige:

— Ce mama mă-sii tot îndrugi, Bethany?

Apoi o privi pe Joanie.

— Vezi ce trebuie să suport? Fata asta nu-i întreagă la cap, mă scoate din minţi.

— Gura, Monika.

Vocea lui Joanie devenise tăioasă. Fetiţa arăta îngrozitor şi o îngrijora. Se duse şi îngenunche în faţa ei. Ceva nu era în regulă. Ce anume, n-avea de unde să ştie, dar era hotărâtă să afle.

— De ce ţi-e frică, Beth? Haide, mie poţi să-mi spui. Am să rezolv eu totul, ştii doar, şi dacă nu pot, am să vorbesc cu Jon Jon. Aşa că nu mai fi aşa de speriată, iubito, spune-mi doar ce e-n neregulă.

Îi zâmbi, încercând **s-**o calmeze, dar şi să afle despre ce era vorba.

— N-ai să păţeşti nimic, îţi promit. Bine?

Bethany părea năucită.

Faţa ei dolofană era încă tulburată şi avea ochii plini de lacrimi. Părul îi stătea la fel de ciufulit ca al mamei sale, şi cum Monika rareori dădea cu pieptenele prin el, arăta neîngrijit şi murdar. Lui Joanie i se frângea inima.

— Spune-mi ce te tulbură.

— Nu pot, Joanie. Nu mă sili să-ţi spun, te rog. Au să vină după mine, ştiu c-au să vină. Nu-i ştii cum sunt.

Plângea din ce în ce mai tare, frângâ**ndu-**şi mâinile mici şi grase.

Joanie observă că avea unghiile roase până-n carne. Mai şi slăbise, deşi avea încă destulă carne pe ea. Îi trecu prin minte că fata era de fapt un sac de nervi, dar Monika, fiind aşa cum o ştia, nu observase, nici nu se întrebase ce

s-o fi întâmplând cu propria ei fiică.

O îmbrăţişă cu blândeţe.

— Spune-mi şi rezolv eu totul, îşi promit.

Bethany mirosea a băutură. Joanie avu nevoie de câteva secunde pentru a înregistra acest lucru. Dar recunoştea mirosul. Aceea era Monika în miniatură.

— Du-te-n camera ta, Beth, am să vin şi eu imediat.

Fata fugi, bucuroasă că avea o scuză să plece.

— Miroase a băutură, Mon.

Monika râse.

— Nici nu mă mir, colega. O ştii cum e. Mai ţii minte când i-a dat Kirei *Bacardi*?

Joanie clătină din cap, nemulţumită.

— Vreau să spun, Mon, că duhneşte ca o *băutoare*. Bea serios.

Monika tot nu înţelegea. Nici n-o interesa, de fapt, ce făcea sau ce nu făcea fiica ei. Bethany era o anexă nedorită, nici mai mult, nici mai puţin. Pentru ea, propria ei fată părea o fotografie, amintirea unui trecut demult uitat.

Avea să-i stea aproape până la vârsta legală ca să plece, iar atunci, adio şi n-am cuvinte! Aşa făceau cei mai mulţi oameni cu copiii lor, bănuia.

Aveau grijă de ei până venea timpul să plece, după care oftau uşuraţi.

Dar ştia cum era Joanie, aşa că se prefăcea c-o interesa. Afişă o expresie preocupată, sperând că era de ajuns.

— Mon, fata asta a dat-o pe băutură, draga mea, insistă Joanie.

— Aşa mamă, aşa fiică, mm?

Monika începea să se plictisească.

Bethany nu-i reţinuse niciodată interesul pentru un interval de timp mai îndelungat. Încă de când era mică,

Monika se ocupa de ea numai când avea chef., Iar starea asta n-o ţinea niciodată mult.

Joanie închise ochii, deznădăjduită. În faţa ei era o femeie care avea totul şi nu ştia. Avea o fată care o iubea şi totuşi nici prin mintenu-i trecea, şi nici nu-i păsa. Habar n-avea de oroarea pierderii unui copil, iar dacă ar fi ştiut, ar fi ridicat din umeri, trecând şi peste asta la fel cum trecea peste toate în viaţa ei.

Încercă să-şi stăpânească furia, ştiind că Monika n-o trata pe Bethany altfel decât fusese tratată şi ea.

Mama ei era încă vie şi sănătoasă, dar puţin îi păsa de copiii săi. Niciodată nu-i păsase şi nici nu avea să-i pese vreodată.

Şi pe nimeni nu părea să-l tulbure acest lucru. Pentru ei era firesc, aşa trăiseră toată viaţa.

Monika era incapabilă de sentimente profunde. Nu-i stăteau în fire.

— Mă duc să văd ce mai face Bethany, bine.

Mon?

Dar Monika n-o asculta; turna iar de băut. Bethany îi ieşise deja din minte.

— Să-i spui că-n seara asta-i consemnată-n casă. Iapă obraznică ce el

— Despre ce crezi că vorbea, Mon? Cine-ar putea **s**-o fi speriat-o atât de tare, încât să reacţioneze aşa?

Monika îşi dădu ochii peste cap.

— Ştii cât îi place să facă circ. N-o lua în seamă, o să-i treacă. Probabil a vorbit gura fără ea, ca de obicei. Mereu intră-n rahat cu câte cineva.

Trase o duşcă din pahar, cu sete.

— Mereu se-nvârteşte pe la-mpuţita aia de Lorna… altă pacoste şi asta! Ce n-aş da să se mute dracu’ de acolo. Nici n-ar fi mare minune, în ultima vreme rareori mai dă pe-aici.

Joanie se întoarse spre uşa dinspre camera fetei.

— Hai, mă Joanie, mai las-o-n pace. Cel mai bine e să nu-i dai atenţie. Faci caz pentru nimic şi pe urmă o clipă de linişte n-o să mai avem.

— Se întâmplă ceva foarte grav cu copilul ăsta, Monika. Mai toarnă-mi un pahar şi-am să mă-ntorc imediat, bine?

— Cum vrei.

Era nemulţumită, voia ca Joanie să stea cu ea. Dar, ca de obicei, toată atenţia se îndrepta spre Bethany. Privind spre sticlele goale, Monika strigă:

— Eu cobor până jos să mai iau nişte vodcă!

Joanie dădu din cap şi intră în dormitor. Bethany zăcea pe pat, cu trupul gras strâns ghem. Obrajii ei bucălaţi erau mânjiţi de praf şi lacrimi. Avea nevoie de o baie bună şi de un schimb de haine curate. Joanie simţea mereu nevoia **s-**o spele şi, de-a lungul anilor, o făcuse de multe ori.

Se aşeză pe marginea patului şi puse uşor o mână pe umărul fetei. Bethany n-o privi, aşa că o sărută pe creştetul capului, înainte de a spune:

— Nu plec de-aici până nu-mi spui ce ţi **s-**a întâmplat.

Bethany nu-i răspunse. În schimb, vocea calmă şi tonul blând ale lui Joanie o făcură să plângă şi mai tare.

Joanie era singura fiinţă din lume care-i arătase vreodată afecţiune sau interes. Care făcuse ca zilele de Crăciun să fie speciale. Întotdeauna o invitase la Kira în seara de Crăciun, ca să aibă şi ea o amintire frumoasă a doua zi.

De obicei, Monika apărea la ora cinei, răvăşită şi pe jumătate beată, dar pe Bethany n-o deranja, fiindcă era cu Kira, avea de mâncare şi primea cadouri.

Joanie îi dăruia mereu ceva frumos de îmbrăcat, o

pijama, o pereche de papuci şi câte o jucărie.

Iar ea răsplătise toată acea bunătate printr-o trădare.

— Te rog să-mi spui ce-i cu tine, Bethany. Nu vreau decât să te ajut, iubito.

Suspinând fata se ridică în capul oaselor. O îmbrăţişă pe Joanie şi-i şopti:

— Dacă-ţi spun, îmi promiţi că n-ai să spui că eu am fost de vină? îmi promiţi, Joanie?

Joanie îi dădu la o parte de pe faţă părul umezit de lacrimi, zâmbindu-i.

— Spune-mi şi gata, scumpo. Nu pot să-ţi promit nimic până nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Nu putem să mergem la tine?

Joanie dădu din cap.

— Să n-o laşi pe mama să vină şi ea, da?

— E vorba de Kira, aşa-i?

Bethany confirmă, cu ochii mari încă plini de lacrimi. Nu avea decât unsprezece ani, dar deja ştia mai multe decât majoritatea femeilor măritate.

Se vedea clar, pentru oricine se ostenea să se uite în ochii aceia mari căprui.

— Ia-ţi haina, Bethany. Pe mămica ta las-o în seama mea, mm?

O conduse pe stradă. Bethany o strângea atât de tare, încât o durea mâna.

Nu voia să audă ce avea de spus prietena fiicei ei, dar ştia că trebuia s-o asculte.

Mergeau în tăcere, speriate amândouă şi în acelaşi timp consolate una de prezenţa celeilalte.

Capitolul 23

Monika găsi casa goală şi un bilet de la Joanie, în care-i spunea că avea să revină imediat, plecase doar să cumpere ceva.

Nicio clipă nu-i trecu prin minte că Bethany putea să fie cu ea; era deja prea beată ca să mai gândească limpede. Nici nu se deranjă să se uite în camera fetei.

În schimb, îşi turnă încă un pahar şi dădu drumul la televizor. Aşezân**du-**se pe canapea, începu să molfăie din punga cu dulciuri pe care o cumpărase de la buticul neautorizat.

Monika era fericită. Se împăcase cu Joanie şi altceva nu mai conta.

Mai mult, Joanie îi era îndatorată în stil *mare*.

Se uită la ceas şi văzu că era demult vremea să plece la lucru, dar nu se deranjă.

Oricum, băuse prea mult, n**-**ar fi reuşit decât să se ia la harţă cu clienţii. Odată ce Joanie îşi relua munca, avea să-ncerce să intre şi ea la un salon. Acesta era visul lui Monika şi, cum îşi spusese deja, Joanie Brewer îi era datoare, aşa că măcar atâta lucru putea să facă pentru ea.

Avea să aştepte până se întorcea Joanie, pentru ca atunci să ducă munca de lămurire.

În fond, erau colege.

Jesmond primise un pahar de brandy. Bău din el, **întrebându-**se unde aveau să ducă toate dezvăluirile lui. Îşi acoperise urmele atâţia ani, iar acum, tocmai când se pregătea să culeagă roadele, totul se întorsese împotriva lui. Dar, dacă nici el nu era în stare să reziste, atunci nimeni altul n**-**ar fi putut.

Îl privi pe Jon Jon şi spuse:

— După fetele din România au venit cehoaice, numai că alea erau doar cu puţin mai mari decât nişte copii. Oricum, le ştiau pe toate, încă dinainte de**-**a ajunge aici. Fuseseră bine instruite. Şi noi nici nu le foloseam, de fapt, le dădeam doar mai departe…

— Cum adică, le dădeaţi mai departe?

Jesmond avu bunul**-**simţ să facă o mutră ruşinată.

— Le vindeam.

Jon Jon se încruntă.

— Cui?

Celălalt ridică din umeri, făcând pletele bogate să i se legene.

— Lui Pippy Light... el era intermediarul. Din câte-am înţeles de la el, unele fete erau folosite aici pentru filme, iar altele ajungeau la Amsterdam. Nu ştiu ce li se întâmplă mai departe, pe el trebuie să-l întrebi.

— Câţi ani aveau?

Din glasul lui Bernard reieşea clar că nu era numai şocat de ceea ce auzea, ci şi gata să-şi dea frâu liber furiei.

I se vedea în expresie, în poziţie…

Îşi strângea şi-ţi descleşta pumnii ca şi cum n-ar fi aşteptat decât momentul potrivit ca să se repeadă la omul din faţa lui. Ceea ce, de fapt, şi făcea.

Jesmond nu-l putea privi pe niciunul din ei în faţă.

— Diverse vârste. Doar nu le-am cerut rahaturile de certificate de naştere…

Bernard îi dădu un şut în genunchi, aproape răstur**nându-**l de pe scaun.

— Despre ce vârste vorbim aici? Cinşpe ani? Zece? Şi mai puţin?

Gura lui Jesmond era atât de uscată, încât abia mai putea pronunţa cuvintele.

— Toate vârstele, dom’le, cum ţi-am spus.

Jon Jon şi Bernard îl priviră lung, amândoi observând că nu negase niciuna dintre vârstele menţionate.

— Şi pe tine te durea-n fund, băi rahat cu ochi, aşa-i?

Jesmond nu îndrăzni să ridice privirea.

— Aici nu-i vorba unde te doare. După ce-ai încheiat târgul, iei distanţă. Puştimea era sectorul lui Pippy, nu al meu. Eu mă ocup de fete mai mari.

Bernard râse sarcastic.

— Fete *mai mari*? Cât de mari, vrei să zici? Că doar n-or fi fost nişte babete d-alea de unşpe anişori? Cam bătrâioare pentru d-alde voi, nu?

Jon Jon fu nevoit să facă un mare efort pentru a-l ţine pe Bernard pe loc.

Ridicându-se de pe scaun, Jesmond încercă să pornească spre uşă.

— Stai jos acolo! Şi tu, calmează-te-n mă-ta, da?

Încerca să păstreze ordinea, împingându-l pe Bernard cu umărul în direcţia opusă lui Jesmond.

— Linişteşte-te, Bernard. Poţi să faci cu el tot ce vrei după ce aflu ce mă interesează, bine? Până atunci, păstrează-ţi naibii sângele rece.

Îl aşeză pe Bernard la loc, cu mare greutate, şi-i turnă încă un pahar.

— Şi eu am făcut afaceri atâta timp cu Gary Glitter din Barking şi Dagenham! îţi vine să crezi? Scuză-mă, Jon Jon, da' chestia asta-i incredibilă!

Mai clătină o dată din cap, bând paharul de brandy dintr-o sorbitură.

— Incredibilă! Şi tocmai el, înţelegi? Dacă era altul, mai treacă-meargă, da' el…! Am lucrat împreună, am fost amici atâta vreme…

Îşi turnă din nou în pahar.

— Pur şi simplu nu pot să pricep, e prea mult. Stai numai până le-oi spune la toţi ceilalţi c-au avut de-a face c-un pedofil, o bestie d-asta de tot rahatu'! Nimeni n-o să creadă.

— Mie-mi spui? Şi-acum, lasă-mă să vorbesc cu el, bine?

Jon Jon reveni spre Jesmond, care părea mai împuţinat, cumva. Fără duritatea lui obişnuită, fără aroganţa lui, nu mai arăta nici pe departe atât de periculos.

— Ce s-a întâmplat cu soră-mea? Ai avut vreun amestec în dispariţia ei? Micuţul Tommy sau taică-su au venit vreodată la tine?

— Mai bine întreabă-l pe Pippy Light, Jon Jon. Toată parta aia din afaceri îi revenea lui şi unui amic de-al lui. Eu nu m-am mai amestecat niciodată, după ce s-a pus pe picioare.

— Da' banii-i luai, nu?

Jesmond îl privi pe Bernard în ochi.

— Trebuie să înţelegi. E aşa cum am spus – sume astronomice, mai mult decât ai câştiga vreodată din droguri, coca, zi-i pe nume. Şi-i marfă vie. Poate să umble şi singură, la nevoie.

Îşi trecu o mână peste faţă. Încerca să-l facă pe Bernard să înţeleagă latura financiară.

Ştia că banul era Dumnezeul lui Bernard. De-a lungul anilor, munciseră împreună pentru bani – doar cu această excepţie.

— Haide, Jesmond. Măcar o dată-n viaţa ta de rahat zi şi tu adevărul.

— Sora ta, Jon Jon, n-ar fi ajuns niciodată aproape de noi. Nu plasam copii englezi, numai străini, şi când îi primeam noi, erau sparţi deja.

Lui Bernard şi Jon Jon nu le venea să creadă ce auzeau. Era înfiorător să-l asculte vorbind ca şi cum ceea ce făcuse n-ar fi însemnat nimic.

Şi chiar *nu însemna nimic* pentru el, ăsta era lucrul cel mai rău.

— Dacă eu aş fi pervers şi m-aş duce la Pippy, ce mi-ar oferi?

Jesmond clătină din cap.

— Nu ştiu. Ţi-am mai zis, trebuie să-l întrebi pe el. Şi-a luat pe altcineva ca să-l ajute cu treburile specializate – n-a vrut să-mi spună pe cine. A zis că nu-i nevoie să ştiu.

— Vasăzică, tu nu ştii nimic, este, băi labă?

Bernard se apropia iar de el, iar de astă dată

Jon Jon nu mai încercă să-l oprească.

— Jur pe viaţa fiicei mele că nu ştiu nimic despre surioara ta, Jon Jon, nici despre labagiii ăia doi care s-au luat de ea.

Jon Jon îl privi în ochi şi i se păru că vedea acolo adevărul.

— Te rog, Jesmond, dacă ştii ceva… orice, absolut orice…

— Nu ştiu. Poate-ar fi mai bine să-l întrebi pe Paulie Martin.

Jon Jon oftă.

— Paulie ţi-ar scoate maţele doar pentru că i-ai rostit numele din aceeaşi suflare cu al lui Pippy.

Tonul îi era dispreţuitor, iar acest lucru îl nemulţumea cel mai mult pe Jesmond, care-şi răsfrânse buzele, suflând aerul printre dinţi.

Bernard ajunse la concluzia că tăcuse destul.

— Am să te omor, Jes.

Jesmond închise o clipă ochii.

— În veci n-aş fi crezut, Bernie prietene. Da' du-te totuşi şi întreabă-l pe Paulie despre afacerile lui cu Pippy Light, bine?

Se resemnase şi chiar încerca să-i ajute.

— Până şi Jon Jon înţelegea atâta lucru.

Totuşi, respingea afirmaţiile lui Jesmond.

Nu Paulie – el, niciodată.

— N-avea de unde să ştie despre ce afaceri era vorba…

— Pe cine încerci să convingi, Jon Jon? Pe mine, sau pe tine?

Lui Jesmond nu-i mai păsa, ştia că era ca şi mort.

— Nu putea să ştie. El bagă banii în tot felul,

finanţează sute de oameni. Nu cunoaşte întotdeauna amănuntele…

— Serios? Atunci întreabă-l despre website-uri şi despre petrecerile de la casa din Clerkenwell. Întreabă-l în mă-sa, dom'le, şi poţi să-i zici că eu ţi-am spus să-l întrebi.

— O să te omoare, mârâi Jon Jon.

Bernard râse, frecându-şi palmele ca şi cum i-ar fi îngheţat.

— Spune-i că trebuie să stea la coadă, Jon Jon. Stricatu' ăsta-i al meu. Fă-mi o favoare, fiule, şi pune-i la curent şi pe Rottweileri, când pleci. Şi trimite-l pe Jimmy al meu - aşteaptă afară, în maşină. Spune-i c-am nevoie de cleşte şi de gazul de brichetă. Pentru tine, ne-ntoarcem la metodele anilor '60, Jesmond, lucrăm în stil vechi.

Voia să se răzbune, iar Jon Jon n-avea nimic împotrivă ca Bernard s-o facă şi din partea lui.

Mai era şi destul de isteţ ca să-şi dea seama că Bernard voia să afle mai multe despre locurile unde erau ascunşi banii lui Jesmond.

În timp ce se îndepărta, Bernard spuse încet:

— Să mă anunţi despre Paulie, dintotdeauna m-a tentat o ciocnire cu el.

Jon Jon râse.

— Vorbeşte aiurea, Bernard. Paulie o fi cum o fi, da' bestie…? Nici într-un milion de ani.

— Vom vedea. Şi, Jon Jon…

Tânărul se întoarse spre perceptor.

— Eşti un băiat bun. Dacă-ţi vine vreodată să schimbi peisajul, să mă suni, fiule.

Jon Jon dădu din cap şi ieşi. Când ajunse la oamenii lui Jesmond, începură urletele.

— Ce se întâmplă, Jon Jon?

Observă că niciunul dintre ei nu alergă să-şi ajute şeful. Era aceeaşi veche, veche poveste. Regele a murit,

trăiască *noul* rege.

Bethany stătea ghemuită pe canapeaua lui Joanie, cu un pahar de lapte şi un pachet de snackuri în mâini. Joanie îi pregătea o baie.

Fata făcuse pe ea la un moment dat şi avea hainele ude. În niciun caz nu putea **s-**o lase aşa. Joanie îi dăduse un tricou de**-**al ei, larg.

În timp ce aduna hainele de pe jos, văzu în ce hal era lenjeria lui Bethany. Avea sânge uscat pe chiloţi, pe care se observa clar că**-**i purtase zile în şir. Oftă frustrată. Biată văcuţă, era limpede că Monika nu se ostenise să**-**i explice despre venirea primului ciclu.

Cât trebuia să se fi speriat! Turnă în baie puţin din spumantul *Matey* al Kirei şi privi cu ochii plini de lacrimi cum se formau clăbucii, conştientă cât de neglijată fusese Bethany.

— Vino, scumpo, intră aici.

Bethany intră în mica baie, iar Joanie îi scoase tricoul peste cap. Văzu pe trupul solid al fetei vânătăi.

Nici nu avea sâni propriu**-**zişi, constau numai din grăsime.

Bethany arăta ca o mică fată Michelin. În timp ce se aşeza în apa caldă, se strâmbă.

— Te doare, iubito?

Dădu din cap că da.

— Te**-**a bătut cineva, Bethany?

— Nu pot să spun la nimeni, Joanie, altfel au să vină la mine. Aşa mi**-**au spus.

Deşi Bethany era o regină a teatrului, în ochii ei se citea o teamă reală.

— Cine ţi**-**a spus asta, scumpo? Zi**-**i lui tanti Joanie şi**-**ţi promit c**-**o să am eu grijă de tine.

Vedea clar că Bethany voia **s-**o creadă.

Dar frica era uneori o stare mai puternică decât

afecţiunea, iar Joanie ştia că în cazul ei frica era cheia.

Trebuia **s-**o ia cu încetul, altfel risca să piardă ocazia. Bethany trebuia să**-**i spună adevărul pentru că dorea sincer **s-**o facă.

Dacă încerca să i**-**l smulgă cu forţa, ştia că niciodată n**-**avea să afle totul.

— Pot să stau aici?

Era mai mult o rugăminte decât o întrebare. Privind în ochii aceia mari şi căprui, Joanie simţi un junghi în inimă.

Pe sub toate fardurile, murdăria şi grăsimea, Bethany era o fată frumoasă care nu avea parte de iubire şi atenţie.

Joanie i**-**ar fi dat tot ce avea nevoie. Dar mai ştia, din proprie experienţă, şi ceea ce li se întâmpla de obicei fetelor ca Bethany.

Oamenii le luau, le foloseau şi abuzau de ele.

La fel i se întâmplase şi ei.

— Sigur că poţi sta aici, cât de mult timp vrei. Dar nu poţi bea, ştii asta, nu?

Bethany dădu din cap.

— Aici n**-**o să am nevoie să beau, aşa**-**i? N**-**am să rămân tot timpul singură.

Toată singurătatea pe care o cunoscuse i se simţea în voce şi în poziţia resemnată a umerilor grăsulii.

Joanie începu **s-**o spele cu blândeţe pe cap. Părul îi era încâlcit, şi turnă puţin şampon, încercând să**-**l descurce.

— De unde ai vânătăile astea? o întrebă ea pe un ton aparent nepăsător.

Bethany savura senzaţia mâinilor lui Joanie masâ**ndu-**i capul. Ţinea ochii închişi şi, un timp, nu răspunse.

Lui Joanie îi venea să se ducă la Monika şi **s-**o arunce până**-**n cer pentru indiferenţa cu care o neglijase atât de

total.

N-ar fi trebuit să aibă niciodată copii; era complet egoistă, dintotdeauna fusese şi întotdeauna avea să fie aşa.

Când vorbiseră despre asta, în trecut, Monika susţinuse că nu făcea decât s-o imite pe propria ei mamă.

Dar nici mama lui Joanie nu fusese mult mai grozavă, iar *ea* se străduise cât putuse de mult. Fusese hotărâtă ca propriii ei copii să nu cunoască niciodată nefericirea pe care trebuise ea s-o îndure. Ştia ce viaţă avea Bethany, dar, după dispariţia Kirei, uitase complet de ea.

Acum îi spuse:

— Trebuie să-mi spui cine te-a lovit. Vorbesc serios, Bethany, *trebuie* să ştiu.

Bethany nu-i răspunse, privind-o doar cu ochii aceia mari şi trişti.

— Şi mama mea, Joanie? Dacă-ţi zic, ai să-i spui?

— Numai dacă aşa vrei tu. Şi acum, lasă-mă să te spăl pe cap, după care vreau să-ncepi să-mi povesteşti, bine?

Bethany dădu din cap şi se lăsă pe spate în apa caldă, mulţumită de senzaţia liniştitoare. Întotdeauna o invidiase pe Kira pentru viaţa din casa ei, iar acum se simţea şi mai vinovată, amintindu-şi ce-i făcuse.

În unele momente o învingea invidia. Kira fusese întotdeauna iubită şi îngrijită, toată viaţa se lăfăise în afecţiunea familiei.

Singurele ocazii când Bethany se simţise preţuită fuseseră în acest mic apartament, când Joanie se străduise s-o ajute să simtă că făcea parte din familia lor.

Acum, zăcând în apă, se simţea învăluită de iubirea lui Joanie şi ştia că putea să aibă încredere în ea.

Dacă spusese că urma să-i poarte de grijă, însemna că aşa avea să facă, nu altfel. Aşa că stătea în cadă şi se bucura de îngrijirile mamei celei mai bune prietene a ei.

Paulie avea o întâlnire cu Big John McCiellan. John era un personaj care avea coada băgată în aproape toate afacerile necurate din sudul Londrei.

Stătuse douăzeci şi trei de ani în închisoare şi ieşise mai bogat decât intrase, întrucât continuase să-şi coordoneze afacerile prin fiii lui şi, fiind un afacerist abil, devenise din ce în ce mai puternic.

Cea mai mare calitate a lui John era lipsa de conştiinţă. Încă de la începuturile carierei lui avusese grijă ca oricine nu-l respecta sau îl înşela să plătească scump.

Existau mulţi bandiţi bătrâni care încă mai umblau pe stradă cu o cicatrice de la sprânceană până la colţul gurii, pedeapsa la modă în anii ’60 pentru asemenea delicte.

Acum încerca să-l atragă pe Paulie **într-**o afacere cu transport de cocaină de la Amsterdam la Harwich, în containere de plastic pentru fructe.

De fapt, fructele erau umplute cu pudră albă şi, cum ambalajele de plastic fuseseră tratate cu un agent de camuflare a mirosului, câinii n-aveau să simtă.

John organizase deja două transporturi false, iar acum se pregătea pentru marea lovitură.

Avea să însemne o avere pentru investitorii respectivi şi avea nevoie de oameni cu o influenţă puternică pentru a-i asigura relaţiile.

De aici şi vizita la vechiul său partener Paulie Martin.

Paulie, din partea lui, se bucura să facă afaceri cu Big John, pentru că întotdeauna îi ieşea un ban garantat.

Big John nu investea niciun penny fără să examineze mai întâi problema din toate unghiurile şi scotea întotdeauna beneficii enorme.

Paulie îşi amintea vremurile când amândoi stăteau pe o plajă din Sussex, aşteptând descărcarea unui transport de canabis de pe nişte vase mici.

Când vedeau pachetele, intrau în apă şi le trăgeau pe plajă cu undiţele.

Ce distractive fuseseră timpurile acelea!

Îi apropiaseră, iar legătura lor rămăsese strânsă. Acum, Jon Jon îi era prezentat acestui barosan, despre care până atunci auzise doar şi era impresionat.

Mai ştia şi că trebuia să-şi termine tranzacţia până să-i poată spune lui Paulie ce se întâmpla cu Jesmond.

Îi ascultă cum vorbeau despre vechile vremuri, invidii**ndu-**i pentru experienţa lor, deşi îşi spunea că, imediat ce termina cu treaba de acum, avea **s-**o apuce pe calea cea dreaptă, o dată pentru totdeauna.

În mod normal, ar fi fost emoţionat că se afla în compania unei legende vii, dar acum în viaţa lui se întâmplau prea multe ca să-i mai placă.

Privind prin cabinetul lui Paulie, vedea pentru prima oară cât de scump era totul acolo. Costase o grămadă de bani şi se vedea.

Lui Paulie îi stătea în fire să aleagă numai lucruri de cea mai bună calitate, iar Jon Jon ştia că în locul lui ar fi făcut la fel.

Dar mai ştia şi că, dacă ar fi avut vreodată acces la aşa ceva, ar fi fost mulţumit.

Paulie însă părea să nu se mai sature. Considera că orice ban cheltuit era pierdut, chiar dacă-i aducea un câştig, aşa că se străduia să-şi acopere investiţiile cât mai rapid posibil.

Jon Jon fu readus la realitate de glasul lui Paulie, care-i spunea lui Big John:

— Atunci, ia-l pe Jon Jon cu tine. E un băiat bun şi are nevoie de experienţă.

Apoi îi zâmbi tânărului.

— Du-te cu John, ascultă şi învaţă, da? Pentru că ăsta va fi domeniul tău de afaceri. E cu atât mai bine să înveţi

de la cei mai buni.

Big John îi zâmbea, iar Jon Jon surâse şi el. Marele mafiot arăta ca arhetipul oricărui bandit: cu capul pătrăţos, complet chel, având dinţii înveliţi în calote scumpe.

Solid, gras, dar încă destul de puternic pentru ca oricine să evite conflictele cu el, chiar şi fără a şti cine era.

Însă cei mai surprinzători erau ochii lui: de un cenuşiu spălăcit, complet lipsiţi de orice sentiment, cu excepţia momentelor când zâmbea şi părea binevoitor.

Aproape.

Peste zece minute, Jon Jon plecă împreună cu el ca să se informeze despre detaliile contrabandei cu cocaină.

Îşi dăduse întâlnire cu Paulie în aceeaşi seară, la ora nouă, în clubul din King’s Cross.

Trebuia să aştepte.

Ştia că nu avea încotro.

Joanie o şterse pe Bethany şi o îmbrăcase din nou cu tricoul, apoi îi făcuse ceva de mâncare, iar acum stăteau amândouă ghemuite pe patul Kirei. În timp ce mesteca, Bethany încerca să spună ceea ce ştia, dar nu-şi găsea cuvintele.

Simţea gustul untului de pe sandvişuri.

Demult nu mai mâncase ceva atât de bun. De, obicei, se mulţumea cu dulciuri şi semipreparate. Îi mai plăcea şi senzaţia de a se afla în braţele lui Joanie. Se simţea în siguranţă.

Dar oare Joanie avea **s-**o mai dorească în casă, după ce-i va spune ce se întâmplase? Ştia că, până la urmă, nu-i rămânea decât să dezvăluie adevărul şi să termine odată.

— Haide, Bethany. Ai întins-o destul pentru seara asta şi-n curând mama ta va fi aici. Probabil se întreabă unde întârzii.

O strânse de umăr.

— Orice-ai crede, iubito, nimic nu poate să mă şocheze sau să schimbe ceea ce simt pentru tine.

— Eşti sigură, Joanie?

Femeia dădu din cap.

Bethany puse farfuria pe plapumă şi-şi linse încet degetele, înainte de a răspunde.

— Dacă ţi-aş zice că am văz**ut-**o pe Kira în ziua când a dispărut?

Poftim, o spusese, şi simţea povara vinovăţiei începând să i se ridice de pe suflet.

Mai vedea şi expresia uluită a lui Joanie şi ar fi vrut să poată face ceva ca să amelioreze situaţia.

— Cum adică, ai văz**ut-**o, Bethany? Unde?

— Ne-am certat, pe strada mare. Am vorbit îngrozitor cu ea, dar n-am vrut **s-**o supăr. Kira a fugit, iar eu m-am luat după ea…

Joanie încerca să înţeleagă.

— De ce n-ai spus?

Fata coborî privirea, înainte de a răspunde cu tristeţe:

— Mi-a fost prea frică.

— Frică de cine, iubito? Spune-mi de cine ţi-e aşa de frică.

Bethany începu din nou să plângă.

— De Pippy… Când am ajuns-o pe Kira, ne-a luat pe amândouă în maşina lui, a zis că ne ducea să ne-arate un loc unde se jucau nişte copii. Dar eu ştiam că nu voia să ne arate aşa ceva, fiindcă…

Se înecă, incapabilă să mai continue.

Lui Joanie i se învârtea capul.

— Fiindcă mai avuseseşi deja de-a face cu el, asta vrei să spui?

Bethany încuviinţă, neputând să răspundă cu voce tare.

În timp ce asimila cele aflate, Joanie îi văzu pe faţă vinovăţia şi deznădejdea, şi simţi că-i venea să-l omoare pe Pippy.

— Unde-a dus-o pe Kira, iubito?

— Nu ştiu, Joanie. Pe mine m-a lăsat lângă o casă din Ilford, aproape de Mortlake Road.

Începuse iar să plângă.

— Îi place de mine, înţelegi? îmi dă fel de fel de lucruri…

— O, Doamne Sfinte, Bethany! Ce Dumnezeu se întâmplă aici?

Bethany luă aceste cuvinte ca pe o dovadă a propriei sale vinovăţii.

Desprinzându-se de lângă Joanie, se trânti pe pat şi începu să plângă cu hohote, cu faţa îngropată în pătura cu *Barbie* a Kirei.

Într-un târziu, Joanie o luă în braţe, înfruntându-i încercările de a se smulge.

— Iartă-mă, Joanie, nicio clipă nu m-am gândit! c-au să-i facă ceva. Le-am spus despre ea numai din cauza figurii ei frumoase, cu părul lung… Înţelegi, Pippy dă petreceri. Am fost şi eu acolo. Zicea că dacă mai cunosc vreo fată pe care s-o aduc, una cât mai drăguţă. Te dau cu farduri şi te lasă să bei şi să fumezi. Şi-ţi mai dau şi nişte tablete care te fac să te simţi aiurea şi pe urmă râzi de nu te mai opreşti.

Încerca să-i explice, aşa cum putea, ce anume o determinase s-o facă.

— Mie-mi place, înţelegi, este simpatic… Şi se poartă frumos cu tine, de cele mai multe ori, doar dacă-ncerci să-i opreşti se mai înfurie…

Plângea din nou. Lui Joanie i se învârtea capul. Nu le putea asimila pe toate. Simţea nevoia copleşitoare de a afla cât mai multe despre Kira.

— Şi n-ai idee unde au dus-o, scumpo? Unde s-ar putea să fie acum?

Bethany clătină din cap.

— Din ziua aia n-am mai văzut-o. Şi când am întrebat, Pippy mi-a dat una şi a zis că dacă spun vreodată la cineva, au să mă omoare.

— Toată povestea asta are vreo legătură cu Tommy sau cu tatăl lui?

Bethany plângea mai tare ca oricând. I se umflase toată faţa, iar Joanie îşi dădea seama că, în ce-o privea pe ea, aceea nu era decât partea vizibilă a aisbergului. Purtase atât de mult această povară pe suflet, încât i-l frânsese.

— Te rog, Joanie, nu vreau să mai vorbesc despre asta.

— Trebuie să-mi răspunzi, iubito. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat cu fetiţa mea.

Încerca să-şi ascundă spaima din voce, ca să n-o sperie şi mai rău pe Bethany.

Gândul că un copil putea fi implicat în aşa ceva era năucitor.

Şi cu toate că biata fetiţă mai fusese şi maltratată, molestată sexual, propria ei mamă nu fusese destul de preocupată pentru a încerca să afle ce o tulbura.

Joanie îşi aminti sângele şi urmele de degete pe care le văzuse pe braţele şi coapsele fetei. Cu experienţa de viaţă pe care o avea, nu-i era greu să-şi dea seama cum ajunseseră acolo.

O strânse pe Bethany în braţe, simţind cât se schimbase după doar câteva ore petrecute departe de mama ei.

Ştia că Bethany avea să rămână de-acum încolo responsabilitatea ei, luând parţial locul Kirei, fiindcă Joanie se simţea şi ea vinovată pentru ceea ce i se întâmplase.

Ar fi trebuit să-şi dea *seama*. Se întreba ce lume era aceea unde un câine era luat de la stăpâni dacă îl neglijau, darmite un copil lăsat în voia sorţii, deşi toţi cei implicaţi, inclusiv profesorii de la şcoală, puteau să observe că se întâmpla ceva grav.

— Kira mi-a spus despre fotografiile pe care i le făcuse Jeanette. Am dus filmul la studio şi i l-am dat lui Maurice. Lucrează acolo, developează filme şi pentru Pippy. Ştii, poze de la petreceri… L-am furat odată cu banii şi cu inelul.

Joanie dădu din cap, deşi nu avea idee despre ce vorbea, dar ştia că în cele din urmă avea să afle. De moment, o lăsa să vorbească, să se descarce. Doar din când în când îi punea câte o întrebare.

Încă nu voia **s-**o bombardeze.

Avea să se întâmple şi asta, curând, când afla Jon Jon. Abia atunci urmau să poată înţelege ce se întâmplase cu fiica ei.

Bethany era îngrozită de ceea ce dezvăluia. Joanie ştia că trebuia **s-**o lase să vorbească în voie, înainte de a le putea pune pe toate cât de cât în ordine.

Când i le va spune lui Jon Jon, trebuia să ştie la fel de mult cât ştia şi Bethany.

— Cine ţi-a făcut cunoştinţă cu Pippy?

— Lorna. Ea mi-a spus că am putea câştiga nişte bani uşor şi nu trebuie să mai mergem la şcoală.

Joanie îi zâmbi chinuit.

— Lorna îi cunoştea pe Tommy şi pe tatăl lui?

Fata amuţi din nou.

— Pot să beau puţină apă, Joanie? Mi-e rău…

Joanie dădu din cap.

— Aşteaptă aici, îţi aduc eu. În bucătărie se rezemă de bufet, simţi**ndu-**şi bătăile inimii în piept.

În sfârşit, avea să afle ce se întâmplase cu fiica; ei, şi

nu era sigură dacă putea face faţă unei asemenea dezvăluiri. În timp ce apa curgea, îşi puse încheieturile mâinilor sub robinet ca să-şi alunge greaţa. Fetiţa ei, i îngeraşul ei, se dusese cu ei ca un miel la tăiere. Acesta era lucrul cel mai rău.

Kira nu avea cum să înţeleagă despre ce era vorbea, nu văzuse decât feţele zâmbitoare şi promisiunile. Nicio clipă nu i-ar fi trecut prin minte că voiau să-i facă ceva rău.

Umplu paharul cu apă şi reveni în dormitor. Bethany, culcată pe pat, arăta jalnic. Joanie puse paharul pe noptieră.

Aşezându-se lângă ea, începu să-i maseze uşor braţul şi umărul.

Bethany îi cuprinse mâna într-a ei.

— Îmi pare rău, Joanie. Îmi promiţi că n-ai să dai vina pe mine?

— Niciodată nu te-aş învinui de nimic, iubito, nu eşti decât o fetiţă. Dar trebuie să-mi spui tot ce ştii, nu-i aşa, ca să hotărăsc ce e de făcut.

— Ai să anunţi poliţia?

Joanie nu-i răspunse.

Depindea de ceea ce avea să afle. Presimţea că urma să dorească să se răzbune. Ura şi dezgustul faţă de Tommy îi reveniseră întru totul.

Faptul că fata nu voia să spună nimic despre el nu putea însemna decât un singur lucru.

În timp ce-i masa braţul şi-i şoptea cuvinte încurajatoare, Joanie şi-i imagina pe Micuţul Tommy şi pe tatăl lui zăcând în sicrie.

Cumva, această viziune era singurul lucru care o putea face să se simtă mai bine.

Capitolul 24

Big John McCiellan deschise uşa apartamentului şi-i

făcu semn lui Jon Jon să intre. Tânărul privi în jur cu uimire. Niciodată în viaţa lui nu mai văzuse aşa ceva, arăta fenomenal!

Toată casa era zugrăvită în alb, iar în camera de primire nu era decât un şemineu impozant de piatră şi o canapea enormă de piele crem.

Pe perete era agăţat un tablou prelung, o stropitură de culori vii despre care Big John îl informă că era de Jackson Pollock.

— Fără cioace, fiule, e autentic.

Împotriva propriei voinţe, Jon Jon era impresionat şi, când se uită în bucătăria deschisă, cu un răcitor de vinuri ultimul răcnet, lung de doi metri, şi dulapuri de inox, se simţi copleşit.

Era casa unui om bogat, dar nu numai atât. Era o demonstraţie aproape agresivă de putere şi încredere în sine, impunând respect oricui în afara proprietarului.

Avea efect asupra unui resort profund din sufletul lui Jon Jon. Toată viaţa admirase străduniile mamei sale de a le ţine o casă civilizată.

Era curată, ordonată, cu cele mai bune porţelanuri, sticlărie şi tacâmuri puse la adăpost, cu drag, fiind prea „bune” pentru a le folosi zilnic.

Niciodată nu-i fusese ruşine cu Joanie şi viaţa lor, în niciun fel, dar întotdeauna ştiuse că unii oameni trăiau altfel, **într-**o lume aflată foarte departe de micul lor apartament din**tr-**un cartier sărăcăcios. Toată viaţa îşi dorise o casă unde să poată invita pe oricine şi să**-**şi vadă vizitatorii şocaţi şi încântaţi, la fel cum îl vedea acum Big John pe el. Expresia băiatului îl făcu să pufnească în râs.

— Aici îmi aduc păsăricile, fiule. Casa mea propriu**-**zisă, unde stau cu nevastă**-**mea, e mai mare, da’ mai puţin sofisticată, înţelegi ce vreau să zic?

Baba mea ar putea să câştige lozu’ cel mare o

săptămână-ncheiată, da' tot cretoane şi macrameuri ar ţine în casă. Ai avea nevoie de-o pereche de Ray Bans doar ca să cobori pân-la veceul de jos.

Jon Jon înţelegea prea bine.

— Da' Kathy a mea-i fată bună, totuşi. De treiş'patru de ani suntem împreună, şi avem şapte fii. Buni băieţi, toţi, mai puţin ăla micu'.

Acum nu mai zâmbea.

— Mă tem că băiatu' meu s-a înhăitat cu nişte golani, inclusiv nebunu' de Pippy Light. Nici nu mai ştiu de câte ori i-am atras atenţia.

Nimeni nu mi-a mai pus răbdarea la-ncercare atâta vreme, şi să mai trăiască, da' Kieron… prafu' s-a ales de viaţa lui.

În timp ce vorbea, destupă două beri, iar Jon Jon înţelese că-l aştepta o noapte lungă. Dar, indiferent cât dorea să-l găsească pe ucigaşul Kirei, ştia că nu-l putea sfida pe Big John, nu i-ar fi folosit la nimic şi ar mai fi fost şi periculos.

Big John avea chef de confesiuni, iar el era dator să-şi ţină gura şi să-l asculte.

— Ştiu de soră-ta, fiule. În ultima vreme au ajuns să umble pe străzi toate lepădăturile. În nimeni nu mai poţi avea încredere, să ţii minte.

Trase o duşcă din bere.

— Şi una din propriile mele nepoate a păţit-o, şi de la cine crezi, dacă nu de la tatăl noră-mii!

Jon Jon se arătă potrivit de şocat.

— Şi ce-ai făcut?

Big John râse.

— Să zicem că demult nu l-a mai văzut nimeni, şi nici n-o să-l vadă, dacă Osama bin Laden nu se hotărăşte s-arunce-n aer o parte din şoseaua M25.

Îşi termină berea dintr-o sorbitură.

— Mare păcat că nenorocitul nu era-n tragerea cu premii de două sute cincizeci de mii de lire sterline din Reader's Digest. Atunci, *precis* l-ar fi găsit…

Râse de propriul lui banc.

— Da' sonaţii ăştia… sunt ca un cancer. Omoară-i pe toţi, eu aşa zic.

Desfăcu încă o bere.

— E singura cale, cu nişte canalii ca ei! Trebuie să-i ştergi de pe faţa pământului. Arde-l pe bulangiu, arde boleşniţa!

Jon Jon îi zâmbi, înţelegându-i perfect sentimentele. Big John deschise un dulap şi scoase o cutie de sidef. Părea foarte valoroasă.

— La treabă, fiule, sunt sigur că eşti expert. Eu mă duc să-mi scot rahatu' ăsta de costum, bine?

Jon Jon deschise cutia, resemnat să răsucească ţigările de marijuana, dar ceea ce văzu îl uimi. Conţinea toate genurile de droguri imaginabile, plus o cantitate generoasă de cocaină.

Exista chiar şi o trusă de argint pentru tăiat şi prizat – în casa aia nu se găseau chiştoace de răsucit la cinci lire bucata.

Nu încăpea nicio îndoială că omul ştia cum să trăiască, şi era mai aproape de şaizeci de ani decât de cincizeci. Pentru Jon Jon, o asemenea vârstă era înaintată, dar Big John McCiellan avea bani ca să trăiască regeşte, şi altceva nu conta.

Jon Jon luă o mică fiolă cu răşină de canabis şi o deschise; inspiră aroma acrişoară, oftând.

Era ceva despre care auzise numai, n-o încercase niciodată, dar pentru seara aceea prefera un drog mai slab. Era sigur că nu peste mult timp cocaina avea să iasă şi ea pe interval, aşa că pentru moment alese puţină iarbă.

Răsuci îndemânatic chiştocul, fără să se grăbească.

Indiferent ce părere avea despre sine însuşi, simţea nevoia să-l impresioneze pe amfitrion.

Fu uimit să constate că deja îl plăcea şi-l respecta. De ani de zile auzea istorii pe seama lui, toată lumea le auzea. Big John era o legendă vie, iar Paulie vorbea foarte zgomotos despre el, după ce bea câteva rânduri. Dar acele poveşti nici nu se apropiau de adevăr, Jon Jon era acum sigur.

În timp ce aprindea chiştocul, omul reveni în bucătărie, îmbrăcat cu blugi şi un tricou, care-l făceau să arate mai tânăr şi parcă mai ameninţător. Jon Jon observă că, oricât era de gras, încă mai avea ceva muşchi pe el, braţe puternice care se vedea că munciseră, nu glumă, de-a lungul anilor. Era clar că se menţinea în formă cât putea de bine. Dar tinereţea nu ţinea o veşnicie.

Îi spusese lui Paulie că avea nevoie de sânge tânăr în acţiunea de la Amsterdam. Aveau să se apuce de treabă curând?

Numai că Jon Jon avea de discutat cu Paulie probleme urgente.

— Ce mai face mama ta? se interesă Big John.

Jon Jon ridică din umeri, oftând neputincios.

— Rău, sincer să fiu.

Big John îl privi cu compasiune.

— Ei, e şi firesc, nu? Fata aia era lumina vieţii ei, din câte zice Paulie.

— Aşa sunt boarfele, ştiu eu.

Văzu umerii lui Jon Jon crispându-se şi râse iar, cu poftă.

— E-n regulă, fiule, ştiu ce vorbesc. Şi mama, *mea* a fost una dintre ele. Nu-i niciun secret, deşi nimeni nu mi-ar zice-o-n faţă, normal, de teama represaliilor.

Oftă adânc, apoi se uită pe fereastra bucătăriei, meditând câteva clipe la viaţa lui trecută. Anii lipsiţi de

bani şi prestigiu.

— Bătrâna mea mamă a ieşit la produs când eram mici. Tătâne-meu o luase la picior, iar ea avea opt guri de hrănit. A muncit pe brânci, Dumnezeu **s-**o ierte. Tare-am mai iubit-o, zău aşa. Au lăsat-o puterileînainte de cincizeci de ani. Pe bătrân nu l-am mai văzut niciodată, până nu mi-am făcut un nume.

Abia atunci a apărut, ca un stricat libidinos ce era.

Râse din nou, dar de astă dată cu un zâmbet găunos.

— Şi ce-ai făcut?

Chipul lui Big John deveni dur ca piatra.

— La fel ce-ai face şi tu dacă babacul tău ar veni cu roagă: i-am dat un miar şi i-am zis că dacă-l mai văd o dată, îl omor.

Trase cu sete din chiştoc.

— De-atunci nu l-am mai văzut, bulangiul! L-aş fi respectat mai mult dacă mi-o arunca-n faţă, da' **s-**a topit, la fel ca pe vremuri, când eram mic. Uite popa, nu e popa, ca-ntotdeauna. M-a lăsat pe mine, ăl mai mare, să văd de fraţi şi de surori, şi-am văzut bine de ei! Călătorie sprâncenată nenorocitului, mmm?

Tuşi, scuipând flegma în chiuvetă.

Jon Jon dădu din cap înţelepţeşte. Pe jumătate drogat, pe jumătate treaz, simţea o pornire jenantă de a izbucni în plâns.

— Eu pe-al meu nu l-am cunoscut niciodată, mărturisi el.

Big John îi dădu chiştocul.

— Mai bine, fiule, n-ar fi făcut decât să te dezamăgească. Aşa fac mereu lăbarii ăştia. Şi ia zi, despre ce-ai vorbit azi cu Jesmond?

— Ce…?!?

Pe chipul şi în glasul lui Jon Jon surpriza şi şocul erau evidente. Era ultimul lucru la care se aşteptase.

Big John râse, punând o mână pâlnie la ureche, în timp ce spunea pe un ton firesc:

— Eu le aud pe toate, fiule. Unul dintre tipii care lucrează pentru mine lucrează şi pentru el. Am mai mulţi ciripitori decât Lordul Sherwood. Aşa, ţin opoziţia la locul ei – cam ca Tony Blair, numai că eu nu-i las de izbelişte când îmi ies din graţii. Şi nici nu-i nevoie să-şi scurteze singuri zilele, am eu grijă şi de treaba asta.

Zâmbi, iar Jon Jon îşi aminti că citise undeva despre nişte dinţi care semănau cu pietrele funerare. Abia acum înţelegea despre ce era vorba.

— L-am avut pe Ginger… îl ştii, numărul unu al lui, cunoscut şi ca Manky Foot? E un tolomac, da' ştie să trosnească… Oricum, l-am avut pe statu' de plată vreo doi ani. Mi-a zis că tu şi Bernard aţi avut o răfuială cu şefu' lui.

Trase iar din chiştoc, apoi spuse în cea mai bună imitaţie a lui Jeremy Paxman:

— Aşa că, Sonny Jim, sau Sonny Jon Jon dacă preferi, eu am să tai pentru noi două linii din marfa asta Columbiană scumpă foc şi de calitate excelentă, aş zice, în timp tu ai să-mi spui tot ce-am nevoie să ştiu.

Zâmbi.

— Şi *ai să-mi spui*, fiule, înţelege atâta lucru.

Era o ameninţare şi o ştiau amândoi, dar o ameninţare judecată atent. Jon Jon hotăra dacă se simţea ofensat sau nu. Şi n-avea să se simtă, desigur, nu era atât de prost.

Se mira doar de felul cum evoluaseră lucrurile.

— Când Paulie mi-a spus să vin aici, am crezut că aveam o acţiune. Vreau să zic, de-asta l-ai căutat, în fond.

Big John studie chipul lui Jon Jon, în timp ce-i asimila cuvintele. Era ager la minte şi învăţat. În câţiva ani putea să ajungă o forţă redutabilă. Şi mai era şi loial, o calitate obligatorie în organizaţia lui Big John.

Se hotărî să fie sincer.

Sau, cel puţin, atât de sincer cât îşi putea permite până-l lua la bord.

— Ascultă, fiule, azi l-am căutat pe Paulie ca să-l întreb despre tine. Acţiunea de la Amsterdam s-ar putea să aibă loc sau nu – în clipa asta am alte priorităţi mai importante. Felul cum te-ai luat azi de Jesmond m-a buimăcit, vreau să zic, m-a luat prin surprindere, cum ar veni. Poate că, peste câţiva ani, aşa ceva mi s-ar părea firesc. Trebuia să pună cineva mâna pe afacerile lui într-o zi, şi se prea poate să fii tu ăla. Ai deja reputaţie bună, atâta lucru recunosc. Da n momentul de faţă încă mai ştii un puşti cu caş la gură. Am dedus că aveai un motiv personal să te iei de el. Şi, fiind aşa cum sunt, vreau să ştiu ce motiv personal era ăla.

Deschise cutia cu grijă şi respect, aşa cum se cuvenea pentru o marfă de calitate, îndreptându-şi în acelaşi timp degetul spre Jon Jon.

— Sunt chestii pe care încă nu le ştii. Sau, ca să reformulez, pe care încă *nu poţi* să le ştii. Dar ai să le afli, dacă aud ce vreau să aud.

Jon Jon îl privi cum tăia două linii, expert şi cu minimum de pompă. Atâta lucru era diferit. Majoritatea oamenilor vorbeau despre calitatea produsului în timp ce-l pregăteau, se lăudau, comentau ce bun era. Dar Big John îşi importa singur marfa şi niciun om întreg la minte nu i-ar fi pus calitatea la îndoială. Era educativ, iar Jon Jon se hotărâse să înveţe toate lecţiile posibile din distracţia acelei seri.

Însă se temea totuşi să spună prea mult şi prea curând. Preferă să schimbe subiectul, în timp ce se gândea ce să facă.

— Cât de bine o cunoşti pe mama mea?

Big John zâmbi.

O ţin minte de ani de zile. O femeie de treabă Joanie. Nimeni n-avea o vorbă urâtă de spus despre ea – şi de ce ar fi avut? E cinstită, le-a făcut câteva favoruri la prieteni de-a lungul anilor. A fost o vreme când baba mea nici să se culce nu voia până nu-i dădea maică-ta-n Tarot! Când am fost închis, a fost ca un colac de salvare pentru Kathy. Moare după mama ta".

Încerca să-l cucerească, dar Jon Jon nu se lăsa păcălit.

— Ce fel de favoruri le făcea prietenilor?

Trecuse la subiect, iar acest lucru îl făcu pe Big John să zâmbească. Îi plăcea cu adevărat puştiul.

Cu toate laţele lui şi hainele Kiss 100, era un bulangiu mic şi viclean, iar lui Big John McCiellan îi plăceau bulangiii mici şi vicleni – îl ajutau să câştige bani.

— Lasă, întreab-o pe ea mai bine. Dar Paulie a avut mereu o slăbiciune pentru ea. Nu voia să recunoască, desigur. El, cu o boarfă! Da' am să-ţi spun ceva, făcea cât cincizeci ca târfa aia grasă pe care-a luat-o el de nevastă. Aia-n veci n-ar primi o menţiune onorabilă la Cruft's!

Jon Jon era de aceeaşi părere. Priză repede o linie, şi aproape imediat simţi efectul.

— Chestia aia o să te ţină mai mult decât o fanfară irlandeză-n marş.

Big John râdea din nou.

— Aşa că, zi, ce-ai aflat?

Jon Jon îl privi, **întrebându-**se dacă totul nu era cumva o înscenare. Se hotărî să vorbească **într-**un mod cât mai ambiguu. Să se orienteze din mers.

— Păi, vezi dumneata…

— Zi-mi John, fiule.

Ghicise, pe bună dreptate, că Jon Jon nu ştia cum să i se adreseze.

— E complicat.

Big John zâmbi, iar de astă dată zâmbetul nu i se regăsi şi în ochi.

— Viaţa e complicată, fiule. Cu siguranţă, dispariţia surorii tale ţi-a dovedit-o. Apropo, am auzit că Joanie a-ncercat să-i facă stricatului ăluia o baie cu acid.

Se pare că auzi de toate, John.

Big John îl privi un moment. Se vedea clar că-şi alegea cu grijă cuvintele.

Apoi spuse:

— Ia să vedem, cântăm de pe aceeaşi partitură sau nu? Am auzit câteva zvonuri despre Jesmond, Paulie Martin şi Pippy Light. Nu-i tocmai creierul Marii Britanii, Pippy Light ăsta. Când toţi **s-**au apucat de computere, el şi-a cumpărat primul abac **–** dar, deviez… Paulie Martin mă interesează de fapt. Am auzit vorbi**ndu-**se că scoate bani folosind copii mici şi cred că tu poţi să mă lămureşti mai bine.

Făcu o pauză, înainte de a continua:

— Cel puţin, aşa sper. Jesmond şi-ar vinde şi propria mamă pe câteva beri. Nişte rahaţi ca el nu pot altfel, dar cel puţin nu **s-**a prefăcut niciodată, înţelegi aluzia?

Prizã cu putere, pentru a-şi sublinia cuvintele, dar şi ca să inhaleze cocaina cât mai adânc în nas.

— Ei, dar Paulie, el e altă mâncare de peşte, înţelegi, se poartă de parcă nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase. Da’ ştii care-i problema lui Paulie, nu?

— Nu cred că ştiu. Care-i problema lui?

Jon Jon ştia că risca. Big John emana animozitatea valuri-valuri şi, una peste alta, Jon Jon lucra pentru Paulie Martin. Erau prieteni. Dar, cu toate acestea, auzise de-atâtea ori despre şeful lui în ziua aceea şi din surse atât de neaşteptate, încât începea să se neliniştească.

— Problema lui Paulie, fiule, e că n-a făcut o *zi* de arest în viaţa lui, şi mă tem foarte tare de cineva care-a

ţin**ut-**o atât de mult ca el să nu stea măcar o noapte după gratii. Înţelegi unde bat?

Jon Jon înţelegea, ba bine că nu, deşi nu era sigur că voia să înţeleagă. Felul cum Paulie scăpase întotdeauna de poliţie era într-adevăr ciudat. Norocul dracului, spusese el întotdeauna.

Dar poate că nu era aşa.

— Pe când eu, am avut o captură, am ispăşit, capu**-**n piept, fu**ndu-**n sus. O captură şi jumătate şi toate alea, peste douăzeci de ani.

Big John începu să taie încă o linie.

— Da, asta**-**i viaţa, nu? O să faci şi tu puşcărie **într-**o zi, fiule, fiindcă n**-**ai să**-**ţi vinzi tovarăşii, înţelegi? Pentru cei ca noi, totul face parte din curba învăţăturii.

Lui Jon Jon i se uscase gura de la cocaina cu care nu era obişnuit. Nu se mai atinsese de ea de luni în şir. Dar şi fiindcă era nervos. Se vedea clar că pentru Big John era o problemă personală. Dintr-odată, Jon Jon îşi dădu seama că Big John aştepta de la el să i**-**l servească pe Paulie Martin pe tavă.

— Poate să fi avut doar noroc?

Big John râse din nou, mai tare de astă dată, apoi, cât ai clipi din ochi, zâmbetul îi pieri. Privi**ndu-**l pe Jon Jon drept în faţă, spuse:

— Nimeni n**-**are un noroc ca ăsta, băiete. Dacă avea atâta noroc de prisos, ar fi primit un cec de la Dale Winton. Gândeşte**-**te, numai.

Jon Jon se gândi, nu prea avea de ales. Situaţia scăpa de sub control şi nu ştia ce să facă. Nu-i rămânea decât să se orienteze din mers.

N**-**avea cum să scape de**-**acolo cu conştiinţa curată, mare noroc dacă ieşea pe picioarele lui.

Dar, cu toate acestea, ceea ce spunea Big John avea sens **–** un sens ucigător.

Jeanette intră în apartament numai zâmbete şi voie bună. Dar Joanie n-avea chef de aşa ceva. Ba chiar, Jeanette era ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă în seara aceea.

Existase o vreme când sosirea fiicei sale acasă ar fi fost un motiv de bucurie, dar acum nu era cazul. Încercă să-şi păstreze calmul, în timp ce Jeanette îşi turna de băut şi o informa că avea să rămână peste noapte. O spunea de parcă i-ar fi făcut mamei sale o favoare unică în viaţă.

Cu dificultate, Joanie zâmbi.

— Dacă nu te superi, iubito, în noaptea asta am nevoie de casă pentru mine.

Jeanette zâmbi şi ea, complice.

— Nu mai spune! l-ai promis cuiva?

Joanie se strădui să zâmbească din nou.

— Se poate spune şi aşa.

— Ei, haide, mamă! Zi-mi şi mie!

Văzu clar plăcerea fiicei sale şi ştiu că, indiferent ce altceva i s-ar fi întâmplat acelei familii, măcar o ajutase pe Jeanette să devină mai bună. De asta avea nevoie, de ceva care să-i deschidă ochii. Dar ce preţ avusese de plătit Joanie pentru a-şi vedea fiica zâmbindu-i cu reală afecţiune…!

— Nu e nimic de spus, iubito.

Îi luă paharul de vodcă din mână şi sorbi, înainte de a continua, mai încet:

— Fă-mi doar o favoare, şi întoarce-te la Jasper, da?

— Ce se întâmplă aici?

Începuse să devină suspicioasă. Ştia când i se ascundeau unele lucruri.

— Nimic, iubito. Am doar nevoie să fiu singură.

— Of, lasă-o moartă, mamă. Am eu faţă de fraieră?

Jeanette încerca s-o dea pe glumă, iar Joanie o admira pentru asta. Dar voia să plece din casă înainte de a

o vedea pe Bethany şi a începe să-i pună întrebări. Numai de-aşa ceva n-avea nevoie. Jeanette n-ar fi făcut decât să încurce lucrurile.

În timp ce fiica ei pornea spre dormitorul pe care-l foloseam preună cu Kira, Joanie răcni nervoasă:

— De ce nu poţi măcar o dată dracului să faci ce-ţi cer eu?

Jeanette întoarse capul **s-**o privească.

— Ce se întâmplă aici?

După ce trase adânc aer în piept, Joanie răspunse:

— Te rog, Jeanette. Du-te la Jasper şi gata, da?

Vocea îi era obosită şi arăta şi mai prăbuşită decât de obicei.

— Mamă, te rog, ce se întâmplă?

Joanie se îndreptă de umeri şi strigă cât o ţineau puterile:

— De ce nu te cari odată-n mă-ta?!? Măcar o *dată* în viaţa ta, fă şi tu ce-ţi cer eu, da?

Fata o privi lung câteva secunde bune, înainte de a răspunde cu răutate:

— Ei, mulţumesc, mamă.

Era jignită de moarte, iar Joanie ar fi vrut **s-**o dreagă, dar nu putea. Nu încă. Nu înainte de a afla ceea ce voia să ştie. Jeanette n-ar fi făcut decât **s-**o hărţuiască pe Bethany, care numai de aşa ceva nu avea nevoie. Până şi Joanie trebuia să facă mari eforturi de voinţă să n-o ia la bătaie, cu toate intenţiile ei nobile **–** câtă vreme Jeanette, dacă ştia cum stăteau lucrurile, n-ar fi stat pe gânduri. Mai întâi dădea cu pumnul şi abia pe urmă se aşeza la discuţii.

În acest sens îşi moştenise perfect mama. Jeanette ieşi valvârtej din apartament şi trânti uşa.

Epuizată, Joanie se aşeză pe podea. Nu ştia ce naiba să facă. Pentru prima dată în viaţa ei, nu ştia cum să îndrepte lucrurile.

În dormitor, Bethany stătea chircită în aşternut, **întrebându-**se ce era cu toate acele strigăte. Nu ştia decât un lucru: că dăduse de dracu'.

Big John zbura pe aripile drogului şi arăta ca un zburător adevărat. Era roşu la faţă, vorbea împleticit, dar avea capul limpede ca apa de lângă o plajă tropicală.

Însă coca îl făcuse să devină agresiv şi n-avea de gând să-l mai trateze pe Jon Jon cu menajamente. L-o şi spuse:

— Jesmond şi Paulie sunt pe-aceeaşi mână? i-o-ntrebare simplă, ajunge să răspunzi în mă-sa cu da sau nu. M-am săturat **s-**o tot dăm cotită, bine?

Jon Jon dădu din cap.

— Cred că da.

Se hotărâse să sacrifice totul şi să meargă pe mâna lui Big John, deşi în adâncul inimii ştia că nu avea de ales decât să i se supună.

Acesta era avantajul de a fi o legendă vie ca Big John McClellan. În cele din urmă, oamenii se conformau întocmai voinţei lui. Era legea străzii, iar Jon Jon respectase întotdeauna această lege.

Dintr-odată, Paulie devenise o entitate necunoscută. Până în ziua aceea fusese modelul lui Jon Jon, iar acesta-i purtase o recunoştinţă sinceră. Dar se înhăitase cu o bestie, ba chiar, o bestie de cea mai joasă speţă. Oare Paulie era proverbialul lup în piele de oaie?

Aşa se părea. Oricât ar fi încercat să justifice cerurile în minte, Jon Jon vedea tot mai clar că Paulie nu era curat. Iar în lumea lor, duhoarea pedofiliei nu era **–** nu *putea* fi **–** tolerată.

Oftă adânc, simţi**ndu-**se golit pe dinăuntru.

— După câte zice Jesmond, a lucrat cu Paulie şi cu Pippy. Li se aduceau din Europa de Est fete şi copii, pe care-i vindeau.

Priză încă o linie, înainte de a continua:

— Vreau să-l descos pe Pippy despre asta, dar, din câte mi-ai spus, băiatul tău e-n aceeaşi gaşcă, aşa că trebuie să ştiu precis cum stau. Trebuie să ajung la el prin intermediul tău, John?

Îl privi în faţă, cu o expresie onestă.

Big John se rezemă de placa de granit a unui bufet, cu chipul schimonosit ca o mască a durerii, îşi luă capul în mâini, pe când umerii i se zguduiau, încercând să nu izbucnească în plâns. Stătu astfel câteva minute, timp în care tensiunea din încăpere creştea.

Apoi păru să-şi revină şi, ridicând privirea spre tânărul din faţa lui, spuse serios:

— Asta ţi-ar da mână liberă să-l elimini din joc pe băiatul meu, nu?

Un moment, îşi duse mâna cu unghiile manichiurate la gură, ca şi cum i-ar fi venit să verse, apoi urmă cu tristeţe:

— O **s-**o coste viaţa pe Kathy a mea. E mezinul ei, da' nu-l pot proteja, fiule. Nici nu vreau, dacă face trafic cu copii. Dar va trebui **s-**o faci tu, fiindcă eu nu pot. Dac-aş face-o, niciodată n-aş mai putea **s-**o privesc în ochi pe baba mea. Şi, cu toate cususurile mele, o iubesc, la fel cum şi pe Kieron l-am iubit cândva. Oricât de prost şi slab era, l-am iubit pe băiatul ăsta.

Tăia din nou linii, dar Jon Jon văzu că mâinile îi tremurau. Când termină, îşi privi tizul şi spuse trist:

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Ieşi din cameră, iar Jon Jon îl auzi urcând scara de fier forjat, spre dormitor. Avea senzaţia că era **într-**un vis. Se întreba dacă toate se întâmplau cu adevărat. Oare Big John chiar se aştepta de la el să i-l execute pe fiul cel mic?

Când reveni în încăpere, John îi întinse o mapă de hârtie, ca acelea pe care le folosesc copiii la şcoală.

— Deschide-o şi uită-tenăuntru.

Jon Jon o deschise, trepidând de emoţie. Acum, că ajunsese la ţintă, nu mai era „sigur că voia să meargă mai departe. Se simţea cam ca Pandora, deşi ştia că printre cele dinăuntru nu se număra şi speranţa. Speranţa se cărăbănise-n mă-sa cu ani în urmă şi nu era nicio şansă să se mai întoarcă.

— Eşti sigur, John?

Celălalt îi puse pe umăr o mână grea.

— Mama ta a făcut o treabă extraordinară cu tine. Toţi zic la fel. Povestesc câtă grijă ai avut de ea şi de surorile tale. Ce om puternic eşti. Înţelegi, eu admir asta. Şi băieţii mei cei mari sunt la fel. Nişte bulangii, recunosc, nu zic nu, da' ăla micu', Kieron, **ăla**-i o muiere. Numai că n-am crezut niciodată, până n-am văzut pozele astea. Le-am printat de pe computeru' lui. Nu-ncape nici o-ndoială ce-a făcut. Voiam numai să ştiu dacă era doar client, sau se ocupa şi de aranjamente.

Îşi repezi un deget în faţa lui Jon Jon.

— N-ai să spui nici la un suflet de om ce-ai văzut aici în seara asta, e clar? Ceilalţi băieţi ai mei au să afle, da' numai după ce terminăm. Şi n-au să ştie nici jumătate, doar atâta cât să-şi ţină gura. Au să-nţeleagă de ce-am tăcut. Personal am să rezolv cu debarasarea de cadavru. Dar vreau să-mi faci trebuşoara asta şi pe urmă am să-ţi rămân dator, fiule, dator în stil mare!

Îşi drese zgomotos glasul, înainte de a adăuga:

— Şi-acuma uită-te-odată-n rahatu' ăsta de mapă, da?

— Am **s**-o văd pe sora mea?

În primul rând, Jon Jon trebuia să ştie acest lucru. Înainte de a deschide dosarul şi a-şi sacrifica trecutul o dată pentru totdeauna.

— Nnţ, n-ai **s**-o vezi, şi după ce te vei uita acolo,

toată viaţa ai să-i mulţumeşti lui Dumnezeu pentru asta. Eu trebuie să trăiesc cu gândul că băiatul meu e un pervers murdar, şi chiar mai rău decât atât. Unu' care i-a ajutat şi pe alţi lăbari la fel de spurcaţi să distrugă nişte copilaşi.

Fără tragere de inimă, Jon Jon deschise dosarul şi scoase din el imaginile imprimate. În timp ce le privea, simţi bila ridicându-i-se în gât.

Kieron McCiellan se vedea cel mai perfect tehnicolor, cu copii mici, fete şi băieţi. Atâta era de-ajuns ca să-i umple gura de fiere.

Începu să vomite în chiuveta bucătăriei luxoase până-l apucară junghiurile prin coaste. Nu simţea decât gust de bere şi cocaină. Big John îl bătu pe spate până când termină.

Jon Jon îl privi în ochi.

— Nici nu ştii ce rău îmi pare, amice.

Aşa era.

Să vezi ceea ce văzuse el şi să ştii că făptaşul era sânge din sângele tău – ceva mai rău de-atât nu i se putea întâmplă nimănui.

Big John deschise frigiderul american încăpător şi scoase o sticlă de *Bourbon* şi un bol cu cuburi de gheaţă.

— Nici acum nu reuşesc să-mi revin. Mă tot uit la el şi nu-s în stare să-nţeleg. Şi ştii care-i partea cea mai rea, nu? Că Paulie Martin finanţează toată operaţiunea.

Clătină din cap, zdrobit de trădarea fostului său prieten.

— Şi-acum zi, fiule, te bagi sau nu?

Jon Jon luă sticla de *Bourbon* şi turnă două porţii mari.

— Mă bag.

Big John zâmbi, cu primul său surâs neprefăcut din seara aceea.

— Bravo, băiete! Ştiam eu că n-ai să mă dezamăgeşti. Noroc, Jon Jon. Faci ceea ce se cuvine.

Capitolul 25

Joanie fuma o ţigară şi încerca să se calmeze. O parte din ea n-ar fi vrut decât să iasă din apartament şi să lase-n urma ei toată situaţia aceea nenorocită. Dar cealaltă parte ştia că nu avea încotro. Trebuia **s-**o suporte până la capăt **–** şi, mai important, **s-**o *rezolve* atâta cât putea.

Însă deşi îl ura pe Micuţul Tommy cu înverşunare, nu-i fusese uşor să-l ardă cu acidul, iar în adâncul inimii nu era sigură dacă mai voia să ştie ce anume i se întâmplase fiicei ei.

Şi-aşa îi era destul de greu să doarmă noaptea

— Cum **s-**ar fi simţit dacă ştia totul? Iar cât despre biata Jeanette…

Ei bine, n-avea să-şi ierte uşor mama pentru ceea ce-i făcuse în acea seară, mai ales când urma să afle ce se întâmplase de fapt. Avea să se simtă exclusă, considerată nedemnă să participe şi ea, ceea ce nu era adevărat, dar oricum aşa ar fi crezut.

Într-un târziu, Joanie se duse în dormitor şi văzu că Bethany deschisese micul televizor portativ şi se uita la „Recess”, pe canalul pentru copii.

— Ţi-ai mai revenit, dulceaţă?

Fata întoarse capul şi o privi cu nişte ochi lipsiţi de viaţă.

— Acum putem sta de vorbă, Joanie?

Dând din cap, Joanie se aşeză pe pat, lângă ea. Bethany se cuibări alături, iar Joanie o strânse instinctiv în braţe. Câteva clipe, până se mai liniştiră, Bethany privi ecranul, apoi spuse cu tristeţe:

— Kira a fost o fată bună. Nu ca mine.

Joanie simţi din nou că i se accelerau bătăile inimii.

— Spune-mi, iubito. Povesteşte-i lui tanti Joanie cum

s-a întâmplat.

— Ştii, eu şi Kira obişnuiam să ne ducem pe la Lorna. Dar Kirei nu-i plăcea acolo, spunea că era prea murdar şi că ai fi omorât**-**o dacă aflai. Pe urmă a apărut Micuţul Tommy, iar ea a început să**-**şi petreacă tot timpul cu el. Eram geloasă. Numai despre el vorbea tot timpul. Dar eu ştiam despre Thompson**-**i, iar Tommy ştia că ştiam.

Joanie înghiţi în sec, înainte de a întreba:

— Ce ştiai, Bethany?

Fata continua să se uite spre ecran, evitând **s-**o privească pe Joanie în ochi.

— Despre tatăl lui…

— Ce era cu tatăl lui?

— Se tot uita la ea, dar îi era prea frică de Tommy, înţelegi? Atâta lucru trebuie să recunosc, că Tommy nu**-**l lăsa pe tatăl lui să se apropie de Kira.

— De unde ştii toate astea? întrebă Joanie, cu gura uscată.

Bethany ridică din umerii ei dolofani.

— Venea **într-**una din casele unde mă ducea Pippy.

Joanie închise ochii, pentru a alunga imaginea pe care i**-**o sugerau aceste cuvinte.

— Tommy sau tatăl lui?

— Nu Tommy, tatăl lui era, Joseph. Totuşi, nici nu se uita la mine, iar eu mă purtam ca şi cum nu l**-**aş fi cunoscut.

Îi aruncă lui Joanie o privire piezişă.

— Dar de Kira nu **s-**a apropiat niciodată, avea grijă Tommy. Ştiu sigur.

Deci, tatăl *era* pedofilul. Şi**-**atunci, cum rămânea cu Tommy? El ce era?

— Şi deci nu te**-**a atins niciodată…? Joseph Thompson, vreau să zic.

Bethany clătină din cap.

— Se temea prea tare de mine, cum am spus. Înţelegi, Lorna îl cunoştea dinainte. Ea face rost de fete pentru Pippy şi tovarăşul lui, Kieron. Kieron dă petrecerile pentru oameni ca Joseph. Îi place la nebunie şi se poartă foarte frumos, nu ca Pippy. Dar tatălui lui Tommy îi plăcea ca fetele să fie cât mai mici **–** mici şi slabe. Blonde, dacă se putea. Eu nu eram pe gustul lui. Pe când Kieron, el mă iubea…

Joanie auzise destul, dar făcu un efort să continue interogatoriul.

— Unde era casa asta în care vă duceaţi?

— Cea unde mă duceam eu era în Ilford, cum am spus, lângă Mortlake Road.

Apoi, Bethany zâmbi.

— Mai mergeam şi la alţii acasă, după ce am învăţat să mă descurc bine. Pippy zicea că aveam un talent înnăscut.

O spunea cu mândrie… o mândrie îngrozitoare. Singurul lucru pentru care fusese lăudată în viaţa ei

— Şi o lăudase un pedofil. Ce distrugere criminală a inocenţei şi încrederii unui copil!

Joanie era atât de furioasă pe Monika, încât se întreba dacă prietenia lor, care oricum avea mai multe suişuri şi coborâşuri decât piaţa acţiunilor din Japonia, avea să supravieţuiască după asta.

Bethany continuă visătoare:

— Unele dintre case erau foarte frumoase, aşa cum vezi numai la televizor. Şi**-**mi dădeau băutură şi ţigări, şi râdeau. Le *plăcea* de mine, Joanie. Aşa spuneau. Şi**-**mi mai dădeau şi bani. Mama mea credea că furam lucruri din magazine şi că le vindeam.

Joanie îi privi faţa. Părul i se usca, stân**du-**i sârmos în jurul capului. O făcea să arate atât de tânără… Ochii ei mari şi căprui erau trişti, la fel ca ochii atâtor femei cu

care lucrase Joanie de-a lungul anilor.

Fetiţa aceea ştia deja tot ceea ce era de ştiut, şi cel mai rău era că aveau să treacă ani de zile până să înţeleagă oroarea celor ce i se întâmplaseră. Nu avea **s-**o dorească, desigur, iar la vremea aceea urma să consume droguri şi alcool ca să-şi înăbuşe durerea unei vieţi trăite prea de timpuriu.

Nu-i mai rămăsese **s-**o întrebe decât un singur lucru.

— Şi cu Kira cum a fost? Ei ce i **s-**a întâmplat?

Bethany sorbi din cutia de Cola de lângă pat, înainte de a răspunde. Joanie îşi dădu seama că încerca să se adune.

— Am văz**ut-**o în drum spre magazine, cum spuneam. Ne-am certat… din vina mea.

Insista să ia vina asupra ei.

— A luat-o la fugă, iar eu am fugit după ea. Atunci, Pippy Light a oprit maşina şi a început să-i vorbească.

Joanie simţi că o lua cu leşin de frică.

— Zi mai departe, iubito.

— M-a văzut şi m-a chemat şi pe mine. Voia **s-**o ia la o petrecere. Mi-a zis să-i spun Kirei că-l cunoşteai şi că şi mama mea îl cunoştea.

O privi pe Joanie în faţă pentru prima oară.

— Înţelegi, n-am *putut* să n-o fac. Pippy m-ar fi bătut, Joanie, ştiu sigur, şi deşi voiam să-i spun Kirei să fugă, mi-era prea frică.

Începu să plângă din nou.

— Tu nu-l ştii cum e, Joanie. Zici că nu mai poate după tine, îţi tot spune ce frumoasă eşti, şi pe urmă dintr-odată se schimbă. Dacă nu faci ce vrea el, îşi iese din minţi. Dă-n tine, te scuipă… Te trage de păr şi până la urmă *trebuie* să faci ce-ţi spune el. E mai uşor aşa.

Pippy Light îi înspăimânta până şi pe adulţi. Probabil se prăpădise de râs, văzând naivitatea şi docilitatea acelor

bieţi copii. Dar nu şi când era vorba de Kira ei. Joanie o învăţase clar pe Kira totul despre trupul ei şi cui îi aparţinea.

Bethany o privi în ochi, implorând-o să înţeleagă.

— Nu poţi să-i spui nu, Joanie. Pur şi simplu nu poţi.

Auzind soneria, Joanie oftă. Monika trebuia să fie. Ultima fiinţă pe care voia s-o vadă.

— A venit mama?

Spaima lui Bethany era vizibilă. Monika urma să se înfurie dacă o găsea acolo – şi cel mai rău era c-avea să se supere din alte motive decât cele reale.

— Stai aici şi taci. Mă descurc eu cu ea, bine?

Joanie ieşi din cameră cu inima grea. Acum ştia fără umbră de îndoială că fetiţa ei era moartă. Şi ştia din vina cui.

Totuşi, nici nu se gândea să anunţe poliţia.

Era o problemă personală; cine avea nevoie să-şi bage alţii coada?

Pippy Light avea bani pentru avocaţi buni şi o apărare falsă, dar irefutabilă, bazată pe martori plătiţi.

Nu putea lăsa cazul să ajungă în instanţă. Şi atunci, ce şansă mai exista să se facă dreptate?

Jon Jon răsucea încă un chiştoc, în timp ce-l asculta pe Big John. Ştia că simţea nevoia să vorbească, să spună totul cu glas tare cuiva, ca să se descarce.

Şi îl înţelegea. În locul lui, s-ar fi simţit la fel.

Dintre toate lucrurile care i s-ar fi putut întâmpla lui Big John McCiellan, acesta era cel mai rău. Ar fi suportat orice, mai puţin faptul că fiul lui era o bestie. În lumea lor, *niciodată* nu puteai să accepţi aşa ceva. Era o tară, o pată pe caracterul tuturor celor din jur.

— Când era mic, ştii, i-a dat tot ce voia el. Şi fraţii lui tot aşa.

La fel ca atâţia alţi taţi înaintea lui, John încerca să

explice faptele fiului său.

— Avea abia nouă luni când m-au arestat, aşa că nu mă vedea decât la vorbitor. Când am venit în sfârşit acasă, avea douăşunu de ani. Nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat, abia acum îmi dau seama. Cum aş fi putut, de-acolo, de după gratii? La drept vorbind, baba mea a făcut tot ce-a putut, iar ceilalţi au ajuns nişte oameni extra. Un capriciu al naturii, cred, ce zici?

Jon Jon dădu din cap. Ştia că Big John trebuia să creadă asta, altfel o noapte n-avea să mai doarmă liniştit în patul lui.

— Acum are douăşpatru de ani şi-i place să facă sex cu copiii. Ce să-nsemne asta?

Era sincer uimit.

Jon Jon nu ştia ce să răspundă.

— Doctorii zic că au ceva anormal în cap, că natura joacă feste, spuse el nesigur. Cel puţin, tu ai aflat la timp, ca să-i pui capăt. Închipuie-ţi numai dacă se afla, John.

Big John dădu din cap; la acel gând îl treceau sudorile.

— Şi mai ştii ceva? continuă Jon Jon.

Celălalt îl privi întrebător.

— Vor trebui să dispară *top*, nu? Oricine ştie despre Kieron trebuie să fie şters de pe faţa pământului. E *game over* în mă-sa, nu-i aşa, din toate punctele de vedere.

Big John se relaxă.

Băiatul ştia prea bine ce voia să-i ceară; nu era nevoie să-i deaamânunte. Şi avea încredere în el, avea cu adevărat. Acest lucru îl uimea cel mai mult. Cu Jon Jon Brewer era clar că tot ce vedeai, aia căpătai.

Big John era hotărât să-l răsplătească bine după ce termina. Băiatul ăsta avea să fie un vlăstar regal în aşteptare, se vedea cu ochiul liber.

Avea să-i ofere o leafă pe care cei de teapa lor n-o

vedeau decât în vise; de fapt, era hotărât să-i dea o felie zdravănă din imperiul lui Paulie.

La urma urmei, Paulie nu mai avea nevoie, în mă-sa, acolo unde se ducea.

N-avea să-i dea *totul*, desigur, nu era chiar *atât* de-al dracu' de recunoscător. Dar era destul de recunoscător ca să aibă grijă ca băiatul ăla să nu mai aibă nicio zi mizerabilă în viaţa lui. Şi mai voia şi să-l ţină lângă el. Să nu-l scape din ochi. Jon Jon Brewer urma să fie păstrătorul celui mai mare secret al lui; avea nevoie de el în apropiere.

Jon Jon era destul de relaxat pentru ca de data asta să taie el cocaina, fără să întrebe.

Priză, apoi spuse:

— Nu te mai tot frământa, John. Kieron a fost un accident, amice, un împuţit de mutant. Concentrează-te doar să reduci pagubele, nu doar pentru tine, ci şi pentru ceilalţi copii ai tăi. Vreau să zic, ultimul lucru de care ai nevoie e să intre la puşcărie **într-**o secţie specială, fiindcă-i pervers, nu? Aşa că trebuie să te-asiguri c-o să pască iarbă cât mai curând. Ca să aibă toată lumea de câştigat. El se duce, baba ta are un mormânt de vizitat, iar tu salvezi reputaţia familiei. Nimic mai simplu.

— Eşti o canalie mică, da' tare deşteaptă, băiete.

Jon Jon zâmbi.

— Am şi eu un cont de reglat, mai ştii? Am **s-**o fac pentru sora mea, biata văcuţă. Nici ea nu era întreagă, să ştii. Nu c-ar fi fost corcită, sau aşa ceva, da' nici cea mai brici minte n-o avea. Dar era inima mea. Din clipa când am ţin**ut-**o prima oară în braţe, după ce **s-**a născut, a fost inima mea.

Oftă, cu lacrimile nu departe, ca de obicei.

— Am să-l şterg de pe faţa pământului pe lăbarul care-a omorât-o şi-am să savurez fiecare secundă. Chiar şi dacă ajung în puşcărie pentru douăzeci, treizeci, patruzeci

de ani, tot o să merite fiecare secundă.

Îi dădu lui Big John oglinda cu liniile întinse pe ea, adăugând încet:

— Deci. Ce-ai să faci cu fotografiile alea ale lui? Poţi fi sigur că sunt salvate pe hard-disk în computer. **S**-ar putea chiar să circule pe Internet.

Priză zgomotos, înainte de a continua:

— Au fost printate de pe computerul lui. Cine ştie cine-a mai avut acces la ele? Cui i le-a trimis Kieron? Pentru că asta fac pedofilii, să ştii.

Big John, plin de cocaină şi *Bourbon*, înţelese dintr-odată proporţiile probleme.

— Internetul e mai mare decât lumea, amice. Porcăriile astea nu mor niciodată. **S**-ar putea **s**-apară pe display-ul cuiva în fiecare zi, cincizeci de ani de-acum încolo.

— Vai de mine, Jon Jon, la asta nu m-am gândit. Va trebui să mai implicăm pe cineva, cred. Unul din puştii cu computere. O să trebuiască să caut, să găsesc pe cineva care să m-asculte. Dumnezeule, e din ce în ce mai rău.

— Înainte, aş vrea să văd toate pozele pe care le are Kieron în computer, şi-n computerele amicilor lui, fiindcă am sentimentul că **s**-ar putea să văd acolo pe cineva din familia mea şi, spre deosebire de tine, mie n-o să-mi fie ruşine cu asta. Kira n-a apucat să ajungă departe, sunt convins. Întotdeauna am ştiut în adâncul inimii că era cineva apropiat. Nu **s**-ar fi dus cu oricine, avea atâta minte. Trebuia să fi fost un om pe care-l cunoştea. Am crezut că era Tommy sau taică-său, dar acum, după ce-am văzut pozele astea şi-am auzit ce-am auzit, nu mai sunt atât de sigur. Negresa aia mică şi grasă care şi-o trage cu fiu-tău e fata lui Monika Gură-Spartă – o ştii, din cartier? Lucrează pentru Paulie. Maică-mea-i cea mai bună prietenă a ei, când îşi vorbesc, şi cea mai mare duşmancă,

dacă-s certate. Dar e Bethany a ei, nici pomeneală, şi era cea mai apropiată prietenă a surorii mele. Aşa că, ce înţelegem de-aici, mm?

Big John privea în pahar; erau pahare de cristal *Waterford*, îl costaseră câte o sută de lire sterline bucata. Cumpărase o duzină. Sticla faţetată refracta lumina lămpii din tavan.

Spectrul culorilor arăta cald, minunat. Azvârli din răsputeri paharul plin prin încăpere, savurând zgomotul când se sparse în mii de cioburi.

— Am să vorbesc cu Kieron, să aflu care-i situaţia. Tu va trebui doar să termini treaba, ne-am înţeles?

Jon Jon dădu din cap.

— Va fi o onoare pentru mine, amice. Dar vreau să fiu de faţă şi s-aud totul cu urechile mele. Trebuie să ştiu despre Paulie Martin, ca şi despre sora mea. Înţelegi asta, nu?

Big John dădu din cap.

— Mai bine decât crezi, fiule. Credeam că mi-era prieten. Îl credeam curat. Lumea e plină de surprize, nu?

Îşi zâmbiră, uniţi în durerea lor.

Apoi, Big John se ridică şi spuse cu seriozitate:

— Haide, mai bine să ne punem fundul în mişcare. Ştiu unde-i băiatul meu la ora asta.

Jon Jon se ridică repede şi-l aşteptă să ia două fulare din**tr-**un dulap.

— În seara asta vom afla ceea ce vrem să ştim, îţi promit. Am **s-**o scot de la el în şuturi, dacă trebuie.

Tânărul nu-i răspunse.

Efectiv, nu ştia ce să spună.

De un lucru însă era sigur: propriul tată al lui Kieron îl considera pe acesta capabil **s-**o fi ucis-o de Kira, iar asta-i pecetluise condamnarea la moarte.

Paulie trepida de energie, zâmbind şi frecâ**ndu-**şi

palmele, în pragul uşii. Joanie îi simţi atracţia familiară, când intră în apartament.

— E-n regulă, fetiţo?

O sărută pe gură, iar ea îi răspunse ea întotdeauna.

— Am vreo şansă pentr-un fulger scurt şi-un sandviş cu şuncă?

Era o veche expresie Cockney folosită de ca (menii căsătoriţi de ani de zile. Joanie râse, deşi se vedea clar că nu-i erau boii acasă.

— Totu-i în ordine?

Dădu din cap.

— Sunt doar obosită şi o aştept pe Monika să apară din clipă-n clipă.

— Mi-a spus Baxter. Drăguţă figură, nu, fetiţo?

Joanie zâmbi.

— Mulţumesc, Paulie, ştiam că tu ai aranjat.

O strânse la piept.

— Măcar atâta lucru pot face şi eu pentru cea mai bună fată a mea, este?

Era minunat să-l audă vorbind astfel. Rareori avea cineva ocazia să-l vadă pe adevăratul Paulie. Omul bun şi blând pe care-l iubea de atâta vreme.

— Noi doi ne cunoaştem de ani de zile, Joanie. Nimeni nu m-a mai afectat vreodată la fel ca tine.

Dintr-odată, se simţi intimidată de cuvintele lui. În mod normal, nu vorbea aşa decât în puterea nopţii.

— Unde-i Jon Jon? L-am căutat pe mobil şi nu-l găsesc.

Joanie clătină din cap.

— Nu ştiu. Nici eu nu l-am văzut recent şi mă mir. Mă aşteptam să-l găsesc cu-o falcă-n cer şi una-n pământ, gata să-mi citească drepturile.

— Jeanette e-acasă?

Negă din nou.

— Mi **s-**a părut c-aud televizorul ei.

În timp ce vorbea, Paulie zâmbea, dar ochii îi săgetau prin apartament ca şi cum ar fi căutat ceva. Din cine ştie ce motiv, Joanie preferă să nu-i spună ce făcea **–** nu încă. Şi-ar fi pierdut calmul cu Bethany şi atunci n-ar fi urmat decât strigăte şi reproşuri. Aşa că spuse cu blândeţe:

— Eu am fost. Uneori, mă ghemuiesc în patul ei. Aşa, mă simt mai aproape.

Paulie zâmbi cu răutate.

— Minţi îngrozitor de prost, Joanie.

Privi fascinat cum i se dilatau pupilele, sub şocul cuvintelor lui.

— Ce-ai spus…?!?

— Jon Jon e acolo?

Tonul lui nu mai îngăduia nicio minciună.

— Ce se întâmplă, Paulie?

— *Ce se întâmplă*? îţi râzi în mă-ta de mine, Joanie? Canalia aia mică de Jon Jon a trecut azi pe la Jesmond şi l-a măcelărit, cu dementul de Bernard împreună! *Acum* înţelegi de ce-am să-l bat pân-au să mă doară braţele când am să pun mâna pe el? Ce mama mă-sii vrea să facă?

— Nu ştiu, Paulie. Nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşti!

Paulie o împinse de lângă el.

— Auzi, Joanie, nu-mi veni cu texte d-alea răsuflate, copiii tăi nici măcar o căcare nu trag fără să-ţi spună ţie. Iar acum e cu Big John McCiellan, aşa că dracu’ ştie ce se-ntâmplă, că mie nu-mi răspund la mobil. Ce-s eu, am devenit un Muppet, aşa, deodată?

Dar ştia că Joanie habar n-avea unde era fiul ei şi ce făcea. I se citea pe faţă.

Intră oricum în dormitorul fetelor, iar Joanie îl urmă, trăgân**du-**l de braţ pentru a-l face să se întoarcă cu faţa spre ea.

— Ce Dumnezeu te-a apucat? Intri aici numai zahăr şi miere, şi pe urmă te iei aşa de mine? Te bag în mă-ta de nu te vezi, Paulie Martin! N-am nevoie de chestii **din** astea, nu astă-seară.

— Şi ce se-ntâmplă astă-seară, mă rog? mârâi el.

Joanie îl privea ca şi cum nu l-ar mai fi văzut în viaţa ei **–** şi, categoric, acea latură nu i-o mai văzuse. Avea ochii sălbatici, înnebuniţi de nervozitate şi furie, şi o stare ce părea teamă. Dar de ce? Ce motive de îngrijorare avea Paulie, chiar dacă Jon Jon se băgase **într-**o nouă belea? Niciodată nu şi-ar fi turnat şeful, îl respecta prea mult pentru aşa ceva.

Paulie intră valvârtej în micul dormitor.

Era gol.

În continuare, devastă tot apartamentul, aruncând hainele din dulapuri şi smulgând perdeaua de la duş.

Când termină, se întoarse spre Joanie. Îi înfipse un deget în piept, mugind:

— Să-i spui fiului ăluia al tău că am nevoie de el. Să facă bine să vină la mine cât de repede poate, fiindcă dacă trebuie să umblu *eu* după el o **s-**o păţească mult mai rău, când îl găsesc. Aveam întâlnire cu el la ora nouă şi n-a apărut. N-ar strica să aibă un motiv al naibii de serios.

Şi plecă fără să-şi ia rămas-bun, trântind uşa în urma lui.

Joanie rămase pe loc, şocată, cu privirea spre uşă. Era incredibil. Cine dracu’ se credea? Şi, mai la obiect, unde era Jon Jon şi de ce blestemăţii se ţinea? Dacă nu era cu Paulie, cu cine era?

Reveni în dormitor cu inima grea şi o ajută pe Bethany să iasă de sub pat. Lumea îşi ieşise din minţi, nu mai încăpea nicio îndoială.

Bethany se agăţă de ea, iar Joanie o strânse la piept.

— E-n regulă, iubito, nu vorbea serios, bine? E doar

enervat, atâta tot.

Joanie nu era sigură pe cine încerca să convingă **–** pe Bethany, sau pe sine însăşi.

Kieron era cu Pippy Light **într-**un club privat din Holborn. Doi dintre fraţii lui mai mari tocmai intraseră şi le zâmbea în timp ce se apropiau.

Patronul clubului îl ura şi pe el, şi pe Pippy. Când apăreau ei, întotdeauna se creau probleme. Vorbeau porcării, mereu prea tare. Când îi văzu pe ceilalţi doi fraţi McCiellan răsuflă uşurat.

Kieron şi Pippy se stăpâneau de fiecare dată când erau prezenţi şi alţi fraţi, parc**-**ar fi fost alţii. Automat, turnă două pahare de vodcă, pentru a**-**i aştepta cu ele când ajungeau la bar.

Dar mai întâi aveau de parcurs un ritual complicat. Dacă**-**i salutau pe toţi când intrau, nimeni n**-**avea să**-**i hărţuiască după ce se aşezau să bea.

Mai ştia şi că Pippy Light era la fel de binevenit printre ceilalţi fraţi McCiellan ca un prezervativ **într-**o mănăstire, aşa c**-**avea **s-**o**-**ntindă cât putea de repede. Un lucru era clar în privinţa lui Pippy, pricepea aluziile.

Gerald, fratele mai mare, care era leit taică**-**său, zâmbi amical.

— Totu**-**i în regulă, Kieron?

Kieron zâmbi şi el. Plutea mai sus decât un 747 peste Atlantic şi se vedea.

— Mda, şi tu?

Avea privirea sticloasă a unui om năucit de drog, dar mai era şi surescitat.

Gerald bănui că luase un amestec de coca şi Es. Starea fratelui său îl nemulţumea, dar nu spuse nimic. Pe Pippy îl ignora ostentativ, dar acesta era obişnuit. Fraţii McCiellan reprezentau o forţă redutabilă şi înţelegea că trebuia să le înghită aroganţa şi să tacă. Prefera să tragă

de timp. Pippy avea anumite planuri, dar, spre deosebire de ceilalţi, le ţinea numai pentru el…

James McCiellan vorbea la mobil, privindu-l pe Pippy. Apoi dădu din cap. Închise telefonul şi se duse la Gerald, care-i dădu paharul. Îl turnă pe gât, apoi îi spuse ceva fratelui său, care se încruntă.

Muzica bubuia în local, cu volumul la maximum, deşi clubul era doar pe un sfert plin. Pippy, care se mândrea că avea un detector de pericol egal cu al unui pilot de F14, îşi spuse că era timpul să-şi ia rămas-bun şi să treacă pe lista persoanelor dispărute. Kieron nu observa nimic, ca de obicei.

Cele mai negre temeri ale lui Pippy se confirmară când fu inclus în următorul rând de băutură, lucru care nu i se mai întâmplase niciodată în compania fraţilor McCiellan. Zâmbi însă, acceptând paharul mare de *Jack Daniel's* cu Cola. Ştia cum să le facă jocul.

Kieron se legăna în ritmul muzicii. Era una dintre melodiile lui favorite: Tiga cânta", Hot în He*re".* Era un cântec provocator, iar Kieron fredona cuvintele spre o fată care stătea cu un negru voinic, în apropiere. Avea părul blond, sânii mici şi se vedea clar că nu putea fi trecută de şaisprezece ani.

Începu să cânte cu glas tare:

— *Aşa de cald aici… Aşa că scoate-ţi toate hainele*".

Era insulta supremă faţă de femeia şi bărbăţia negrului.

Gerald văzu cum bătea vântul şi-i făcu semn celuilalt să stea jos, ca pentru a-i spune: „Nu-l lua în seamă". Negrului îi convenea. N-avea chef de scandal cu ei, dar nu putea nici s-o înghită în văzul tuturor.

— Stai la un loc, Kieron. Şi, oricum, bea-ţi paharul. Mai luăm un rând, după care bătrânul vrea să vă vadă pe amândoi, bine?

Kieron dădu din cap, deşi se vedea clar că nu era deloc încântat.

— Vreau să plec, am nişte probleme.

James râse, râse cu poftă de cuvintele fratelui său mai mic.

— Ei, atunci va trebui să le contramandezi, nu?

Îi făcu semn barmanului să se apropie, în timp ce adăuga nervos:

— Şi nu mai provoca oamenii. Ăl-ai un fost coleg de şcoală al meu, Easton, şi-i un tip foarte de treabă.

Clătină din cap spre Gerald. În mod normal, Kieron era cel mai cuminte băiat, însemna că se drogase mai rău ca de-obicei.

— Ce treabă are cu Pippy?

Oricât ar fi fost de dus, ştia că dacă tatăl lui voia să-l vadă pe Pippy nu era semn bun.

James ridică din umeri.

— Poţi să-l întrebi singur, imediat, i-am spus să treacă pe-aici sau să mă sune ca să-mi spună unde ne-ntâlnim. Cum preferă. Aşa că hai să mai luăm un rând până ajunge, ca fantoma la ospăţ. O să se-nfurie când te-o vedea, Kieron. Arăţi de parc-ai tras zdravăn şi, după cum te ştiu, ai şi făc**ut-**o.

Îi dădea un avertisment frăţesc. Oricâtă coca trăgea tatăl lor, nu suporta să-şi vadă copiii făcâ**nd-**o, şi numai Kieron şi încă un frate, Dennis, căzuseră în ispită. Ceilalţi cinci nu făceau decât să bea.

James comandă de băut şi pentru Easton şi prietena lui, apoi le zâmbi, dâ**ndu-**şi ochii peste cap la adresa fratelui său mai mic, în timp ce negrul îi mulţumea. Salvase aparenţele, iar seara era încă netulburată. Dar nu lipsise mult. Problema cu fraţii McClellan era că, dacă te certai cu unul, te certai cu toţi.

Şi nu erau numai fraţii şi tatăl lor, dar aveau şi veri,

mai mulţi decât familia regală saudită. Easton nu **s-**ar fi luat la harţă cu ei, dar era împreună cu jumătate din Railton Road, sărbătorind Carnavalul Notting Hill, şi chiar şi aşa stătea pe gânduri. McClellan**-**ii erau periculoşi.

Totuşi, nu**-**l scăpa din ochi pe fratele cel mic. Dacă Kieron continua, Easton avea să**-**l pocnească

— N**-**avea încotro. Fu cât pe ce să leşine de uşurare când îl văzu pe Jon Jon Brewer intrând cu tatăl lor, peste cinci minute.

Jon Jon veni la Easton şi-şi strânseră mâinile. Oricât era de tânăr, Sippy ţinea la el, iar pentru Easton atâta era de**-**ajuns. Apoi Jon Jon se întoarse la fraţii McClellan, unde Gerald şi James îl salutară cu căldură, aşa cum fuseseră instruiţi la telefon.

Big John observa totul.

Se uită apoi la Kieron şi la Pippy Light, şi simţi iar că**-**i venea rău. Simplul său nume de Michael îi dădea acces la oricine şi la orice dorea. Îl ajutase să scape după crime mai grave decât omuciderea.

Cine**-**ar fi crezut vreodată că unul dintre băieţii lui Big John McClellan era o bestie? Nici nu suporta gândul şi nici consecinţele stilului de viaţă depravat al fiului său.

Întâlnise destui pedofili la pârnaie, îi văzuse bătuţi, arşi, se distrase şi el… şi**-**n tot acel timp avusese unul crescând chiar în sânul familiei lui. Văzu din nou în minte acele fotografii şi-şi înghiţi bila. Se uită la ceas. Încă două pahare, şi avea să fie destul de amorţit ca să înceapă bâlciul.

Jon Jon îi făcu cu ochiul şi simţi că**-**i venea să plângă. Oare se moleşea la bătrâneţe? încă nu putea, răspunde la această întrebare, dar spera să poată până dimineaţa.

Pippy urmărea totul, vedea cum era tratat Jon Jon. Vedea şi cum se uita Big John la el, de parcă *el* i**-**ar fi fost tată, nu cine ştie ce haimana care**-**o luase la picior cu

prima ocazie. Şi ştiu, cu o certitudine de moarte, că în sfârşit se aflase totul.

Îşi goli repede paharul, gata să profite de prima ocazie ca **s-**o tulească. Dar ştia că n**-**avea nicio şansă.

Cu McClellan**-**ii în jur, n**-**avea unde să fugă.

Capitolul 26

Gerald şi James îşi priveau tatăl şi fratele, şi vedeau că se întâmplă ceva important. Ieşiseră din club, iar Jon Jon Brewer clătina din cap spre ei, ca

Amândoi se gândeau la acelaşi lucru.

Ce putea şti un străin despre familia lor, fără că ei să ştie?

Pippy observa şi el totul, atent.

Apoi, fraţii McClellan îşi văzură tatăl apucâ**ndu-**l pe Kieron de beregată şi, instinctiv, încercară să intervină.

Big John îi ţintui cu privirea pe cei doi fii mai mari. De obicei, era nemărginit de mândru cu băieţii lui. Dacă i**-**ar fi spus cineva că unul dintre ei era o bestie…

Acum însă, îl biruia furia.

— Urcaţi**-**vă**-**n maşină şi ştergeţi**-**o, băieţi. Pe ăsta lăsaţi**-**l în seama mea.

Gerald îi puse o mână pe braţ.

— Hai, mă tată, lasă**-**l în pac 3**-**acum, şi o să vorbim mâine, ce zici?

Kieron îşi privi tatăl, văzu că era sub efectul cocainei şi spuse încet:

— Haide, tată. Doar nu vrem să ne vorbească lumea, nu?

Era o ameninţare.

Până şi Gerald recunoscu nuanţa din glasul fratelui său şi se întoarse să**-**l privească surprins.

Pentru a**-**i preveni să nu se amestece.

— Ce**-**ai mai făcut acum, Kieron?

Aceasta era o acuzaţie. O acuzaţie lansată de multe

ori în trecut.

Big John începuse să zâmbească.

— Ai, spune-i. Te *desfid* să-i spui. Da' n-ai curaj, în mă-ta, aşa-i?

Kieron nu muşcă momeala, iar Big John înţelese că niciodată n-ar fi făcut-o. Într-adevăr, nu avea curaj. Mai era şi laş, pe deasupra.

— Despre ce e vorba aici? Ce mi-a scăpat?

Gerald se uita de la tatăl la fratele său. Umerii şi braţele lui puternice îi amintiră lui Kieron cu cine avea de-a face.

Îi trecu prin minte că mama lui nu putea să-l scape, fiindcă nu ştia nimic despre întâlnirea aceea. Tatăl lui făcea de cele mai multe ori tot ce-i cerea ea, din remuşcare pentru faptul că regula tot ce-i cădea în mână.

James îi spusese cândva asta. Big John o trata pe mama lor aşa, fiindcă fusese închis atât de mult timo, încât acum simţea nevoia să-şi trăiască viaţa din plin.

Încerca să spună chiar şi că ştia totul despre aventurile lui amoroase şi nu-i păsa.

Dar, indiferent care era situaţia, Kieron ştia că avea probleme mari cu tatăl lui şi trebuia să-l ia cm multă grijă, dacă voia să scape.

Arătând spre Gerald, Big John spuse:

— Urcă-l pe Pippy în maşină şi vino după pei bine? Vei afla destul de curând.

Fusese o decizie fulgerătoare, dar hotărâse pe loc că trebuia să ştie.

Odată ce fratele lor dispărea, aveau să ţină minte noaptea asta şi să-şi pună întrebări.

Întrucât ar fi vrut ca moartea lui să fie răzbunată, era mai bine pentru toată lumea dacă dădeau cărţile pe faţă.

Şi, de asemenea, nu voia ca toată vinovăţia să le revină numai lui şi lui Jon Jon. În fond, era o problemă de

familie.

Şi mai voia şi să se asigure că n-avea să se înduplece în ultimul moment. În faţa fiilor lui, făcea mereu pe durul. Cu soţia sa era altă poveste. Cum avea să-i ascundă totul, nici măcar nu îndrăznea să se gândească.

Kieron ghici, desigur. Era întotdeauna pe faţă.

— Tată, mama ştie că eşti aici? întrebă el, privindu-şi insolent tatăl.

— Suie-n maşină şi taci, băi puţă!

— Stai, tată, aşteaptă, îl rugă Gerald. Acum ce mama mă-sii a mai făcut? Lasă, că rezolv eu…

— Pe-asla n-o s-o rezolve nimeni, fiule. Ai să-ţi dai seama, nu peste mult. Aşa-zisul tău frate a întrecut măsura, iar dacă va fi după mine, în noaptea asta o s-o-ntoarcă-n mă-sa o dată pentru totdeauna.

Lui Gerald nu-i venea să creadă ce auzea.

— Haide, mă tată, ce, ţi-ai ieşit din minţi? Aşteaptă până dimineaţă. Am să-l duc acasă, mama o fi îngrijorată…

— Taci dracu' din gură şi vino după mine până la curtea de maşini vechi din Romford. Acolo-i linişte şi pace. Şi, orice-ai face, vezi ca Pippy să nu-ţi scape. Îl vreau şi pe el, e clar?

Îşi îmbrânci brutal fiul cel mic spre maşină. Jon Jon era deja pe bancheta din spate.

— Ce se-ntâmplă, Ger?

James era la fel de îngrijorat ca şi el.

Fratele lui ridică din umeri.

— Naiba ştie!

Îl privi pe Pippy, adăugând:

— Da' ne poate lămuri *el*, pe drum, dacă-şi cunoaşte interesu'…

Joanie şi Bethany stătuseră de vorbă până când fata adormise.

Acesta era cel mai ciudat lucru la copii: orice li s-ar fi

întâmplat, puteau totuşi să adoarmă.

O acoperi cu plapuma, apoi îşi turnă un pahar mare şi se aşeză pe canapea, sorbind din băutură şi strădui**ndu-**se să înţeleagă ceea ce**-**i spusese Bethany.

Cele două fetiţe plecaseră cu Pippy Light şi cu un tip pe nume Kieron, **într-**o maşină. Kira fusese convinsă să meargă şi ea. Bethany rămăsese lângă o casă din Ilford, iar pe fetiţa lui Joanie n**-**o mai văzuse niciodată.

Nu era nevoie să fie Sherlock Holmes ca să înţeleagă ce se întâmplase cu ea. În adâncul sufletului ştiuse tot timpul că fiica ei fusese ucisă. Datorită instinctului matern, probabil.

Acum o îngrijora mai mult ceea ce**-**avea să facă Jon Jon când urma să afle. Aşa se gândea mai puţin la Kira şi la ceea ce i se întâmplase înainte de a muri.

Îşi goli paharul din**tr-**o sorbitură şi simţi arsura alcoolului în stomac. Apoi îngenunche pe podea şi-şi deschise dulapul cu comori.

Scoase toate lucrurile şi le privi încă o dată, ştiind că nicicând n**-**avea să mai simtă bucuria curată pe care i**-**o dăruiseră.

Niciodată n**-**avea să**-**şi mai facă fantezii despre vremurile când urma să aibă o casă frumoasă, cu o grădină şi un leagăn pentru Kira, şi farfurii frumoase din care să mănânce, şi dineuri la care invita oameni bogaţi şi celebri.

Niciodată n**-**avea să se mai poată gândi la nimic din toate astea fără a**-**şi aminti de fiica ei cea mai mică. Niciodată în viaţa ei n**-**avea să mai cunoască o zi fericită.

Chipul Micuţului Tommy i se ivi înaintea ochilor, dar alungă viziunea.

Vinovăţia pentru ceea ce**-**l făcuseră să sufere era îngrozitoare şi pe moment nu avea nici timp şi nici energie ca **s-**o înfrunte.

Apoi, ducâ**ndu-**se la bucătărie, luă o pungă neagră şi

începu **s-**o umple cu toate comorile, cum le numea Jon Jon.

Kirei îi plăcuse să se uite la ele împreună cu ea, fusese o mare plăcere pentru amândouă.

Joanie avusese o mare bucurie văzâ**ndu-**şi fata cum se desfăta cu toate acele lucruri frumoase.

Împreună planificaseră petrecerile: mâncăruri, fel cu fel, şi vinuri, toate detaliile, până la culoarea şervetelor şi dispunerea tacâmurilor.

Iar acum, toate erau pierdute, fiecare moment de fericire nevinovată.

Fetiţa ei era pierdută şi ea, şi niciodată n**-**avea să se mai întoarcă.

Plângând, Joanie luă punga şi se duse la toboganul pentru gunoi. În timp ce stătea pe palier, privi în jur şi se gândi la viaţa în acel cartier, unde demult nu i se mai întâmplase niciun lucru bun.

În rarele interludii când treaba părea să meargă bine, aşteptase întotdeauna ca totul să ia sfârşit. Acum, avea senzaţia că luase sfârşit însăşi viaţa ei. Nu mai era bună decât pentru ziarele de scandal şi bârfele vecinelor. Se uită la ferestrele apartamentelor din jur.

Vedea luminile, tapeturile diferite, lucirile ecranelor de televizor; asculta acordurile muzicale şi râsetele stridente ale adolescenţilor de pe stradă, şi pe toţi îi invidia pentru vieţile lor lipsite de complicaţii.

Mama ei obişnuia să spună că majoritatea oamenilor aveau o viaţă de rahat; viaţa era aşa cum ţi-o făceau cei din jur. Nici nu aveai de ales, alţii ţi-o încurcau. Până în seara aceea Joanie nu înţelesese ce voise să spună.

Fiecare persoană lovită suferea numai fiindcă iubea pe cineva. Uite, mica Bethany, de pildă. O iubea pe Monika atât de mult, şi era o iubire irosită. Cel mai rău era că, deşi atât de tânără, Bethany ştia deja acest lucru.

Joanie strânse la piept punga şi, lăsâ**ndu-**se în

genunchi, începu să plângă ca un copil, cu o durere în piept atât de acută, încât se aştepta **s**-o ucidă.

— Te rog, tată, ascultă-mă şi pe mine, măcar un minut, vrei?

Kieron începea să intre în panică. Orice-ar fi spus, tatăl lui îl ignora sau îl ridiculiza.

Big John îl îngână cu răutate:

— *Te rog*, *tată*, *ascultă-mă şi pe mine*, *vrei*? Pe dracu-am să te-ascult!

Jon Jon îl privi pe Kieron cu nepăsare.

— Ai de gând să taci odată din gură, băi bulangiu pervers ce eşti?

Kieron, căruia îi revenise o parte din animozitatea obişnuită, protestă:

— Chiar îl laşi să vorbească aşa cu mine, tată? Un cioroi împuţit, şi-i laşi să vorbească aşa *cu mine*? Unde-i Big John McClellan cel pe care-l cunosc şi-i ştiu de frică?

Big John râse.

— A, te-a supărat, aşa-i? Nu eşti decât un pedofil de rahat şi nimic mai mult!

Jon Jon se aplecă printre spătarele scaunelor.

— Ai avut de-a face cu sora mea, Kira? Mi-am dat seama, din fotografiile pe care mi le-a arătat tatăl tău că o cunoşti intim pe mica ei prietenă, Bethany.

Big John râse.

— Asta-i bună, Jon Jon, ai şi tu un stil…! „Intim”! Câţi ani avea, Kieron? Nouă, zece?

— Chiar vrei să ştii?

Kieron începu să râdă, iar Big John, deşi conducea, se aplecă înapoi, încercând să-i dea un pumn în faţă.

— Nenorocit obraznic ce eşti! Pentru ce mi-ai făcut, am să te-omor…!

Opri maşina în mijlocul străzii şi sări jos. Deschizând portiera, începu să-şi lovească fiul cu pumnii în cap şi-n

trup.

Îşi pierduse cumpătul. După tot ce trebuise să suporte, şi-l pierduse în cele din urmă.

Jon Jon trebui să-şi folosească toată puterea de convingere şi forţa fizică pentru a-l aduce din nou la volan.

Oamenii se uitau la ei, **întrebându-**se ce se întâmpla, dar fără să se amestece. Şi, văzân**du-**l pe uriaşul acela furios, cine-ar fi putut să le-o reproşeze?

— Calmează-te, până nu ne umflă pe toţi. Trage maşina pe margine, se uită lumea.

Kieron stătea cocoşat în scaun, tăcut. Sângera abundent.

Jon Jon văzu că Gerald şi James opriseră în spatele lor şi priveau scena în tăcere. Întrucât pe

Pippy nu-l vedea, bănui că vorbiseră deja cu el.

Se apropie de maşina lor. Pu**nându-**şi mâinile pâlnie la ochi, se uită pe geamul din spate. Pippy zăcea pe banchetă. Era bătut şi plin de sânge, dar încă viu, iar pe Jon Jon nu-l interesa mai mult.

Gerald deschise geamul.

— E adevărat, Jon Jon?

Dădu din cap că da.

— Iisuse Christoase, nu se poate… Kieron i-un bulangiu, da' niciodată n-ar face una ca asta…

Jon Jon scoase mapa din buzunarul hainei şi i-o dădu pe geam. Arătă spre Pippy Light.

— Să nu-ndrăzneşti să-l omori. Am nevoie să vorbesc cu el despre sora mea mai mică, bine?

Cei doi încuviinţară.

— După ce aflu tot ce vreau, e al vostru.

În timp ce se înapoia spre maşina lui Big John, o maşină a poliţiei trecu pe lângă ei în viteză, cu girofarurile şi sirena în funcţiune, în căutarea incidentului care fusese reclamat.

Dar Jon Jon, la fel ca şi ceilalţi, o ignoră.

Ca de obicei, poliţia venea prea târziu.

Paulie era în biroul său de la „An*gel Girls*”. În ultima vreme, îi plăcea tot mai mult să stea acolo, era singurul loc unde se putea relaxa. Totuşi, în seara aceea nu se relaxa.

Fuma o ţigară, lucru pe care nu-l făcea decât ocazional, iar printre fumuri toca documente.

Distrusese deja toate dischetele pe care le avea şi hard-disc-urile computerelor unde puteau fi depozitate date compromiţătoare. Nimeni nu se mai apropiase de computerele lui, dar frica şi paranoia puseseră stăpânire pe el. Simţise o legătură spontană între Jon Jon şi McClellan, şi acum ştia că marele om mirosise ceva.

Era prea cusut cu aţă albă felul cum apăruse, oferind o afacere bănoasă şi **întrebându-**l pe Paulie dacă avea un om serios pe care să-l însărcineze cu ea. Dar numai când Jon Jon îl lăsase cu ochii-n soare, nevenind la întâlnire, înţelesese în sfârşit.

De ce se încurcase cu Jesmond şi Pippy? Fiindcă nicio clipănu-i trecuse prin minte că o fată inocentă precum Kira putea ajunge să fie implicată în activităţile finanţate de el.

Nici **într-**un milion de ani n-ar fi crezut că lucrurile puteau ajunge atât de departe.

Copii străini, aşa spuseseră. Născuţi şi crescuţi pentru asta. Fără să ştie nimic. Mulţi oameni îi cereau să le susţină proiectele, iar el le finanţa, contra unui anumit preţ. Câştigase averi astfel. Şi nici cu Pippy nu făcuse mai mult de-atât, îi finanţase operaţiunea. Acţionase pe principiul că ceea ce nu ştii nu-ţi poate face niciun rău. Cât de amarnic se înşelase!

În fond, acela era Pippy Light, nebun de legat şi cu slăbiciune pentru eleve. Ştiuse în adâncul inimii că n-ar fi trebuit să aibă nimic de-a face cu Pippy sau cu Jesmond, erau drojdiile societăţii criminale. Dar Jesmond îi explicase

situaţia economică şi păruse o ocazie prea bună ca **s-**o piardă.

Era singurul motiv pentru care**-**i dăduse Sylviei ceea ce voia. Ştia că nu risca să i se examineze prea atent finanţele.

La fel şi avocatul lui. Paulie avusese o presimţire rea încă de la început, dar potenţialul tuturor acelor bani îi alungase toate scrupulele şi temerile pe care le**-**ar fi putut avea.

Iar cel mai rău era că mai tare se temea să nu**-**l captureze ai lui, decât moş Bill. Lily Law avea şanse mai mari să facă ordine în Fâşia Gaza decât pe Internet, iar acesta era lucrul care**-**l îngrijora pe Paulie atât de mult.

Acolo puteai găsi aproape orice, dacă ţineai neapărat să dovedeşti ceva. Odată ce numele îi era asociat cu nişte pedofili cunoscuţi, avea să se nenorocească. Iar acum Jesmond era mort, cine putea şti ce spusese?

În seara aceea, Paulie se dusese la Pippy acasă şi**-**l pusese pe Earl să forţeze intrarea. Ceea ce văzuse pe computerele de**-**acolo îl îngrozise. Le făcuse praf pe toate, apoi incendiase locuinţa **–** nu înainte de a o devasta, fireşte.

Dar, la fel ca Big John, se temea că în celelalte computere din întreaga lume puteau exista probe fotografice despre copiii la a căror procurare contribuise.

Şi era posibil să figureze şi numele lui pe undeva, prin**tr-**un e**-**mail din România sau Republica Cehă. Pippy era destul de căcănar ca să spună cine**-**i finanţa operaţiunile.

Pe Paulie îl treceau năduşelile doar gândi**ndu-**se.

Când îşi dăduse seama că era implicat şi Kieron, îi intrase spaima**-**n suflet, dar Pippy jurase că Big John n**-**avea habar despre fiul lui, şi îl crezuse, cunoscâ**ndu-**l atât de bine pe John.

Despre Kira însă nu ştiuse nimic.

Nu le ceruse lui Pippy şi lui Jesmond date despre clientelă şi nici despre personal.

N-avusese idee că erau atât de nebuni, încât să se atingă de copiii locali, crezuse sincer că dispariţia ei era cauzată de un dement întâmplător – nu de cercul internaţional de pedofili pe care-l finanţase, în aşteptarea unor beneficii grase.

Paulie ştia că rapacitatea lui copleşitoare era ceea ce dusese la această cădere, precum şi la moartea copilului nevinovat pe care-l procrease.

Propria lui fiică… a lui şi a lui Joanie. Dar la asta nici nu putea să se gândească.

Trebuia să şi-o alunge din cap şi să se concentreze asupra căilor de a-şi salva pielea.

— Kira…

Se pomeni că vorbea singur, amintindu-şi faţa ei mică. Faţa copilului pe care-l respinsese.

— Nu pot să mă gândesc la tine. Nu suport gândul…

O, Doamne, Kira, ce-am făcut? Iubito, îmi pare rău, îmi pare atât de rău…

În curtea de maşini vechi din Romford exista o magazie mare folosită pentru depozitarea pieselor. Cei doi dobermani, Pixie şi Dixie, dormeau acolo între patrulări.

În seara aceea, stăpânul lor, un bătrân pe nume Arnold Jigson, fusese chemat din Dormobile-ul abandonat unde dormea, ca să-i ducă acasă.

Nu pusese nicio întrebare, vârând doar în buzunar cele cincizeci de lire sterline fără o singură privire în urmă.

Era obişnuit cu matrapazlâcurile şefului său, Big John, şi nu-i ardea să se amestece în nimic care n-avea nicio legătură directă cu el sau cu familia lui. Dacă sticleţii întrebau ceva, fusese acolo toată noaptea, singur. Arnold

îşi ştia rolul.

Gerald turnă de băut pentru toţi, în spaţiul de birou al magaziei. Jon Jon porni laptopul şi introduse în el CD-ul pe care i-l dăduse Big John.

În timp ce display-ul se lumina, urmări reacţiile lui Pippy şi Kieron. Pippy avea bunul-simţ de a se arăta ruşinat, dar Kieron rămânea arogant, ca şi cum ar fi fost sincer convins că nu făcuse nimic rău.

Apărea clar în toate fotografiile, mult mai multe decât cele pe care le printase tatăl lui, iar Jon Jon îşi dădu repede seama că acela trebuia să fie discul lui personal, pe care-l păstra pentru propria lui distracţie privată.

Atunci, unde le ţinea pe celelalte? Cele pe care le vindea perverşilor cu aceleaşi gusturi ca ale lui?

Gerald şi James erau îngreţoşaţi. Amândoi se albiseră la faţă şi-i treceau sudorile.

James îşi desprinse privirea de la monitor, uitându-se la fratele lui mai mic. Dar nu avea cuvinte, nu putea nici să vorbească, nici măcar să reacţioneze, atât de şocat era. Tatăl lui ştia prea bine ce simţea.

— Frumoasă progenitură am adus pe lume, hmm, băieţi? Ce rudă strălucită în mă-sa! Sunteţi mândri de el, da? Mai vreţi să se ducă acasă la mămica lui?

Big John îşi apucă de păr fiul cel mic şi-i împinse faţa spre ecranul computerului.

— Hai, uită-te! O să fie ultima amintire pe care o iei cu tine, nu?

Tremura şi suspina, dar Kieron rămânea tăcut, pasiv. Ştia că i se înfundase. Nu mai putea spune nimic ca să scape.

Se desprinse din mâna tatălui său şi se îndreptă, aranjându-şi hainele, vârându-şi cămaşa în pantaloni şi netezindu-şi părul. Dandy până la capăt.

— Unde-i sora mea? întrebă Jon Jon.

Kieron rânji.

— De ce vrei să ştii?

— Of, mama mă-sii, zi-le ce vor să ştie, da? Să terminăm odată!

Glasul lui Pippy era ascuţit de încordare. Nu voia decât ca totul să se încheie cât mai repede şi mai uşor posibil.

Jon Jon se întoarse spre el.

— Unde e, Pippy?

Individul ridică din umeri.

— El a fost, răspunse, arătând cu capul spre Kieron. **S**-a mai întâmplat şi-nainte.

Îl apucă un acces de tuse. Avea un ochi umflat şi plin de sânge, iar buzele-i erau sparte de la bătaia pe care i-o trăseseră fraţii lui Kieron.

Kieron râse dispreţuitor, apoi aruncă o privire spre James, remarcând:

— N-ar strica să-ţi vezi de degetele alea. Ţi-s julite şi-ţi curge sânge. Cred că i-ai dat în dinţi. Mamă, ce-o mai fi durut!

Zâmbind, continuă:

— Şi are HIV, ştiai?

Acesta fu catalizatorul.

Apucând o rangă folosită la deschiderea lăzilor de contrabandă care erau aduse regulat în curte, James îşi lovi fratele în cap. Se auzi un sunet greţos. Kieron căzu moale pe podea.

— Ia-l de-acolo şi aruncă-l în curte. Mocheta asta-i aproape nouă.

Big John vorbea ca o gospodină ofensată. Jon Jon nu-şi putu stăpâni un hohot de râs.

Gerald se molipsi şi el.

— Eu nu-nţeleg ce-aţi găsit de râs! protestă James, ofuscat. Acum **s**-ar putea să am SIDA!

— Gura, băi curvete!

Kieron se săltă **într-**un cot, gâfâind:

— Uitaţi**-**vă la voi, cum staţi aici ca nişte mironosiţe! N**-**am folosit decât nişte gunoaie, la fel cum faceţi toţi. Mureau de plăcere, odată ce aflau ce voiam. Sor**-**ta aia mică n**-**ar fi păţit nimic, dacă nu era aşa de**-**a dracu’ de-ncăpăţânată! „Vai, nuuu. Vă rooog. Vreau la mamaaa…!”

Toţi îl priviră, copleşiţi de felul cum maimuţărea scena. Nici unuia dintre ei nu-i venea să creadă ce auzea, ultimele cuvinte ale unei fetiţe înainte de moarte, în timp ce individul acela o brutaliza.

Kieron continua să turuie, conştient că le captase atenţia. Ştia că**-**i sunase ceasul, dar mai întâi trebuia să le spună ceva. Nu se îndoia că tot ceea ce făcuse era pe deplin justificat.

— Aveau soarta pecetluită încă de la început. Bethany aia nici nu se mai sătura de pileală şi de droguri, şi că era centrul atenţiei… Puştilor le place cu noi, îi *iubim*. Îi iubim *pe bune*.

— Iisuse Christoase!

Gerald era totalmente şocat, cu neîncrederea vizibilă în expresie şi glas.

— Ce mama mă**-**sii se**-**ntâmplă aici, tată?

Ştia că fratele lui credea sincer ce spunea, acesta era cel mai greu de înţeles lucru din toate.

— Scoate**-**l afară! Scoate**-**l dracu’ să nu**-**l mai văd!

Kieron gemu, în timp ce se apropiau să**-**l ridice. Se răsuci pe o parte, privi**ndu-**şi tatăl.

— Mulţumită Internetului, acum nu mai suntem singuri. Există milioane ca noi prin toată lumea şi **într-**o zi vom putea face pe faţă ce facem. Şi voi, ca nişte nenorociţi care nu ştiţi nimic, v**-**aţi gândit la toate, da’ n**-**aţi avut putere să mişcaţi un *deget*.

— Chiar şi dacă mâine dimineaţă ar legaliza pedofilia,

pentru tine tot ar fi prea târziu, băi rahatule! mârâi Big John. Şi-acum, băgaţi-l **într-**un portbagaj şi-o să-l aruncăm în presă. N-o să fie primul care iese aşa din curtea asta, şi-ndrăznesc să spun că n-o să fie nici ultimul.

Se întoarse spre Pippy Light.

— Şi tu, fă bine şi dă-ţi drumul la gură, fiule, şi-atunci poate-o să fim mai blânzi cu tine. Da' el…

Arătă spre fiul lui.

— El se duce treaz şi conştient de tot ce i se-ntâmplă.

Pippy ştia când era învins. Dădu din cap.

— Pot să cer un lucru înainte să pic?

— De cerut, poţi. Dac-ai să capeţi sau nu, asta-i altă poveste.

— Să nu-i spuneţi maică-mii nimic de chestia asta. Aveţi grijă să nu afle nimic, vă rog, bine? Ar omorî-o.

Jon Jon nu putu să treacă peste ironia involuntară din cuvintele lui Pippy.

— Atunci, ar ajunge cam ca maică-mea, nu? Frântă, distrusă, nenorocită. Mare tupeu mai ai, să te dai generos aici şi să ne ceri să-ţi protejăm familia! Da' cu familiile celorlalţi copii cum rămâne, mm?

Pippy înghiţi în sec.

— Am să vă spun tot ce vreţi să ştiţi.

— Pe bune c-ai să ne spui.

James şi Gerald îşi târâră fratele afară din birou, cărân**du-**i la pumni şi şuturi, în timp ce se zbătea să scape.

— Hai, Jon Jon, să-i dăm drumu' la spectacol, da?

Jon Jon dădu din cap.

Urletele şi rugăminţile celui mai mic fiu al lui Big John, la un pas de a-şi primi răsplata, îi lăsau indiferenţi.

Pe Pippy însă îl făceau mai guraliv decât ar fi fost altfel.

Până la urmă, Jon Jon tot avea să-l omoare, **într-**un fel sau altul, Big John se hotărâse să facă din el un ucigaş

în noaptea aceea şi, când apăsă în sfârşit pe trăgaci, Jon Jon constată că nu simţea nimic altceva decât uşurare.

Paulie termină ceea ce avea de făcut şi-şi aprinse încă o ţigară. Îl trimisese pe Earl acasă. Acum îşi aştepta cu răbdare Nemesisul.

Era aproape dimineaţă când Jon Jon intră în sfârşit în biroul de la *„Angel Girls”.*

— Ştiam c-am să te găsesc aici, spuse el.

Era cea mai nouă jucărie a lui Paulie, cea de care fusese cel mai mândru, iar Paulie pusese întotdeauna mai mult preţ pe obiecte decât pe oameni. Îmbătrânise peste noapte, arăta aproape ca un moşneag, iar Jon Jon simţi un fior de milă pentru el. Făcu însă un efort să şi-l stăpânească.

Paulie îi zâmbi strâmb.

— Cred că n-are niciun rost să spun că-mi pare rău, nu? Implicarea Kirei… n-ar fi trebuit să se ajungă niciodată la asta.

— E prea târziu pentru aşa ceva, Paulie. Earl ce ştie?

— Nimic. Aveam de gând să las asta în seama ta. O **s-**o înghită. Pentru el, tu eşti firma.

Jon Jon era uşurat. Ar fi detestat să trebuiască să extindă lupta şi asupra lui Earl.

— Înţeleg că acum ştii totul, nu? continuă Paulie.

Tânărul dădu iar din cap, incapabil să-i spună tot ceea ce voia să-i spună acelui om. Cuvintele erau neputincioase pentru a exprima profunzimea sentimentului său de trădare.

— N-am ştiut niciodată. Înţelegi, pe mine mă interesau numai banii…

Glasul lui Paulie şovăi.

— Ca întotdeauna, nu? Pe tine niciodată nu te-a interesat altceva decât banii. Jon Jon nu-şi putea ascunde înverşunarea din voce.

— Big John ce face?

— Când m-am despărţit de el o luase razna. Voia să vină aici, dar i-am spus că rezolv eu.

Paulie râse.

— Am ştiut întotdeauna că mă pot baza pe tine.

Deschise sertarul biroului şi scoase un pistolet mic. Îl văzu pe Jon Jon crispându-se la vederea lui şi se grăbi să spună:

— E-n regulă, colega, ăsta-i pentru mine. Nu pun decât o singură condiţie: nu-mi amesteca numele în tot rahatul care-o să iasă la iveală, bine?

Chipul lui Jon Jon era palid de încordare, cu ochii duşi în fundul capului.

— Nu garantez, dar pot să-ncerc, Paulie. Big John şi băieţii lui vor să păstreze tăcerea, dar pentru ei e şi firesc, nu?

— Ce-ai să-i spui lui Joanie?

Jon Jon ridică din umeri.

— Efectiv, nu ştiu.

Paulie îşi înclină capul.

— Toate detaliile relevante sunt acolo, în dosarul ăla albastru.

I-l arătă, apoi îşi goli paharul de brandy dintr-o înghiţitură.

— Bine. Am să rezolv eu totul pentru tine, Paulie.

— Bravo, băiete! Apropo, Baxter e omul meu de ani de zile. Şi comisarul, şeful lui. Acum sunt ai tăi, dacă ai nevoie de ceva.

Zâmbetul lui Paulie era spectral.

— Niciodată n-am crezut c-o să se termine aşa, fiule, dar asta-i viaţa. Are ea aşa un obicei să ţi-o tragă-n dinţi când te-aştepţi mai puţin.

Jon Jon nu-i răspunse. Ştia acel lucru mult mai bine decât epava umană din faţa lui, dar prefera să nu

amintească.

— Cred că nu e nicio şansă ca Big John…

— Nici cea mai mică şansă, Paulie. Sau o faci tu, sau eu. Cum preferi.

Paulie oftă. Se aşteptase. De ce să mai amâne inevitabilul?

— Atunci, cu bine. Să ai noroc!

Jon Jon îi întoarse spatele şi se duse la fereastră.

Rămase privi**ndu-**i pe oamenii obişnuiţi de afară care se duceau la slujbă cu noaptea**-**n nap, chinui**ndu-**se să**-**şi achite facturile şi poate să strângă bani pentru o vacanţă.

Oameni normali, cu vieţi normale.

Detunătura fu puternică, dar zgomotul nu**-**l deranjă prea tare. Paulie era proprietarul întregii clădiri. Şi, oricum, se împuşcase singur, nu?

Omucidere asistată ar fi fost o descriere mai potrivită, dar asemenea detalii erau pur teoretice.

Paulie Martin murise, lăsâ**ndu-**l pe Jon Jon să adune cioburile. Nu simţea absolut nimic.

Îşi şterse amprentele de pe clanţa uşii, apoi luă dosarul albastru şi coborî la parter, aşezâ**ndu-**se la recepţie ca să parcurgă toate hârtiile pe care i le lăsase Paulie.

Peste o jumătate de oră plecă, oprind un taxi şi **întrebându-**se ce naiba avea să**-**i spună mamei lui.

Joanie stătuse trează toată noaptea, aşteptâ**ndu-**l pe Jon Jon să se întoarcă acasă. Acum era ora opt dimineaţa, iar Bethany dormea încă. Joanie lăsase câteva mesaje pe mobilul lui Monika, dar nu primise niciun răspuns, dar nici nu se aştepta. Monika avea să se trezească pe la amiază, ca de obicei, habar neavând unde**-**i era fiica **–** tot ca de obicei.

Sorbi din ceai.

Uşa din faţă se deschise şi o văzu pe Jeanette intrând

în casă.

— E-n ordine, iubito?

Jeanette zâmbi crispat.

— Eşti matinală. Vrei un ceai? întrebă mama ei pe un ton împăciuitor.

— Te rog. Şi pe urmă, ar fi cazul să mă duc la şcoală.

Joanie nu se credea în stare să mai râdă, dar când auzi aceste cuvinte îşi dădu seama că se înşelase.

— Îţi baţi joc de mine?

Fata oftă, pornind spre bucătărie.

— Nnţ. Azi am chef să mă duc la şcoală.

Joanie era mulţumită. Măcar era un început.

— Apropo, Bethany doarme în camera ta. Să n-o trezeşti, bine?

— Sigur că n-am **s-**o trezesc. E ultima fiinţă din lume de care am chef să mă bată la cap.

Se întoarseră amândouă spre uşă, când îl auziră pe Jon Jon intrând.

— Totu-n regulă, fetelor?

— Arăţi îngrozitor, Jon Jon. Unde-ai fost?

Vocea Jeanettei era plină de curiozitate, în timp ce privea chipul tras şi hainele făcute ferfeniţă ale fratelui ei.

— Pregăteşte-te pentru şcoală, replică el scurt.

Pentru prima dată, Jeanette se supuse, spre marea uimire a mamei şi a fratelui ei.

— Stai jos, mamă.

Joanie era ocupată să pregătească pâinea prăjită şi ceaiul.

— Paulie te-a căutat aseară. A venit aici ca un urs opărit în fund…

— Paulie a murit, mamă. **S-**a sinucis cam acum o oră.

Joanie se opri din ceea ce făcea, întorcâ**ndu-**se spre fiul ei.

— Ce-a făcut…?!?

— **S-**a împuşcat… Era inevitabil, de mai multă vreme. Avea multe pe cap… divorţul, probleme de afaceri…

Era uimit de uşurinţa cu care**-**i ieşeau minciunile pe gură.

Joanie îşi privi atentă fiul, şi**-**i văzu ridurile fine din jurul ochilor şi al gurii.

— Ce **s-**a întâmplat de fapt, Jon Jon?

Tânărul ridică din umeri.

— Ce vrei să spui?

Din clipa când îl ţinuse prima oară în braţe, băiatul acela îi cucerise inima. Erau viaţa ei, toţi acei copii, şi**-**i cunoştea mai bine decât se cunoşteau ei înşişi.

— Te rog să**-**mi spui ce se întâmplă, Jon Jon. Nu**-**s fraiera nimănui, ştiu că nu e numai atât.

În timp ce vorbea, Bethany ieşi din dormitor, iar Jon Jon se uită la ea de parcă ar fi fost cel mai oribil coşmar al lui.

Niciodată n**-**avea **s-**o mai poată privi ca pe o elevă cu faţa inocentă, după ceea ce o văzuse făcând **–** de bunăvoie şi nesilită de nimeni, dac**-**ar fi fost să se ia după fotografiile acelea. Spre deosebire de sora lui, care se împotrivise amarnic până la capăt.

Joanie îi văzu reacţia şi**-**şi dădu seama că ştia.

— Du**-**te**-**napoi în pat, scumpo, şi**-**am să**-**ţi aduc eu ceva la micul dejun.

Bethany nu aşteptă să i se spună de două ori. Simţea tensiunea din încăpere. Îi era frică de Jon Jon, întotdeauna îi fusese, dar de la dispariţia Kirei se temea de două ori mai mult de el.

— Las**-**o pe Jeanette să se ducă la şcoală şi pe urmă cred că n**-**ar strica să stăm de vorbă, fiule.

Jon Jon dădu din cap, bâ**ndu-**şi ceaiul. Mama lui merita să afle adevărul. Poate, numai poate, reuşeau apoi să lase totul în urma lor.

Capitolul 27

Joanie pregătise valiza fiului ei, iar acum îşi sorbea cafeaua de dimineaţă, asezonată din plin, ca de obicei, cu vodcă.

Lumea părea să-şi fi ieşit din minţi, iar ea era singura persoană care mai rămăsese normală la cap. Dar îşi alungă acest gând, aşa cum se învăţase să facă în urmă cu ani de zile.

Toată viaţa îşi alungase atâtea lucruri din minte, lăsând viaţa să meargă înainte, încercând mereu să profite atâta cât putea. Aşa făceai când aveai copii şi încă mai depindeau întru totul de tine, chiar dacă ei nu-şi dădeau seama.

Totuşi, îi plăcea să se consoleze cu faptul că Paulie putuse să nu ştie ce anume finanţa, deşi partea raţională a creierului ei ştia că trebuia să fi bănuit destul de clar.

Şi atunci, de ce nu putea să-l urască?

Bănuia că **într-**o zi avea să se poată gândi normal la toate, iar atunci urma să le privească în perspectivă. Între timp, avea să le îngroape alături de toate celelalte gânduri şi fapte nefericite care-i umpluseră viaţa de când se ştia.

Dorise o soartă mai bună pentru copiii ei decât cea pe care o avusese ea şi, cât de cât, reuşise. Trebuia să se mângâie cu acest gând, altfel o zi n-ar mai fi fost în stare să trăiască omeneşte. Începu să pregătească micul dejun pentru Jeanette. O omletă bună.

Mânca mult în ultima vreme, iar Joanie bănuia că era gravidă, dar n-avea de gând să abordeze cu forţa problema.

Se certaseră destul ca să le-ajungă pentru toată viaţa; fiica ei avea să-i spună totul, când se simţea pregătită. În plus, o făcea pe Joanie să se simtă utilă şi, în momentul acela, era lucrul de care avea cea mai mare nevoie.

Aruncă nişte felii de şuncă pe grătar şi hotărî să-i facă şi lui Jon Jon un mic dejun cald, indiferent dacă voia sau nu.

După plecarea lui, avea să se pregătească pentru funeraliile lui Paulie. Încă nu era sigură dacă urma să se ducă sau nu, dar se putea să simtă nevoia. Mai trebuia să facă şi altceva, dar încă nu-şi putea aduna curajul ca să meargă până la capăt. Jon Jon îi spusese în termeni fără niciun echivoc să nu se amestece.

Tânărul intră în bucătărie ca şi cum l-ar fi chemat gândurile ei, arătând atât de chipeş, încât lui Joanie îi veni să plângă. Până şi cozile împletite îi stăteau elegant. Avea o frumuseţe cu osatură rafinată, ar fi putut duce orice până la capăt.

— Of, mamă!

Dar mirosul de şuncă îşi făcea efectul magic, ca de obicei, iar Joanie ştia că avea să mănânce tot ce-i pregătea ea.

— Un Rasta are voie să mănânce şuncă?

Jon Jon râse cu blândeţe.

— Mă doare-n fund, mamă. Hai, pune-o pe farfurie.

Lui Joanie îi plăcea enorm când se purtau ca şi cum totul ar fi fost încă normal. Aproape că putea să şi-o imagineze pe Kira, intrând şi cerând acelaşi lucru ca fratele ei mai mare. Fusese un frate atât de bun…!

— Totu-i pregătit?

Jon Jon dădu din cap.

— Baxter trece să mă ia peste vreo zece minute.

— Eşti un băiat bun, Jon Jon.

Zâmbind, fiul ei o luă de mână.

— Am avut o profesoară ca lumea, nu?

Îi văzu ochii umplându-se de lacrimi şi, ridicându-se, o îmbrăţişă. În ultima vreme, până şi cele mai neînsemnate vorbe bune o făceau să plângă.

— Ascultă, mamă, indiferent de ceea ce **s-**a întâmplat, n-a fost din vina noastră, bine? Am făcut tot ce-am putut, şi tot ce-ar fi putut face oricine.

— Spune-mi că Paulie n-a ştiut. Te rog, Jon Jon, dă-ţi cuvântul tău că mi-ai spus adevărul.

— N-a ştiut, mamă, jur pe Dumnezeu. Aşa că nu te mai frământa din cauza asta.

Joanie ştia când era timpul să se oprească şi dădu din cap cu tristeţe. Jon Jon nu putea să revină încontinuu asupra anumitor lucruri, îl tulburau prea mult.

Se auzi o bătaie puternică în uşă, iar Jon Jon se repezi să răspundă. Glasul sonor al lui Baxter se făcu auzit, în timp ce Joanie punea de încă o ceaşcă de ceai.

— Arată apetisant, Joanie, comentă Baxter arătând cu capul spre micul dejun neterminat al lui Jon Jon.

Joanie zâmbi.

— Dacă ai timp, pot să mai fac o porţie.

Baxter se aşează **faţă-**n faţă cu Jon Jon.

— Avem timp destul.

Ca de obicei, Joanie gătea pentru toţi.

În ultima vreme, Baxter trecea mereu pe la ei, iar Joanie constata cu mirare că-i făcea plăcere.

Minunile nu mai conteneau.

Big John stătea cu soţia lui, mâncând un mic dejun asemănător cu cel al lui Jon Jon şi Baxter. Kathy era foarte grasă, dar încă mai avea frumuseţea care-l atrăsese cu atâţia ani în urmă. Fusese o soţie bună, îl aşteptase tot timpul cât fusese închis, fără ca-n jurul ei să se nască nici urmă de scandal. Dar acum avea privirea hăituită a unei femei care-şi pierduse copilul favorit, iar Big John ştia că n-avea cum să-i uşureze situaţia.

Când Kathy puse încă o ceaşcă de ceai lângă el, o cuprinse pe după mijlocul voluminos şi o strânse cu putere.

— Ţi-e bine, puişor?

Femeia încercă să-i zâmbească.

— O să supravieţuiesc, John. Nu prea am de ales, nu-i aşa?

Undeva, înăuntrul ei, ştia că dispariţia fiului ei ascundea mai multe taine. Big John şi ceilalţi băieţi se prefăceau preocupaţi de ceea ce i se întâmplase lui Kieron, dar ea îi cunoştea mai bine decât credeau.

Kathy McClellan învăţase cu ani în urmă să nu se amestece niciodată în afacerile lor, iar aceasta era tot o afacere, indiferent cum încercau ei **s-**o amăgească.

Devastaseră camera lui Kieron, chipurile căutând indicii despre locul unde **s-**ar fi putut afla, însă Kathy ştiuse că altceva căutau şi bănuia că găsiseră acele lucruri. Kieron fusese ultimul ei născut, copilaşul ei mic şi scump.

Acum dispăruse şi nimănui nu părea să-i pese.

Dar prefera să nu insiste. Simţea cu tărie că dacă forţa nota şi afla adevărul, acesta avea să fie mult mai rău decât faptul de a nu şti nimic.

Când aterizară pe Aeroportul Otopeni din Bucureşti, Baxter era emoţionat ca un copil. Se uita în jur fascinat, neputând-şi stăpâni agitaţia că ajunsese **într-**un loc pe care nu-l văzuse decât la ştiri.

— Ei, Jon Jon, uite că am ajuns. Să sperăm că Micuţul Tommy ţi-a spus adevărul.

Tonul îi era sceptic, dar Jon Jon ştia că Tommy fusese sincer cu el. Măcar atâta putuse să facă, până la urmă.

De-a lungul anilor, frica fusese o armă cumplită. Lui Tommy îi fusese frică de tatăl lui, la fel ca şi mamei sale. Dar în cele din urmă îl demascase **–** şi asta conta, asta trebuia să ţină minte.

Tommy avea destul cap ca să ştie că urma să fie la fel de mânjit, iar instinctul de conservare fusese prea puternic. Jon Jon înţelegea acest lucru mai bine decât oricine.

— Stăpâneşte-te, da? îi spuse el lui Baxter. Ne aşteaptă câteva zile grele.

Dar detectivul era ca un câine cu şase stâlpi în faţa lui. Toate erau atât de noi pentru el… Jon Jon fu nevoit să-l târască practic cu forţa afară din terminal, spre Mihai Crasna, poliţistul care-i aştepta.

Baxter îi strânse mâna subţirelului poliţist, apoi i-l prezentă pe Jon Jon. După ce-şi aprinseră toţi trei ţigările şi schimbară câteva cuvinte despre zbor, Mihai îi duse la un Mercedes parcat în faţă. Înăuntru aştepta un bărbat masiv, pe nume Petru, care urma să-i ducă la destinaţie.

— Frumoasă ţară, comentă jovial Baxter.

Mihai dădu din cap, acceptând complimentul.

— Încă ne mai revenim după dezastrul din trecut. Dar noi, românii, suntem un neam rezistent.

Ridică din umeri, iar Jon Jon îi înţelese cu respect discreţia.

— Unde mergem acum?

— **Într-**un cartier numit Rahova. Nu-i prea frumos acolo. Aş dori să vă pot arăta munţii, sau poate zonele din Bucureşti unde au mai rămas clădiri istorice. Dar nu prea avem timp. Altă dată, poate.

Tânărul dădu din cap, politicos. Cu toţii ştiau că n-aveau să mai revină niciodată acolo.

Închise ochii, pentru a preîntâmpina alte conversaţii, şi încercă să se relaxeze. Îl observase pe Petru privi**ndu-**l în oglinda retrovizoare, cu o expresie de înţelegere.

— Am aranjat ca la noapte să staţi **într-**un cartier numit Ferentari. Nu-i mult mai grozav decât Rahova, dar e tot ce putem face pentru voi, în situaţia asta.

Jon Jon dădu iar din cap, cu ochii închişi.

Acum că porniseră la drum, Baxter tăcea. Îşi dădea seama că de data asta sacrificase totul, dar nu-i păsa. Proceda bine însoţi**ndu-**l pe Jon Jon, o ştia fără nici cea

mai mică umbră de îndoială.

Joanie coborî din taxi şi, după ce-i ceru şoferului să aştepte, intră în crematoriul din estul Londrei. Spre uimirea ei, nu mai venise aproape nimeni.

Intrând în capelă, o văzu pe Sylvia stând singură, printre câţiva bărbaţi care circulau de colo-colo, cu expresii stânjenite.

Joanie se apropie de sicriu şi-şi depuse micul obol pe covorul de dedesubt.

Coşciugul ieftin, din lemn de brad, stătea pe nişte capre, arătând surprinzător de golaş. Îl împodobea numai o cruce mică.

Sylvia se apropie de ea. Joanie nu ştia la ce se aşteptase, dar în niciun caz nu prevăzuse zâmbetul bolnăvicios de pe faţa Sylviei.

— Poţi să le pui pe capac, dacă vrei.

Joanie clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. N-am venit decât ca să-mi prezint condoleanţele.

— A, nu rămâi?

Văduva lui Paulie vorba ironic, iar Joanie simţi că începea să se înfurie.

— Azi nu, scumpo. Văd că te cotropesc prietenii, n-ai nevoie de mine.

Împunsătura îşi atinse ţinta, iar Joanie ieşi din capelă. Se simţea oarecum mai bine, dar încă-i mai părea rău că Paulie părăsea această lume în asemenea condiţii.

Însă, aşa cum îi spusese el întotdeauna, ce plăteşti, aia capeţi. Şi se vedea clar că văduva lui prefera să nu cheltuiască pentru despărţirea de el niciun ban în plus faţă de strictul necesar.

— Asta-i Rahova, domnilor.

Jon Jon deschise ochii. Privi pe geamul maşinii, spre străzile murdare şi blocurile de beton.

— Locuinţe ieftine. Sunt sigur că şi în Anglia aveţi la fel, nu?

Mihai îşi prezenta scuzele pentru situaţia din ţara lui, iar Jon Jon se simţi jenat.

— Avem şi noi. Am ajuns?

Poliţistul român dădu din cap.

— Opreşte aici, îl instrui el pe şofer.

Coborâră pe o stradă lăturalnică îngustă.

— Dacă priviţi în jur, domnilor, veţi observa că toate aceste clădiri au perdele bleu sau roz la ferestre.

Baxter şi Jon Jon se uitară. Aşa era. Majoritatea ferestrelor aveau perdele de acelaşi fel. Observară că cele mai multe erau albastre.

— Astea-s bordeluri cu copii. În funcţie de culoarea perdelelor, copiii sunt băieţi sau fete. Culorile foarte deschise înseamnă că sunt foarte mici.

Jon Jon şi Baxter priveau în jur fără să le vină a crede, cu oroarea celor tocmai auzite făcând-şi încet efectul.

— Vă arde de glumă, nu?

Inspectorul Baxter, care nu credea că ar mai fi putut ceva să-l şocheze după tot ceea ce văzuse la viaţa lui, era complet răvăşit.

— Aş vrea să fie o glumă, prietene. Toate clădirile astea sunt în proprietatea ruşilor, şi avem o jurisdicţie foarte redusă asupra lor. Dacă închidem una, riscăm să avem probleme cu superiorii noştri, care câştigă o grămadă de bani pentru că închid ochii. Dar, după ce vă faceţi treaba, o să vă protejăm, bine? i-am informat pe proprietari ce intenţii aveţi şi n-au nicio obiecţie. În schimb, le vom mai acorda câteva luni de graţie.

În timp ce stăteau acolo, pe lângă ei trecu o femeie cu un băieţel. Copilul plângea, iar femeia îl certa zgomotos.

Trăgân**du-**l de bluza de trening, îi dădu o palmă peste faţă, înainte de a dispărea amândoi pe uşa uneia dintre clădiri.

Mihai oftă trist.

— Dacă le**-**am închide în clipa asta, **s-**ar deschide din nou peste câteva ore, în alte locuri. Dar, destul cu problemele noastre.

Arătă spre o clădire degradată de pe cealaltă parte a străzii.

— Apartamentul pe care**-**l căutaţi e acolo.

— Ce număr?

— Veţi vedea afară o placă pe care scrie *Kindergarden*. Se vrea o glumă, dar mai arată şi cât ne dispreţuiesc. Majoritatea clienţilor sunt germani sau englezi. Omul respectiv e acolo. Este unul dintre cei care primesc comenzile prin Internet şi se ocupă de satisfacerea precizărilor clientului. Dar aveţi noroc că românul pentru care lucrează vrea la fel de mult ca voi să scape de el. Îşi bagă nasul în tranzacţiile monetare…

Oftă.

— Onoarea hoţilor, hmm?

În glas i se simţea ruşinea înfrângerii, iar Jon Jon înţelese că omul acela îşi asumase un mare risc până şi doar dân**du-**le adresa. Era clar că se pusese în pericol pentru ei şi, deşi urma să primească nişte bani, Jon Jon intuia că o făcea şi din motive personale. Mai ştia totuşi şi că Mihai urma să ia banii. Şi de ce nu? Le făcuse o adevărată favoare. Din partea lui, Mihai se bucura să**-**i ajute.

Întrucât erau englezi, cazul avea să fie muşamalizat. România avea o nevoie disperată de turişti, dar, din păcate, şi acele abuzuri de copii făceau parte tot din tranzacţiile turistice. Baxter îşi strivi ţigara.

— Haideţi atunci, să trecem la treabă.

Pacientul supraponderal mânca o banană şi, printre îmbucături, muşca din**tr-**o ciocolată *Bourneviile* simplă. Pe moment, era combinaţia lui favorită de arome.

Se uita pe fereastra rezervei, spre grădină. Era foarte frumos acolo, în Essex. Îi plăcea că toţi erau veseli. Şi glumeau. În curând avea să**-**şi primească ceaiul şi ştia că fata urma să**-**l lase să ia cât de mulţi biscuiţi voia. Din nou, trăia de la o masă la alta. În lipsa a oricine şi a orice în viaţa lui, revenea la vechile obiceiuri.

O umbră căzu peste el şi se întoarse în scaun, aşteptâ**ndu-**se **s-**o vadă pe infirmiera care**-**i aducea ceaiul. De pe chip i se şterse orice culoare când o văzu în faţa lui pe femeia atât de dragă şi temută.

— Bună, îl salută ea.

Nu-i răspunse. Simţea că i se contractase gâtlejul, iar inima**-**i părea gata să explodeze.

Joanie îi observă spaima.

Credea că venise acolo ca să termine treaba începută prima dată, şi**-**i părea cu adevărat rău pentru el.

— Nu**-**ţi face griji. Ştiu că ai vorbit cu Jon Jon, mi**-**a spus ce**-**ai făcut pentru el, îndrumâ**ndu-**l spre România, şi**-**ţi suntem recunoscători. Cu adevărat recunoscători.

Încerca să nu-i privească cicatricele de pe faţă. Ştia că încă mai primea tratamente pentru înlăturarea arsurilor, şi mai ştia şi că grefele de piele erau extrem de dureroase. Obrazul drept îi era roşu şi zbârcit, mai mult decât restul feţei. Părul îi crescuse din nou, parţial, şi arăta mai uşor de recunoscut. Numai ochii i se schimbaseră.

Erau bântuiţi, plini de spaimă. Joanie înţelegea de ce se simţea astfel şi încercă, din nou să**-**i alunge toate temerile.

— Am venit să**-**ţi spun că**-**mi pare rău.

La asta, Tommy dădu din cap, cu faţa ca o lună

relaxâ**ndu-i-**se vizibil.

— Deci, Jon Jon ţi**-**a spus totul?

— Da.

— Şi nu mai ai nimic împotriva mea?

Zâmbind, Joanie se aşează pe pat.

— Am încercat, Tommy, dar nu pot. Cum aş putea? Ştiu ce speriat erai de tatăl tău. Îmi pare doar rău că atunci n**-**am ştiut mai multe. De ce nu ne**-**ai spus?

— N**-**am putut, Joanie. Cu siguranţă, poţi înţelege asta, nu?

Joanie îi distingea umilinţa pe faţă, aproape că**-**i simţea jena de ceea ce i se întâmplase din vina tatălui său. Îi înţelegea nevoia de a ţine totul confidenţial, ştia că, aşa cum îi spusese el lui Jon Jon, noroiul se prindea şi nu se mai lua, mai ales acolo unde locuiau ei. Dacă**-**şi demasca tatăl, totul **s-**ar fi întors împotriva lui. Ar fi avut grijă Joseph de asta.

— Când **s-**a făcut şofer de camion, înţelegi, a început să ne mai scutească, pe mine şi pe mama. Dar atunci şi**-**a găsit toate relaţiile. Am făcut tot ce**-**am putut, Joanie.

Joanie dădu iar din cap.

Micuţul Tommy, sărmanul, nu era vinovat decât că toată viaţa se temuse de Joseph Thompson, omul care mai întâi îl violase când avea şapte ani, apoi continuase **s-**o facă până când, devenind un adolescent obez şi închis în sine, fusese în sfârşit cruţat de acel calvar.

Dar cruzimile continuaseră. Tommy şi mama lui mâncau bătaie pentru orice fleac. Cu spiritul zdrobit şi trupul vlăguit, femeia se refugiase în lumea medicamentelor eliberate pe reţetă, încercând să**-**şi şteargă realitatea dinaintea ochilor. Ştia ce**-**i făcuse Joseph fiului lor, şi nu suporta. Dar se pregăteau şi altele, şi mai rele.

Tommy nu se dezvoltase ca un adolescent normal. În

unele privinţe, părea să rămână pentru totdeauna copil şi păstrase o afinitate naturală cu aceştia. Joseph profita fără milă, folosi**ndu-**se de interesul fiului său faţă de jucării şi jocuri pentru a**-**şi ademeni prada.

În cele din urmă însă, atunci când vreun părinte scandalizat anunţa poliţia şi serviciile sociale, vina cădea pe Tommy. În fond, arăta şi se purta ca un om anormal **–** un adolescent mătăhălos jucâ**ndu-**se cu păpuşi şi vorbind cu glas subţire, de copil.

Iar când o interogau pe mama lui, buimăcită de valium şi gin, ea minţea aşa cum o învăţase soţul ei. Da, cam aşa era, bietul ei băiat. Totuşi, nu voia să facă niciun rău. Se părea că de fapt nu putea să *facă* nimic.

Spre deosebire de monstrul cu care se măritase, membrul familiei *normal* bărbăteşte, care o ameninţase c**-**o stâlcea în bătaie dacă nu**-**l susţinea. Se supusese, nu avusese încotro.

Şi, întrucât de şase ori se mutaseră cu locuinţa, de cinci ori îşi schimbaseră şi numele.

După plecarea din Bermondsey, nu se mai deranjaseră. Pippy şi Kieron îi aprovizionaseră cu bani, având nevoie de relaţiile în străinătate ale lui Joseph, iar Leigh Rowe ştia că nu era cazul să dea din gură.

Ca să le pună capac la toate, pe Micuţul Tommy nici măcar nu**-**l chema Tommy. Adevăratul lui nume era Darren Weeks.

Aşa**-**l numeau acum în spital, cel nou, pe care**-**l plătea Jon Jon. Surorile de acolo îl îngrijeau bine, n**-**ar fi avut niciun motiv să n**-**o facă. Toată lumea îl simpatiza pe Darren Weeks, care mereu avea un zâmbet pe buze şi o vorbă bună pentru oricine.

— Cred că acum Jon Jon o să**-**l rezolve pe tatăl meu, nu? întrebă el.

Joanie dădu din cap, fără să**-**i răspundă prin viu grai.

În schimb, remarcă:

— E frumos aici. Grădinile arată minunat!

Îi văzu expresia reţinută destinzându-se. Nu era nevoie să intre în explicaţii amănunţite. Joanie îşi ceruse iertare, iar pentru el atâta lucru era de ajuns. Avea atâta nevoie de ea, o iubea atât de mult, pentru că fusese singura adultă care-i dăduse vreodată atenţie. Ba chiar, îi dăduse mai mult decât atenţie, şi o ştiau amândoi.

Tommy îi trădase încrederea, o ştiau şi pe asta, însă numai fiindcă niciodată nu se aşteptase ca tatăl său sau vreunul dintre complicii lui să îndrăznească să se atingă de cineva din familie Brewer.

Cât de amarnic se înşelase!

— Aş vrea să-ţi fi spus totul de la început, Joanie.

— Şi eu, dar n-ai făcut-o, aşa că să uităm despre asta, vrei? Până la urmă, ai fost alături de noi.

Tommy dădu din cap, ştergându-se la ochi.

Fata cu ceaiul intră şi fu uimită să-l vadă pe Darren cel mare şi gras, cum îl numea în sinea el, cu o vizitatoare.

— Un ceai?

Tommy încuviinţă, iar infirmiera o privi pe Joanie. Recunoscându-o din ziare, întrebă cu blândeţe:

— Doriţi şi dumneavoastră unul?

Joanie acceptă.

— Mulţumesc, mi-ar face mare plăcere.

Întinse mâna spre Darren şi, după o scurtă ezitare, acesta i-o luă şi o strânse la piept. În timp ce plângea, Joanie îl consolă atâta cât putea.

Chipul lui ars, schimonosit de plâns… O cuprindea o asemenea ruşine, încât îi venea s-o ia la fugă, dar stătu pe loc. Rămase cu el toată după-amiaza. Darren Weeks li-l oferise pe tavă pe propriul lui tată, iar pentru acest lucru avea să-i fie recunoscătoare întotdeauna.

Uşa blocului era deschisă şi intrară repede.

Jon Jon purta un impermeabil lung. În timp ce se uitau prin hol, începu să-i descheie nasturii. În jur se aflau patru uşi, iar una stătea deschisă. Înăuntru erau două fete de vreo nouă ani şi un băiat puţin mai mare. Toţi aveau ochii înfundaţi în cap şi niciunul nu răspunse la zâmbetul lui Jon Jon sau al lui Baxter, coborând în schimb privirile în podea. Peste tot se vedeau jucării, dar niciunul dintre copii nu se atingea de ele. Stăteau nemişcaţi pe o canapea jerpelită, fără să scoată o vorbă.

Jon Jon simţi că i se ridica bila în gât.

Dacă aşa se obţineau beneficii fabuloase din investiţii, nici nu voia să mai audă de ele. Paulie trebuia să fi ştiut despre toate astea. Jon Jon ştia că investigase cu grijă felul cum îi erau cheltuiţi banii, iar acest lucru îl durea şi mai mult.

Îl crezuse pe Paulie un om mai de caracter, un om mai bun.

Una dintre fetiţe, cu capul rezemat de braţul canapelei, începu să-şi sugă degetul. Voia să doarmă, atâta lucru se vedea clar.

Toţi arătau frânţi de oboseală. Baxter porni spre una dintre uşile închise, iar Jon Jon îl urmă. Când o deschise, văzură o femeie de vreo douăzeci şi ceva de ani dezbrăcând o fetiţă. Femeia avea pe ea doar nişte chiloţi cu şiret şi un sutien alb, murdar. Întoarse capul surprinsă, apoi le zâmbi la amândoi.

Abia la o privire mai atentă spre trupul ei slăbănog, Jon Jon îşi dădu seama că era încă adolescentă. Viaţa pe care o dusese îi îmbătrânise mult faţa.

Baxter zâmbi încurajator.

— Joseph?

Tânăra oftă.

— Josef?

Dădu din cap fără vlagă, jenată de felul cum era

îmbrăcată, de contuziile de pe trupul ei slab şi subdezvoltat. Totul dădea o senzaţie îngrozitoare; peste tot mirosea a copii nespălaţi şi a mizerie. Fata arătă spre altă uşă din cameră, şi trecură pe lângă ea. O strânse la piept pe fetiţă, iar Jon Jon se gândi că erau rude, atât de bine semănau...

Camera următoare era o baie. Omul pe care-l ştiau ca Joseph Thompson zăcea **într-**o cadă de fier murdară, cu o fată adolescentă.

Întoarse capul la auzul uşii deschizâ**ndu-**se, iar expresia lui şocată făcu să merite toate orele irosite de Jon Jon în căutarea lui.

— Du-o de-aici, ordonă el.

Baxter scoase fata din apă. Înfăşurâ**nd-**o **într-**un prosop murdar, o conduse afară. Jon Jon închise uşa cu piciorul.

Deschizâ**ndu-**şi impermeabilul, scoase o ţeavă de plumb pe care Mihai Crasna i-o dăduse în drum spre Rahova.

Se bătu încet cu ea peste palmă, murmurând calm:

— Ei, ei, pariez că nu te-aşteptai să mă mai vezi vreodată, nu?

Joseph încercă să se ridice, dar o lovitură cu ţeava peste picioare îi mută gândul. Transpira de frică, ştiind că n-avea să mai iasă viu de-acolo. Nu putu decât să se ghemuiască în apa călduţă, aşteptând inevitabilul.

— Cum m-ai găsit?

Jon Jon îl scuipă, apoi răspunse:

— Te-a turnat fi-tu. Acum ştim totul. Despre tine, Jesmond, Pippy şi toţi ăilalţi rahaţi cărora la ziceţi prieteni.

— Ce vrei să-mi faci?

Jon Jon îl privi în ochi şi înţelese că o dorise pe Kira din prima clipă când o văzuse. Înţelese că plănuise **s-**o aibă, **într-**un fel sau altul. Mai era şi omul de legătură al

englezilor cu văgăuna aceea din iad, omul pe care Jesmond şi Pippy îl trimiseseră ca intermediar pentru că le fusese fidel de-a lungul anilor. Joseph câştigase o avere din cunoştinţele pe care le avea despre ţara aceea, iar acum venise aici, convins că nimeni nu putea să-l găsească.

Îşi făcuse iluzii deşarte.

— Probabil ai crezut că ţi **s-**au adunat toate zilele de naştere şi de Crăciun la un loc, când Kieron a adus-o în casa aia din Deptford. Fata visurilor tale sosise, iar tu şi cu el vă prăpădeaţi de râs. Ei bine, pe Kieron l-a lichidat taică-su, aşa că acum se pune întrebarea: ce-am să-ţi fac eu ţie?

Jon Jon se prefăcu că se gândeşte câteva clipe. Apoi, apropii**ndu-**se de omul gol care tremura, îl mai lovi odată cu ţeava în genunchi, de astă dată despicâ**ndu-**i osul şi sfărâmâ**ndu-**i complet rotula. Joseph începu să urle de durere, în timp ce Jon Jon îi şoptea:

— Sunt sigur c-o să-mi vină-n minte ceva şi mai potrivit, nu crezi?

Joanie intră în apartament şi, ca de obicei, primul lucru fu să pună ibricul pe aragaz. În timp ce apa fierbea, îşi aprinse o ţigară, privind pe fereastră. Monika trebuia să sosească din clipă-n clipă, cu Bethany.

Mai mult sau mai puţin, fata locuia acum acolo. Fusese un catalizator pentru ca Jon Jon să plece un timp de-acasă, la Sippy.

Dar era timpul să se ducă. La sfârşitul săptămânii se muta în casa lui şi, la drept vorbind, înţelegea nevoia mamei sale de a avea grijă de fata pe care nimeni nu părea **s-**o dorească, numai ea.

Ştia de ce nu se putea uita la Bethany. După ce auzise ce anume văzuse Jon Jon în fotografiile acelea, şi ei îi fusese greu **s-**o privească. Dar, spre deosebire de el, o vedea pe Bethany ca pe o victimă.

Adevărata problemă era că le-o dăduse pe Kira pe mână, iar Joanie făcea în fiecare zi eforturi ca să nu se mai gândească la asta.

Kira încercase să fugă din casa din Deptford, şi chiar şi după ce-i dăduseră băutură şi tranchilizante, încă li se mai împotrivise. Pippy îi spusese lui Jon Jon totul, înainte de a muri.

Joanie era mândră de faptul că fetiţa ei rezistase, deşi fusese atât de îngrozită.

Dar aşa era Kira, încăpăţânată. Fiind cea care era, nu avusese nicio şansă de a ieşi vie de-acolo şi probabil o şi ştiuse. Joanie închise ochii un moment, trăgând mai cu sete din ţigară.

Trupul Kirei fusese găsit în locul indicat de Pippy, iar aceasta era o uşurare pentru Joanie. Măcar acum îşi putea înmormânta copilul creştineşte.

Biata Kira se nimerise la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Dacă nu se întâlnea cu Bethany în după-amiaza aceea, nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dar Joanie nu voia s-o acuze pe Bethany. Şi ea era o victimă, la fel cum fusese fetiţa ei. Bethany se temuse prea tare să spună ceva despre abuzurile pe care le suferise.

Acum trebuia să suporte toată viaţa amintirea a ceea ce i se întâmplase şi ce-i făcuse, involuntar, prietenei sale.

O asemenea pedeapsă ar fi fost de-ajuns pentru oricine.

Monika, la fel de neştiutoare ca la început, se bucura să lase problema în seama celei mai bune prietene a ei.

Contra unui preţ, desigur.

Însă nici chiar asta n-o afecta în acel moment pe Joanie.

Rana era încă atât de crudă, atât de incredibil de şocantă, încât n-o putea privi în perspectivă. Dar avea să se întâmple şi asta; timpul vindeca multe. Sau, cel puţin,

aşa spera.

Îşi făcu ceaiul şi turnă peste el vodcă. Se împăcase cu Micuţul Tommy, cum încă îl mai numea în sinea ei, şi era pe cale să-şi găsească o oarecare linişte sufletească.

Dacă reuşea să reziste în următoarele câteva luni, ştia că până la urmă avea să iasă din acea genune a deznădejdii unde era captivă.

Jeanette veni de la şcoală la ora patru şi douăzeci şi se duse direct în dormitor, aşa cum era regula acum.

Urmând-o, Joanie o întrebă veselă:

— Cum a fost?

Jeanette zâmbi cu amărăciune.

— Chiar am fost la şcoală, mamă! Cum să fie?

Joanie râse.

— Ştiu că ai fost la şcoală. Încă mă mai sună, surprinşi, de fiecare dată când apari.

Cu şase luni în urmă, cuvintele ei ar fi ofensat-o pe Jeanette, care le-ar fi luat ca pe o critică. Acum, zâmbi.

— Îmi place acolo, serios, dar să nu le spui.

— N-am să le spun. Vrei un ceai?

Fata zâmbi.

— Ăă… nu, mulţumesc.

Joanie spuse cu blândeţe:

— Şi eu eram la fel, la vârsta ta.

Jeanette, care îşi golise geanta de şcoală pe pat, se opri şi rămase nemişcată.

— O, mamă…

Începu să plângă. Se întrebase cum să-i dea mamei sale vestea. Bunei sale mame pe care niciodată n-o apreciase cu adevărat aşa cum se cuvenea, până în ultimele câteva luni.

— Iartă-mă…

Joanie îşi îmbrăţişa fiica rătăcitoare, bucuroasă că avea ocazia s-o mângâie, s-o liniştească.

— O să ne descurcăm, iubito. Pe o scară de la unu la zece, după toate prin câte-am trecut, asta nu-i tocmai o catastrofă, nu?

Îşi strânse fiica la piept, în timp ce vărsa lacrimi de uşurare.

Dumnezeu era bun! Joanie auzise de-atâtea ori în viaţa ei aceste cuvinte... Şi uneori, uneori doar, erau adevărate.

Jon Jon se afla **într-**un bar din Ferentari. Era o bombă plină de golani şi femei cu ochi alunecoşi şi sâni lăsaţi.

Baxter conversa cu o femeie care avea părul oxigenat şi ochii fardaţi cu albastru, iar Jon Jon se întreba cum să-i spună că era un bărbat în travesti. Dar Baxter era atât de departe dus, încât probabil nici n-ar fi observat diferenţa.

Mihai şi Petru stăteau prin preajmă. Le zâmbi, în timp ce lua încă un rând. Primiseră cinci mii de lire sterline, ca să aducă puţină bucurie în secţia de poliţie.

Erau bani cheltuiţi cu rost. Aveau să ia măsuri ca decesul lui Joseph Thompson să fie consemnat ca „lovituri cauzatoare de moarte, cu autor necunoscut”.

Jon Jon voia ca lepădăturile cu care avusese Joseph de-a face în Anglia să afle cum dispăruse. Era un soi de justiţie şi trebuia să-i mulţumească lui Baxter că fusese alături de el.

Băuseră încontinuu toată seara, dar Jon Jon nu se simţea deloc beat. Era amorţit, însă făcuse ceea ce-şi impusese să facă, iar acesta era un motiv de sărbătorire.

Comandă încă un *Chivas Regal* mare şi-l bău din**tr-**o sorbitură. Abia aştepta să ajungă acasă, a doua zi.

Era prima oară după atâta vreme când aştepta cu nerăbdare ceva, încât se simţea uşurat că încă mai putea avea asemenea sentimente.

Petru îi dădu încă un pahar.

— *Hai noroc*!

Cei doi poliţişti români râseră, în timp ce ridicau paharele, strigând:

— *Cheers*!

Din cine ştie ce motiv, urarea îi făcea să râdă isteric. Aveau chef să sărbătorească, la fel ca Baxter.

Jon Jon bea pentru o treabă bine făcută şi număra orele până când avea să se poată întoarce acasă.

Avea nevoie de familie lui mai mult ca oricând, deşi niciodată n-ar fi recunoscut acest lucru cu glas tare.

Dar simţea nevoia să fie cu mama şi cu sora lui, să se asigure că o duceau bine, că nu le lipsea nimic din tot ce le ce era necesar.

Mai simţea şi nevoia iubirii care-i unea.

Era singurul lucru care-l ajuta să nu-şi piardă minţile.

Epilog

Joanie şi cei doi copii ai ei rămaşi în viaţă stăteau tăcuţi în dricul care tocmai ajungea la cimitir. Era o zi rece şi vântoasă, şi-şi strânseră mai bine mantourile pe ei, în timp ce coborau să stea alături de ceilalţi participanţi.

Ochii lui Joanie erau atraşi încontinuu spre sicriul mic şi alb care conţinea rămăşiţele pământeşti ale fiicei sale, recuperate de poliţie dintr-o ascunzătoare din Plaistow, după un telefon anonim.

Mai găsiseră şi cadavrele altor doi copii, est-europeni după dantură, dar până acum niciunul nu fusese identificat.

Monika se apropie de prietena ei şi-i zâmbi trist. Jon Jon se îndepărtă de ele. Monika rămânea imprevizibilă.

Fusese atât de impresionată de casa cea nouă a lui Jon Jon, iar acum i-o spunea atât de tare lui Joanie – niciodată nu avusese simţul proporţiilor. Joanie nu făcea decât să zâmbească, încuviinţând.

Era o casă frumoasă, într-adevăr, dar ea se simţea bine în micul ei apartament vechi, unde încă mai simţea că din clipă-n clipă o putea vedea pe Kira dând buzna pe uşă.

Ciudat, dar când, în sfârşit, avusese posibilitatea să locuiască în casa pe care o visase, să-şi ţină cu adevărat petrecerile, constatase că nu voia.

Undeva, era o lecţie de învăţat, ştia, dar acum nu avea puterea să se gândească la asta.

Fusese o slujbă frumoasă. Veniseră toţi colegii de şcoală ai Kirei şi toţi vecinii. Se aduseseră uluitor de multe flori.

Joanie o luă pe Jeanette de braţ şi porniră încet spre Jon Jon, care aştepta lângă mormânt. Rămaseră un moment pe loc, când îi văzură pe Big John McClellan şi pe cei doi fii ai lui mai mari venind să-şi prezinte condoleanţele.

Fiul lui Joanie era acum un om cu dare de mână şi încă n-avea decât optsprezece ani.

Paulie îi lăsase moştenire saloanele, înainte de a se sinucide. La început, Jon Jon nu voise să le accepte, spunând că erau bani mânjiţi cu sânge, dar Joanie îl lămurise. Paulie le era dator.

În ultima vreme, prefera să şi-l amintească doar ca pe peştele ei: un om care-o folosise atâta timp cât fusese profitabilă pentru el. Un decăzut. Un nimic.

Îi era mult mai uşor aşa.

Venise şi Jasper, care acum o ţinea pe Jeanette de cealaltă mână. Joanie îi accepta prezenţa.

După evenimentele din ultimele luni, simţea că niciun fel de dragoste nu merita să fie privită cu duşmănie şi, cum pe Jeanette n-ar fi dorit-o niciun alt băiat, bănuia că era mai bine să se deprindă cu prezenţa lui Jasper.

Mai ales că o lăsase însărcinată. Jon Jon încă nu ştia, desigur. Aştepta momentul potrivit.

Atâta despre noul început al Jeanettei la şcoală, deşi vorbea deja despre meditatori şi îngrijirea copilului de către Joanie, aşa că tot era ceva.

Cu coada ochiului, Joanie îl observă pe Baxter, în costumul lui negru, pentru ocazii. Remarcase de-a lungul anilor acest lucru la poliţişti – toţi ştiau cum să se prezinte la funeralii.

Aşa, îi puteau vedea pe participanţii care veneau să-şi prezinte condoleanţele; nu că ar fi avut ceva de aflat azi, iar Baxter încălcase destule legi pentru ei, în România.

Superiorii lui închiseseră ochii.

Moştenirea lui Paulie, probabil.

Aşa că, din câte ştia publicul, căutarea asasinului Kirei Brewer şi al celorlalţi doi copii neidentificaţi era încă în curs, dar poliţia şi vecinii lui Joanie ştiau adevărul. Sylvia îşi îngropase soţul într-un mormânt fără însemne.

Pippy Light şi Kieron McClellan nu aveau nici măcar atâta, pentru a le marca neregretata trecere în eternitate.

Poliţia ştia prea bine cine reglase conturile, dar Big John împărţise bani în stânga şi-n dreapta şi nu aveau să existe niciun fel de consecinţe.

În ultima vreme, Joanie se ocupa de salonul din Ilford, continuând să se implice în vieţile fetelor. Încă mai încerca să bea cât mai puţin încă mai încerca s-o ţină pe Bethany pe calea cec dreaptă.

Fata avea acum doisprezece ani şi se desfăta cu noua siluetă care ameninţa să devină la fel de plină ca a mamei sale.

Acest lucru, combinat cu cunoştinţele ei precoce, o făcea periculoasă ca momeală sexuală, dar Joanie se străduia pentru ea din răsputeri. În felul ei, fata o iubise pe Kira.

Jon Jon stătea cu ochii pe mama lui.

Se prezenta bine în ziua aceea şi era mândru de ea.

Între recuperarea rămăşiţelor pământeşti ale Kirei şi funeralii trecuse un interval de timp chinuitor.

Jon Jon le interzise mamei sale şi Jeanettei să se apropie şi-i mulţumea lui Dumnezeu că-l ascultară. McClellan-ii stătuseră pe-aproape tot timpul, rezolvând problemele de culise.

Ultima moştenire a lui Paulie pentru el, comisarul-şef David Smith, era acum pe statele lor de plată, fără niciun turnător în discuţie, aşa cum fusese Paulie.

Şi, în sfârşit, sosise ziua de care se temuseră cu toţii: ziua despărţirii de micuţa Kira. Până acum mergea mai bine decât se aşteptaseră.

Jon Jon privi în jur. Nici chiar prezenţa lui Jasper acolo nu-l nemulţumea la fel ca înainte.

Big John îl învăţase multe în ultimele luni, cu privire la lăsarea mărunţişurilor în pace şi valoarea stăpânirii de sine.

În plus, dacă o problemă devenea în cele din urmă prea iritantă, un om în poziţia sus-pusă a lui Jon Jon putea plăti oricând pe altcineva ca să i-o rezolve.

Dar era hotărât să lase lucrurile să meargă de la sine, să-i ofere surorii lui o şansă de a fi fericită. Dumnezeu îi era martor cât o merita.

Îi văzu pe Sippy, Earl şi alţi complici, poştind scurt un chiştoc pe furiş, înainte de înhumare. Jon Jon zâmbi.

Nu o făceau din lipsă de respect.

Pentru ei, marijuana era o sfântă taină şi-n niciun caz nu părea deplasată cu o ocazie atât de solemnă.

Jon Jon mai avea câteva conturi de reglat, câteva datorii de achitat, dar le rezolva încet pe toate. Închidere, cum o numeau yankeii. El prefera **s-**o considere acceptare.

Începu să plouă, o burniţă rece şi măruntă, care urma să pătrundă oamenii până la piele.

Unul dintre ei era încă bolnav, dar ignorase

dispoziţiile medicilor şi insistase să vină. Jon Jon îşi deschise umbrela şi se duse la Darren Weeks, care stătea singur, mai la o parte.

Oamenii din cartier încă îl mai numeau Micuţul Tommy şi nimeni nu voia să se murdărească apropii**ndu-**se de el.

Jon Jon trebuia să pună la punct şi acest lucru.

Se opri cu umbrela deasupra amândurora. Trupul uriaş al celuilalt ieşea **într-**o parte, astfel încât era un gest mai mult simbolic; dar pentru Darren avea o valoare incalculabilă.

— Îţi mulţumesc, Jon Jon.

— Pentru puţin, prietene.

Jon Jon ştia că erau priviţi şi tocmai asta conta. Voia ca toată lumea să ştie că Darren Weeks avea la fel de mult dreptul ca oricine să fie prezent acolo. Ba chiar, mai mult decât majoritatea…

Jon Jon îşi ţinu strâns mama lângă el, în timp ce**-**şi luau rămas**-**bun de la Kira.

Suspinele Jeanettei erau puternice, iar Joanie îşi aminti ca prin ceaţă că propria ei mamă spunea că nu e bine să plângi când eşti însărcinată, pentru că prin lacrimi se pierde apa din jurul copilului. Fu cât pe ce **s-**o spună cu voce tare, dar se opri la timp.

Spera ca Jen să nască o fetiţă. Joanie avea nevoie de o fiinţă neîntinată şi nepângărită căreia să**-**i dăruiască toată iubirea ei, iar o nepoată ar fi fost ideală.

Privi sicriul alb al fiicei sale, luâ**ndu-**şi rămas**-**bun în tăcere. Ploaia se oprise dintr-odată, iar printre nori strălucea soarele.

Joanie considera că aceasta era binecuvântarea Kirei pentru toţi.

Le privi pe fetele de la saloane, toate îmbrăcate în negru, cu feţele fardate şi solemne. Venise până şi Leneşa

Caroline.

Cimitirul era ticsit. Sute şi sute de oameni sosiseră să-şi aducă ultimul omagiu.

Era aşa cum spusese Jon Jon: un lucru atât de îngrozitor nu se uită niciodată, dar şi bucuria şi fericirea lasă amintiri de durată.

Nu trebuia să stăruie cu gândul la acea moarte îngrozitoare, spusese el, ci să se concentreze asupra vieţii Kirei, aşa scurtă cum fusese.

Să-şi aducă aminte râsul şi iubirea totală.

Nu trebuia decât să-şi făurească noi amintiri, să spere că **într-**o bună zi aveau să devină la fel de: preţioase ca şi cele pe care le avea deja.

Iar Joanie era hotărâtă să facă tocmai acest lucru.

Sfârşit

Pentru Joanie Brewer copiii ei însemnă totul. Ar face orice ca să-i hrănească și să-i îmbrace - chiar dacă asta ar însemna să iasă la produs - și trăiește cu teama continuă că unul dintre ei îi va fi luat. La cei opsprezece ani ai lui, Jon Jon e deja adîncit pînă la gât în criminalitate, iar Jeanette, la paisprezece, știe mai multe decît ar trebui. Dar cel mai tare se teme pentru Kira, căci într-o lume în care nimeni nu e demn de încredere, fetița ei de o frumusețe deosebită, la cei unsprezece ani, este cea mai vulnerabilă.

Apoi, Kira dispare, iar cele mai negre temeri ale lui Joanie se adeveresc. Mai mult decît orice pe lume dorește să știe ce s-a întîmplat cu fetița sa, iar obsesia ei de a descoperi adevărul amenință să-i distrugă pe toți...

www.miron.ro